ஸ்ரீ:

திவ்யப் பிரபந்தம்

பெரிய திருமொழி

பதிப்பாசிரியக் குழுவினரால்
பல பிரதிகளை ஒப்புநோக்கிப் பரிசோதித்து
வெளியிடப்பட்டது

வெளியிடுவோர் :
எஸ். ராஜம்
5, தம்புச் செட்டித் தெரு
சென்னை–1

முதற் பதிப்பு — 1956

விலை ரூபாய் ஒன்று
(தபால் செலவு தனி)

கிடைக்கும் இடம் :
மர்ரே அண்டு கம்பெனி,
5, தம்புச் செட்டித் தெரு
சென்னை-1

சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை, சென்னை-14

ஸ்ரீ:

பெரிய திருமொழி

பதிப்புரை

திருமங்கை மன்னன் அருளிய ஆறு பிரபந்தங்களுள் இசைப்பாப் பிரபந்தங்களாகிய 'பெரிய திருமொழி', 'திருக்குறுந் தாண்டகம்', 'திருநெடுந் தாண்டகம்' என்னும் மூன்றும், ஸ்ரீமந் நாத முனிகள் அடைவு படுத்திய முறையில், திவ்யப் பிரபந்தத்தின் இரண்டாவது ஆயிரமாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் முதல் பிரபந்தம் ஆகிய 'பெரிய திருமொழி' என்னும் பெயரை இட்டு இத்தொகுதியையே வழங்குதலும் உண்டு. ஸ்ரீ கூர்மாசாரியர், ஸ்ரீ அப்பாவு முதலியார் முதலிய ஒரு சில பதிப்பாசிரியர்கள் 'திருநெடுந் தாண்டகம்' முடிந்தபின், 'பெரிய திருமொழி முற்றிற்று' என்று குறித்திருத்தல் இதனை விளக்கும்.

அன்றியும், மேற்குறித்த இரு பதிப்பாசிரியர்களும் தந்துள்ள நூல்-இறுதிக் குறிப்புக்களால் இரு தாண்டகங்களையும் பெரிய திருமொழியின் ஓர் அங்கமாகவே கொண்டுள்ளனர் என்றும் துணிய இடமுண்டு. ஸ்ரீ கூர்மாசாரியர் பெரிய திருமொழி முடிவில், 'திருமொழி 108-க்குப் பாசுரம் 1084' என்றும், திருக்குறுந் தாண்டகம் முடிவில், 'ஆக திருமொழி 110-க்குப் பாசுரம் 1104, என்றும் குறித்துள்ளார். திருநெடுந் தாண்டகம் முடிவில், 'ஆக பாசுரம் 1134' என்று மட்டும் காட்டியுள்ளனர். ஸ்ரீ அப்பாவு முதலியார் பதிப்பிலோ பெரிய திருமொழி இறுதியில், 'ஆக திருமொழி 108-க்குப் பாசுரம் 1084' என்றும், திருக்குறுந் தாண்டகம் முடிவில், 'ஆக திருமொழி 109-க்குப் பாசுரம் 1104' என்றும், திருநெடுந் தாண்டகம் முடிவில், 'ஆக பத்து 11-ல் திருமொழி 110-க்குப் பாசுரம் 1134' என்றும் குறிப்பு உள்ளது. இக் குறிப்புக்களால் ஸ்ரீ கூர்மாசாரியர் திருக்குறுந் தாண்டகத்தை இரண்டு திருமொழி ஆகவும், ஸ்ரீ அப்பாவு முதலியார் ஒரு திருமொழியாகவும் கொண்டுள்ளமை புலனும். மேலும், இரு தாண்டகங்களுக்கும் ஆன்றோர்கள் அருளிய தனியன்கள் இன்றி, பெரிய திருமொழிக்கு மட்டும் தனியன்கள் அமைந்திருப்பதால், தாண்டகங்களைப் பெரிய திருமொழியின் ஒரு பகுதியாகவே முன்னையோர் கொண்டனர் என்று கருத இடமுண்டு.

'பெரிய திருமொழி' என்னும் பெயர் அளவால் பெற்ற பெயராகும். இவ்யப் பிரபந்தத்தில் ஏனையோர் அருளிய திருமொழிகளினும் அளவில் மிகுந்து, 108 திருமொழிகளைத் தன்னுள் கொண்டிருப்பதால், 'பெரிய திருமொழி' என்று குறித்தனராதல் வேண்டும். இதனை அடைமொழி இன்றி, 'திருமொழி' என வழங்குதலும் உண்டு. 'திருமொழி, திருக்குறுந் தாண்டகம், திருநெடுந் தாண்டகம்......' என்றும், 'தாம் உண்டு பண்ணின திருமொழித் திருநாளில் முதலாயிரத்தையும், திருமொழியையும், அத்யயநோத்ஸவத்திலே திருவாய்மொழியையும் தேவ கானத்திலே ஏறிட்டு, மதுர கவிகளைப் போலே அபிநயத்துடன் ஸேவித்து......' என்றும் வரும் 'கோயிலொழுகு'ப் பகுதிகள் இதனை வலியுறுத்தும். பெரும்பாலான ஏடுகளில் பெரிய திருமொழி முடிவில் 'திருமொழி முற்றிற்று' என்று குறித்துள்ளமையும் இக் கருத்தை அரண் செய்வதாயுள்ளது.

பெரிய திருமொழியில் அடங்கிய பத்துக்கள் பதினொன்று. பதினொன்றும் பத்தில் மட்டும் 8 திருமொழிகள். ஆகவே, இதில் அடங்கிய திருமொழிகள் 108 ஆகும். பத்தாம் பத்து ஏழாம் திருமொழி தவிர ஏனைய திருமொழிகள் எல்லாம் பத்துப் பாசுரங்கள் கொண்டவை. அந்த ஒரு திருமொழியில் மட்டும் 14 பாசுரங்கள். எனவே, பெரிய திருமொழியின் பாசுரத் தொகை 1084 ஆகும்.

'அறிவு தரும் பெரிய திருமொழி தப்பாமல்
ஆயிரத்தோடு எண்பத்து நாலு பாட்டும்'

(பிரபந்த சாரம்–13)

என்பர் ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர்.

'தாண்டகம்' என்பது பிரபந்த வகையுள் ஒன்று. அளவொத்த அறு சீர் அடிகளையேனும், எண் சீர் அடிகளையேனும் பெற்று, கடவுளரைப் புகழ்ந்து பாடும் பிரபந்தம் தாண்டகம் எனப்படும். அறு சீர் கொண்டது குறுந் தாண்டகம் என்றும், எண் சீர் கொண்டது நெடுந் தாண்டகம் என்றும் வழங்குவர். குறுந் தாண்டகத்தில் அடிதோறும் மெய்யெழுத்து உட்பட 15 எழுத்துக்குக் குறையாமலும் 26 எழுத்துக்கு மேற்படாமலும் இருத்தல் வேண்டும் என்றும், நெடுந் தாண்டகம் 26 எழுத்துக்கு மேற்பட்டே இருத்தல் வேண்டும் என்றும் ஒரு நியதி கூறுதலும் உண்டு. எனவே, 'திருக்குறுந் தாண்டகம்', 'திருநெடுந் தாண்டகம்' என்னும் இரண்டு பிரபந்தங்களும் 'தாண்டகம்' என்னும் செய்யுள் வகையால் இயன்றமை பற்றி அமைந்த பெயராகும்.

திருநெடுந் தாண்டகத்தைத் திருமங்கை மன்னன் அருளிய பிரபந்தங்களுள் சரமப் பிரபந்தம் என்பர். ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை இங்ஙனம் கொண்டே வியாக்கியானமிட்டு அருளுகிறார். 'திருமங்கை ஆழ்வாரும் திருநெடுந் தாண்டகம் என்று ஆறு பிரபந்தத்தை இட்டருளி......' என வரும் 'கோயிலொழுகு'ச் செய்தியாலும் இதனை உணரலாம்.

திருக்குறுந் தாண்டகத்தில் இருபது செய்யுட்களும், திருநெடுந் தாண்டகத்தில் முப்பது செய்யுட்களும் உள்ளன. நெடுந் தாண்டகச் செய்யுட்கள் முப்பதையும் பொருள் செல் நெறி நோக்கி, முதல் பத்து, இரண்டாம் பத்து, மூன்றாம் பத்து என மூன்று பகுதியாகக் கொண்டும் சிலர் கூறுவர்.

சைவத் திருமுறைகளில் தாண்டகம் பாடியவர் திருநாவுக்கரசர். இதனால் இவர் 'தாண்டக வேந்தர்' என்றும் சிறப்புப் பெயரால் அழைக்கப் பெறுகின்றார். இவர் பாடிய தாண்டகங்கள் நெடுந் தாண்டகங்களே. குறுந் தாண்டகம் திவ்யப் பிரபந்தத்தைத் தவிர வேறு நூல்களில் பயின்று வருவதாகத் தெரியவில்லை.

பெரிய திருமொழித் தொகுதியில் வரும் பல-சுருதிப் பாடல்கள் அந்த அந்தத் திருமொழியில் வரும் பிற பாடல்களுடன் சந்தத்தாலும், அமைப்பாலும், கருத்தின் தொடர்ச்சியினாலும் பெரிதும் ஒத்துக் காண்கின்றன. பத்துப் பாட்டுக்களுள் பல-சுருதியும் ஒன்றாய்ப் பிணைந்து பேதம் இன்றிக் காண்கிறது.

திருமங்கை மன்னன் எம்பெருமானைப் பாட முற்பட்டுத் தம்மைத் தாமே பாடிக் கொண்டார் என்று பக்தர்களே முறையிடும் நிலையில் இவர் தமது சிறப்புக்களைப் பல-சுருதிப் பாடல்களில் கூறிச் செல்லுகின்றார். எடுத்துக் காட்டாக,

செங் கமலத்து அயன் அனைய மறையோர் காழிச்
சீராமவிண்ணகர் என் செங் கண் மாலை
அம் கமலத் தட வயல் சூழ் ஆலி நாடன்,
அருள்-மாரி, அரட்டு அமுக்கி, அடையார் சீயம்,
கொங்கு மலர்க் குழலியர் வேள், மங்கை வேந்தன்,
கொற்ற வேல் பரகாலன், கலியன் சொன்ன
சங்க முகத் தமிழ் மாலை பத்தும் வல்லார்
தடங் கடல் சூழ் உலகுக்குத் தலைவர் தாமே. (1187)

என வரும் பாடலைக் காட்டலாம். இப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் வரும் செய்தி ஒன்று இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது.

> பெருமாளுக்கு வல்லபனாயிருப்பானொரு திருவிளக்குப் பிச்சன் பலரையும் திருமுன்பே க்ஷேபிக்கிற ப்ரகரணத்திலே, ஆழ்வார்களைத் திருவுள்ளமாய், 'நம் பக்தர்களுக்கு ஒரு குறை சொல்லிக் காணாய்' என்று திருவுள்ளமானாராய்; இப் பாட்டை விண்ணப்பம் செய்து, 'நாயன்தே! தேவரைக் கவிபாட என்று தொடங்கி, தம்மைக் கவிபாடிக் கொண்டார்' என்ன, 'அதுவும் நம்மையன்றோ சொல்லிற்று' என்று திருவுள்ளமானார்.

இச் செய்தியால் குறிப்பாக, ஆழ்வார்களுள் இவர் ஒருவரே தேவரைப் பாடிய கவியில் தம்மையும் அறிமுகப்படுத்துகிறார் என்பது தெரியவரும். இது பின்வரும் 'கோயிலொழுகு'ச் செய்தியாலும் வலியுறுதல் காணலாம்.

> திருவிளக்குப் பிச்சனைப் பெருமாள் கடாக்ஷித்து, அவனுடனே நித்தியமாக வினவியருளும் காலத்திலே, ஒரு நாள் திருவிளக்குப் பிச்சனைச் சேதி கேட்டருள, பிச்சனும், திருமங்கை மன்னன் விஷயமாக, 'ப்ரபந்த முகத்தாலே தேவரைப் பாட நினைத்துத் தன்னைத் தானே துதித்தான்' என்று விண்ணப்பம் செய்யக் கேட்டருளி, 'திருமங்கை மன்னன் செய்தியை நினைக்க வேண்டாம்' என்று நியமித்து, ஆழ்வாரிடத்திலே மிகவும் கிருபையுடனே எழுந்தருளி யிருக்கும் காலத்திலே......

மேற்காட்டியவற்றால் பல-சுருதிப் பாடல்களையும் திருமங்கை மன்னனே பாடி யருளினார் என்பது ஐயத்திற்கு இடமின்றி நன்கு தெளிவாம். இதனால் இத் தொகுதியில் பல-சுருதிப் பாடல்களும் ஏனைய் பாடல்களுக்குரிய எழுத்தமைப்பில் பதிப்பிக்கப்படுவதாயிற்று.

திருவாய்மொழியைப் போன்றே பெரிய திருமொழியிலுள்ள ஒவ்வொரு திருமொழிக்கும் பண்-தாளங்கள் முன்பு வழக்கத்தில் இருந்தனவாதல் வேண்டும். பின்னர், பெருக வழங்காமையால், அக் குறிப்புக்கள் பெரிய திருமொழி முழுமைக்கும் நமக்கு இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஏட்டில், முதலிலிருந்து ஏழாம் பத்து ஒன்பதாம் திருமொழி வரையில், இடையில் மூன்று திருமொழி நீங்கலாக (1, 9 ; 3, 3 ; 7, 7) எல்லாவற்றிற்கும் பண்-தாளங்கள் பற்றிய குறிப்பு எழுதப் பெற்றிருந்தது. ஏழாம் பத்து எட்டாம் திருமொழிக்குத் தாளக் குறிப்பு மட்டும் இல்லை. இப் பிரபந்தம் முழுமைக்கும் பண்-தாளக் குறிப்புக்கள் பிற பிரதிகளில்

உள்ளனவா என்று தேடியும், வேறு பிரதிகளில் ஒன்றும் இக்குறிப்புக் காணப்படவில்லை. இந்த ஏட்டில் உள்ள செய்தியும் மறைந்துவிடக் கூடாதே என்ற எண்ணத்தால், பண்-தாளக் குறிப்புக்கள் கிடைத்த வரையில் இப் பதிப்பில் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன.

இப் பிரபந்தம் முழுமைக்கும் பண்-தாளக் குறிப்புக்கள் வியாக்கியாதா காலத்தில் வழக்கில் இருந்தன என்று வியாக்கியானத்தில் வரும் ஒரு குறிப்பால் தெரிய வருகிறது. சங்கத்து ஏட்டில் பண்-தாளம் காணப்பெருத 8-ம் பத்து 7-ம் திருமொழியின் இறுதிப்பாடலில் வரும், ' விழுமிய இசையினெடு ஒலி சொலும் அடியவர் ' என்னும் பகுதிக்கு, 'இத் திருமொழியை வண்குறிஞ்சி என்று சொல்லுவர்கள், இத்தை அப்பியசிக்குமவர் ' என்று வியாக்கியானம் செய்துள்ளார்.

மல்லிகை கமழ் தென்றல் ஈரும், ஆலோ ;
வண் குறிஞ்சி இசை தவரும், ஆலோ : (3869)

என ஸ்ரீ சடகோபரும் ' வண் குறிஞ்சி இசை ' எனக் குறித்தல் காணலாம். இங்கெல்லாம் ' வண் ' என்பது ' குறிஞ்சி ' என்பதற்குரிய அடைமொழியே யாகும். ' குறிஞ்சி ' என்பதே பண்ணின் பெயர். வியாக்கியானத்தால் இத் திரு மொழியின் பண் நமக்குத் தெரிய வருகிறது. இதனுல் வியாக்கியாதா காலத்தில் பெரிய திருமொழி முழுமைக்கும் பண்-தாளம் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இன்னும் பல பிரதேசங்களில் உள்ள பிரதிகளைத் தேடிப் பெற்ருல் இசைக் குறிப்புக்களோடு கூடிய பிரதிகள் கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்.

இத் தொகுதியில் வரும் திருமொழிகளில் பெரும்பாலனவும் திருப்பதிகளைச் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்றனவாம். அகப்பொருள் துறையில் தலைவன் தலைவி தன்மை புலப்படப் பாடிய திருமொழிகளும் இடையிடையே உள்ளன. இத் திருமொழிகளுக்குப் பழம் பதிப்புக்களில் கொடுத்துள்ள தலைப்புக்கள் மிக நீண்டு காணப் பட்டமையால் அவற்றை விடுத்து, புதிய முறையில் தலைப்புக்கள் தரப் பட்டுள்ளன. திருமொழிகளில் குறித்தவண்ணம் திருப்பதிகளின் பெயர்களைத் தலைப்பாகத் தந்தும், அகப் பொருட் செய்தி முதலியன பற்றி வியாக்கியாதா தரும் விளக்கங்களைத் தழுவி உரிய தலைப்புக்கள் இட்டும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

பெரிய திருமொழியில் சுமார் இருபத்தைந்து இடங்களுக்கு மேலாக, பாட பேதங்களையும் சுட்டிக் காட்டி, அவற்றிற்கும் உரை

வகுத்துச் செல்கின்றார் வியாக்கியாதா. இதனால் இப் பாடங்களை அவருடைய காலத்தில் ஆன்றோர்கள் வழங்கி வந்தனர் என்று துணியலாம் ; ஆன்றோர் வழக்கில் இல்லாதவற்றைப் பாட பேதமாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கமாட்டார். ஆன்றோர்களும் தம் முன்னோர் வழங்கிவந்த பாடங்களையே போற்றி வந்திருப்பர் ; தாமாக ஒரு பாடத்தைப் புகுத்தத் துணியார்கள். இதனை விளக்கும் நிகழ்ச்சி ஒன்றை வியாக்கியாதா குறிப்பிட்டுள்ளார். 'தவம் புரிந்து உயர்ந்த மாமுனி கொணர்ந்த கங்கையின் கரைமேல்' (985) என்ற பாசுரப் பகுதியின் வியாக்கியானத்தில் இதனைக் காணலாம். அது வருமாறு :

> தவம் புரிந்து உயர்ந்த மாமுனி கொணர்ந்த—என்கிறது விஶ்வாமித்திரனை. அவன் க்ஷத்திரியனா யிருக்கச் செய்தேயும், தபோபலத்தாலே ப்ரஹ்மரிஷி ஆனானிறே. அவன் பெருமாளையும், இளைய பெருமாளையும் நடத்திக் கொண்டு வந்தது அக்கரையே ஆகையாலே அத்தைச் சொல்லிற்றாகவும் ஆம். தபஸ்ஸைச் செய்து உயர்ந்த என்றபடி. இதுக்கு ஸ்ரீ பராங்குச தாஸர், 'ஜீயா! மாமுனி புகன்ற என்று பாட பேதத்தைப் பண்ணி, அதினுடைய ப்ரபாவத்தைப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக்கொடு போந்தானிறே ; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவும் ஆமே' என்ன—'அதுக்கு நமக்குப் பலம் போராது' என்று அருளிச் செய்வர்.

இக் குறிப்பிலிருந்து மூல பாடங்கள் வழிவழியாக வழங்கி வருவனவே என்பது பெறப்படும். இப் பதிப்பிலும் வழங்கி வரும் பாடங்களில் வியாக்கியானத்திற்குப் பொருந்திவரும் பாடங்களே பெரும்பாலும் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. பிரதிகள் பரிசோதனையால் கிடைத்த பாட ரூப பேதங்கள் இறுதியில் ஒரு தனிச் சேர்க்கையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பாடங்களைத் துணிவதற்குப் பழம் பதிப்புக்களும் பேருதவியாய் இருந்தன. பெரிய திருமொழிக்குக் கிடைத்த பழம் பதிப்புக்களில் மூன்று முக்கியமாகக் குறிப்பிடத் தக்கவை. முதலாவது கூறத்தக்கது 1856-ல் வெளிவந்த ஸ்ரீ கூர்மாசாரியர் பதிப்பு. இதுவே திவ்யப் பிரபந்தத்திற்கு முதற் பதிப்பாக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.* இவர் தமக்குக் கிடைத்த பிரதிபேதங்களை ஒப்பு நோக்கி, காலக்ஷேப பரர் முன்னிலையில், அவர்களின் ஒப்புதலோடு தமது பதிப்பை

*இவரது பதிப்பில், 'முதலாயிரம்', 'திருவாய்மொழி'த் தொகுதிகள் கிடைக்கவில்லை. இவற்றை வைத்திருப்பவர்கள் தந்து உதவினால், மறு பதிப்பில் அப் பதிப்புக்களையும் ஒப்பு நோக்கி வெளியிட வசதியாயிருக்கும்.

வெளியிட்டுள்ளார். அடுத்துச் சொல்லத் தக்கது 1865-ல் வெளிவந்த ஸ்ரீ அப்பாவு முதலியார் பதிப்பு. இவர் தமது பதிப்பில் திருமொழி களுக்கு இராக-தாளம் குறிப்பிட்டுள்ளார். மூன்றுவது கூறத்தக்கது 1885-ல் வெளிவந்த ஸ்ரீ ஊ. புஷ்பரதச் செட்டியார் பதிப்பு. இப் பதிப்பு 'வியாக்கியானங்களுக்கு இணங்கப் பரிசோதிக்கப்பட்டு' வெளியிடப் பெற்றதாகும். இப்பொழுது வெளிவரும் இப் புதிய பதிப்பிற்குப் பயன்பட்ட சுவடிகள்-புத்தகங்கள் பற்றிய குறிப்பு பின்-இணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

பிற தொகுதிகளைப் போலவே, இத் தொகுதியிலும் அருஞ் சொற்களுக்கு உரை விளக்கம் அகராதி அடைவில் அமைக்கப்பட்டுள் ளது. அதனை அடுத்துப் பெரிய திருமொழியில் திருமங்கைமன்னன் மங்களாசாஸனம் செய்தருளிய திருப்பதிகளும், அவற்றிற்கு உரிய பாசுர எண்களும் ஒரு தனி அனுபந்தமாக இணைக்கப்பெற்றுள்ளன.

பிரபந்தத் தொடக்கத்தில் பெரிய திருமொழிக்கு ஆன்றோர்கள் அருளிய தனியன்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

திவ்யப் பிரபந்தத்தின் மூல பாடத்தை நான்கு தொகுதிகளாக வும், பிரபந்தத்தில் வரும் இதிகாச புராணக் கதைகள், ஆழ்வார்கள் வாழ்ந்த வரிசைக் கிரமம், காலம், அரும்பத உரை முதலியன எல்லாம் ஐந்தாவது தொகுதியில் அமைப்பது என்றும் முதலில் திட்டம் செய் திருந்தது. இதனாலேதான் முதலாயிரத்தில் அரும்பத விளக்கம் அமைக்கப்பெறவில்லை. பின்னர், பலரும் அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் தரவேண்டும் என்று விரும்பியதால், பின் வந்துள்ள தொகுதி களில் அரும்பத விளக்கம் கொடுக்கப்படுவதாயிற்று. தொகுதிகள் தோறும் அரும்பத விளக்கம் கொடுப்பதால் எத்தனையோ பதங்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் பொருள் தரவேண்டுவதாயுள்ளது. இதனல் அரும்பத விளக்கப் பகுதி ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் மிக விரிந்த அளவில் இடம் பெற்றுவிட்டது. திவ்யப் பிரபந்தம் முழுமைக்கும் ஒரு சேர அரும்பத விளக்கம் அமைத்தால், இவ்வாறு நேர இடம் இராது. மேலும், 'பாட ரூப பேதங்கள்' ஆராய்ச்சியாளருக்கு உதவும் குறிப்புக்களே தவிர, எல்லோரும் அதனைப் பயன்படுத்தவும் இயலாது. எனவே, திவ்யப் பிரபந்தத் தொகுதிகளின் மறு பதிப்பில் மூல பாடங்களை மட்டும் நான்கு தொகுதிகளில் கொடுத்து, ஐந்தாவது தொகுதியில் அரும்பத விளக்கம், பாட ரூப பேதங்கள், மங்களா சாஸனம் செய்தருளிய திருப்பதிகள், திவ்யப் பிரபந்தக் கதைக் குறிப்

புக்கள், ஆழ்வார்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்கள், திருப்பதிகள் பற்றிய விவரக் குறிப்புக்கள், திவ்ய தேச யாத்திரைக் குறிப்புக்கள், யாத்திரைக்கு உதவும் துணைப் படங்கள், பிரபந்த மேற்கோள் குறிப்புக்கள், பிரபந்தம் பற்றிய வேறு பல குறிப்புக்கள், வியாக்கியான கர்த்தர்களைப் பற்றிய செய்திகள் ஆகிய யாவற்றையும் சேர்த்து, அதனை ஓர் ஆராய்ச்சித் தொகுதியாக அமைத்துவிடலாம் என்று கருதியுள்ளோம்.

முன் தொகுதிகளுக்கு உதவிய பதிப்பாசிரியக் குழுவினர் இத் தொகுதிக்கும் உதவி புரிந்துள்ளனர். பதிப்பாசிரியக் குழுவினராகிய ஸ்ரீ வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர், ஸ்ரீ காரப்பங்காடு வேங்கடாசாரியர், ஸ்ரீ வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார், ஸ்ரீ பி. ஸ்ரீ, ஸ்ரீ பெ. நா. அப்புஸ்வாமி ஆகிய ஐவர்க்கும் எமது நன்றியும் வணக்கமும் உரியனவாகுக.

திவ்யப் பிரபந்தப் பதிப்பில், முதலாயிரம் தொடங்கி, பதிப்புக் குழுவில் உடனிருந்து உதவிபுரிந்து வந்த ஸ்ரீ உ. வே. வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் பெரிய திருமொழிப் பாசுரங்கள் அச்சிட்டு முடியும் தறுவாயில் ஆசாரியன் திருவடி அடைந்தது பதிப்புக் குழுவில் ஒரு பெரும் நஷ்டமாகும். பிரபந்தப் பதிப்பில் அச்சுத் தாள்கள் நோக்கித் திருத்தங்கள் உதவியதோடு, அவ்வப்போது பாடங்கள் முதலியன பற்றி நிகழும் ஐயங்களையும் நீக்கிப் பேருதவி புரிந்து வந்தனர். தென்மொழி வடமொழிகளில் பெரும் புலமை வாய்ந்து இலக்கிய விளக்கப் பணிகள் பல புரிந்து வந்த பெரியாராகிய ஸ்ரீ ஆசாரியர் அவர்களது உதவி திவ்யப் பிரபந்தம் பூர்த்தி பெறும் வரையிலாவது பெற முடிந்தது நமது பெரும் பாக்கியமே.

இப் பதிப்பு வேலையில், பதிப்பாசிரியக் குழுவினரின் கருத்துக்கு இணங்க, பாடல்களைப் பதம் பிரித்து அமைத்தும், பாட ரூப பேதங்கள், அரும்பத விளக்கம் முதலியவற்றைத் தக்க வகையில் தயாரித்து அமைத்தும், பலவகையில் உதவிய வித்வான் மு. சண்முகம் பிள்ளை அவர்களுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக.

எங்களது இலக்கியப் பதிப்பு முயற்சிகள் யாவும் இடையூறின்றி இனிது நிறைவேற எல்லாம் வல்ல எம்பெருமான் திருவருள் பாலிப்பானாக.

மர்ரே அண்டு கம்பெனி
சென்னை
2—11—'56

வெளியிடுவோர்

உள்ளுறை

பக்கம்

பக்கம்

பக்கம்

பக்கம்

தனியன்கள்

வாழி, பரகாலன்! வாழி, கலிகன்றி!
வாழி, குறையலூர் வாழ் வேந்தன்! வாழியரோ—
மாயோனை வாள் வலியால் மந்திரம்கொள் மங்கையர்-கோன்,
தூயோன், சுடர் மான வேல்!

நெஞ்சுக்கு இருள் கடி தீபம்; அடங்கா நெடும் பிறவி-
நஞ்சுக்கு நல்ல அமுதம்; தமிழ் நன்னூல் துறைகள்
அஞ்சுக்கு இலக்கியம்; ஆரண சாரம்; பரசமயப்
பஞ்சுக்கு அனலின் பொறி—பரகாலன் பனுவல்களே.

எங்கள் கதியே! இராமநுச முனியே!
சங்கை கெடுத்து ஆண்ட தவராசா! பொங்கு புகழ்
மங்கையர்–கோன் ஈந்த மறை ஆயிரம் அனைத்தும்
தங்கும் மனம் நீ எனக்குத் தா.

—

ஸ்ரீ:

திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருமொழி

1, 1

பெரிய திருமந்திரத்தின் மகிமை

பண் : இந்தளம் தாளம் : ஒன்பதொத்து

வாடினேன்; வாடி, வருந்தினேன் மனத்தால்;
பெருந் துயர் இடும்பையில் பிறந்து
கூடினேன்; கூடி, இளையவர்-தம்மோடு
அவர் தரும் கலவியே கருதி
ஓடினேன்; ஓடி, உய்வது ஓர் பொருளால்
உணர்வு எனும் பெரும் பதம் திரிந்து,
நாடினேன்; நாடி, நான் கண்டுகொண்டேன்—
நாராயணா என்னும் நாமம். 1

ஆவியே! அமுதே! என நினைந்து உருகி,
அவர்அவர் பணை முலை துணையாப்
பாவியேன் உணராது, எத்தனை பகலும்
பழுதுபோய் ஒழிந்தன நாள்கள்;
தூவி சேர் அன்னம் துணையொடு புணரும்
சூழ் புனல் குடந்தையே தொழுது, என்
நாவினால் உய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்—
நாராயணா என்னும் நாமம். 2

சேமமே வேண்டி, தீவினை பெருக்கி,
தெரிவைமார் உருவமே மருவி,
ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுது ஆய்,
ஒழிந்தன கழிந்த அந் நாள்கள்;
காமனார் தாதை, நம்முடை அடிகள்,
தம் அடைந்தார் மனத்து இருப்பார்
நாமம் நான் உய்ய, நான் கண்டுகொண்டேன்—
நாராயணா என்னும் நாமம். 3

வென்றியே வேண்டி, வீழ் பொருட்கு இரங்கி,
வேல்கணர் கலவியே கருதி,
நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை உடையேன்
என் செய்கேன்! நெடு விசும்பு அணவும்
பன்றி ஆய் அன்று பாரகம் கீண்ட
பாழியான், ஆழியான் அருளே
நன்று நான் உய்ய, நான் கண்டுகொண்டேன்—
நாராயணா என்னும் நாமம். 4

கள்வனேன் ஆனேன்; படிறு செய்து இருப்பேன்;
கண்டவா திரிதந்தேனேலும்,
தெள்ளியேன் ஆனேன்; செல் கதிக்கு அமைந்தேன்;
சிக்கெனத் திருவருள் பெற்றேன்;
உள் எலாம் உருகிக் குரல் தழுத்து ஒழிந்தேன்:
உடம்பு எலாம் கண்ண நீர் சோர,
நள் இருள் அளவும், பகலும், நான் அழைப்பன்—
நாராயணா என்னும் நாமம். 5

எம்பிரான், எந்தை, என்னுடைச் சுற்றம்,
எனக்கு அரசு, என்னுடை வாழ்நாள்,
அம்பினால் அரக்கர் வெருக்கொள நெருக்கி,
அவர் உயிர் செகுத்த எம் அண்ணல்;
வம்பு உலாம் சோலை மா மதிள் தஞ்சை
மா மணிக் கோயிலே வணங்கி,
நம்பிகாள்! உய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்—
நாராயணா என்னும் நாமம். 6

இல்-பிறப்பு அறியீர், இவர் அவர் என்னீர்,
இன்னது ஓர் தன்மை என்று உணரீர்,
கற்பகம்! புலவர் களைகண்! என்று உலகில்
கண்டவா தொண்டரைப் பாடும்
சொல் பொருள் ஆளீர்! சொல்லுகேன், வம்மின்;
சூழ் புனல் குடந்தையே தொழுமின்;
நல் பொருள் காண்மின்; பாடி நீர் உய்மின்—
நாராயணா என்னும் நாமம். 7

கற்றிலேன் கலைகள் ; ஐம்புலன் கருதும்
கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை ;
பெற்றிலேன் அதனால் பேதையேன் நன்மை ;
பெரு நிலத்து ஆர் உயிர்க்கு எல்லாம்
செற்றமே வேண்டித் திரிதர்வேன் ; தவிர்ந்தேன் ;
செல் கதிக்கு உய்யும் ஆறு எண்ணி,
நல் துணை ஆகப் பற்றினேன், அடியேன்—
நாராயணா என்னும் நாமம். 8

குலம் தரும் ; செல்வம் தந்திடும் ; அடியார்
படு துயர் ஆயின எல்லாம்
நிலம் தரம் செய்யும் ; நீள் விசும்பு அருளும் ;
அருளொடு பெரு நிலம் அளிக்கும் ;
வலம் தரும் ; மற்றும் தந்திடும் ; பெற்ற
தாயினும் ஆயின செய்யும் ;
நலம் தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்—
நாராயணா என்னும் நாமம். 9

மஞ்சு உலாம் சோலை வண்டு அறை மா நீர்
மங்கையார் வாள் கலிகன்றி
செஞ்சொலால் எடுத்த தெய்வ நல் மாலை
இவை கொண்டு சிக்கென, தொண்டீர்!
துஞ்சும்போது அழைமின் ; துயர் வரில், நினைமின் ;
துயர் இலீர் சொல்லினும் நன்று ஆம் ;
நஞ்சு-தான் கண்டீர் நம்முடை வினைக்கு—
நாராயணா என்னும் நாமம். 10

1, 2

திருப்பிரிதி

பண் : முதிர்ந்த குறிஞ்சி   தாளம் : ஏழொத்து

வாலி மா வலத்து ஒருவனது உடல் கெட
வரி சிலை வளைவித்து அன்று,
ஏலம் நாறு தண் தடம் பொழில் இடம்பெற
இருந்த நல் இமயத்துள்,
ஆலி மா முகில் அதிர்தர, அரு வரை
அகடு உற, முகடு ஏறி,
பீலி மா மயில் நடம்செயும் தடஞ் சுனைப்
பிரிதி சென்று அடை, நெஞ்சே ! 1

கலங்க மாக் கடல் அரிகுலம் பணிசெய,
அரு வரை அணை கட்டி,
இலங்கை மாநகர் பொடிசெய்த அடிகள்-தாம்
இருந்த நல் இமயத்து,
விலங்கல் போல்வன விறல் இரும் சினத்தன
வேழங்கள் துயர்கூர,
பிலம் கொள் வாள் எயிற்று அரி-அவை திரிதரு
பிரிதி சென்று அடை, நெஞ்சே! 2

துடி கொள் நுண் இடைச் சுரி குழல் துளங்கு எயிற்று
இளங்கொடிதிறத்து, ஆயர்
இடி கொள் வெம் குரல் இன விடை அடர்த்தவன்
இருந்த நல் இமயத்து,
கடி கொள் வேங்கையின் நறு மலர் அமளியின்
மணி அறைமிசை வேழம்
பிடியினோடு வண்டு இசை சொல, துயில்கொளும்
பிரிதி சென்று அடை, நெஞ்சே! 3

மறம் கொள் ஆள்-அரி உரு என வெருவர,
ஒருவனது அகல் மார்வம்
திறந்து, வானவர் மணி முடி பணிதர
இருந்த நல் இமயத்துள்,
இறங்கி ஏனங்கள் வளை மருப்பு இடந்திடக்
கிடந்து அருகு எரி வீசும்
பிறங்கு மா மணி அருவியோடு இழிதரு
பிரிதி சென்று அடை, நெஞ்சே! 4

கரை செய் மாக் கடல் கிடந்தவன் கனை கழல்
அமரர்கள் தொழுது ஏத்த,
அரை செய் மேகலை அலர்மகள்-அவளொடும்
அமர்ந்த நல் இமயத்து,
வரைசெய் மாக் களிறு இள வெதிர் வளர் முளை
அளை மிகு தேன் தோய்த்துப்
பிரச வாரி தன் இளம் பிடிக்கு அருள்செயும்
பிரிதி சென்று அடை, நெஞ்சே! 5

பணங்கள் ஆயிரம் உடைய நல் அரவு-அணைப்
பள்ளிகொள் பரமா! என்று
இணங்கி வானவர் மணி முடி பணிதர
இருந்த நல் இமயத்து,
மணம் கொள் மாதவி நெடுங் கொடி விசும்பு உற
நிமிர்ந்து அவை முகில் பற்றிப்
பிணங்கு பூம் பொழில் நுழைந்து வண்டு இசை சொலும்
பிரிதி சென்று அடை, நெஞ்சே! 6

கார் கொள் வேங்கைகள் கன வரை தழுவிய
கறி வளர் கொடி துன்னிப்
போர் கொள் வேங்கைகள் புன வரை தழுவிய
பூம் பொழில் இமயத்துள்,
ஏர் கொள் பூஞ் சுனைத் தடம் படிந்து, இன மலர்
எட்டும் இட்டு, இமையோர்கள்
பேர்கள் ஆயிரம் பரவி நின்று, அடிதொழும்
பிரிதி சென்று அடை, நெஞ்சே! 7

இரவு கூர்ந்து, இருள் பெருகிய வரை முழை
இரும் பசி-அது கூர,
அரவம் ஆவிக்கும் அகன்-பொழில் தழுவிய
அருவரை இமயத்து,
பரமன், ஆதி, எம் பனி முகில் வண்ணன் என்று
எண்ணி நின்று, இமையோர்கள்
பிரமனோடு சென்று, அடிதொழும் பெருந்தகைப்
பிரிதி சென்று அடை, நெஞ்சே! 8

ஓதி ஆயிரம் நாமங்கள் உணர்ந்தவர்க்கு
உறு துயர் அடையாமல்,
ஏதம் இன்றி நின்று அருளும் நம் பெருந்தகை
இருந்த நல் இமயத்து,
தாது மல்கிய பிண்டி விண்டு அலர்கின்ற
தழல் புரை எழில் நோக்கி,
பேதை வண்டுகள் எரி என வெருவரு
பிரிதி சென்று அடை, நெஞ்சே! 9

கரிய மா முகில் படலங்கள் கிடந்து அவை
முழங்கிட, களிறு என்று
பெரிய மாசுணம் வரை எனப் பெயர்தரு
பிரிதி எம் பெருமானை
வரி கொள் வண்டு அறை பைம் பொழில் மங்கையர்
கலியனது ஒலி மாலை
அரிய இன்-இசை பாடும் நல் அடியவர்க்கு
அரு வினை அடையாவே. 10

1, 3

திருவதரி

பண் : பழந்தக்கராகம்   தாளம் : ஏழொத்து

முற்ற மூத்து, கோல் துணையா,
முன் அடி நோக்கி வளைந்து,
இற்ற கால் போல், தள்ளி, மெள்ள
இருந்து அங்கு இளையாமுன்,
பெற்ற தாய் போல் வந்த பேய்ச்சி
பெரு முலை ஊடு உயிரை
வற்ற வாங்கி உண்ட வாயான்
வதரி வணங்குதுமே. 1

முதுகு பற்றிக் கைத்தலத்தால்,
முன் ஒரு கோல் ஊன்றி,
விதிர் விதிர்த்து, கண் சுழன்று,
மேல் கிளைகொண்டு இருமி,
இது என் அப்பர் மூத்த ஆறு! என்று
இளையவர் ஏசாமுன்,
மது உண் வண்டு பண்கள் பாடும்
வதரி வணங்குதுமே. 2

உறிகள் போல் மெய்ந் நரம்பு எழுந்து,
ஊன் தளர்ந்து, உள்ளம் எள்கி,
நெறியை நோக்கிக் கண் சுழன்று,
நின்று நடுங்காமுன்,
அறிதி ஆகில், நெஞ்சம்! அன்பாய்
ஆயிரம் நாமம் சொலி,
வெறி கொள் வண்டு பண்கள் பாடும்
வதரி வணங்குதுமே. 3

பீளை சோரக் கண் இடுங்கி,
பித்து எழ மூத்து, இருமி,
தாள்கள் நோவத் தம்மில் முட்டி,
தள்ளி நடவாமுன்,
காளை ஆகி, கன்று மேய்த்து,
குன்று எடுத்து அன்று நின்றான்
வாளை பாயும் தண் தடம் சூழ்
வதரி வணங்குதுமே. 4

பண்டு காமர் ஆன ஆறும்,
பாவையர் வாய் அமுதம்
உண்ட ஆறும், வாழ்ந்த ஆறும்,
ஒக்க உரைத்து இருமி,
தண்டு காலா ஊன்றி ஊன்றி,
தள்ளி நடவாமுன்,
வண்டு பாடும் தண் துழாயான்
வதரி வணங்குதுமே. 5

எய்த்த சொல்லோடு ஈளை ஏங்கி,
இருமி, இளைத்து உடலம்,
பித்தர் போலச் சித்தம் வேறாய்ப்
பேசி அயராமுன்,
அத்தன், எந்தை, ஆதி மூர்த்தி,
ஆழ் கடலைக் கடைந்த
மைத்த சோதி எம்பெருமான்
வதரி வணங்குதுமே. 6

பப்ப அப்பர் மூத்த ஆறு
பாழ்ப்பது சீத் திரளை
ஒப்ப ஐக்கள் போத உந்த ;
உன் தமர் காண்மின்! என்று
செப்பு நேர் மென் கொங்கை நல்லார்-
தாம் சிரியாத முன்னம்,
வைப்பும் நங்கள் வாழ்வும் ஆனான்
வதரி வணங்குதுமே. 7

ஊசி போமின் ; ஈங்கு இரேல்மின் ;
இருமி இளைத்தீர் ; உள்ளம்
கூசி இட்டீர் என்று பேசும்
குவளை அம் கண்ணியர்பால்
நாசம் ஆன பாசம் விட்டு,
நல் நெறி நோக்கல் உறில்,
வாசம் மல்கு தண் துழாயான்
வதரி வணங்குதுமே. 8

புலன்கள் நைய மெய்யில் மூத்து,
போந்து இருந்து, உள்ளம் எள்கி,
கலங்க ஐக்கள் போத உந்தி,
கண்ட பிதற்றுமுன்,
அலங்கல் ஆய தண் துழாய்கொண்டு
ஆயிரம் நாமம் சொலி,
வலங்கொள் தொண்டர் பாடி ஆடும்
வதரி வணங்குதுமே. 9

வண்டு தண் தேன் உண்டு வாழும்
வதரி நெடு மாலைக்
கண்டல் வேலி மங்கை வேந்தன்
கலியன் ஒலி மாலை
கொண்டு தொண்டர் பாடி ஆடக்
கூடிடில், நீள் விசும்பில்
அண்டம் அல்லால், மற்று அவர்க்கு ஓர்
ஆட்சி அறியோமே. 10

1, 4

திருவதரி ஆச்சிரமம்

பண் : தக்கராகம் தாளம் : நடையொத்து

ஏனம் முன் ஆகி, இரு நிலம் இடந்து, அன்று,
இணை-அடி இமையவர் வணங்க,
தானவன் ஆகம் தரணியில் புரளத்
தடஞ் சிலை குனித்த என் தலைவன்—
தேன் அமர் சோலைக் கற்பகம் பயந்த
தெய்வ நல் நறு மலர் கொணர்ந்து,
வானவர் வணங்கும் கங்கையின் கரைமேல்
வதரி ஆச்சிரமத்து உள்ளானே. 1

கானிடை உருவை, சுடு சரம் துரந்து,
கண்டு முன், கொடுந் தொழில் உரவோன்
ஊன் உடை அகலத்து அடு கணை குளிப்ப,
உயிர் கவர்ந்து உகந்த எம் ஒருவன்—
தேன் உடைக் கமலத்து அயனொடு தேவர்
சென்று சென்று இறைஞ்சிட, பெருகு
வானிடை முது நீர்க் கங்கையின் கரைமேல்
வதரி ஆச்சிரமத்து உள்ளானே. 2

இலங்கையும், கடலும், அடல் அரும் துப்பின்
இரு நிதிக்கு இறைவனும், அரக்கர்
குலங்களும் கெட, முன் கொடுந் தொழில் புரிந்த
கொற்றவன்—கொழுஞ் சுடர் சுழன்ற
விலங்கலில் உரிஞ்சி, மேல்நின்ற விசும்பில்
வெண் துகில் கொடி என விரிந்து,
வலம் தரு மணி நீர்க் கங்கையின் கரைமேல்
வதரி ஆச்சிரமத்து உள்ளானே. 3

துணிவு இனி உனக்குச் சொல்லுவன், மனமே!
தொழுது எழு: தொண்டர்கள்-தமக்குப்
பிணி ஒழித்து அமரர் பெரு விசும்பு அருளும்
பேர் அருளாளன், எம் பெருமான்—
அணி மலர்க் குழலார் அரம்பையர் துகிலும்
ஆரமும் வாரி வந்து, அணி நீர்
மணி கொழித்து, இழிந்த கங்கையின் கரைமேல்
வதரி ஆச்சிரமத்து உள்ளானே. 4

பேய் இடைக்கு இருந்து, வந்த, மற்று அவள்-தன்
பெரு முலை சுவைத்திட, பெற்ற
தாய் இடைக்கு இருத்தல் அஞ்சுவன் என்று
தளர்ந்திட, வளர்ந்த என் தலைவன்—
சேய் முகட்டு உச்சி அண்டமும் சுமந்த
செம்பொன் செய் விலங்கலில் இலங்கு
வாய் முகட்டு இழிந்த கங்கையின் கரைமேல்
வதரி ஆச்சிரமத்து உள்ளானே. 5

தேர் அணங்கு அல்குல் செழுங் கயல் கண்ணி-
திறத்து ஒரு மறத் தொழில் புரிந்து,
பார் அணங்கு இமில் ஏறு ஏழும் முன் அடர்த்த
பனி முகில் வண்ணன் எம் பெருமான்—
காரணம்-தன்னால் கடும் புனல் கயத்த
கரு வரை பிளவு எழக் குத்தி,
வாரணம் கொணர்ந்த கங்கையின் கரைமேல்
வதரி ஆச்சிரமத்து உள்ளானே. 6

வெம் திறல் களிறும், வேலைவாய் அமுதும்,
விண்ணொடு, விண்ணவர்க்கு அரசும்
இந்திரற்கு அருளி, எமக்கும் ஈந்தருளும்
எந்தை, எம் அடிகள், எம் பெருமான்—
அந்தரத்து அமரர் அடி-இணை வணங்க,
ஆயிரம் முகத்தினால் அருளி,
மந்தரத்து இழிந்த கங்கையின் கரைமேல்
வதரி ஆச்சிரமத்து உள்ளானே. 7

மான் முனிந்து ஒரு கால் வரி சிலை வளைத்த
மன்னவன், பொன் நிறத்து உரவோன்
ஊன் முனிந்து, அவனது உடல் இரு பிளவா
உகிர் நுதி மடுத்து, அயன் அரனைத்
தான் முனிந்து இட்ட வெம் திறல் சாபம்
தவிர்த்தவன்—தவம்புரிந்து உயர்ந்த
மா முனி கொணர்ந்த கங்கையின் கரைமேல்
வதரி ஆச்சிரமத்து உள்ளானே. 8

கொண்டல், மாருதங்கள், குல வரை, தொகு நீர்க்
குரை கடல், உலகு உடன் அனைத்தும்
உண்ட மா வயிற்றோன், ஒண் சுடர் ஏய்ந்த
உம்பரும் ஊழியும் ஆனான்—
அண்டம் ஊடு அறுத்து, அன்று அந்தரத்து இழிந்து, அங்கு
அவனியாள் அலமரப் பெருகும்
மண்டு மா மணி நீர்க் கங்கையின் கரைமேல்
வதரி ஆச்சிரமத்து உள்ளானே. 9

வரும் திரை மணி நீர்க் கங்கையின் கரைமேல்
வதரி ஆச்சிரமத்து உள்ளானை,
கருங் கடல் முந்நீர் வண்ணனை, எண்ணி,
கலியன் வாய் ஒலிசெய்த பனுவல்
வரம்செய்த ஐந்தும் ஐந்தும் வல்லார்கள்
வானவர் உலகு உடன் மருவி,
இருங் கடல் உலகம் ஆண்டு, வெண் குடைக் கீழ்
இமையவர் ஆகுவர், தாமே. 10

1, 5

திருச்சாளக்கிராமம்

பண் : செந்திருதி   தாளம் : ஏழொத்து

கலையும், கரியும், பரிமாவும்
திரியும் கானம் கடந்துபோய்,
சிலையும் கணையும் துணையாகச்
சென்றான், வென்றிச் செருக்களத்து ;
மலை கொண்டு அலை நீர் அணை கட்டி,
மதிள் நீர் இலங்கை வாள் அரக்கர்
தலைவன் தலை பத்து அறுத்து உகந்தான்
சாளக்கிராமம் அடை, நெஞ்சே ! 1

கடம் சூழ் கரியும், பரிமாவும்,
ஒலி மாத் தேரும், காலாளும்
உடன் சூழ்ந்து எழுந்த கடி இலங்கை
பொடியா வடி வாய்ச் சரம் துரந்தான்—
இடம் சூழ்ந்து எங்கும் இரு விசும்பில்
இமையோர் வணங்க, மணம் கமழும்
தடம் சூழ்ந்து எங்கும் அழகு ஆய
சாளக்கிராமம் அடை, நெஞ்சே ! 2

உலவு திரையும், குல வரையும்,
ஊழி முதலா எண் திக்கும்,
நிலவும், சுடரும், இருளும் ஆய்
நின்றான் ; வென்றி விறல் ஆழி
வலவன் ; வானோர்-தம் பெருமான் ;
மருவா அரக்கர்க்கு எஞ்ஞான்றும்
சலவன்—சலம் சூழ்ந்து அழகு ஆய
சாளக்கிராமம் அடை, நெஞ்சே ! 3

ஊரான்; குடந்தை உத்தமன்;
ஒரு கால், இரு கால் சிலை வளையத்
தேரா அரக்கர் தேர்-வெள்ளம்
செற்றான்; வற்றா வரு புனல் சூழ்
பேரான்; பேர் ஆயிரம் உடையான்;
பிறங்கு சிறை வண்டு அறைகின்ற
தாரான்—தாரா வயல் சூழ்ந்த
சாளக்கிராமம் அடை, நெஞ்சே! 4

அடுத்து, ஆர்த்து எழுந்தாள் பில வாய் விட்டு
அலற, அவள் மூக்கு அயில் வாளால்
விடுத்தான்; விளங்கு சுடர்ஆழி
விண்ணோர் பெருமான்; நண்ணார்முன்
கடுத்து ஆர்த்து எழுந்த பெரு மழையைக்
கல் ஒன்று ஏந்தி, இன நிரைக்காத்
தடுத்தான்—தடம் சூழ்ந்து அழகு ஆய
சாளக்கிராமம் அடை, நெஞ்சே! 5

தாய் ஆய் வந்த பேய் உயிரும்,
தயிரும், விழுதும், உடன் உண்ட
வாயான்; தூய வரி உருவின்
குறளாய்ச் சென்று, மாவலியை
ஏயான் இரப்ப, மூவடி மண்
இன்றே தா என்று, உலகு ஏழும்
தாயான்; காயா மலர் வண்ணன்—
சாளக்கிராமம் அடை, நெஞ்சே! 6

ஏனோர் அஞ்ச வெம் சமத்துள்
அரி ஆய், பரிய இரணியனை
ஊன் ஆர் அகலம் பிளவு எடுத்த
ஒருவன்; தானே இரு சுடர் ஆய்,
வான் ஆய், தீ ஆய், மாருதம் ஆய்,
மலை ஆய், அலை நீர் உலகு அனைத்தும்
தான் ஆய், தானும் ஆனான்-தன்
சாளக்கிராமம் அடை, நெஞ்சே! 7

வெந்தார் என்பும் சுடு நீறும்
மெய்யில் பூசி, கையகத்து ஓர்
சந்து ஆர் தலைகொண்டு, உலகு ஏழும்
திரியும் பெரியோன்-தான் சென்று, என்
எந்தாய்! சாபம் தீர் என்ன,
இலங்கு அமுது நீர் திருமார்வில்
தந்தான்—சந்து ஆர் பொழில் சூழ்ந்த
சாளக்கிராமம் அடை, நெஞ்சே! 8

தொண்டு ஆம் இனமும், இமையோரும்,
துணை நூல் மார்வின் அந்தணரும்,
அண்டா! எமக்கே அருளாய் என்று,
அணையும் கோயில், அருகு எல்லாம்
வண்டு ஆர் பொழிலின் பழனத்து
வயலின் அயலே கயல் பாயத்
தண் தாமரைகள் முகம் அலர்த்தும்
சாளக்கிராமம் அடை, நெஞ்சே! 9

தாரா ஆரும் வயல் சூழ்ந்த
சாளக்கிராமத்து அடிகளை,
கார் ஆர் புறவின் மங்கை வேந்தன்,
கலியன் ஒலிசெய் தமிழ்மாலை,
ஆர் ஆர் உலகத்து அறிவு உடையார்,
அமரர் நல் நாட்டு அரசு ஆளப்
பேர் ஆயிரமும் ஓதுமின்கள்:
அன்றி, இவையே பிதற்றுமினே. 10

1, 6

நைமிசாரணியம்

பண் : தக்கராகம் தாளம் : நடையொத்து

வாள் நிலா முறுவல், சிறு நுதல், பெருந் தோள்
மாதரார் வன முலைப் பயனே
பேணினேன்; அதனைப் பிழை எனக் கருதி,
பேதையேன் பிறவி நோய் அறுப்பான்,
ஏண் இலேன் இருந்தேன்; எண்ணினேன்; எண்ணி,
இளையவர் கலவியின் திறத்தை
நாணினேன்; வந்து, உன் திருவடி அடைந்தேன்—
நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! 1

சிலம்பு அடி உருவின் கரு நெடுங் கண்ணார்-
    திறத்தனாய், அறத்தையே மறந்து,
புலன் படிந்து உண்ணும் போகமே பெருக்கி,
    போக்கினேன் பொழுதினை வாளா ;
அலம் புரி தடக்கை ஆயனே! மாயா!
    வானவர்க்கு அரசனே! வானோர்
நலம் புரிந்து இறைஞ்சும் திருவடி அடைந்தேன்—
    நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! 2

சூதினைப் பெருக்கி, களவினைத் துணிந்து,
    சுரி குழல் மடந்தையர்திறத்துக்
காதலே மிகுத்து, கண்டவா திரிந்த
    தொண்டனேன் நமன்-தமர் செய்யும்
வேதனைக்கு ஒடுங்கி நடுங்கினேன் ; வேலை
    வெண் திரை அலமரக் கடைந்த
நாதனே! வந்து, உன் திருவடி அடைந்தேன்—
    நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! 3

வம்பு உலாம் கூந்தல் மனைவியைத் துறந்து,
    பிறர் பொருள், தாரம் என்று இவற்றை
நம்பினார் இறந்தால், நமன்-தமர் பற்றி,
    எற்றி வைத்து, எரி எழுகின்ற
செம்பினால் இயன்ற பாவையை, பாவீ!
    தழுவு என மொழிவதற்கு அஞ்சி,
நம்பனே! வந்து, உன் திருவடி அடைந்தேன்—
    நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! 4

இடும்பையால் அடர்ப்புண்டு, இடுமினோ துற்று என்று
    இரந்தவர்க்கு இல்லையே என்று
நெடுஞ் சொலால் மறுத்த நீசனேன், அந்தோ!
    நினைக்கிலேன் வினைப் பயன்-தன்னை ;
கடுஞ் சொலார், கடியார், காலனார் தமரால்
    படுவது ஓர் கொடு மிறைக்கு அஞ்சி,
நடுங்கி, நான் வந்து, உன் திருவடி அடைந்தேன்—
    நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! 5

கோடிய மனத்தால் சினத் தொழில் புரிந்து,
திரிந்து நாய் இனத்தொடும் திளைத்திட்டு,
ஓடியும் உழன்றும் உயிர்களே கொன்றேன்,
உணர்விலேன் ஆதலால்; நமனர்
பாடியைப் பெரிதும் பரிசு அழித்திட்டேன்;
பரமனே! பாற்கடல் கிடந்தாய்!
நாடி நான் வந்து, உன் திருவடி அடைந்தேன்—
நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! 6

நெஞ்சினல் நினைந்தும், வாயினல் மொழிந்தும்,
நீதி அல்லாதன செய்தும்,
துஞ்சினர் செல்லும் தொல் நெறி கேட்டே
துளங்கினேன்; விளங்கனி முனிந்தாய்!
வஞ்சனேன், அடியேன் நெஞ்சினில் பிரியா
வானவா! தானவர்க்கு என்றும்
நஞ்சனே! வந்து, உன் திருவடி அடைந்தேன்—
நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! 7

ஏவினர், கலியார் நலிக என்று என்மேல்—
எங்ஙனே வாழும் ஆறு?—ஐவர்;
கோவினர் செய்யும் கொடுமையை மடித்தேன்,
குறுங்குடி நெடுங் கடல் வண்ணா!
பாவின் ஆர் இன் சொல் பல் மலர் கொண்டு, உன்
பாதமே பரவி, நான் பணிந்து, என்
நாவினல், வந்து, உன் திருவடி அடைந்தேன்—
நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! 8

ஊன் இடைச் சுவர் வைத்து, என்பு தூண் நாட்டி,
உரோமம் வேய்ந்து, ஒன்பது வாசல்-
தான் உடைக் குரம்பை பிரியும்போது, உன்-தன்
சரணமே சரணம் என்று இருந்தேன்;
தேன் உடைக் கமலத் திருவினுக்கு அரசே!
திரை கொள் மா நெடுங் கடல் கிடந்தாய்!
நான் உடைத் தவத்தால் திருவடி அடைந்தேன்—
நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! 9

ஏதம் வந்து அணுகாவண்ணம் நாம் எண்ணி,
எழுமினோ தொழுதும் என்று இமையோர்-
நாதன் வந்து இறைஞ்சும் நைமிசாரணியத்து
எந்தையைச் சிந்தையுள் வைத்து,
காதலே மிகுத்த கலியன் வாய் ஒலிசெய்
மாலை-தான் கற்று வல்லார்கள்
ஓத நீர் வையம் ஆண்டு, வெண் குடைக் கீழ்,
உம்பரும் ஆகுவர், தாமே. 10

1, 7

சிங்கவேழ்குன்றம்

பண் : நைவளம் தாளம் : ஏழொத்து

அம் கண் ஞாலம் அஞ்ச, அங்கு, ஓர் ஆள் அரி ஆய், அவுணன்
பொங்க, ஆகம் வள் உகிரால் போழ்ந்த புனிதன் இடம்—
பைங் கண் ஆனைக் கொம்பு கொண்டு, பத்திமையால் அடிக்கீழ்
செங் கண் ஆளி இட்டு இறைஞ்சும் சிங்கவேழ்குன்றமே. 1

அலைத்த பேழ் வாய் வாள் எயிற்று ஓர் கோளரி ஆய், அவுணன்,
கொலைக் கையாளன், நெஞ்சு இடந்த கூர் உகிராளன் இடம்—
மலைத்த செல் சாத்து எறிந்த பூசல் வன் துடி வாய் கடுப்ப,
சிலைக் கை வேடர் தெழிப்பு அறாத சிங்கவேழ்குன்றமே. 2

ஏய்ந்த பேழ் வாய் வாள் எயிற்று ஓர் கோளரி ஆய், அவுணன்
வாய்ந்த ஆகம் வள் உகிரால் வகிர்ந்த அம்மானது இடம்—
ஓய்ந்த மாவும், உடைந்த குன்றும், அன்றியும், நின்று அழலால்
தேய்ந்த வேயும் அல்லது, இல்லாச் சிங்கவேழ்குன்றமே. 3

எவ்வம் வெவ் வேல் பொன்பெயரோன் ஏதலன் இன் உயிரை
வவ்வி, ஆகம் வள் உகிரால் வகிர்ந்த அம்மானது இடம்—
கவ்வும் நாயும், கழுகும், உச்சிப்போதொடு கால் சுழன்று,
தெய்வம் அல்லால், செல்ல ஒண்ணாச் சிங்கவேழ்குன்றமே. 4

மென்ற பேழ்வாய் வாள் எயிற்று ஓர் கோளரி ஆய், அவுணன்
பொன்ற ஆகம் வள் உகிரால் போழ்ந்த புனிதன் இடம்—
நின்ற செந்தீ மொண்டு, சூறை, நீள் விசும்பூடு இரிய,
சென்று காண்டற்கு-அரிய கோயில் சிங்கவேழ்குன்றமே. 5

எரிந்த பைங் கண் இலங்கு பேழ் வாய் எயிற்றொடு, இது எவ் உரு என்று,
இரிந்து, வானோர் கலங்கி ஓட, இருந்த அம்மானது இடம்—
நெரிந்த வேயின் முழையுள் நின்று, நீள் நெறிவாய், உழுவை
திரிந்த ஆனைச் சுவடு பார்க்கும் சிங்கவேழ்குன்றமே. 6

முனைத்த சீற்றம் விண் சுடப் போய், மூவுலகும் பிறவும்
அனைத்தும் அஞ்ச, ஆள் அரி ஆய் இருந்த அம்மானது இடம்—
கனைத்த தீயும் கல்லும், அல்லா வில் உடை வேடரும் ஆய்,
தினைத்தனையும் செல்ல ஒண்ணாச் சிங்கவேழ்குன்றமே. 7

நாத் தழும்ப நாஅன்முகனும் ஈசனும் ஆய் முறையால்
ஏத்த, அங்கு ஓர் ஆள் அரி ஆய் இருந்த அம்மானது இடம்—
காய்த்த வாகை நெற்று ஒலிப்ப, கல் அதர் வேய்ங்கழை போய்த்
தேய்த்த தீயால் விண் சிவக்கும் சிங்கவேழ்குன்றமே. 8

நல்லை, நெஞ்சே ! நாம் தொழுதும் : நம்முடை நம் பெருமான்,
அல்லிமாதர் புல்க நின்ற ஆயிரந் தோளன், இடம்—
நெல்லி மல்கி, கல் உடைப்ப, புல் இலை ஆர்த்து, அதர்வாய்
சில்லி சில் என்று ஒல் அறாத சிங்கவேழ்குன்றமே. 9

செங் கண் ஆளி இட்டு இறைஞ்சும் சிங்கவேழ்குன்று உடைய
எங்கள் ஈசன் எம்பிரானை இருந் தமிழ் நூல்-புலவன்,
மங்கை ஆளன் மன்னு தொல் சீர் வண்டு அறை தார்க் கலியன்,
செங்கையாளன் செஞ்சொல் மாலை வல்லவர் தீது இலரே. 10

1, 8

திருவேங்கடம் : 1

பண் : சீகாமரம் தாளம் : இடையொத்து

கொங்கு அலர்ந்த மலர்க் குருந்தம்
ஒசித்த கோவலன், எம்பிரான்,
சங்கு தங்கு தடங் கடல் துயில்
கொண்ட தாமரைக் கண்ணினன்,
பொங்கு புள்ளினை வாய் பிளந்த
புராணர்-தம் இடம்—பொங்கு நீர்
செங் கயல் திளைக்கும் சுனைத் திரு-
வேங்கடம் அடை, நெஞ்சமே! 1

பள்ளி ஆவது பாற்கடல், அரங்-
கம்; இரங்க வன் பேய் முலை
பிள்ளையாய் உயிர் உண்ட எந்தை
பிரான்-அவன் பெருகும் இடம்—
வெள்ளியான், கரியான், மணி நிற
வண்ணன் என்று எண்ணி, நாள்தொறும்
தெள்ளியார் வணங்கும் மலைத் திரு-
வேங்கடம் அடை, நெஞ்சமே! 2

நின்ற மா மருது இற்று வீழ
நடந்த நின்மலன், நேமியான்,
என்றும் வானவர் கைதொழும் இணைத்
தாமரை அடி எம் பிரான்,
கன்றி மாரி பொழிந்திட, கடிது
ஆ-நிரைக்கு இடர் நீக்குவான்,
சென்று குன்றம் எடுத்தவன் திரு-
வேங்கடம் அடை, நெஞ்சமே! 3

பார்த்தற்கு ஆய், அன்று, பாரதம் கைசெய்-
திட்டு வென்ற பரஞ்சுடர்,
கோத்து அங்கு ஆயர்-தம் பாடியில் குரவை
பிணைந்த எம் கோவலன்,
ஏத்துவார்-தம் மனத்து உள்ளான், இட-
வெந்தை மேவிய எம் பிரான்,
தீர்த்த நீர்த் தடம் சோலை சூழ் திரு-
வேங்கடம் அடை, நெஞ்சமே! 4

வண் கையான், அவுணர்க்கு நாயகன்
வேள்வியில் சென்று, மாணியாய்,
மண் கையால் இரந்தான், மராமரம்
ஏழும் எய்த வலத்தினான்,
எண் கையான், இமயத்து உள்ளான், இருஞ்-
சோலை மேவிய எம் பிரான்,
திண் கை மா துயர் தீர்த்தவன் திரு-
வேங்கடம் அடை, நெஞ்சமே! 5

எண் திசைகளும் ஏழ் உலகமும்
வாங்கி, பொன் வயிற்றில் பெய்து,
பண்டு ஓர் ஆல்இலைப் பள்ளி கொண்டவன்,
பால் மதிக்கு இடர் தீர்த்தவன்,
ஒண் திறல் அவுணன் உரத்து உகிர்
வைத்தவன், ஒள் எயிற்றொடு
திண் திறல் அரியாயவன் திரு-
வேங்கடம் அடை, நெஞ்சமே! 6

பாரும், நீர், எரி, காற்றினோடு
ஆகாசமும், இவை ஆயினான்,
பேரும் ஆயிரம் பேச நின்ற
பிறப்பிலி பெருகும் இடம்—
காரும் வார் பனி நீள் விசும்பிடைச்
சோரும் மா முகில் தோய்தர,
சேரும் வார் பொழில் சூழ் எழில் திரு-
வேங்கடம் அடை, நெஞ்சமே! 7

அம்பரம், அனல், கால், நிலம், சலம்
ஆகி நின்ற அமரர்-கோன்,
வம்பு உலாம் மலர்மேல் மலி மட
மங்கை-தன் கொழுநன்-அவன்,
கொம்பின் அன்ன இடை மடக் குற
மாதர் நீள் இதணம்தொறும்
செம் புனம்-அவை காவல் கொள் திரு-
வேங்கடம் அடை, நெஞ்சமே! 8

பேசும் இன் திருநாமம் எட்டு எழுத்தும்
சொலி நின்று, பின்னரும்
பேசுவார்-தமை உய்ய வாங்கி,
பிறப்பு அறுக்கும் பிரான் இடம்—
வாச மா மலர் நாறு வார் பொழில்
சூழ் தரும், உலகுக்கு எலாம்
தேசமாய்த் திகழும் மலைத் திரு-
வேங்கடம் அடை, நெஞ்சமே! 9

செங் கயல் திளைக்கும் சுனைத் திரு-
வேங்கடத்து உறை செல்வனை
மங்கையர் தலைவன், கலிகன்றி,
வண் தமிழ்ச் செஞ்சொல் மாலைகள்
சங்கை இன்றித் தரித்து உரைக்கவல்-
லார்கள் தஞ்சமதாகவே
வங்க மா கடல் வையம் காவலர்
ஆகி, வான்-உலகு ஆள்வரே. 10

1, 9

திருவேங்கடம் : 2

தாயே தந்தை என்றும், தாரமே, கிளை, மக்கள் என்றும்,
நோயே பட்டொழிந்தேன்; நுன்னைக் காண்பது ஓர் ஆசையினால்—
வேய் ஏய் பூம் பொழில் சூழ் விரை ஆர் திருவேங்கடவா!—
நாயேன் வந்து அடைந்தேன் ; நல்கி, ஆள் என்னைக் கொண்டருளே.

மான் ஏய் கண் மடவார் மயக்கில் பட்டு, மா நிலத்து
நானே நானாவித நரகம் புகும் பாவம் செய்தேன்—
தேன் ஏய் பூம் பொழில் சூழ் திருவேங்கட மா மலை என்
ஆனாய்!—வந்து அடைந்தேன் : அடியேனை ஆட் கொண்டருளே. 2

கொன்றேன் பல் உயிரை, குறிக்கோள் ஒன்று இலாமையினால் ;
என்றேனும் இரந்தார்க்கு இனிது ஆக உரைத்து அறியேன்—
குன்று ஏய் மேகம் அதிர் குளிர் மா மலை வேங்கடவா!—
அன்றே வந்து அடைந்தேன் : அடியேனை ஆட் கொண்டருளே. 3

குலம்-தான் எத்தனையும் பிறந்தே இறந்து, எய்த்தொழிந்தேன் ;
நலம்-தான் ஒன்றும் இலேன்; நல்லது ஓர் அறம் செய்தும் இலேன்—
நிலம் தோய் நீள் முகில் சேர் நெறி ஆர் திருவேங்கடவா!—
அலந்தேன் வந்து அடைந்தேன் : அடியேனை ஆட் கொண்டருளே. 4

எப் பாவம் பலவும் இவையே செய்து, இளைத்தொழிந்தேன் ;
துப்பா! நின் அடியே தொடர்ந்து ஏத்தவும் கிற்கின்றிலேன்—
செப்பு ஆர் திண் வரை சூழ் திருவேங்கட மா மலை என்
அப்பா!—வந்து அடைந்தேன் : அடியேனை ஆட் கொண்டருளே. 5

மண் ஆய், நீர், எரி, கால், மஞ்சு உலாவும் ஆகாசமும் ஆம்,
புண் ஆர் ஆக்கை-தன்னுள் புலம்பித் தளர்ந்து,எய்த்தொழிந்தேன்—
விண் ஆர் நீள் சிகர விரை ஆர் திருவேங்கடவா!—
அண்ணா! வந்து அடைந்தேன் : அடியேனை ஆட் கொண்டருளே. 6

தெரியேன் பாலகனாய், பல தீமைகள் செய்துமிட்டேன் ;
பெரியேன் ஆயினபின், பிறர்க்கே உழைத்து ஏழை ஆனேன்—
கரி சேர் பூம் பொழில் சூழ் கன மா மலை வேங்கடவா!—
அரியே! வந்து அடைந்தேன் : அடியேனை ஆட் கொண்டருளே. 7

நோற்றேன் பல் பிறவி ; நுன்னைக் காண்பது ஓர் ஆசையினால்,
ஏற்றேன் ; இப் பிறப்பே இடர் உற்றனன்—எம் பெருமான்!
கோல் தேன் பாய்ந்து ஒழுகும் குளிர் சோலை சூழ் வேங்கடவா!—
ஆற்றேன், வந்து அடைந்தேன் : அடியேனை ஆட் கொண்டருளே. 8

பற்றேல் ஒன்றும் இலேன் ; பாவமே செய்து, பாவி ஆனேன் ;
மற்றேல் ஒன்று அறியேன்—மாயனே! எங்கள் மாதவனே!
கல் தேன் பாய்ந்து ஒழுகும் கமலச் சுனை வேங்கடவா!—
அற்றேன், வந்து அடைந்தேன் : அடியேனை ஆட் கொண்டருளே. 9

கண் ஆய், ஏழ் உலகுக்கு உயிர் ஆய எம் கார் வண்ணனை,
விண்ணோர்-தாம் பரவும் பொழில் வேங்கட வேதியனை,
திண் ஆர் மாடங்கள் சூழ் திரு மங்கையர்-கோன், கலியன்,
பண் ஆர் பாடல் பத்தும் பயில்வார்க்கு இல்லை, பாவங்களே. 10

1, 10

திருவேங்கடம் : 3

பண் : மேகராகக் குறிஞ்சி தாளம் : ஏழொத்து

கண் ஆர் கடல் சூழ் இலங்கைக்கு இறைவன்-தன்
திண் ஆகம் பிளக்கச் சரம் செல உய்த்தாய்!
விண்ணோர் தொழும் வேங்கட மா மலை மேய
அண்ணா! அடியேன் இடரைக் களையாயே. 1

இலங்கைப் பதிக்கு, அன்று, இறை ஆய அரக்கர்
குலம் கெட்டு அவர் மாள, கொடிப் புள் திரித்தாய்!
விலங்கல் குடுமித் திருவேங்கடம் மேய
அலங்கல் துளப முடியாய்! அருளாயே. 2

நீர் ஆர் கடலும் நிலனும் முழுது உண்டு,
ஏர் ஆலம் இளந் தளிர்மேல் துயில் எந்தாய்!
சீர் ஆர் திருவேங்கட மா மலை மேய
ஆரா அமுதே! அடியேற்கு அருளாயே. 3

உண்டாய்—உறிமேல் நறு நெய் அமுது ஆக;
கொண்டாய்—குறள் ஆய், நிலம் ஈர் அடியாலே;
விண் தோய் சிகரத் திருவேங்கடம் மேய
அண்டா! அடியேனுக்கு அருள்புரியாயே. 4

தூண் ஆய் அதனூடு அரியாய், வந்து தோன்றி,
பேணா அவுணன் உடலம் பிளந்திட்டாய்!
சேண் ஆர் திருவேங்கட மா மலை மேய
கோள் நாகணையாய்! குறிக்கொள் எனை நீயே. 5

மன்னா இம் மனிசப் பிறவியை நீக்கி,
தன் ஆக்கி, தன் இன் அருள் செய்யும் தலைவன்
மின் ஆர் முகில் சேர் திருவேங்கடம் மேய
என் ஆனை, என் அப்பன் என் நெஞ்சில் உளானே. 6

மான் ஏய் மட நோக்கிதிறத்து எதிர் வந்த
ஆன் ஏழ் விடை செற்ற அணி வரைத் தோளா!
தேனே! திருவேங்கட மா மலை மேய
கோனே! என் மனம் குடிகொண்டு, இருந்தாயே. 7

சேயன், அணியன், என சிந்தையுள் நின்ற
மாயன், மணி வாள், ஒளி வெண் தரளங்கள்
வேய் விண்டு உதிர் வேங்கட மா மலை மேய
ஆயன் அடி அல்லது, மற்று அறியேனே. 8

வந்தாய்; என் மனம் புகுந்தாய்; மன்னி நின்றாய்—
நந்தாத கொழுஞ் சுடரே! எங்கள் நம்பீ!
சிந்தாமணியே! திருவேங்கடம் மேய
எந்தாய்!—இனி யான் உனை என்றும் விடேனே. 9

வில்லார் மலி வேங்கட மா மலை மேய
மல் ஆர் திரள் தோள் மணி வண்ணன் அம்மானைக்
கல் ஆர் திரள் தோள் கலியன் சொன்ன மாலை
வல்லார்-அவர் வானவர் ஆகுவர், தாமே. 10

2, 1

திருவேங்கடம் : 4

பண் : சீகாமரம் தாளம் : ஏழொத்து

வானவர்-தங்கள் சிந்தை போல, என்
நெஞ்சமே! இனிது உவந்து, மா தவ
மானவர்-தங்கள் சிந்தை அமர்ந்து உறைகின்ற எந்தை,
கானவர் இடு கார் அகில்-புகை
ஓங்கு வேங்கடம் மேவி, மாண் குறள்
ஆன அந்தணற்கு இன்று அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே. 1

உறவு சுற்றம் என்று ஒன்று இலா ஒருவன்
உகந்தவர்-தம்மை மண்மிசைப்
பிறவியே கெடுப்பான், அது கண்டு, என் நெஞ்சம் என்பாய்!
குறவர் மாதர்களோடு வண்டு
குறிஞ்சி மருள் இசை பாடும் வேங்கடத்து
அறவன் நாயகற்கு இன்று அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே. 2

இண்டை ஆயின கொண்டு தொண்டர்கள்
ஏத்துவார் உறவோடும் வானிடைக்
கொண்டு போய் இடவும், அது கண்டு, என் நெஞ்சம் என்பாய்!
வண்டு வாழ் வட வேங்கட மலை
கோயில் கொண்டு, அதனோடும் மீமிசை-
அண்டம் ஆண்டு இருப்பாற்கு அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே.

பாவியாது செய்தாய், என் நெஞ்சமே!
பண்டு தொண்டு செய்தாரை மண்மிசை
மேவி ஆட்கொண்டு போய், விசும்பு ஏற வைக்கும் எந்தை,
கோவி நாயகன், கொண்டல் உந்து உயர்
வேங்கட மலை ஆண்டு, வானவர்
ஆவியாய் இருப்பாற்கு அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே. 4

பொங்கு போதியும் பிண்டியும் உடைப்
புத்தர் நோன்பியர் பள்ளியுள் உறை
தங்கள் தேவரும் தாங்களுமே ஆக, என் நெஞ்சம் என்பாய்!
எங்கும் வானவர் தானவர் நிறைந்து
ஏத்தும் வேங்கடம் மேவி நின்று, அருள்
அம் கண் நாயகற்கு இன்று அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே. 5

துவரி ஆடையர் மட்டையர் சமண்
தொண்டர்கள் மண்டி உண்டு, பின்னரும்
தமரும் தாங்களுமே தடிக்க, என் நெஞ்சம் என்பாய் !
கவரி மாக் கணம் சேரும் வேங்கடம்
கோயில் கொண்ட கண் ஆர் விசும்பிடை
அமர நாயகற்கு இன்று அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே. 6

தருக்கினல் சமண் செய்து, சோறு தண்
தயிரினல் திரளை மிடற்றிடை
நெருக்குவார் அலக்கண்-அது கண்டு, என் நெஞ்சம் என்பாய் !
மருள்கள் வண்டுகள் பாடும் வேங்கடம்
கோயில் கொண்டு, அதனேடும் வானிடை
அருக்கன் மேவிநிற்பாற்கு அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே. 7

சேயன், அணியன், சிறியன், பெரியன்
என்பதும் சிலர் பேசக் கேட்டிருந்-
தே, என் நெஞ்சம் என்பாய் ! எனக்கு ஒன்று சொல்லாதே,
வேய்கள் நின்று வெண் முத்தமே சொரி
வேங்கட மலை கோயில் மேவிய
ஆயர் நாயகற்கு இன்று அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே. 8

கூடி ஆடி உரைத்ததே உரைத்
தாய், என் நெஞ்சம் என்பாய் ! துணிந்து கேள் ;
பாடி ஆடிப் பலரும் பணிந்து ஏத்திக் காண்கிலார் ;
ஆடு தாமரையோனும் ஈசனும்
அமரர்-கோனும் நின்று ஏத்தும் வேங்கடத்து
ஆடு கூத்தனுக்கு இன்று அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே. 9

மின்னு மா முகில் மேவு தண் திரு-
வேங்கட மலை கோயில் மேவிய
அன்னம் ஆய் நிகழ்ந்த அமரர் பெருமானைக்
கன்னி மா மதிள் மங்கையர் கலி-
கன்றி இன் தமிழால் உரைத்த இம்
மன்னு பாடல் வல்லார்க்கு இடம் ஆகும், வான் உலகே. 10

2, 2

திரு எவ்வுளூர்

பண் : பழந்தக்கராகம் தாளம் : ஏழொத்து

காசை ஆடை மூடி ஓடிக் காதல் செய் தானவன் ஊர்
நாசம் ஆக நம்ப வல்ல நம்பி நம் பெருமான்,
வேயின் அன்ன தோள் மடவார், வெண்ணெய் உண்டான் இவன் என்று,
ஏச நின்ற எம் பெருமான்—எவ்வுள் கிடந்தானே. 1

தையலாள்மேல் காதல் செய்த தானவன் வாள் அரக்கன்
பொய் இலாத பொன் முடிகள் ஒன்பதோடு ஒன்றும், அன்று
செய்த வெம் போர்-தன்னில், அங்கு ஓர் செஞ்சரத்தால் உருள
எய்த எந்தை, எம் பெருமான்—எவ்வுள் கிடந்தானே. 2

முன், ஓர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து, அரக்கன்
மன் ஊர்-தன்னை வாளியினால் மாள முனிந்து, அவனே
பின், ஓர் தூது ஆதி-மன்னர்க்கு ஆகி, பெருநிலத்தார்
இன்னார் தூதன் என நின்றான்—எவ்வுள் கிடந்தானே. 3

பந்து அணைந்த மெல் விரலாள் பாவை-தன் காரணத்தால்,
வெந் திறல் ஏறு ஏழும் வென்ற வேந்தன், விரி புகழ் சேர்
நந்தன் மைந்தன் ஆக ஆகும் நம்பி நம் பெருமான்,
எந்தை தந்தை தம் பெருமான்—எவ்வுள் கிடந்தானே. 4

பாலன் ஆகி ஞாலம் ஏழும் உண்டு, பண்டு ஆல்இலைமேல்
சால நாளும் பள்ளி கொள்ளும் தாமரைக் கண்ணன், எண்ணில்,
நீலம் ஆர் வண்டு உண்டு வாழும் நெய்தல் அம் தண் கழனி
ஏலம் நாறும் பைம் புறவின்—எவ்வுள் கிடந்தானே. 5

சோத்தம், நம்பி! என்று தொண்டர் மிண்டித் தொடர்ந்து அழைக்கும்
ஆத்தன் நம்பி, செங்கண் நம்பி ஆகிலும், தேவர்க்கு எல்லாம்
மூத்த நம்பி, முக்கண் நம்பி என்று முனிவர் தொழுது
ஏத்தும் நம்பி, எம் பெருமான்—எவ்வுள் கிடந்தானே. 6

திங்கள், அப்பு, வான், எரி, கால் ஆகி, திசைமுகனார்
தங்கள் அப்பன், சாமி அப்பன், பாகத்து இருந்த வண்டு உண்
தொங்கல் அப்பு நீள் முடியான் சூழ் கழல் சூடநின்ற
எங்கள் அப்பன், எம் பெருமான்—எவ்வுள் கிடந்தானே. 7

முனிவன், மூர்த்தி மூவர் ஆகி, வேதம் விரித்து உரைத்த
புனிதன், பூவை வண்ணன், அண்ணல், புண்ணியன், விண்ணவர்-கோன்,
தனியன், சேயன், தான் ஒருவன் ஆகிலும், தன் அடியார்க்கு
இனியன், எந்தை, எம் பெருமான்—எவ்வுள் கிடந்தானே. 8

பந்து இருக்கும் மெல் விரலாள், பாவை, பனி மலராள்,
வந்து இருக்கும் மார்வன், நீல மேனி மணி வண்ணன்,
அந்தரத்தில் வாழும் வானோர்-நாயகன் ஆய் அமைந்த
இந்திரற்கும் தம் பெருமான்—எவ்வுள் கிடந்தானே. 9

இண்டை கொண்டு தொண்டர் ஏத்த எவ்வுள் கிடந்தானை
வண்டு பாடும் பைம் புறவின் மங்கையர்-கோன் கலியன்
கொண்ட சீரால் தண் தமிழ் செய் மாலை ஈர் ஐந்தும் வல்லார்
அண்டம் ஆள்வது ஆணை; அன்றேல், ஆள்வர்—அமர் உலகே. 10

2, 3

திருவல்லிக்கேணி

பண் : புறநீர்மை தாளம் : ஒன்பதொத்து

வில் பெரு விழவும், கஞ்சனும், மல்லும்,
வேழமும், பாகனும் வீழச்
செற்றவன்-தன்னை, புரம் எரி செய்த
சிவன் உறு துயர் களை தேவை,
பற்றலர் வீயக் கோல் கையில் கொண்டு
பார்த்தன்-தன் தேர்முன் நின்றானை,
சிற்றவை பணியால் முடி துறந்தானை—
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 1

வேதத்தை, வேதத்தின் சுவைப் பயனை,
விழுமிய முனிவரர் விழுங்கும்
கோது இல் இன் கனியை, நந்தனார் களிற்றை,
குவலயத்தோர் தொழுது ஏத்தும்
ஆதியை, அமுதை, என்னை ஆள் உடை
அப்பனை—ஒப்பவர் இல்லா
மாதர்கள் வாழும் மாட மா மயிலைத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 2

வஞ்சனை செய்யத் தாய் உரு ஆகி
வந்த பேய் அலறி மண் சேர,
நஞ்சு அமர் முலையூடு உயிர் செக உண்ட
நாதனை, தானவர் கூற்றை,
விஞ்சை வானவர், சாரணர், சித்தர்,
வியந்துதி செய்ய, பெண் உரு ஆகி,
அம் சுவை அமுதம் அன்று அளித்தானை—
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 3

இந்திரனுக்கு என்று ஆயர்கள் எடுத்த
எழில் விழவில் பழ நடைசெய்
மந்திர விதியில் பூசனை பெறாது,
மழை பொழிந்திட, தளர்ந்து, ஆயர்
எந்தம்மோடு இன ஆ-நிரை தளராமல்,
எம் பெருமான் அருள் என்ன,
அந்தம் இல் வரையால் மழை தடுத்தானை—
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 4

இன் துணைப் பதுமத்து அலர்மகள்-தனக்கும்
இன்பன், நல் புவி-தனக்கு இறைவன்,
தன் துணை ஆயர் பாவை நப்பின்னை-
தனக்கு இறை, மற்றையோர்க்கு எல்லாம்
வன் துணை, பஞ்ச பாண்டவர்க்கு ஆகி,
வாய் உரை தூது சென்று இயங்கும்
என் துணை, எந்தை தந்தை தம்மானை—
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 5

அந்தகன் சிறுவன் அரசர்-தம் அரசற்கு
இளையவன் அணி இழையைச் சென்று,
எந்தமக்கு உரிமை செய் என, தரியாது,
எம் பெருமான்! அருள் என்ன,
சந்தம் அல் குழலாள் அலக்கண் நூற்றுவர்-தம்
பெண்டிரும் எய்தி, நூல் இழப்ப,
இந்திரன் சிறுவன் தேர் முன் நின்றானை—
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 6

பரதனும், தம்பி சத்துருக்கனனும்,
இலக்குமனோடு மைதிலியும்
இரவும் நன் பகலும் துதி செய்ய நின்ற
இராவணாந்தகனை, எம்மானை—
குரவமே கமழும் குளிர் பொழிலூடு
குயிலொடு மயில்கள் நின்று ஆல,
இரவியின் கதிர்கள் நுழைதல் செய்தறியாத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 7

பள்ளியில் ஓதி வந்த தன் சிறுவன்
வாயில் ஓர் ஆயிரம் நாமம்
ஒள்ளிய ஆகிப் போத, ஆங்கு, அதனுக்கு
ஒன்றும் ஓர் பொறுப்பு இலன் ஆகி,
பிள்ளையைச் சீறி வெகுண்டு தூண் புடைப்ப,
பிறை எயிற்று அனல் விழிப் பேழ் வாய்
தெள்ளிய சிங்கம் ஆகிய தேவை—
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 8

மீன் அமர் பொய்கை நாள்மலர் கொய்வான்
வேட்கையினோடு சென்று இழிந்த
கான் அமர் வேழம் கைஎடுத்து அலற,
கரா அதன் காலினைக் கதுவ,
ஆனையின் துயரம் தீரப் புள் ஊர்ந்து,
சென்று நின்று ஆழிதொட்டானை—
தேன் அமர் சோலை மாட மா மயிலைத்
திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே. 9

மன்னு தண் பொழிலும் வாவியும் மதிளும்
மாட மாளிகையும் மண்டபமும்
தென்னன் தொண்டையர்-கோன் செய்த நல் மயிலைத்
திருவல்லிக்கேணி நின்றானை,
கன்னி நல் மாட மங்கையர் தலைவன்
காமரு சீர்க் கலிகன்றி
சொன்ன சொல்-மாலை பத்து உடன் வல்லார்
சுகம் இனிது ஆள்வர் வான்-உலகே. 10

2, 4

திருநீர்மலை

பண் : நட்டபாடை தாளம் : மிடந்தொத்து

அன்று ஆயர் குலக் கொடியோடு அணி மா
மலர் மங்கையொடு அன்பு அளவி, அவுணர்க்கு
என்றும் இரக்கம் இலாதவனுக்கு
உறையும் இடம் ஆவது—இரும் பொழில் சூழ்
நன்று ஆய புனல் நறையூர், திருவாலி,
குடந்தை, தடம் திகழ் கோவல்நகர் ;
நின்றான், இருந்தான், கிடந்தான், நடந்தாற்கு
இடம் மா மலை ஆவது—நீர்மலையே. 1

காண்டாவனம் என்பது ஓர் காடு அமரர்க்கு
அரையன்னது, கண்டு அவன் நிற்க, முனே
மூண்டு ஆர் அழல் உண்ண முனிந்ததுவும் ;
அது அன்றியும், முன் உலகம் பொறை தீர்த்து
ஆண்டான், அவுணன்-அவன் மார்வு-அகலம்
உகிரால் வகிர் ஆக முனிந்து, அரியாய்
நீண்டான், குறள் ஆகி நிமிர்ந்தவனுக்கு
இடம் மா மலை ஆவது—நீர்மலையே. 2

அலம், மன்னும் அடல் சுரி சங்கம் எடுத்து,
அடல் ஆழியினால் அணி ஆர் உருவில்,
புலம் மன்னும் வடம் புனை கொங்கையினாள்
பொறை தீர, முன் ஆள் அடு வாள் அமரில்
பல மன்னர் பட, சுடர் ஆழியினைப்
பகலோன் மறையப் பணிகொண்டு, அணி சேர்
நில மன்னனும் ஆய், உலகு ஆண்டவனுக்கு
இடம் மா மலை ஆவது—நீர்மலையே. 3

தாங்காதது ஓர் ஆள் அரி ஆய், அவுணன்-
தனை வீட முனிந்து, அவனால் அமரும்
பூங் கோதையர் பொங்கு எரி மூழ்க விளைத்து,
அது அன்றியும், வென்றி கொள் வாள் அமரில்
பாங்கு ஆக முன் ஐவரொடு அன்பு அளவி,
பதிற்றைந்து இரட்டிப் படை வேந்தர் பட,
நீங்காச் செருவில் நிறை காத்தவனுக்கு
இடம் மா மலை ஆவது—நீர்மலையே. 4

மாலும் கடல் ஆர, மலைக் குவடு இட்டு,
அணை கட்டி, வரம்பு உருவ, மதி சேர்
கோல மதிள் ஆய இலங்கை கெட,
படை தொட்டு, ஒருகால், அமரில் அதிர,
காலம் இது என்று அயன் வாளியினால்
கதிர் நீள் முடி பத்தும் அறுத்து அமரும்
நீல முகில் வண்ணன் எமக்கு இறைவற்கு
இடம் மா மலை ஆவது—நீர்மலையே. 5

பார் ஆர் உலகும், பனி மால் வரையும்,
கடலும், சுடரும் இவை உண்டும், எனக்கு
ஆராது என நின்றவன் ; எம் பெருமான்,
அலை நீர் உலகுக்கு அரசு ஆகிய அப்
பேரானை முனிந்த முனிக்கு அரையன்,
பிறர் இல்லை நுனக்கு எனும் எல்லையினான்,
நீர் ஆர் பெயரான், நெடுமால்-அவனுக்கு
இடம் மா மலை ஆவது—நீர்மலையே. 6

புகர் ஆர் உரு ஆகி முனிந்தவனைப்
புகழ் வீட முனிந்து, உயிர் உண்டு, அசுரன்
நகர் ஆயின பாழ் பட, நாமம் எறிந்து,
அது அன்றியும், வென்றி கொள் வாள் அவுணன்,
பகராதவன் ஆயிரம் நாமம், அடிப்
பணியாதவனை, பணியால், அமரில்
நிகர் ஆயவன் நெஞ்சு இடந்தான்-அவனுக்கு
இடம் மா மலை ஆவது—நீர்மலையே. 7

பிச்சச் சிறு பீலி பிடித்து, உலகில்
பிணம் தின் மடவார்-அவர் போல், அங்ஙனே
அச்சம் இலர் நாண் இலர் ஆதன்மையால்,
அவர் செய்கை வெறுத்து, அணி மா மலர் தூய்,
நச்சி, நமனார் அடையாமை நமக்கு
அருள்செய் என உள் குழைந்து, ஆர்வமொடு
நிச்சம் நினைவார்க்கு அருள்செய்யும்-அவற்கு
இடம் மா மலை ஆவது—நீர்மலையே. 8

பேசும் அளவு அன்று இது, வம்மின், நமர்!
பிறர் கேட்பதன் முன் ; பணிவார் வினைகள்
நாசம் அது செய்திடும் ; ஆதன்மையால்,
அதுவே நமது உய்விடம் : நாள்மலர்மேல்
வாசம் அணி வண்டு அறை பைம் புறவின்—
மனம் ஐந்தொடு நைந்து உழல்வார் மதி இல்
நீசர்-அவர் சென்று அடையாதவனுக்கு
இடம் மா மலை ஆவது—நீர்மலையே. 9

நெடுமால்-அவன் மேவிய நீர்மலைமேல்
நிலவும் புகழ் மங்கையர்-கோன், அமரில்
கட மா களி யானை வல்லான், கலியன்
ஒலி செய் தமிழ் மாலை வல்லார்க்கு உடனே
விடும் மால் வினை ; வேண்டிடில், மேல் உலகும்
எளிது ஆயிடும் ; அன்றி, இலங்கு ஒலி சேர்
கொடு மா கடல் வையகம் ஆண்டு, மதிக்
குடை மன்னவர் ஆய், அடி கூடுவரே. 10

2, 5

திருக்கடல்மல்லை : 1

பண் : சீகாமரம் தாளம் : நடையொத்து

பார்-ஆயது உண்டு உமிழ்ந்த பவளத் தூணை ;
படு கடலில் அமுதத்தை ; பரி வாய் கீண்ட
சீரானை ; எம்மானை ; தொண்டர்-தங்கள்
சிந்தையுள்ளே முளைத்து எழுந்த தீம் கரும்பினை ;
போர் ஆனைக் கொம்பு ஒசித்த போர் ஏற்றினை ;
புணர் மருதம் இற நடந்த பொன் குன்றினை ;
கார் ஆனை இடர் கடிந்த கற்பகத்தைக்
கண்டது நான்—கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே. 1

பூண்டு அவத்தம், பிறர்க்கு அடைந்து தொண்டு பட்டு,
பொய்ந் நூலை மெய்ந் நூல் என்று என்றும் ஓதி,
மாண்டு அவத்தம் போகாதே வம்மின் : எந்தை ;
என் வணங்கப்படுவானை ; கணங்கள் ஏத்தும்
நீண்ட வத்தை ; கரு முகிலை ; எம்மான்-தன்னை ;
நின்றவூர் நித்திலத்தை ; தொத்து ஆர் சோலைக்
காண்டவத்தைக் கனல் எரிவாய்ப் பெய்வித்தானைக்
கண்டது நான்—கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே. 2

உடம்பு உருவில் மூன்று ஒன்றாய், மூர்த்தி வேறு ஆய்,
உலகு உய்ய நின்றானை; அன்று, பேய்ச்சி
விடம் பருகு வித்தகனை; கன்று மேய்த்து
விளையாட வல்லானை; வரைமீ கானில்
தடம் பருகு கரு முகிலை; தஞ்சைக் கோயில்
தவ நெறிக்கு ஓர் பெரு நெறியை; வையம் காக்கும்
கடும் பரிமேல் கற்கியை நான் கண்டுகொண்டேன்—
கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே. 3

பேய்த் தாயை முலை உண்ட பிள்ளை-தன்னை;
பிணை மருப்பின் கருங் களிற்றை; பிணை மான் நோக்கின்
ஆய்த் தாயர் தயிர் வெண்ணெய் அமர்ந்த கோவை;
அந்தணர்-தம் அமுதத்தை; குரவை முன்னே
கோத்தானை; குடம் ஆடு கூத்தன்-தன்னை;
கோகுலங்கள் தளராமல் குன்றம் ஏந்திக்
காத்தானை; எம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்—
கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே. 4

பாய்ந்தானை, திரி சகடம் பாறி வீழ;
பாலகன் ஆய் ஆல்இலையில் பள்ளி இன்பம்
ஏய்ந்தானை; இலங்கு ஒளி சேர் மணிக் குன்று அன்ன
ஈர் இரண்டு மால் வரைத் தோள் எம்மான்-தன்னை;
தோய்ந்தானை நிலமகள் தோள், தூதில் சென்று அப்
பொய் அறைவாய்ப் புகப் பெய்த மல்லர் மங்கக்
காய்ந்தானை; எம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்—
கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே. 5

கிடந்தானை, தடங் கடலுள் பணங்கள் மேவி;
கிளர் பொறிய மறி திரிய, அதனின் பின்னே
படர்ந்தானை; படு மதத்த களிற்றின் கொம்பு
பறித்தானை; பார் இடத்தை எயிறு கீற
இடந்தானை, வளை மருப்பின் ஏனம் ஆகி;
இரு நிலனும் பெரு விசும்பும் எய்தா வண்ணம்
கடந்தானை, எம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்—
கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே. 6

பேணாத வலி அரக்கர் மெலிய, அன்று
பெரு வரைத் தோள் இற நெரித்து, அன்று அவுணர்-கோனைப்
பூண் ஆகம் பிளவு எடுத்த போர் வல்லோனை ;
பொரு கடலுள் துயில் அமர்ந்த புள் ஊர்தியை ;
ஊண் ஆகப் பேய் முலை நஞ்சு உண்டான்-தன்னை ;
உள்ளுவார் உள்ளத்தே உறைகின்றானைக்
காணாது திரிதருவேன் கண்டுகொண்டேன்—
கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே. 7

பெண் ஆகி இன் அமுதம் வஞ்சித்தானை ;
பிறை எயிற்று, அன்று, அடல் அரியாய்ப் பெருகினானை ;
தண் ஆர்ந்த வார் புனல் சூழ் மெய்யம் என்னும்
தட வரைமேல் கிடந்தானை, பணங்கள் மேவி ;
எண்ணானை ; எண் இறந்த புகழினானை ;
இலங்கு ஒளி சேர் அரவிந்தம் போன்று நீண்ட
கண்ணானைக் கண் ஆரக் கண்டுகொண்டேன்—
கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே. 8

தொண்டு ஆயார்-தாம் பரவும் அடியினானை ;
படி கடந்த தாளாளற்கு ஆள் ஆய் உய்தல்
விண்டானை—தென் இலங்கை அரக்கர் வேந்தை—
விலங்கு உண்ண, வலங் கைவாய்ச் சரங்கள் ஆண்டு,
பண்டு ஆய வேதங்கள் நான்கும், ஐந்து
வேள்விகளும், கேள்வியோடு அங்கம் ஆறும்
கண்டானைத் தொண்டனேன் கண்டுகொண்டேன்—
கடி பொழில் சூழ் கடல்மல்லைத் தலசயனத்தே. 9

பட நாகத்து அணைக் கிடந்து, அன்று அவுணர்-கோனைப்
பட வெகுண்டு, மருது இடை போய், பழன வேலித்
தடம் ஆர்ந்த கடல்மல்லைத் தலசயனத்துத்
தாமரைக்கண் துயில் அமர்ந்த தலைவன்-தன்னைக்
கடம் ஆரும் கருங் களிறு வல்லான் வெல் போர்க்
கலிகன்றி ஒலிசெய்த இன்பப் பாடல்
திடம் ஆக இவை ஐந்தும் ஐந்தும் வல்லார்
தீவினையை முதல் அரிய வல்லார் தாமே. 10

2, 6

திருக்கடல்மல்லை : 2

பண் : அந்தாளி   தாளம் : ஏழொத்து

நண்ணாத வாள் அவுணர் இடைப் புக்கு, வானவரை,
பெண் ஆகி, அமுது ஊட்டும் பெருமானார், மருவினிய
தண் ஆர்ந்த கடல்மல்லைத் தலசயனத்து உறைவாரை
எண்ணாதே இருப்பாரை இறைப் பொழுதும் எண்ணோமே. 1

பார் வண்ண மட மங்கை, பனி நல் மா மலர்க் கிழத்தி,
நீர்வண்ணன் மார்வத்தில் இருக்கையை முன் நினைந்து, அவன் ஊர்,
கார்வண்ண முது முந்நீர்க் கடல்மல்லைத் தலசயனம்,
ஆர் எண்ணும் நெஞ்சு உடையார்-அவர் எம்மை ஆள்வாரே. 2

ஏனத்தின் உருவு ஆகி நில-மங்கை எழில் கொண்டான்,
வானத்தில்-அவர் முறையால் மகிழ்ந்து ஏத்தி வலம் கொள்ள,
கானத்தின் கடல்மல்லைத் தலசயனத்து உறைகின்ற
ஞானத்தின் ஒளி உருவை நினைவார் என் நாயகரே. 3

விண்டாரை வென்று, ஆவி விலங்கு உண்ண, மெல் இயலார்
கொண்டாடும் மல் அகலம் அழல் ஏற, வெம் சமத்துக்
கண்டாரை ; கடல்மல்லைத் தலசயனத்து உறைவாரைக்
கொண்டாடும் நெஞ்சு உடையார்-அவர் எங்கள் குலதெய்வமே. 4

பிச்சச் சிறு பீலிச் சமண் குண்டர் முதலாயோர்
விச்சைக்கு இறை என்னும் ; அவ் இறையைப் பணியாதே,
கச்சிக் கிடந்தவன் ஊர் கடல்மல்லைத் தலசயனம்
நச்சித் தொழுவாரை நச்சு, என்-தன் நல் நெஞ்சே! 5

புலன் கொள் நிதிக் குவையோடு புழைக் கை மா களிற்று இனமும்
நலம் கொள் நவமணிக் குவையும் சுமந்து, எங்கும் நான்று ஒசிந்து,
கலங்கள் இயங்கும் மல்லைக் கடல்மல்லைத் தலசயனம்
வலங்கொள் மனத்தார்-அவரை வலங்கொள், என் மட நெஞ்சே! 6

பஞ்சிச் சிறு கூழை உரு ஆகி, மருவாத
வஞ்சப் பெண் நஞ்சு உண்ட அண்ணல், முன் நண்ணாத
கஞ்சைக் கடந்தவன் ஊர் கடல்மல்லைத் தலசயனம்
நெஞ்சில் தொழுவாரைத் தொழுவாய், என் தூய் நெஞ்சே! 7

செழு நீர் மலர்க் கமலம், திரை உந்து வன் பகட்டால்
உழும் நீர் வயல் உழவர் உழ, பின் முன் பிழைத்து எழுந்த
கழு நீர் கடி கமழும் கடல்மல்லைத் தலசயனம்
தொழும் நீர் மனத்தவரைத் தொழுவாய், என் தூய் நெஞ்சே! 8

பிணங்கள் இடு காடு-அதனுள் நடம் ஆடு பிஞ்ஞகனோடு
இணங்கு திருச் சக்கரத்து எம் பெருமானார்க்கு இடம், விசும்பில்
கணங்கள் இயங்கும் மல்லைக் கடல்மல்லைத் தலசயனம்
வணங்கும் மனத்தார்-அவரை வணங்கு, என்-தன் மட நெஞ்சே! 9

கடி கமழும் நெடு மறுகின் கடல்மல்லைத் தலசயனத்து
அடிகள் அடியே நினையும் அடியவர்கள்-தம் அடியான்,
வடி கொள் நெடு வேல் வலவன், கலிகன்றி ஒலி வல்லார்
முடி கொள் நெடு மன்னவர்-தம் முதல்வர் முதல் ஆவாரே. 10

2, 7

திருவிடவெந்தை

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் ஆற்றாமை கண்ட தாய் இரங்கல்

பண் : புறநீர்மை தாளம் : ஒன்பதொத்து

திவளும் வெண் மதிபோல் திரு முகத்து அரிவை
செழுங் கடல் அமுதினில் பிறந்த
அவளும் நின் ஆகத்து இருப்பதும் அறிந்தும்,
ஆகிலும் ஆசை விடாளால் ;
குவளை அம் கண்ணி, கொல்லி அம் பாவை—
சொல்லு : நின் தாள் நயந்திருந்த
இவளை, உன் மனத்தால் என் நினைந்து இருந்தாய் ?—
இடவெந்தை எந்தை பிரானே! 1

துளம் படு முறுவல் தோழியர்க்கு அருளாள் ;
துணை முலை சாந்து கொண்டு அணியாள் ;
குளம் படு குவளைக் கண்-இணை எழுதாள் ;
கோல நல் மலர் குழற்கு அணியாள் ;
வளம் படு முந்நீர் வையம் முன் அளந்த
மால் என்னும் ; மால் இன மொழியாள்,
இளம் படி இவளுக்கு என் நினைந்து இருந்தாய் ?—
இடவெந்தை எந்தை பிரானே! 2

சாந்தமும், பூணும், சந்தனக் குழம்பும்
தட முலைக்கு அணியிலும், தழல் ஆம் ;
போந்த வெண் திங்கள் கதிர் சுட, மெலியும் ;
பொரு கடல் புலம்பிலும் புலம்பும் ;
மாந் தளிர் மேனி வண்ணமும் பொன் ஆம் ;
வளைகளும் இறை நில்லா ; என்-தன்
ஏந்திழை இவளுக்கு என் நினைந்து இருந்தாய் ?—
இடவெந்தை எந்தை பிரானே! 3

ஊழியின் பெரிதால் நாழிகை என்னும் ;
ஒண் சுடர் துயின்றதால் என்னும் ;
ஆழியும் புலம்பும், அன்றிலும் உறங்கா,
தென்றலும் தீயினில் கொடிது ஆம்,
தோழி! ஓ! என்னும் ; துணை முலை அரக்கும் ;
சொல்லுமின், என் செய்கேன் ? என்னும் ;
ஏழை என் பொன்னுக்கு என் நினைந்து இருந்தாய் ?—
இடவெந்தை எந்தை பிரானே! 4

ஓதிலும் உன் பேர் அன்றி, மற்று ஓதாள் ;
உருகும், நின் திரு உரு நினைந்து ;
காதன்மை பெரிது ; கையறவு உடையள் ;
கயல் நெடுங் கண் துயில் மறந்தாள் ;
பேதையேன் பேதை பிள்ளைமை பெரிது ;
தெள்ளியள் ; வள்ளி நுண் மருங்குல்
ஏதலர் முன்னா என் நினைந்து இருந்தாய் ?—
இடவெந்தை எந்தை பிரானே! 5

தன் குடிக்கு ஏதும் தக்கவா நினையாள் ;
தடங் கடல் நுடங்கு எயில் இலங்கை
வன் குடி மடங்க, வாள் அமர் தொலைத்த
வார்த்தை கேட்டு, இன்புறும் ; மயங்கும் ;
மின் கொடி மருங்குல் சுருங்க, மேல் நெருங்கி
மென் முலை பொன் பயந்திருந்த
என் கொடி இவளுக்கு என் நினைந்து இருந்தாய் ?—
இடவெந்தை எந்தை பிரானே! 6

உளம் கனிந்து இருக்கும் ; உன்னையே பிதற்றும் ;
உனக்கு அன்றி எனக்கு அன்பு ஒன்று இலளால் ;
வளங் கனிப் பொழில் சூழ் மாலிருஞ்சோலை
மாயனே! என்று வாய்வெருவும் ;
களங் கனி முறுவல் காரிகை, பெரிது
கவலையோடு அவலம் சேர்ந்திருந்த
இளங் கனி, இவளுக்கு என் நினைந்து இருந்தாய் ?—
இடவெந்தை எந்தை பிரானே! 7

அலம் கெழு தடக்கை ஆயன் வாய் ஆம்பற்கு
அழியுமால் என் உள்ளம் என்னும் ;
புலம் கெழு பொரு நீர்ப் புட்குழி பாடும் ;
போதுமோ நீர்மலைக்கு என்னும் ;
குலம் கெழு கொல்லிக் கோமள வல்லி,
கொடி இடை, நெடு மழைக் கண்ணி,
இலங்கு எழில் தோளிக்கு என் நினைந்து இருந்தாய் ?—
இடவெந்தை எந்தை பிரானே! 8

பொன் குலாம் பயலை பூத்தன மென் தோள் ;
பொரு கயல் கண் துயில் மறந்தாள் ;
அன்பினால் உன்மேல் ஆதரம் பெரிது ; இவ்
அணங்கினுக்கு உற்ற நோய் அறியேன் ;
மின் குலாம் மருங்குல் சுருங்க, மேல் நெருங்கி
வீங்கிய வன முலையாளுக்கு
என்கொல் ஆம் ? குறிப்பில் என் நினைந்து இருந்தாய் ?—
இடவெந்தை எந்தை பிரானே! 9

அன்னமும், மீனும், ஆமையும், அரியும்
ஆய எம் மாயனே! அருளாய்
என்னும் இன் தொண்டர்க்கு இன் அருள் புரியும்
இடவெந்தை எந்தை பிரானை,
மன்னு மா மாட மங்கையர் தலைவன்
மானவேல் கலியன் வாய் ஒலிகள்
பன்னிய பனுவல் பாடுவார் நாளும்
பழவினை பற்று அறுப்பாரே. 10

2, 8

திருவட்டபுயகரம்

தலைவனது உருவெளிப்பாடு கண்ட தலைவி தோழி-தாயர்க்குக் கூறுதல்

பண் : நட்டராகம் தாளம் : நடையொத்து

திரிபுரம் மூன்று எரித்தானும் மற்றை
மலர்மிசைமேல் அயனும் வியப்ப,
முரி திரை மா கடல் போல் முழங்கி
மூவுலகும் முறையால் வணங்க,
எரி அன கேசர வாள் எயிற்றோடு
இரணியன் ஆகம் இரண்டு கூறு
அரி உரு ஆம் இவர் ஆர்கொல்? என்ன—
அட்டபுயகரத்தேன் என்றாரே. 1

வெம் திறல் வீரரில் வீரர் ஒப்பார்,
வேதம் உரைத்து இமையோர் வணங்கும்,
செந்தமிழ் பாடுவார்-தாம் வணங்கும்
தேவர் இவர்கொல்? தெரிக்கமாட்டேன்;
வந்து குறள் உருவாய், நிமிர்ந்து,
மாவலி வேள்வியில் மண் அளந்த
அந்தணர் போன்றிவர் ஆர்கொல்? என்ன—
அட்டபுயகரத்தேன் என்றாரே. 2

செம் பொன் இலங்கு வலங்கை வாளி,
திண் சிலை, தண்டொடு சங்கம், ஒள் வாள்,
உம்பர் இரு சுடர் ஆழியோடு
கேடகம் ஒண் மலர் பற்றி, எற்றே!
வெம்பு சினத்து அடல் வேழம் வீழ,
வெண் மருப்பு ஒன்று பறித்து, இருண்ட
அம்புதம் போன்றிவர் ஆர்கொல்? என்ன—
அட்டபுயகரத்தேன் என்றாரே. 3

மஞ்சு உயர் மா மணிக் குன்றம் ஏந்தி,
மா மழை காத்து, ஒரு மாய ஆனை
அஞ்ச, அதன் மருப்பு ஒன்று வாங்கும்
ஆயர்கொல்? மாயம் அறியமாட்டேன்;
வெம் சுடர் ஆழியும், சங்கும் ஏந்தி,
வேதம் முன் ஓதுவர், நீதி வானத்து
அம் சுடர் போன்றிவர் ஆர்கொல்? என்ன—
அட்டபுயகரத்தேன் என்றாரே. 4

கலைகளும், வேதமும், நீதி நூலும்,
கற்பமும், சொல், பொருள்-தானும், மற்றை
நிலைகளும், வானவர்க்கும் பிறர்க்கும்
நீர்மையினால் அருள்செய்து, நீண்ட
மலைகளும், மா மணியும், மலர்மேல்
மங்கையும், சங்கமும் தங்குகின்ற
அலை கடல் போன்றிவர் ஆர்கொல்? என்ன—
அட்டபுயகரத்தேன் என்றாரே. 5

எங்ஙனும் நாம் இவர் வண்ணம் எண்ணில்,
ஏதும் அறிகிலம்; ஏந்திழையார்
சங்கும், மனமும், நிறையும் எல்லாம்
தம்மன ஆகப் புகுந்து, தாமும்
பொங்கு கருங் கடல், பூவை, காயா,
போது அவிழ் நீலம், புனைந்த மேகம்
அங்ஙனம் போன்றிவர் ஆர்கொல்? என்ன—
அட்டபுயகரத்தேன் என்றாரே. 6

முழுசி வண்டு ஆடிய தண் துழாயின்
மொய்ம் மலர்க் கண்ணியும், மேனி அம் சாந்து
இழுசிய கோலம் இருந்தவாறும்
எங்ஙனம் சொல்லுகேன்? ஓவி நல்லார்
எழுதிய தாமரை அன்ன கண்ணும்,
ஏந்து எழில் ஆகமும், தோளும், வாயும்
அழகியதாம் இவர் ஆர்கொல்? என்ன—
அட்டபுயகரத்தேன் என்றாரே. 7

மேவி எப்பாலும் விண்ணோர் வணங்க
வேதம் உரைப்பர் ; முந்நீர் மடந்தை
தேவி ; அப்பால் அதிர் சங்கம் ; இப்பால்
சக்கரம் ; மற்று இவர் வண்ணம் எண்ணில்,
காவி ஒப்பார் ; கடலேயும் ஒப்பார் ;
கண்ணும் வடிவும் நெடியர் ஆய், என்
ஆவி ஒப்பார் ; இவர் ஆர்கொல் ? என்ன—
அட்டபுயகரத்தேன் என்றாரே. 8

தஞ்சம் இவர்க்கு என் வளையும் நில்லா ;
நெஞ்சமும் தம்மதே, சிந்தித்தேற்கு ;
வஞ்சி மருங்குல் நெருங்க நோக்கி,
வாய் திறந்து ஒன்று பணித்தது உண்டு ;
நஞ்சம் உடைத்து, இவர் நோக்கும் நோக்கம் ;
நான் இவர்-தம்மை அறியமாட்டேன் ;
அஞ்சுவன் ; மற்று இவர் ஆர்கொல் ? என்ன—
அட்டபுயகரத்தேன் என்றாரே.

மன்னவன் தொண்டையர்-கோன் வணங்கும்
நீள் முடி மாலை வயிரமேகன்
தன் வலி தன் புகழ் சூழ்ந்த கச்சி
அட்டபுயகரத்து ஆதி-தன்னை,
கன்னி நல் மா மதிள் மங்கை வேந்தன்
காமரு சீர்க் கலிகன்றி, குன்றா
இன் இசையால் சொன்ன செஞ்சொல் மாலை
ஏத்த வல்லார்க்கு இடம் வைகுந்தமே. 10

2, 9

திருப்பரமேச்சுரவிண்ணகரம்

பண் : பழந்தக்கராகம் **தாளம் : முடுகின இடைத்தொத்து**

சொல்லு, வன் சொல், பொருள் தான் அவை ஆய்,
சுவை, ஊறு, ஒலி, நாற்றமும், தோற்றமும் ஆய்,
நல் அரன் நாரணன் நான்முகனுக்கு
இடம்-தான்—தடம் சூழ்ந்து அழகு ஆய கச்சி,
பல்லவன், வில்லவன் என்று உலகில்
பலராய்ப் பல வேந்தர் வணங்கு கழல்
பல்லவன், மல்லையர்-கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரம்-அதுவே. 1

கார் மன்னு நீள் விசும்பும், கடலும்,
சுடரும், நிலனும், மலையும் தன் உந்தித்
தார் மன்னு தாமரைக்கண்ணன் இடம்—
தடம், மா மதிள் சூழ்ந்து அழகு ஆய கச்சி,
தேர் மன்னு தென்னவனை முனையில்
செருவில் திறல் வாட்டிய திண் சிலையோன்,
பார் மன்னு பல்லவர்-கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரம்-அதுவே. 2

உரம் தரு மெல் அணைப் பள்ளி கொண்டான்,
ஒருகால் முன்னம், மா உருவாய்க் கடலுள்
வரம் தரு மா மணிவண்ணன் இடம்—
மணி மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகு ஆய கச்சி,
நிரந்தவர் மண்ணையில் புண் நுகர் வேல்
நெடு வாயில் உக, செருவில் முன நாள்
பரந்தவன் பல்லவர்-கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரம்-அதுவே. 3

அண்டமும், எண் திசையும், நிலனும்,
அலை நீரொடு, வான், எரி, கால் முதலா
உண்டவன், எந்தை பிரானது இடம்—
ஒளி மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகு ஆய கச்சி,
விண்டவர் இண்டைக் குழாமுடனே
விரைந்தார் இரிய, செருவில் முனிந்து,
பண்டு ஒருகால் வளைத்தான் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரம்-அதுவே. 4

தூம்பு உடைத் திண் கை வன் தாள் களிற்றின்
துயர் தீர்த்து, அரவம் வெருவ, முன நாள்,
பூம் புனல் பொய்கை புக்கான்-அவனுக்கு
இடம்-தான்—தடம் சூழ்ந்து அழகு ஆய கச்சி,
தேம் பொழில் குன்று எயில் தென்னவனைத்
திசைப்ப, செருமேல் வியந்து அன்று சென்ற
பாம்பு உடைப் பல்லவர்-கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரம்-அதுவே. 5

திண் படைக் கோளரியின் உரு ஆய்,
திறலோன் அகலம் செருவில், முன நாள்,
புண் படப் போழ்ந்த பிரானது இடம்—
பொரு மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகு ஆய கச்சி,
வெண் குடை நீழல் செங்கோல் நடப்ப
விடை வெல் கொடி வேல்-படை முன் உயர்த்த
பண்பு உடைப் பல்லவர்-கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரம்-அதுவே. 6

இலகிய நீள் முடி மாவலி-தன்
பெரு வேள்வியில் மாண் உரு ஆய், முன நாள்,
சலமொடு மா நிலம் கொண்டவனுக்கு
இடம்-தான்—தடம் சூழ்ந்து அழகு ஆய கச்சி,
உலகு உடை மன்னவன் தென்னவனைக்
கன்னி மா மதிள் சூழ் கருவூர் வெருவ,
பல படை சாய வென்றான் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரம்-அதுவே. 7

குடைத் திறல் மன்னவன் ஆய், ஒருகால்
குரங்கைப் படையா, மலையால் கடலை
அடைத்தவன் எந்தை பிரானது இடம்—
அணி மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகு ஆய கச்சி,
விடைத் திறல் வில்லவன் நென்மெலியில்
வெருவ, செரு வேல் வலங் கைப் பிடித்த
படைத் திறல் பல்லவர்-கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரம்-அதுவே. 8

பிறை உடை வாள் நுதல் பின்னைதிறத்து,
முன்னே ஒருகால், செருவில் உருமின்
மறை உடை மால் விடை ஏழ் அடர்த்தாற்கு
இடம்-தான்—தடம் சூழ்ந்து அழகு ஆய கச்சி,
கறை உடை வாள் மற மன்னர் கெட,
கடல்போல முழங்கும் குரல் கடுவாய்ப்
பறை உடைப் பல்லவர்-கோன் பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரம்-அதுவே. 9

பார் மன்னு தொல் புகழ்ப் பல்லவர்-கோன்
பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகர்மேல்,
கார் மன்னு நீள் வயல் மங்கையர்-தம்
தலைவன் கலிகன்றி குன்றாது உரைத்த
சீர் மன்னு செந்தமிழ் மாலை வல்லார்
திரு மா மகள்-தன் அருளால் உலகில்
தேர் மன்னராய் ஒலி மா கடல் சூழ்
செழு நீர் உலகு ஆண்டு திகழ்வர்களே. 10

2, 10

திருக்கோவலூர்

பண் : சீகாமரம் தாளம் : நடையொத்து

மஞ்சு ஆடு வரை ஏழும், கடல்கள் ஏழும்,
வானகமும், மண்ணகமும், மற்றும் எல்லாம்
எஞ்சாமல் வயிற்று அடக்கி, ஆலின்மேல் ஓர்
இளந் தளிரில் கண்வளர்ந்த ஈசன்-தன்னை—
துஞ்சா நீர் வளம் சுரக்கும் பெண்ணைத் தென்பால்
தூய நான்மறையாளர் சோமுச் செய்ய,
செஞ்சாலி விளை வயலுள் திகழ்ந்து தோன்றும்
திருக்கோவலூர்-அதனுள்—கண்டேன் நானே. 1

கொந்து அலர்ந்த நறுந் துழாய், சாந்தம், தூபம்,
தீபம் கொண்டு அமரர் தொழ, பணம் கொள் பாம்பில்
சந்து அணி மென் முலை மலராள், தரணி-மங்கை
தாம் இருவர் அடி வருடும் தன்மையானை—
வந்தனை செய்து, இசை ஏழ், ஆறு அங்கம், ஐந்து
வளர் வேள்வி, நால் மறைகள், மூன்று தீயும்
சிந்தனை செய்து இருபொழுதும், ஒன்றும் செல்வத்
திருக்கோவலூர்-அதனுள்—கண்டேன் நானே. 2

கொழுந்து அலரும் மலர்ச் சோலைக் குழாம்கொள் பொய்கைக்
கோள் முதலை வாள் எயிற்றுக் கொண்டற்கு எள்கி
அழுந்திய மா களிற்றினுக்கு அன்று, ஆழி ஏந்தி,
அந்தரமே வரத் தோன்றி அருள்செய்தானை—
எழுந்த மலர்க் கரு நீலம் இருந்தில் காட்ட,
இரும் புன்னை முத்து அரும்பிச் செம் பொன் காட்ட,
செழுந் தட நீர்க் கமலம் தீவிகைபோல் காட்டும்
திருக்கோவலூர்-அதனுள்—கண்டேன் நானே. 3

தாங்கு-அரும் போர் மாலி படப் பறவை ஊர்ந்து,
தராதலத்தோர் குறை முடித்த தன்மையானை,
ஆங்கு அரும்பிக் கண் நீர் சோர்ந்து அன்பு கூரும்
அடியவர்கட்கு ஆர் அமுதம் ஆனான்-தன்னை—
கோங்கு அரும்பு, சுரபுன்னை, குரவு ஆர் சோலைக்
குழாம் வரி வண்டு இசை பாடும் பாடல் கேட்டுத்
தீங் கரும்பு கண்வளரும் கழனி சூழ்ந்த
திருக்கோவலூர்-அதனுள்—கண்டேன் நானே. 4

கறை வளர் வேல் கரன் முதலாக் கவந்தன், வாலி
கணை ஒன்றினால் மடிய, இலங்கை-தன்னுள்
பிறை எயிற்று வாள் அரக்கர் சேனை எல்லாம்
பெருந்தகையோடு உடன் துணித்த பெம்மான்-தன்னை—
மறை வளர, புகழ் வளர, மாடம்தோறும்
மண்டபம், ஒண் தொளி அனைத்தும் வாரம் ஓத,
சிறை அணைந்த பொழில் அணைந்த தென்றல் வீசும்
திருக்கோவலூர்-அதனுள்—கண்டேன் நானே. 5

உறி ஆர்ந்த நறு வெண்ணெய் ஒளியால் சென்று, அங்கு
உண்டானைக் கண்டு, ஆய்ச்சி உரலோடு ஆர்க்க,
தறி ஆர்ந்த கருங் களிறே போல நின்று,
தடங் கண்கள் பனி மல்கும் தன்மையானை—
வெறி ஆர்ந்த மலர்-மகள், நா-மங்கையோடு,
வியன் கலை எண் தோளினாள் விளங்கு செல்வச்
செறி ஆர்ந்த மணி மாடம் திகழ்ந்து தோன்றும்
திருக்கோவலூர்-அதனுள்—கண்டேன் நானே. 6

இருங் கை மா கரி முனிந்து, பரியைக் கீறி,
இன விடைகள் ஏழ் அடர்த்து, மருதம் சாய்த்து,
வரும் சகடம் இற உதைத்து, மல்லை அட்டு,
வஞ்சம் செய் கஞ்சனுக்கு நஞ்சு ஆனானை—
கருங் கமுகு பசும் பாளை வெண் முத்து ஈன்று,
காய் எல்லாம் மரதகம் ஆய், பவளம் காட்ட,
செருந்தி மிக மொட்டு அலர்த்தும் தேன் கொள் சோலைத்
திருக்கோவலூர்-அதனுள்—கண்டேன் நானே. 7

பார் ஏறு பெரும் பாரம் தீரப் பண்டு
பாரதத்துத் தூது இயங்கி, பார்த்தன் செல்வத்
தேர் ஏறு சாரதி ஆய், எதிர்ந்தார் சேனை
செருக்களத்துத் திறல் அழியச் செற்றான்-தன்னை—
போர் ஏறு ஒன்று உடையானும், அளகைக் கோனும்,
புரந்தரனும், நான்முகனும் பொருந்தும் ஊர்போல்
சீர் ஏறு மறையாளர் நிறைந்த செல்வத்
திருக்கோவலூர்-அதனுள்—கண்டேன் நானே. 8

தூ வடிவின் பார்-மகள், பூ-மங்கையோடு
சுடர் ஆழி, சங்கு இருபால் பொலிந்து தோன்ற,
காவடிவின் கற்பகமே போல நின்று,
கலந்தவர்கட்கு அருள்புரியும் கருத்தினானை,
சேவடி, கை, திரு வாய், கண், சிவந்த ஆடை
செம் பொன் செய் திரு உருவம் ஆனான்-தன்னை—
தீ வடிவின் சிவன், அயனே போல்வார் மன்னு
திருக்கோவலூர்-அதனுள்—கண்டேன் நானே. 9

வாரணம் கொள் இடர் கடிந்த மாலை, நீல
மரதகத்தை, மழை முகிலே போல்வான்-தன்னைச்
சீர் அணங்கு மறையாளர் நிறைந்த செல்வத்
திருக்கோவலூர்-அதனுள் கண்டேன் என்று,
வார் அணங்கு முலை மடவார் மங்கை வேந்தன்
வாட் கலியன் ஒலி ஐந்தும் ஐந்தும் வல்லார்
காரணங்களால் உலகம் கலந்து அங்கு ஏத்த,
கரந்து எங்கும் பரந்தானைக் காண்பர்-தாமே. 10

3, 1

திருவயிந்திரபுரம்

பண் : தோடி   தாளம் : ஏழொத்து

இருந் தண் மா நிலம் ஏனம்-அது ஆய், வளை
மருப்பினில் அகத்து ஒடுக்கி,
கருந் தண் மா கடல் கண் துயின்றவன் இடம்—
கமல நல் மலர்த் தேறல்
அருந்தி, இன் இசை முரன்று எழும் அளி குலம்
பொதுளி, அம் பொழிலூடே
செருந்தி நாள் மலர் சென்று, அணைந்து உழிதரு
திருவயிந்திரபுரமே. 1

மின்னும் ஆழி அங்கையவன், செய்யவள்
உறை தரு திரு மார்பன்,
பன்னு நான்மறைப் பல் பொருள் ஆகிய
பரன் இடம்—வரைச் சாரல்
பின்னும் மாதவிப் பந்தலில் பெடை வர,
பிணி அவிழ் கமலத்துத்
தென்ன என்று வண்டு இன் இசை முரல்தரு
திருவயிந்திரபுரமே. 2

வையம் ஏழும் உண்டு ஆல்இலை வைகிய
மாயவன், அடியவர்க்கு
மெய்யன் ஆகிய தெய்வநாயகன் இடம்—
மெய்தகு வரைச் சாரல்
மொய் கொள் மாதவி சண்பகம் முயங்கிய
முல்லை அம் கொடி ஆட,
செய்ய தாமரைச் செழும் பணை திகழ்தரு
திருவயிந்திரபுரமே. 3

மாறு கொண்டு உடன்று எதிர்ந்த வல் அவுணன்-தன்
மார்பு-அகம் இரு பிளவாக்
கூறு கொண்டு, அவன் குலமகற்கு இன் அருள்
கொடுத்தவன் இடம்—மிடைந்து
சாறு கொண்ட மென் கரும்பு இளங் கழை தகை
விசும்பு உற, மணி நீழல்
சேறு கொண்ட தண் பழனம்-அது எழில் திகழ்
திருவயிந்திரபுரமே. 4

ஆங்கு மாவலி வேள்வியில் இரந்து சென்று,
அகல் இடம் அளந்து, ஆயர்
பூங் கொடிக்கு இன விடை பொருதவன் இடம்—
பொன் மலர் திகழ் வேங்கை,
கோங்கு, செண்பகக் கொம்பினில் குதிகொடு
குரக்கினம் இரைத்து ஓடி,
தேன் கலந்த தண் பலங்கனி நுகர்தரு
திருவயிந்திரபுரமே. 5

கூன் உலாவிய மடந்தை-தன் கொடுஞ் சொலின்
திறத்து, இளங் கொடியோடும்
கான் உலாவிய கரு முகில் திரு நிறத்தவன்
இடம்—கவின் ஆரும்
வான் உலாவிய மதி தவழ் மால் வரை
மா மதிள் புடை சூழ,
தேன் உலாவிய செழும் பொழில் தழுவிய
திருவயிந்திரபுரமே. 6

மின்னின் நுண் இடை மடக் கொடி காரணம்,
விலங்கலின்மிசை இலங்கை
மன்னன் நீள் முடி பொடிசெய்த மைந்தனது
இடம்—மணி வரை நீழல்
அன்னம் மா மலர் அரவிந்தத்து அமளியில்
பெடையொடும் இனிது அமர,
செந்நெல் ஆர் கவரிக் குலை வீசு தண்
திருவயிந்திரபுரமே. 7

விரை கமழ்ந்த மென் கருங் குழல் காரணம்,
வில் இறுத்து, அடல் மழைக்கு
நிரை கலங்கிட, வரை குடை எடுத்தவன்
நிலவிய இடம்—தடம் ஆர்
வரை வளம் திகழ் மத கரி மருப்பொடு
மலை வளர் அகில் உந்தித்
திரை கொணர்ந்து அணை செழு நதி வயல் புகு
திருவயிந்திரபுரமே. 8

வேல் கொள் கைத் தலத்து அரசர் வெம் போரினில்
விசயனுக்கு ஆய், மணித் தேர்
கோல் கொள் கைத் தலத்து எந்தை பெம்மான் இடம்—
குலவு தண் வரைச் சாரல்
கால் கொள் கண் கொடி கைஎழ, கமுகு இளம்
பாளைகள் கமழ் சாரல்
சேல்கள் பாய்தரு செழு நதி வயல் புகு
திருவயிந்திரபுரமே. 9

மூவர் ஆகிய ஒருவனை, மூவுலகு
உண்டு உமிழ்ந்து அளந்தானை,
தேவர் தானவர் சென்று சென்று இறைஞ்ச, தண்
திருவயிந்திரபுரத்து
மேவு சோதியை வேல் வலவன் கலி-
கன்றி விரித்து உரைத்த
பாவு தண் தமிழ்ப் பத்து இவை பாடிடப்
பாவங்கள் பயிலாவே. 10

3, 2

தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் : 1

பண் : பழந்தக்கராகம் தாளம் : ஒன்பதொத்து

ஊன் வாட உண்ணாது, உயிர் காவல் இட்டு,
உடலில் பிரியாப் புலன் ஐந்தும் நொந்து,
தாம் வாட வாடத் தவம் செய்ய வேண்டா—
தமதா இமையோர் உலகு ஆள்கிற்பீர்!
கான் ஆட மஞ்ஞைக் கணம் ஆட, மாடே
கயல் ஆடு கால் நீர்ப் பழனம் புடைபோய்த்
தேன் ஆட, மாடக் கொடி ஆடு தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. 1

காயோடு நீடு கனி உண்டு, வீசு
கடுங் கால் நுகர்ந்து, நெடுங் காலம் ஐந்து
தீயோடு நின்று, தவம் செய்ய வேண்டா—
திரு மார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்தும் என்பீர்!
வாய் ஓது வேதம் மலிகின்ற தொல் சீர்
மறையாளர் நாளும் முறையால் வளர்த்த
தீ ஓங்க ஓங்கப் புகழ் ஓங்கு தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. 2

வெம்பும் சினத்துப் புனக் கேழல் ஒன்று ஆய்,
விரி நீர் முது வெள்ளம் உள்புக்கு அழுந்த
வம்பு உண் பொழில் சூழ் உலகு அன்று எடுத்தான்
அடிப்போது அணைவான் விருப்போடு இருப்பீர்!
பைம் பொன்னும் முத்தும் மணியும் கொணர்ந்து,
படை மன்னவன் பல்லவர்-கோன் பணிந்த
செம் பொன் மணி மாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. 3

அரு மா நிலம் அன்று அளப்பான், குறள் ஆய்
அவுணன் பெரு வேள்வியில் சென்று, இரந்த
பெருமான் திருநாமம் பிதற்றி, நும்-தம்
பிறவித் துயர் நீங்குதும் என்னகிற்பீர்!
கரு மா கடலுள் கிடந்தான் உவந்து,
கவை நா அரவின்-அணைப் பள்ளியின்மேல்,
திருமால் திருமங்கையொடு ஆடு தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. 4

கோ மங்க, வங்கக் கடல் வையம் உய்ய,
குல மன்னர் அங்கம் மழுவில் துணிய,
தாம் அங்கு அமருள் படை தொட்ட வென்றித்
தவ மா முனியைத் தமக்கு ஆக்ககிற்பீர்!
பூ-மங்கை தங்கி, புல-மங்கை மன்னி,
புகழ்-மங்கை எங்கும் திகழ, புகழ் சேர்,
சேமம் கொள் பைம் பூம் பொழில் சூழ்ந்த தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. 5

நெய் வாய் அழல் அம்பு துரந்து, முந்நீர்
துணியப் பணிகொண்டு, அணி ஆர்ந்து இலங்கு
மை ஆர் மணிவண்ணனை எண்ணி, நும்-தம்
மனத்தே இருத்தும்படி வாழவல்லீர்!
அவ் வாய் இள மங்கையர் பேசவும் தான்
அரு மா மறை, அந்தணர் சிந்தை புக,
செவ் வாய்க் கிளி நான்மறை பாடு தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. 6

மௌவல் குழல் ஆய்ச்சி மென் தோள் நயந்து,
மகரம் சுழலச் சுழல் நீர் பயந்த
தெய்வத் திரு மா மலர் மங்கை தங்கு
திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்தும் என்பீர்!
கௌவைக் களிற்றின் மருப்பும் பொருப்பில்
கமழ் சந்தும் உந்தி, நிவா வலம் கொள்
தெய்வப் புனல் சூழ்ந்து, அழகு ஆய தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. 7

மா வாயின் அங்கம் மதியாது கீறி,
மழை மா முது குன்று எடுத்து, ஆயர்-தங்கள்
கோ ஆய், நிரை மேய்த்து, உலகு உண்ட மாயன்
குறை மா கழல் கூடும் குறிப்பு உடையீர்!
மூவாயிரம் நான்மறையாளர் நாளும்
முறையால் வணங்க, அணங்கு ஆய சோதித்
தேவாதிதேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. 8

செரு நீல வேல் கண் மடவார் திறத்துச்
சினத்தோடு நின்று, மனத்தால் வளர்க்கும்
அரு நீல பாவம் அகல, புகழ் சேர்
அமரர்க்கும் எய்தாத அண்டத்து இருப்பீர்!
பெரு நீர் நிவா உந்தி முத்தம் கொணர்ந்து, எங்கும்
வித்தும் வயலுள் கயல் பாய்ந்து உகள,
திரு நீலம் நின்று திகழ்கின்ற தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. 9

சீர் ஆர் பொழில் சூழ்ந்து, அழகு ஆய தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடத்து உறை செங் கண் மாலுக்கு
ஆராத உள்ளத்தவர் கேட்டு உவப்ப,
அலை நீர் உலகுக்கு அருளே புரியும்
கார் ஆர் புயல் கைக் கலிகன்றி குன்றா
ஒலி மாலை ஓர் ஒன்பதோடு ஒன்றும் வல்லார்
பார் ஆர் உலகம் அளந்தான் அடிக்கீழ்ப்
பல காலம் நிற்கும்படி வாழ்வர்-தாமே. 10

3, 3

தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம்: 2

வாட மருது இடை போகி, மல்லரைக் கொன்று, ஒக்கலித்திட்டு
ஆடல் நல் மா உடைத்து, ஆயர் ஆ-நிரைக்கு அன்று இடர் தீர்ப்பான்,
கூடிய மா மழை காத்த கூத்தன் என வருகின்றான்—
சேடு உயர் பூம் பொழில் தில்லைச் சித்திரகூடத்து உள்ளானே. 1

பேய் மகள் கொங்கை நஞ்சு உண்ட பிள்ளை பரிசு இது என்றால்,
மா நில மா மகள் மாதர் கேள்வன் இவன் என்றும், வண்டு உண்
பூ-மகள் நாயகன் என்றும் புலன் கெழு கோவியர் பாடித்
தே மலர் தூவ, வருவான்—சித்திரகூடத்து உள்ளானே. 2

பண்டு இவன் வெண்ணெய் உண்டான் என்று ஆய்ச்சியர் கூடி இழிப்ப,
எண் திசையோரும் வணங்க, இணை மருது ஊடு நடந்திட்டு,
அண்டரும் வானத்தவரும் ஆயிரம் நாமங்களோடு
திண் திறல் பாட, வருவான்—சித்திரகூடத்து உள்ளானே. 3

வளைக் கை நெடுங் கண் மடவார் ஆய்ச்சியர் அஞ்சி அழைப்ப,
தளைத்து அவிழ் தாமரைப் பொய்கைத் தண் தடம் புக்கு, அண்டர் காண,
முளைத்த எயிற்று அழல் நாகத்து உச்சியில் நின்று, அது வாடத்
திளைத்து, அமர் செய்து, வருவான்—சித்திரகூடத்து உள்ளானே. 4

பருவக் கரு முகில் ஒத்து, முத்து உடை மா கடல் ஒத்து,
அருவித் திரள் திகழ்கின்ற ஆயிரம் பொன் மலை ஒத்து,
உருவக் கருங் குழல் ஆய்ச்சிதிறத்து இன மால் விடை செற்று,
தெருவில் திளைத்து, வருவான்—சித்திரகூடத்து உள்ளானே. 5

எய்யச் சிதைந்தது இலங்கை ; மலங்க வரு மழை காப்பான்,
உய்யப் பரு வரை தாங்கி, ஆ-நிரை காத்தான், என்று ஏத்தி,
வையத்து எவரும் வணங்க, அணங்கு எழு மா மலை போல,
தெய்வப் புள் ஏறி வருவான்—சித்திரகூடத்து உள்ளானே. 6

ஆவர் இவை செய்து அறிவார் ? அஞ்சன மா மலை போல,
மேவு சினத்து அடல் வேழம் வீழ முனிந்து, அழகு ஆய
காவி மலர் நெடுங் கண்ணார் கை தொழ, வீதி வருவான்—
தேவர் வணங்கு தண் தில்லைச் சித்திரகூடத்து உள்ளானே. 7

பொங்கி, அமரில் ஒருகால் பொன்பெயரோனை வெருவ,
அங்கு அவன் ஆகம் அளைந்திட்டு, ஆயிரம் தோள் எழுந்து ஆட,
பைங் கண் இரண்டு எரி கான்ற நீண்ட எயிற்றொடு பேழ் வாய்ச்
சிங்க உருவின் வருவான்—சித்திரகூடத்து உள்ளானே. 8

கரு முகில் போல்வது ஓர் மேனி ; கையன ஆழியும் சங்கும் ;
பெரு விறல் வானவர் சூழ, ஏழ் உலகும் தொழுது ஏத்த,
ஒரு மகள் ஆயர் மடந்தை, ஒருத்தி நிலமகள், மற்றைத்
திருமகளோடும் வருவான்—சித்திரகூடத்து உள்ளானே. 9

தேன் அமர் பூம் பொழில் தில்லைச் சித்திரகூடம் அமர்ந்த
வானவர்-தங்கள் பிரானை மங்கையர்-கோன் மருவார்
ஊன் அமர் வேல் கலிகன்றி ஒண் தமிழ் ஒன்பதோடு ஒன்றும்
தான் இவை கற்று வல்லார்மேல் சாரா, தீவினை-தானே. 10

3, 4

திருக்காழிச் சீராமவிண்ணகரம்

பண் : மேகராகக் குறிஞ்சி தாளம் : ஏழொத்து

ஒரு குறள் ஆய், இரு நிலம் மூவடி மண் வேண்டி,
உலகு அனைத்தும் ஈர் அடியால் ஒடுக்கி, ஒன்றும்
தருக எனா, மாவலியைச் சிறையில் வைத்த
தாடாளன் தாள் அணைவீர்! தக்க கீர்த்தி
அரு மறையின் திரள் நான்கும், வேள்வி ஐந்தும்,
அங்கங்கள்-அவை ஆறும், இசைகள் ஏழும்,
தெருவில் மலி விழா வளமும் சிறக்கும் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மின் நீரே. 1

நான்முகன் நாள் மிகைத் தருக்கை, இருக்கு வாய்மை
நலம் மிகு சீர் உரோமசனால் நவிற்றி, நக்கன்
ஊன்முகம் ஆர் தலை ஓட்டு ஊண் ஒழித்த எந்தை
ஒளி மலர்ச் சேவடி அணைவீர்! உழு சே ஓடச்
சூல் முகம் ஆர் வளை அளைவாய் உகுத்த முத்தைத்
தொல் குருகு சினை எனச் சூழ்ந்து இயங்க, எங்கும்
தேன் முகம் ஆர் கமல வயல் சேல் பாய் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மின் நீரே. 2

வை அணைந்த நுதிக் கோட்டு வராகம் ஒன்று ஆய்,
மண் எல்லாம் இடந்து எடுத்து, மதங்கள் செய்து,
நெய் அணைந்த திகிரியினால் வாணன் திண் தோள்
நேர்த்தவன் தாள் அணைகிற்பீர்! நெய்தலோடு
மை அணைந்த குவளைகள் தம் கண்கள் என்றும்,
மலர்க் குமுதம் வாய் என்றும், கடைசிமார்கள்
செய் அணைந்து, களை களையாது ஏறும் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மின் நீரே. 3

பஞ்சிய மெல் அடிப் பின்னை திறத்து முன் நாள்
பாய் விடைகள் ஏழ் அடர்த்து, பொன்னன் பைம் பூண்
நெஞ்சு இடந்து, குருதி உக, உகிர் வேல் ஆண்ட
நின்மலன் தாள் அணைகிற்பீர்! நீலம் மாலைத்
தஞ்சு உடைய இருள் தழைப்ப, தரளம் ஆங்கே
தண் மதியின் நிலாக் காட்ட, பவளம்-தன்னால்
செஞ் சுடர் வெயில் விரிக்கும் அழகு ஆர் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மின் நீரே. 4

தெவ் ஆய மற மன்னர் குருதி கொண்டு
திருக் குலத்தில் இறந்தோர்க்குத் திருத்திசெய்து,
வெவ் வாய மா கீண்டு, வேழம் அட்ட
விண்ணவர்-கோன் தாள் அணைவீர்! விகிர்த மாதர்
அவ் ஆய வாள் நெடுங் கண் குவளை காட்ட,
அரவிந்தம் முகம் காட்ட, அருகே ஆம்பல்
செவ் வாயின் திரள் காட்டும் வயல் சூழ் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மின் நீரே. 5

பைங் கண் விறல் செம் முகத்து வாலி மாள,
படர் வனத்துக் கவந்தனொடும் படை ஆர் திண் கை
வெம் கண் விறல் விராதன் உக, வில் குனித்த
விண்ணவர்-கோன் தாள் அணைவீர்! வெற்புப் போலும்
துங்க முக மாளிகை மேல் ஆயம் கூறும்
துடி இடையார் முகக் கமலச் சோதி-தன்னால்
திங்கள் முகம் பனி படைக்கும் அழகு ஆர் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மின் நீரே. 6

பொரு இல் வலம் புரி அரக்கன் முடிகள் பத்தும்
புற்று மறிந்தன போலப் புவிமேல் சிந்த,
செருவில் வலம் புரி சிலைக் கை மலைத் தோள் வேந்தன்
திருவடி சேர்ந்து உய்கிற்பீர்! திரை நீர்த் தெள்கி,
மருவி வலம்புரி கைதைக் கழி ஊடு ஆடி,
வயல் நண்ணி, மழை தரு நீர் தவழ் கால் மன்னி,
தெருவில் வலம்புரி தரளம் ஈனும் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மின் நீரே. 7

பட்டு அரவு ஏர் அகல் அல்குல், பவளச் செவ் வாய்,
பணை நெடுந் தோள், பிணை நெடுங் கண், பால் ஆம் இன்சொல்,
மட்டு அவிழும் குழலிக்கா, வானோர் காவின்
மரம் கொணர்ந்தான் அடி அணைவீர்! அணில்கள் தாவ,
நெட்டு இலைய கருங் கமுகின் செங் காய் வீழ,
நீள் பலவின் தாழ் சினையில் நெருங்கு பீனத்
தெட்ட பழம் சிதைந்து, மதுச் சொரியும் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மின் நீரே. 8

பிறை தங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து,
பிரமனைத் தன் உந்தியிலே தோற்றுவித்து,
கறை தங்கு வேல் தடங் கண் திருவை மார்பில்
கலந்தவன் தாள் அணைகிற்பீர்! கழுநீர் கூடி,
துறை தங்கு கமலத்துத் துயின்று, கைதைத்
தோடு ஆரும் பொதி சோற்றுச் சுண்ணம் நண்ணி,
சிறை வண்டு களி பாடும் வயல் சூழ் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மின் நீரே. 9

செங் கமலத்து அயன் அனைய மறையோர் காழிச்
சீராமவிண்ணகர் என் செங் கண் மாலை
அம் கமலத் தட வயல் சூழ் ஆலி நாடன்,
அருள் மாரி, அரட்டு அமுக்கி, அடையார் சீயம்,
கொங்கு மலர்க் குழலியர் வேள், மங்கை வேந்தன்,
கொற்ற வேல் பரகாலன், கலியன் சொன்ன
சங்க முகத் தமிழ்-மாலை பத்தும் வல்லார்
தடங் கடல் சூழ் உலகுக்குத் தலைவர் தாமே. 10

3, 5

திருவாலி : 1

பண் : சீகாமரம்   தாளம் : ஏழொத்து

வந்து, உனது அடியேன் மனம் புகுந்தாய்;
புகுந்ததன்பின், வணங்கும் என்
சிந்தனைக்கு இனியாய்—திருவே! என் ஆர் உயிரே!
அம் தளிர் அணி ஆர் அசோகின் இளந்
தளிர்கள் கலந்து அவை எங்கும்
செந் தழல் புரையும் திருவாலி அம்மானே! 1

நீலத் தட வரை மா மணி நிகழக்
கிடந்ததுபோல், அரவு அணை
வேலைத்தலைக் கிடந்தாய்; அடியேன் மனத்து இருந்தாய்—
சோலைத்தலைக் கண மா மயில் நடம் ஆட,
மழை முகில் போன்று எழுந்து, எங்கும்
ஆலைப் புகை கமழும் அணி ஆலி அம்மானே! 2

நென்னல் போய், வரும் என்று என்று எண்ணி
இராமை என் மனத்தே புகுந்தது
இம்மைக்கு என்று இருந்தேன்—எறி நீர் வளஞ் செறுவில்
செந்நெல் கூழை வரம்பு ஒரீஇ, அரிவார்
முகத்து எழு வாளை போய், கரும்பு
அம் நல் காடு அணையும் அணி ஆலி அம்மானே! 3

மின்னின் மன்னும் நுடங்கு இடை மடவார்-தம்
சிந்தை மறந்து வந்து, நின்
மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாயால்—
புன்னை மன்னு செருந்தி வண் பொழில்-
வாய்-அகன் பணைகள் கலந்து, எங்கும்
அன்னம் மன்னும் வயல் அணி ஆலி அம்மானே! 4

நீடு பல் மலர் மாலை இட்டு, நின்
இணை-அடி தொழுது ஏத்தும் என் மனம்
வாட, நீ நினையேல்—மரம் எய்த மா முனிவா!
பாடல் இன் ஒலி சங்கின் ஓசை
பரந்து, பல் பணையால் மலிந்து, எங்கும்
ஆடல் ஓசை அறா அணி ஆலி அம்மானே! 5

கந்த மா மலர் எட்டும் இட்டு, நின்
காமர் சேவடி கைதொழுது எழும்
புந்தியேன் மனத்தே புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன்—
சந்தி வேள்வி, சடங்கு, நான்மறை
ஓதி, ஓதுவித்து, ஆதியாய் வரும்
அந்தணாளர் அறா அணி ஆலி அம்மானே! 6

உலவு திரைக் கடல் பள்ளிகொண்டு, வந்து,
உன் அடியேன் மனம் புகுந்த அப்
புலவ! புண்ணியனே! புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன்—
நிலவு மலர்ப் புன்னை, நாழல் நீழல், தண்
தாமரை மலரின்மிசை, மலி
அலவன் கண்படுக்கும் அணி ஆலி அம்மானே! 7

சங்கு தங்கு தடங் கடல், கடல்-
மல்லையுள் கிடந்தாய் ; அருள்புரிந்து
இங்கு என்னுள் புகுந்தாய் ; இனிப் போயினால் அறையோ!—
கொங்கு செண்பகம், மல்லிகை மலர்
புல்கி, இன் இள வண்டு போய், இளந்
தெங்கின் தாது அளையும் திருவாலி அம்மானே! 8

ஓதி ஆயிரம் நாமமும், பணிந்து,
ஏத்தி, நின் அடைந்தேற்கு, ஒரு பொருள்,
வேதியா! அரையா! உரையாய், ஒரு மாற்றம்—எந்தாய்!
நீதி ஆகிய வேத மா முனி-
யாளர் தோற்றம் உரைத்து, மற்றவர்க்கு
ஆதி ஆய் இருந்தாய்! அணி ஆலி அம்மானே! 9

புல்லி வண்டு அறையும் பொழில் புடை சூழ்
தென் ஆலி இருந்த மாயனை,
கல்லின் மன்னு திண் தோள் கலியன் ஒலிசெய்த
நல்ல இன் இசை மாலை நாலும் ஓர்
ஐந்தும் ஒன்றும் நவின்று, தாம் உடன்
வல்லர் ஆய் உரைப்பார்க்கு இடம் ஆகும்—வான் உலகே. 10

3, 6

திருவாலி : 2

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி வண்டு முதலியவற்றை நோக்கி இரங்கிக் கூறுதல்

பண் : பஞ்சமம் தாளம் : ஏழொத்து

தூ விரிய மலர் உழக்கி, துணையோடும் பிரியாதே,
பூ விரிய, மது நுகரும் பொறி வரிய சிறு வண்டே!
தீ விரிய மறை வளர்க்கும் புகழ் ஆளர் திருவாலி
ஏ வரி வெம் சிலையானுக்கு என் நிலைமை உரையாயே. 1

பிணி அவிழும் நறு நீல மலர் கிழிய, பெடையோடும்,
அணி மலர்மேல் மது நுகரும் அறு கால சிறு வண்டே!
மணி கழுநீர் மருங்கு அலரும் வயல் ஆலி மணவாளன்
பணி அறியேன் ; நீ சென்று, என் பயலை நோய் உரையாயே. 2

நீர், வானம், மண், எரி, கால் ஆய்நின்ற நெடுமால்-தன்
தார் ஆய நறுந் துளவம் பெறும் தகையேற்கு அருளானே ;
சீர் ஆரும் வளர் பொழில் சூழ் திருவாலி வயல் வாழும்
கூர் வாய சிறு குருகே! குறிப்பு அறிந்து கூறாயே. 3

தானாக நினையானேல், தன் நினைந்து நைவேற்கு ஓர்
மீன் ஆய கொடி நெடு வேள் வலி செய்ய மெலிவேனோ ?
தேன் வாய வரி வண்டே! திருவாலி நகர் ஆளும்
ஆன்-ஆயற்கு என் உறு நோய் அறிய, சென்று உரையாயே. 4

வாள் ஆய கண் பனிப்ப, மென் முலைகள் பொன் அரும்ப,
நாள் நாளும் நின் நினைந்து நைவேற்கு, ஓ! மண் அளந்த
தாளாளா! தண் குடந்தை நகராளா! வரை எடுத்த
தோளாளா! என்-தனக்கு ஓர் துணையாளன் ஆகாயே. 5

தார் ஆய தண் துளவம் வண்டு உழுத வரை மார்பன்,
போர் ஆனைக் கொம்பு ஒசித்த புள் பாகன், என் அம்மான்,
தேர் ஆரும் நெடு வீதித் திருவாலி நகர் ஆளும்
கார் ஆயன் என்னுடைய கன வளையும் கவர்வானோ ? 6

கொண்டு அரவத் திரை உலவு குரை கடல்மேல் குலவரைபோல்
பண்டு அரவின் அணைக் கிடந்து, பார் அளந்த பண்பாளா!
வண்டு அமரும் வளர் பொழில் சூழ் வயல் ஆலி மைந்தா! என்
கண் துயில் நீ கொண்டாய்க்கு என் கன வளையும் கடவேனோ ? 7

குயில் ஆலும் வளர் பொழில் சூழ் தண் குடந்தைக் குடம் ஆடி!
துயிலாத கண்-இணையேன் நின் நினைந்து துயர்வேனோ ?
முயல் ஆலும் இள மதிக்கே வளை இழந்தேற்கு இது நடுவே,
வயல் ஆலி மணவாளா! கொள்வாயோ மணி நிறமே ? 8

நிலை ஆளா நின் வணங்க வேண்டாயே ஆகிலும், என்
முலை ஆள ஒருநாள் உன் அகலத்தால் ஆளாயே ;
சிலையாளா! மரம் எய்த திறல் ஆளா! திருமெய்ய
மலையாளா! நீ ஆள, வளை ஆள மாட்டோமே. 9

மை இலங்கு கருங் குவளை மருங்கு அலரும் வயல் ஆலி
நெய் இலங்கு சுடர் ஆழிப் படையானை, நெடுமாலை,
கை இலங்கு வேல் கலியன் கண்டு உரைத்த தமிழ்-மாலை
ஐ இரண்டும் இவை வல்லார்க்கு அரு வினைகள் அடையாவே. 10

3, 7

திருவாலி : 3

உடன் போக்கில் சென்ற தலைமகளைக் குறித்துத் தாய் இரங்குதல்

பண் : பஞ்சுரம் தாளம் : ஏழொத்து

கள்வன்கொல்? யான் அறியேன்—கரியான் ஒரு காளை வந்து,
வள்ளி மருங்குல் என்-தன் மட மானினைப் போத என்று,
வெள்ளி வளைக் கைப் பற்ற, பெற்ற தாயரை விட்டு அகன்று,
அள்ளல் அம் பூங் கழனி அணி ஆலி புகுவர்கொலோ? 1

பண்டு இவன் ஆயன், நங்காய்! படிறன்; புகுந்து, என் மகள்-தன்
தொண்டை அம் செங் கனி வாய் நுகர்ந்தானை உகந்து, அவன்பின்
கெண்டை ஒண் கண் மிளிர, கிளிபோல் மிழற்றி, நடந்து,
வண்டு அமர் கானல் மல்கும் வயல் ஆலி புகுவர்கொலோ? 2

அஞ்சுவன், வெம் சொல்; நங்காய்! அரக்கர் குலப் பாவை-தன்னை
வெம் சின மூக்கு அரிந்த விறலோன் திறம் கேட்கில், மெய்யே
பஞ்சிய மெல் அடி எம் பணைத் தோளி பரக்கழிந்து,
வஞ்சி அம் தண் பணை சூழ் வயல் ஆலி புகுவர்கொலோ? 3

ஏது அவன் தொல் பிறப்பு? இளையவன், வளை ஊதி, மன்னர்
தூதுவன் ஆயவன் ஊர் சொல்வீர்கள்! சொலீர்; அறியேன்:
மாதவன் தன் துணையா நடந்தாள்; தடம் சூழ் புறவில்
போது வண்டு ஆடு செம்மல் புனல் ஆலி புகுவர்கொலோ? 4

தாய் எனை என்று இரங்காள், தடந் தோளி; தனக்கு அமைந்த
மாயனை, மாதவனை மதித்து, என்னை அகன்ற இவள்;
வேய் அன தோள் விசிறி, பெடை அன்னம் என நடந்து
போயின பூங் கொடியாள் புனல் ஆலி புகுவர்கொலோ? 5

என் துணை என்று எடுத்தேற்கு இறையேனும் இரங்கிற்றிலள்;
தன் துணை ஆய என்-தன் தனிமைக்கும் இரங்கிற்றிலள்;
வன் துணை வானவர்க்கு ஆய், வரம் செற்று, அரங்கத்து உறையும்
இன் துணைவனொடும் போய், எழில் ஆலி புகுவர்கொலோ? 6

அன்னையும் அத்தனும் என்று அடியோமுக்கு இரங்கிற்றிலள்;
பின்னை-தன் காதலன்-தன் பெருந் தோள் நலம் பேணினளால்;
மின்னையும் வஞ்சியையும் வென்று இலங்கும் இடையாள் நடந்து,
புன்னையும் அன்னமும் சூழ் புனல் ஆலி புகுவர்கொலோ? 7

முற்றிலும், பைங் கிளியும், பந்தும், ஊசலும், பேசுகின்ற
சிற்றில் மென் பூவையும் விட்டு அகன்ற செழுங் கோதை-தன்னைப்
பெற்றிலேன், முற்று இழையை : பிறப்பிலி பின்னே நடந்து,
மற்று எல்லாம் கைதொழப் போய், வயல் ஆலி புகுவர்கொலோ ? 8

காவி அம் கண்ணி எண்ணில், கடி மா மலர்ப் பாவை ஒப்பாள் ;
பாவியேன் பெற்றமையால், பணைத் தோளி பரக்கழிந்து,
தூவி சேர் அன்னம் அன்ன நடையாள் நெடுமாலொடும் போய்,
வாவி அம் தண் பணை சூழ் வயல் ஆலி புகுவர்கொலோ ? 9

தாய் மனம் நின்று இரங்க, தனியே நெடுமால் துணையா,
போயின பூங் கொடியாள் புனல் ஆலி புகுவர் என்று,
காய் சின வேல் கலியன் ஒலிசெய் தமிழ்-மாலை பத்தும்
மேவிய நெஞ்சு உடையார் தஞ்சம் ஆவது விண் உலகே. 10

3, 8

திருநாங்கூர் மணிமாடக்கோயில்

பண் : இந்தளம் தாளம் : ஒன்பதொத்து

நந்தா விளக்கே ! அளத்தற்கு அரியாய் !
நர நாரணனே ! கரு மா முகில்போல்
எந்தாய் ! எமக்கே அருளாய் என நின்று
இமையோர் பரவும் இடம்—எத் திசையும்
கந்தாரம் அம் தேன் இசை பாட, மாடே
களி வண்டு மிழற்ற, நிழல் துதைந்து
மந்தாரம் நின்று மணம் மல்கும் நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில்—வணங்கு, என் மனனே ! 1

முதலைத் தனி மா முரண் தீர அன்று
முது நீர்த் தடச் செங் கண் வேழம் உய்ய,
விதலைத்தலைச் சென்று, அதற்கே உதவி,
வினை தீர்த்த அம்மான் இடம்—விண் அணவும்
பதலைக் கபோதத்து ஒளி மாட நெற்றிப்
பவளக் கொழுங் கால பைங் கால் புறவம்
மதலைத் தலை மென் பெடை கூடும் நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில்—வணங்கு, என் மனனே ! 2

கொலைப் புண் தலைக் குன்றம் ஒன்று உய்ய, அன்று,
கொடு மா முதலைக்கு இடர்செய்து, கொங்கு ஆர்
இலைப் புண்டரீகத்தவள் இன்பம் அன்போடு
அணைந்திட்ட அம்மான் இடம்—ஆள் அரியால்
அலைப்புண்ட யானை மருப்பும், அகிலும்,
அணி முத்தும், வெண் சாமரையோடு பொன்னி
மலைப் பண்டம் அண்ட, திரை உந்தும் நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில்—வணங்கு, என் மனனே ! 3

சிறை ஆர் உவணப் புள் ஒன்று ஏறி, அன்று,
திசை நான்கும் நான்கும் இரிய, செருவில்
கறை ஆர் நெடு வேல் அரக்கர் மடிய,
கடல் சூழ் இலங்கை கடந்தான் இடம்-தான்—
முறையால் வளர்க்கின்ற முத் தீயர், நால் வேதர்,
ஐ வேள்வி, ஆறு அங்கர், ஏழின் இசையோர்,
மறையோர் வணங்கப் புகழ் எய்தும் நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில்—வணங்கு, என் மனனே ! 4

இழை ஆடு கொங்கைத் தலை நஞ்சம் உண்டிட்டு,
இளங் கன்று கொண்டு விளங்காய் எறிந்து,
தழை வாட வன் தாள் குருந்தம் ஒசித்து,
தடந் தாமரைப் பொய்கை புக்கான் இடம்-தான்—
குழை ஆட, வல்லிக் குலம் ஆட, மாடே
குயில் கூவ, நீடு கொடி மாடம் மல்கு,
மழை ஆடு சோலை மயில் ஆலும் நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில்—வணங்கு, என் மனனே ! 5

பண் நேர் மொழி ஆய்ச்சியர் அஞ்ச, வஞ்சப்
பகு வாய்க் கழுதுக்கு இரங்காது, அவள்-தன்
உண்ணு முலை மற்று அவள் ஆவியோடும்
உடனே சுவைத்தான் இடம்—ஓங்கு பைந் தாள்
கண் ஆர் கரும்பின் கழை தின்று வைகி,
கழுநீரில் மூழ்கி, செழு நீர்த் தடத்து
மண் ஏந்து இள மேதிகள் வைகும் நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில்—வணங்கு, என் மனனே! 6

தளைக் கட்டு அவிழ் தாமரை வைகு பொய்கைத்
தடம் புக்கு, அடங்கா விடம் கால் அரவம்
இளைக்கத் திளைத்திட்டு, அதன் உச்சி-தன்மேல்
அடி வைத்த அம்மான் இடம்—மா மதியம்
திளைக்கும் கொடி மாளிகை சூழ் தெருவில்
செழு முத்து வெண்ணெற்கு எனச் சென்று, முன்றில்
வளைக்கை நுளைப் பாவையர் மாறும் நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில்—வணங்கு, என் மனனே! 7

துளை ஆர் கரு மென் குழல் ஆய்ச்சியர்-தம்
துகில் வாரியும், சிற்றில் சிதைத்தும், முற்றா
இளையார் விளையாட்டொடு காதல் வெள்ளம்
விளைவித்த அம்மான் இடம்—வேல் நெடுங் கண்
முளை வாள் எயிற்று மடவார் பயிற்று
மொழி கேட்டிருந்து முதிராத இன் சொல்
வளை வாய கிள்ளை மறை பாடும் நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில்—வணங்கு, என் மனனே ! 8

விடை ஓட வென்று ஆய்ச்சி மென் தோள் நயந்த
விகிர்தா ! விளங்கு சுடர் ஆழி என்னும்
படையோடு சங்கு ஒன்று உடையாய் ! என நின்று
இமையோர் பரவும் இடம்—பைந் தடத்துப்
பெடையோடு செங் கால அன்னம் துகைப்ப,
தொகைப் புண்டரீகத்திடைச் செங்கழுநீர்
மடை ஓட நின்று, மது விம்மும் நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில்—வணங்கு, என் மனனே ! 9

வண்டு ஆர் பொழில் சூழ்ந்து அழகு ஆய நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் நெடுமாலுக்கு என்றும்
தொண்டு ஆய தொல் சீர் வயல் மங்கையர்-கோன்,
கலியன் ஒலிசெய் தமிழ்-மாலை வல்லார்
கண்டார் வணங்கக் களி யானை மீதே
கடல் சூழ் உலகுக்கு ஒரு காவலர் ஆய்,
விண் தோய் நெடு வெண் குடை நீழலின் கீழ்
விரி நீர் உலகு ஆண்டு விரும்புவரே. 10

3, 9

திருநாங்கூர் வைகுந்தவிண்ணகரம்

பண் : இந்தளம் தாளம் : ஏழொத்து

சலம் கொண்ட இரணியனது அகல் மார்வம் கீண்டு,
தடங் கடலைக் கடைந்து அமுதம் கொண்டு உகந்த காளை,
நலம் கொண்ட கரு முகில்போல் திருமேனி அம்மான்
நாள்தோறும் மகிழ்ந்து, இனிது மருவி, உறை கோயில்—
சலம் கொண்டு மலர் சொரியும் மல்லிகை, ஒண் செருந்தி,
செண்பகங்கள் மணம் நாறும் வண் பொழிலினூடே,
வலம் கொண்டு கயல் ஓடி விளையாடும் நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே. 1

திண்ணியது ஓர் அரி உருவாய், திசை அனைத்தும் நடுங்க,
தேவரொடு தானவர்கள் திசைப்ப, இரணியனை
நண்ணி, அவன் மார்வு அகலத்து உகிர் மடுத்த நாதன்
நாள்தோறும் மகிழ்ந்து, இனிது மருவி, உறை கோயில்—
எண் இல் மிகு பெருஞ் செல்வத்து எழில் விளங்கு மறையும்
ஏழ் இசையும் கேள்விகளும் இயன்ற பெருங் குணத்தோர்
மண்ணில் மிகு மறையவர்கள் மலிவு எய்தும் நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே ! 2

அண்டமும், இவ் அலை கடலும், அவனிகளும் எல்லாம்
அமுது செய்த திரு வயிற்றன், அரன் கொண்டு திரியும்
முண்டம்-அது நிறைத்து, அவன்கண் சாபம்-அது நீக்கும்
முதல்வன்-அவன் மகிழ்ந்து, இனிது மருவி, உறை கோயில்—
எண் திசையும் பெருஞ் செந்நெல், இளந் தெங்கு, கதலி,
இலைக்கொடி, ஒண் குலைக் கமுகோடு இசலி வளம் சொரிய,
வண்டு பல இசை பாட, மயில் ஆலும் நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே ! 3

கலை இலங்கும் அகல் அல்குல் அரக்கர் குலக் கொடியைக்
காதொடு மூக்கு உடன் அரிய, கதறி அவள், ஓடி,
தலையில் அங் கை வைத்து, மலை இலங்கை புகச் செய்த
தடந் தோளன் மகிழ்ந்து, இனிது மருவி, உறை கோயில்—
சிலை இலங்கு மணி மாடத்து உச்சிமிசைச் சூலம்
செழுங் கொண்டல் அகடு இரிய, சொரிந்த செழு முத்தம்
மலை இலங்கு மாளிகைமேல் மலிவு எய்தும் நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே ! 4

மின் அனைய நுண் மருங்குல் மெல்லியற்கா, இலங்கை
வேந்தன் முடி ஒருபதும், தோள் இருபதும் போய் உதிர,
தன் நிகர் இல் சிலை வளைத்து, அன்று இலங்கை பொடிசெய்த
தடந் தோளன் மகிழ்ந்து, இனிது மருவி, உறை கோயில்—
செந்நெலொடு செங்கமலம், சேல், கயல்கள், வாளை
செங்கழுநீரொடு மிடைந்து, கழனி திகழ்ந்து எங்கும்,
மன்னு புகழ் வேதியர்கள் மலிவு எய்தும் நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே ! 5

பெண்மை மிகு வடிவு கொடு வந்தவளைப் பெரிய
பேயினது உருவு கொடு மாள, உயிர் உண்டு,
திண்மை மிகு மருதொடு நல் சகடம் இறுத்தருளும்
தேவன்-அவன் மகிழ்ந்து, இனிது மருவி, உறை கோயில்—
உண்மை மிகு மறையொடு நல் கலைகள், நிறை பொறைகள்,
உதவு கொடை என்று இவற்றின் ஒழிவு இல்லாப் பெரிய
வண்மை மிகு மறையவர்கள் மலிவு எய்தும் நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே ! 6

விளங்கனியை இளங் கன்று கொண்டு உதிர எறிந்து,
வேல் நெடுங் கண் ஆய்ச்சியர்கள் வைத்த தயிர் வெண்ணெய்
உளம் குளிர அமுது செய்து, இவ் உலகு உண்ட காளை
உகந்து, இனிது நாள்தோறும் மருவி, உறை கோயில்—
இளம்படி நல் கமுகு, குலைத் தெங்கு, கொடி, செந்நெல்,
ஈன் கரும்பு கண்வளரக் கால் தடவும் புனலால்
வளம் கொண்ட பெருஞ் செல்வம் வளரும் அணி நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே ! 7.

ஆறாத சினத்தின் மிகு நரகன் உரம் அழித்த
அடல் ஆழித் தடக் கையன், அலர்-மகட்கும் அரற்கும்
கூறாகக் கொடுத்தருளும் திரு உடம்பன், இமையோர்
குல முதல்வன் மகிழ்ந்து, இனிது மருவி, உறை கோயில்—
மாறாத மலர்க் கமலம் செங்கழுநீர் ததும்பி
மது வெள்ளம் ஒழுக, வயல் உழவர் மடை அடைப்ப,
மாறாத பெருஞ் செல்வம் வளரும் அணி நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே ! 8

வங்கம் மலி தடங் கடலுள் வானவர்களோடு
மா முனிவர் பலர் கூடி, மா மலர்கள் தூவி,
எங்கள் தனி நாயகனே! எமக்கு அருளாய் என்னும்
ஈசன்-அவன் மகிழ்ந்து, இனிது மருவி, உறை கோயில்—
செங் கயலும் வாளைகளும் செந்நெலிடைக் குதிப்ப,
சேல் உகளும் செழும் பணை சூழ், வீதிதொறும் மிடைந்து,
மங்குல் மதி அகடு உரிஞ்சும் மணி மாட நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே! 9

சங்கு மலி தண்டு முதல் சக்கரம் முன் ஏந்தும்
தாமரைக் கண் நெடிய பிரான்-தான் அமரும் கோயில்,
வங்கம் மலி கடல் உலகில் மலிவு எய்தும் நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகர்மேல், வண்டு அறையும் பொழில் சூழ்
மங்கையர்-தம் தலைவன், மருவலர்-தம் உடல் துணிய
வாள் வீசும் பரகாலன், கலிகன்றி சொன்ன
சங்கம் மலி தமிழ்-மாலை பத்து-இவை வல்லார்கள்
தரணியொடு விசும்பு ஆளும் தன்மை பெறுவாரே. 10

3, 10

திருநாங்கூர் அரிமேயவிண்ணகரம்

பண் : பழந்தக்கராகம் தாளம் : ஏழொத்து

திரு மடந்தை மண் மடந்தை இருபாலும் திகழ,
தீவினைகள் போய் அகல, அடியவர்கட்கு என்றும்
அருள் நடந்து, இவ் ஏழ் உலகத்தவர் பணிய, வானோர்
அமர்ந்து ஏத்த, இருந்த இடம்—பெரும் புகழ் வேதியர் வாழ்-
தரும் இடங்கள், மலர்கள் மிகு கைதைகள், செங்கழுநீர்,
தாமரைகள், தடங்கள்தொறும் இடங்கள்தொறும் திகழ,
அரு இடங்கள் பொழில் தழுவி, எழில் திகழும் நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே! 1

வென்றி மிகு நரகன் உரம்-அது அழிய விசிறும்
விறல் ஆழித் தடக் கையன், விண்ணவர்கட்கு, அன்று,
குன்று கொடு குரை கடலைக் கடைந்து அமுதம் அளிக்கும்
குருமணி, என் ஆர் அமுதம், குலவி உறை கோயில்—
என்றும் மிகு பெருஞ் செல்வத்து எழில் விளங்கு மறையோர்,
ஏழ் இசையும் கேள்விகளும் இயன்ற பெருங் குணத்தோர்,
அன்று உலகம் படைத்தவனை அனையவர்கள் நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே! 2

உம்பரும் இவ் ஏழ் உலகும் ஏழ் கடலும் எல்லாம்
உண்ட பிரான், அண்டர்கள் முன் கண்டு மகிழ்வு எய்தக்
கும்பம் மிகு மத யானை மருப்பு ஒசித்து, கஞ்சன்
குஞ்சி பிடித்து அடித்த பிரான் கோயில்—மருங்கு எங்கும்
பைம் பொனொடு வெண் முத்தம் பல புன்னை காட்ட,
பலங்கனிகள் தேன் காட்ட, பட அரவு ஏர் அல்குல்
அம்பு அனைய கண் மடவார் மகிழ்வு எய்தும் நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே! 3

ஓடாத ஆள் அரியின் உருவம்-அது கொண்டு, அன்று,
உலப்பில் மிகு பெரு வரத்த இரணியனைப் பற்றி,
வாடாத வள் உகிரால் பிளந்து, அவன்-தன் மகனுக்கு
அருள்செய்தான் வாழும் இடம்—மல்லிகை, செங்கழுநீர்,
சேடு ஏறு மலர்ச் செருந்தி, செழுங் கமுகம் பாளை,
செண்பகங்கள் மணம் நாறும் வண் பொழிலின் ஊடே
ஆடு ஏறு வயல் ஆலைப் புகை கமழும் நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே! 4

கண்டவர்-தம் மனம் மகிழ மாவலி-தன் வேள்விக்
களவு இல் மிகு சிறு குறள் ஆய் மூவடி என்று இரந்திட்டு,
அண்டமும், இவ் அலை கடலும், அவனிகளும் எல்லாம்
அளந்த பிரான் அமரும் இடம்—வளங் கொள் பொழில் அயலே
அண்டம் உறு முழவு ஒலியும், வண்டு இனங்கள் ஒலியும்,
அரு மறையின் ஒலியும், மடவார் சிலம்பின் ஒலியும்,
அண்டம் உறும் அலை கடலின் ஒலி திகழும் நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே! 5

வாள் நெடுங் கண் மலர்க் கூந்தல் மைதிலிக்கா, இலங்கை
மன்னன் முடி ஒருபதும், தோள் இருபதும் போய் உதிரத்
தாள் நெடுந் திண் சிலை வளைத்த தயரதன் சேய், என்-தன்
தனிச் சரண், வானவர்க்கு அரசு கருதும் இடம்—தடம் ஆர்
சேண் இடம் கொள் மலர்க் கமலம், சேல், கயல்கள், வாளை,
செந்நெலொடும் அடுத்து அரிய, உதிர்ந்த செழு முத்தம்,
வாள் நெடுங் கண் கடைசியர்கள் வாரும் அணி நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே! 6

தீ மனத்தான் கஞ்சனது வஞ்சனையில் திரியும்
தேனுகனும், பூதனை-தன் ஆர் உயிரும் செகுத்தான்,
காமனைத்தான் பயந்த கரு மேனி உடை அம்மான்
கருதும் இடம்—பொருது புனல் துறை துறை முத்து உந்தி,
நா மனத்தால் மந்திரங்கள், நால் வேதம், ஐந்து
வேள்வியோடு ஆறு அங்கம் நவின்று, கலை பயின்று, அங்கு
ஆம் மனத்து மறையவர்கள் பயிலும் அணி நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே! 7

கன்று-அதனால் விளவு எறிந்து கனி உதிர்த்த காளை,
காமரு சீர் முகில் வண்ணன், காலிகள் முன் காப்பான்
குன்று-அதனால் மழை தடுத்து, குடம் ஆடு கூத்தன்
குலவும் இடம்—கொடி மதிள்கள், மாளிகை கோபுரங்கள்,
துன்று மணி மண்டபங்கள், சாலைகள், தூ மறையோர்
தொக்கு ஈண்டித் தொழுதியொடு மிகப் பயிலும் சோலை
அன்று அலர்வாய் மது உண்டு அங்கு அளி முரலும் நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே! 8

வஞ்சனையால் வந்தவள்-தன் உயிர் உண்டு, வாய்த்த
தயிர் உண்டு, வெண்ணெய் அமுது உண்டு, வலி மிக்க
கஞ்சன் உயிர்-அது உண்டு, இவ் உலகு உண்ட காளை
கருதும் இடம்—காவிரி சந்து, அகில், கனகம் உந்தி,
மஞ்சு உலவு பொழிலூடும் வயலூடும் வந்து
வளம் கொடுப்ப, மா மறையோர் மா மலர்கள் தூவி
அஞ்சலித்து, அங்கு, அரி சரண் என்று இறைஞ்சும் அணி நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம்—வணங்கு, மட நெஞ்சே! 9

சென்று சின விடை ஏழும் பட அடர்த்து, பின்னை
செவ்வித் தோள் புணர்ந்து உகந்த திருமால்-தன் கோயில்,
அன்று அயனும், அரன் சேயும் அனையவர்கள் நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம் அமர்ந்த செழுங் குன்றை,
கன்றி நெடு வேல் வலவன் மங்கையர்-தம் கோமான்,
கலிகன்றி ஒலி மாலை ஐந்தினொடு மூன்றும்
ஒன்றினொடும் ஒன்றும் இவை கற்று வல்லார் உலகத்து
உத்தமர்கட்கு உத்தமர் ஆய், உம்பரும் ஆவர்களே. 10

4, 1

திருநாங்கூர்த் திருத்தேவனார்தொகை

பண் : பழந்தக்கராகம்   தாளம் : நடையொத்து

போது அலர்ந்த பொழில் சோலைப் புறம் எங்கும், பொரு திரைகள்
தாது உதிர வந்து அலைக்கும் தட மண்ணித் தென் கரைமேல்
மாதவன்-தான் உறையும் இடம், வயல் நாங்கை—வரி வண்டு
தேதென என்று இசை பாடும்—திருத்தேவனார்தொகையே. 1

யாவரும் ஆய், யாவையும் ஆய், எழில் வேதப் பொருள்களும் ஆய்,
மூவரும் ஆய், முதல் ஆய மூர்த்தி அமர்ந்து உறையும் இடம்,
மா வரும் திண் படை மன்னை வென்றி கொள்வார் மன்னு நாங்கை—
தேவரும் சென்று இறைஞ்சு பொழில்—திருத்தேவனார்தொகையே.

வான் நாடும், மண் நாடும், மற்று உள்ள பல் உயிரும்
தான் ஆய எம் பெருமான், தலைவன் அமர்ந்து உறையும் இடம்,
ஆனாத பெருஞ் செல்வத்து அரு மறையோர் நாங்கை-தன்னுள்—
தேன் ஆரும் மலர்ப் பொழில் சூழ்—திருத்தேவனார்தொகையே. 3

இந்திரனும், இமையவரும், முனிவர்களும், எழில் அமைந்த
சந்த மலர்ச் சதுமுகனும், கதிரவனும், சந்திரனும்,
எந்தை! எமக்கு அருள் என, நின்றருளும் இடம், எழில் நாங்கை—
சுந்தர நல் பொழில் புடை சூழ்—திருத்தேவனார்தொகையே. 4

அண்டமும், இவ் அலை கடலும், அவனிகளும், குல வரையும்
உண்ட பிரான் உறையும் இடம், ஒளி மணி, சந்து, அகில், கனகம்
தெண் திரைகள் வரத் திரட்டும் திகழ் மண்ணித் தென் கரைமேல்
திண் திறலார் பயில்—நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகையே. 5

ஞாலம் எல்லாம் அமுது செய்து, நான்மறையும் தொடராத
பாலகன் ஆய், ஆல்இலையில் பள்ளிகொள்ளும் பரமன் இடம்,
சாலி வளம் பெருகி வரும் தட மண்ணித் தென் கரைமேல்
சேல் உகளும் வயல்—நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகையே. 6

ஓடாத ஆளரியின் உரு ஆகி, இரணியனை
வாடாத வள் உகிரால் பிளந்து அளைந்த மாலது இடம்,
ஏடு ஏறு பெருஞ் செல்வத்து எழில் மறையோர் நாங்கை-தன்னுள்—
சேடு ஏறு பொழில் தழுவு—திருத்தேவனார்தொகையே. 7

வார் ஆரும் இளங் கொங்கை மைதிலியை மணம் புணர்வான்,
கார் ஆர் திண் சிலை இறுத்த தனிக் காளை கருதும் இடம்,
ஏர் ஆரும் பெருஞ் செல்வத்து எழில் மறையோர் நாங்கை-தன்னுள்—
சீர் ஆரும் மலர்ப் பொழில் சூழ்—திருத்தேவனார்தொகையே. 8

கும்பம் மிகு மத யானை பாகனொடும் குலைந்து வீழ,
கொம்பு-அதனைப் பறித்து எறிந்த கூத்தன் அமர்ந்து உறையும் இடம்,
வம்பு அவிழும் செண்பகத்து மணம் கமழும் நாங்கை-தன்னுள்—
செம்பொன் மதிள் பொழில் புடை சூழ்—திருத்தேவனார்தொகையே.

கார் ஆர்ந்த திருமேனிக் கண்ணன் அமர்ந்து உறையும் இடம்
சீர் ஆர்ந்த பொழில் நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகைமேல்
கூர் ஆர்ந்த வேல் கலியன் கூறு தமிழ்ப் பத்தும் வல்லார்
ஏர் ஆர்ந்த வைகுந்தத்து இமையவரோடு இருப்பாரே. 10

4, 2

திருநாங்கூர் வண்புருடோத்தமம்

பண் : பழம்பஞ்சுரம் தாளம் : ஒன்பதொத்து

கம்ப மா கடல் அடைத்து, இலங்கைக்கு மன்
கதிர் முடி-அவை பத்தும்
அம்பினால் அறுத்து, அரசு அவன் தம்பிக்கு
அளித்தவன் உறை கோயில்—
செம் பலா நிரை, செண்பகம், மாதவி,
சூதகம், வாழைகள் சூழ்
வம்பு உலாம் கமுகு ஓங்கிய நாங்கூர்—
வண்புருடோத்தமமே. 1

பல்லவம் திகழ் பூங் கடம்பு ஏறி, அக்
காளியன் பண அரங்கில்
ஒல்லை வந்து உறப் பாய்ந்து அரு நடம்செய்த
உம்பர்-கோன் உறை கோயில்—
நல்ல வெம் தழல் மூன்று, நால் வேதம், ஐ
வேள்வியோடு, ஆறு அங்கம்
வல்ல அந்தணர் மல்கிய நாங்கூர்—
வண்புருடோத்தமமே. 2

அண்டர் ஆனவர் வானவர்-கோனுக்கு என்று
அமைத்த சோறு-அது எல்லாம்
உண்டு, கோ-நிரை மேய்த்து, அவை காத்தவன்
உகந்து இனிது உறை கோயில்—
கொண்டல் ஆர் முழவின் குளிர் வார் பொழில்
குல மயில் நடம் ஆட,
வண்டு-தான் இசை பாடிடும் நாங்கூர்—
வண்புருடோத்தமமே. 3

பருங் கை யானையின் கொம்பினைப் பறித்து, அதன்
பாகனைச் சாடிப் புக்கு,
ஒருங்க மல்லரைக் கொன்று, பின் கஞ்சனை
உதைத்தவன் உறை கோயில்—
கரும்பினூடு உயர் சாலிகள் விளைதரு
கழனியில் மலி வாவி
மருங்கு எலாம் பொழில் ஓங்கிய நாங்கூர்—
வண்புருடோத்தமமே. 4

சாடு போய் விழத் தாள் நிமிர்த்து, ஈசன் தன்
படையொடும் கிளையோடும்
ஓட, வாணனை ஆயிரம் தோள்களும்
துணித்தவன் உறை கோயில்—
ஆடு வான் கொடி அகல் விசும்பு அணவிப் போய்ப்
பகலவன் ஒளி மறைக்கும்
மாட மாளிகை சூழ்தரு நாங்கூர்—
வண்புருடோத்தமமே. 5

அங் கையால் அடி மூன்று நீர் ஏற்று, அயன்
அலர் கொடு தொழுது ஏத்த,
கங்கை போதரக் கால் நிமிர்த்தருளிய
கண்ணன் வந்து உறை கோயில்—
கொங்கை கோங்கு-அவை காட்ட, வாய் குமுதங்கள்
காட்ட, மா பதுமங்கள்
மங்கைமார் முகம் காட்டிடும் நாங்கூர்—
வண்புருடோத்தமமே. 6

உளைய ஒண் திறல் பொன்பெயரோன்-தனது
உரம் பிளந்து, உதிரத்தை
அளையும் வெம் சினத்து அரி, பரி கீறிய
அப்பன் வந்து உறை கோயில்—
இளைய மங்கையர் இணை-அடிச் சிலம்பினோடு
எழில் கொள் பந்து அடிப்போர் கை
வளையின் நின்று ஒலி மல்கிய நாங்கூர்—
வண்புருடோத்தமமே. 7

வாளை ஆர் தடங் கண் உமை-பங்கன் வன்
சாபம் மற்று அது நீங்க,
மூளை ஆர் சிரத்து ஐயம் முன் அளித்த எம்
முகில் வண்ணன் உறை கோயில்—
பாளை வான் கமுகு ஊடு உயர் தெங்கின் வண்
பழம் விழ, வெருவிப் போய்,
வாளை பாய் தடம் சூழ்தரு நாங்கூர்—
வண்புருடோத்தமமே. 8

இந்து வார் சடை ஈசனைப் பயந்த நான்-
முகனைத் தன் எழில் ஆரும்
உந்தி மா மலர்மீமிசைப் படைத்தவன்
உகந்து இனிது உறை கோயில்—
குந்தி, வாழையின் கொழுங் கனி நுகர்ந்து, தன்
குருளையைத் தழுவிப் போய்,
மந்தி மாம்பணைமேல் வைகும் நாங்கூர்—
வண்புருடோத்தமமே. 9

மண்ணுளார் புகழ் வேதியர் நாங்கூர்
வண்புருடோத்தமத்துள்
அண்ணல் சேவடிக்கீழ் அடைந்து உய்ந்தவன்,
ஆலி மன், அருள் மாரி
பண்ணுள் ஆர்தரப் பாடிய பாடல் இப்
பத்தும் வல்லார் உலகில்
எண் இலாத பேர் இன்பம் உற்று, இமையவ-
ரோடும் கூடுவரே. 10

4, 3

திருநாங்கூர்ச் செம்பொன்செய்கோயில்

பண் : புறநீர்மை தாளம் : ஒன்பதொத்து

பேர் அணிந்து உலகத்தவர் தொழுது ஏத்தும்
பேர்அருளாளன் எம் பிரானை,
வார் அணி முலையாள் மலர்-மகளோடு
மண்-மகளும் உடன் நிற்ப,
சீர் அணி மாட நாங்கை நல் நடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
கார் அணி மேகம் நின்றது ஒப்பானை—
கண்டுகொண்டு, உய்ந்தொழிந்தேனே. 1

பிறப்பொடு மூப்பு ஒன்று இல்லவன்-தன்னை,
பேதியா இன்ப வெள்ளத்தை,
இறப்பு எதிர் காலம் கழிவும் ஆனானை,
ஏழ் இசையின் சுவை-தன்னை,
சிறப்பு உடை மறையோர் நாங்கை நல் நடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
மறைப் பெரும் பொருளை, வானவர்-கோனை—
கண்டு, நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. 2

திட விசும்பு, எரி, நீர், திங்களும், சுடரும்,
செழு நிலத்து உயிர்களும், மற்றும்
படர் பொருள்களும் ஆய் நின்றவன்-தன்னை,
பங்கயத்து அயன்-அவன் அனைய
திட மொழி மறையோர் நாங்கை நல் நடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
கடல் நிற வண்ணன்-தன்னை—நான் அடியேன்
கண்டுகொண்டு, உய்ந்தொழிந்தேனே. 3

வசை அறு குறள் ஆய், மாவலி வேள்வி
மண் அளவிட்டவன்-தன்னை,
அசைவு அறும் அமரர் அடி-இணை வணங்க
அலை கடல் துயின்ற அம்மானை,
திசைமுகன் அனையோர் நாங்கை நல் நடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
உயர் மணி மகுடம் சூடி நின்றானை—
கண்டுகொண்டு, உய்ந்தொழிந்தேனே. 4

தீ மனத்து அரக்கர் திறல் அழித்தவனே!
என்று சென்று அடைந்தவர்-தமக்குத்
தாய் மனத்து இரங்கி அருளினைக் கொடுக்கும்
தயரதன் மதலையை, சயமே,
தே மலர்ப் பொழில் சூழ் நாங்கை நல் நடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
காமனைப் பயந்தான்-தன்னை—நான் அடியேன்
கண்டுகொண்டு, உய்ந்தொழிந்தேனே. 5

மல்லை மா முந்நீர் அதர்பட, மலையால்
அணைசெய்து மகிழ்ந்தவன்-தன்னை,
கல்லின்மீது இயன்ற கடி மதிள் இலங்கை
கலங்க ஓர் வாளி தொட்டானை—
செல்வ நான்மறையோர் நாங்கை நல் நடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
அல்லி மா மலராள்-தன்னொடும் அடியேன்
கண்டுகொண்டு, அல்லல் தீர்ந்தேனே. 6

வெம் சினக் களிறும், வில்லொடு மல்லும்,
வெகுண்டு இறுத்து, அடர்த்தவன்-தன்னை,
கஞ்சனைக் காய்ந்த காளை அம்மானை,
கரு முகில் திரு நிறத்தவனை,
செஞ்சொல் நான்மறையோர் நாங்கை நல் நடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
அஞ்சனக் குன்றம் நின்றது ஒப்பானை—
கண்டுகொண்டு, அல்லல் தீர்ந்தேனே. 7

அன்றிய வாணன் ஆயிரம் தோளும்
துணிய அன்று ஆழி தொட்டானை,
மின் திகழ் குடுமி வேங்கட மலைமேல்
மேவிய வேத நல் விளக்கை,
தென் திசைத் திலதம் அனையவர் நாங்கைச்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
மன்று-அது பொலிய மகிழ்ந்து நின்றானை—
வணங்கி, நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. 8

களங்கனி வண்ணா ! கண்ணனே ! என்-தன்
கார் முகிலே! என நினைந்திட்டு
உளம் கனிந்திருக்கும் அடியவர்-தங்கள்
உள்ளத்துள் ஊறிய தேனை,
தெளிந்த நான்மறையோர் நாங்கை நல் நடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
வளம் கொள் பேர் இன்பம் மன்னி நின்றானை—
வணங்கி, நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. 9

தேன் அமர் சோலை நாங்கை நல் நடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
வானவர்-கோனைக் கண்டமை சொல்லும்
மங்கையார் வாள் கலிகன்றி
ஊனம் இல் பாடல் ஒன்பதோடு ஒன்றும்
ஒழிவு இன்றிக் கற்றுவல்லார்கள்
மான வெண் குடைக்கீழ் வையகம் ஆண்டு,
வானவர் ஆகுவர், மகிழ்ந்தே. 10

4, 4

திருநாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலம்

பண் : சீகாமரம்   தாளம் : நடையொத்து

மாற்றரசர் மணி முடியும், திறலும், தேசும்,
மற்று அவர்-தம் காதலிமார் குழையும், தந்தை
கால் தளையும் உடன் கழல வந்து தோன்றி,
கத நாகம் காத்து அளித்த கண்ணர் கண்டூர்—
நூற்றிதழ் கொள் அரவிந்தம் நுழைந்த பள்ளத்து
இளங் கமுகின் முது பாளை பகு வாய் நண்டின்
சேற்று அளையில் வெண் முத்தம் சிந்தும் நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்து என் செங் கண் மாலே. 1

பொற்றொடித் தோள் மட மகள்-தன் வடிவு கொண்ட
பொல்லாத வன் பேய்ச்சி கொங்கை வாங்கி,
பெற்று எடுத்த தாய்போல மடுப்ப, ஆரும்
பேணா நஞ்சு உண்டு உகந்த பிள்ளை கண்டூர்—
நெல் தொடுத்த மலர் நீலம் நிறைந்த சூழல்
இருஞ் சிறைய வண்டு ஒலியும், நெடுங் கணார்-தம்
சிற்றடிமேல் சிலம்பு ஒலியும் மிழற்றும் நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்து என் செங் கண் மாலே. 2

படல் அடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்கு,
பசு வெண்ணெய் பதம் ஆர, பண்ணை முற்றும்
அடல் அடர்த்த வேல் கணார் தோக்கை பற்றி,
அலந்தலைமை செய்து உழலும் ஐயன் கண்டீர்—
மடல் எடுத்த நெடுந் தெங்கின் பழங்கள் வீழ,
மாங்கனிகள் திரட்டு உருட்டாவரு நீர்ப் பொன்னி,
திடல் எடுத்து மலர் சுமந்து அங்கு இழியும் நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்து என் செங் கண் மாலே. 3

வார் ஆரும் முலை மடவாள் பின்னைக்கு ஆகி,
வளை மருப்பின் கடுஞ் சினத்து வன் தாள் ஆர்ந்த
கார் ஆர் திண் விடை அடர்த்து, வதுவை ஆண்ட
கரு முகில்போல் திரு நிறத்து என் கண்ணர் கண்டீர்—
ஏர் ஆரும் மலர்ப் பொழில்கள் தழுவி எங்கும்
எழில் மதியைக் கால் தொடர, விளங்கு சோதிச்
சீர் ஆரும் மணி மாடம் திகழும் நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்து என் செங் கண் மாலே. 4

கலை இலங்கும் அகல் அல்குல் கமலப் பாவை,
கதிர் முத்த வெண் நகையாள், கருங் கண் ஆய்ச்சி
முலை இலங்கும் ஒளி மணிப் பூண் வடமும் தேய்ப்ப,
மூவாத வரை நெடுந் தோள் மூர்த்தி கண்டீர்—
மலை இலங்கு நிரைச் சந்தி மாட வீதி
ஆடவரை, மட மொழியார் முகத்து இரண்டு
சிலை விலங்கி, மனம் சிறை கொண்டு இருக்கும் நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்து என் செங் கண் மாலே. 5

தான்போலும் என்று எழுந்தான் தரணியாளன்;
அது கண்டு தரித்திருப்பான் அரக்கர்-தங்கள்
கோன்போலும் என்று எழுந்தான் குன்றம் அன்ன
இருபது தோள் உடன் துணித்த ஒருவன் கண்டீர்—
மான்போலும் மென் நோக்கின் செய்ய வாயார்,
மரதகம்போல் மடக் கிளியைக் கைமேல் கொண்டு,
தேன்போலும் மென் மழலை பயிற்றும் நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்து என் செங் கண் மாலே. 6

பொங்கு இலங்கு புரி நூலும் தோலும் தாழப்
 பொல்லாத குறள் உரு ஆய், பொருந்தா வாணன்
மங்கலம் சேர் மறை வேள்வி-அதனுள் புக்கு,
 மண் அகலம் குறை இரந்த மைந்தன் கண்டீர்—
கொங்கு அலர்ந்த மலர்க் குழலார் கொங்கை தோய்ந்த
 குங்குமத்தின் குழம்பு அளைந்த கோலம்-தன்னால்
செங் கலங்கல் வெண் மணல்மேல் தவழும் நாங்கூர்த்
 திருத்தெற்றியம்பலத்து என் செங் கண் மாலே. 7

சிலம்பின் இடைச் சிறு பரல்போல், பெரிய மேரு
 திருக் குளம்பில் கணகணப்ப, திரு ஆகாரம்
குலுங்க, நில-மடந்தை-தனை இடந்து புல்கிக்
 கோட்டிடை வைத்தருளிய எம் கோமான் கண்டீர்—
இலங்கிய நால் மறை அனைத்தும், அங்கம் ஆறும்,
 ஏழ் இசையும், கேள்விகளும் எண் திக்கு எங்கும்
சிலம்பிய நல் பெருஞ் செல்வம் திகழும் நாங்கூர்த்
 திருத்தெற்றியம்பலத்து என் செங் கண் மாலே. 8

ஏழ் உலகும் தாழ் வரையும் எங்கும் மூடி,
 எண் திசையும் மண்டலமும் மண்டி, அண்டம்
மோழை எழுந்து ஆழி மிகும் ஊழி வெள்ளம்,
 முன், அகட்டில் ஒடுக்கிய எம் மூர்த்தி கண்டீர்—
ஊழிதொறும் ஊழிதொறும் உயர்ந்த செல்வத்து
 ஓங்கிய நான்மறை அனைத்தும் தாங்கும் நாவர்
சேழ் உயர்ந்த மணி மாடம் திகழும் நாங்கூர்த்
 திருத்தெற்றியம்பலத்து என் செங் கண் மாலே. 9

சீர் அணிந்த மணி மாடம் திகழும் நாங்கூர்த்
 திருத்தெற்றியம்பலத்து என் செங் கண் மாலை,
கூர் அணிந்த வேல் வலவன், ஆலி நாடன்,
 கொடி மாட மங்கையர்-கோன், குறையல் ஆளி,
பார் அணிந்த தொல் புகழான், கலியன் சொன்ன
 பாமாலை இவை ஐந்தும் ஐந்தும் வல்லார்
சீர் அணிந்த உலகத்து மன்னர் ஆகி,
 சேண் விசும்பில் வானவர் ஆய்த் திகழ்வர்-தாமே. 10

4, 5

திருநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடம்

பண் : நட்டராகம் தாளம் : ஒன்பதொத்து

தூம்பு உடைப் பனைக் கை வேழம் துயர் கெடுத்தருளி, மன்னும்
காம்பு உடைக் குன்றம் ஏந்திக் கடு மழை காத்த எந்தை—
பூம் புனல் பொன்னி முற்றும் புகுந்து பொன் வரன்ற எங்கும்
தேம் பொழில் கமழும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. 1

கவ்வை வாள் எயிற்று வன் பேய்க் கதிர் முலை சுவைத்து, இலங்கை
வவ்விய இடும்பை தீரக் கடுங் கணை துரந்த எந்தை—
கொவ்வை வாய் மகளிர் கொங்கைக் குங்குமம் கழுவிப் போந்த
தெய்வ நீர் கமழும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. 2

மாத் தொழில் மடங்கச் செற்று, மருது இற நடந்து, வன் தாள்
சேத் தொழில் சிதைத்துப் பின்னை செவ்வித் தோள் புணர்ந்த எந்தை—
நாத் தொழில் மறை வல்லார்கள் நயந்து அறம் பயந்த வண் கைத்
தீத் தொழில் பயிலும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. 3

தாங்கு-அரும் சினத்து வன் தாள் தடக் கை மா மருப்பு வாங்கி,
பூங் குருந்து ஒசித்து, புள் வாய் பிளந்து, எருது அடர்த்த எந்தை—
மாங்கனி நுகர்ந்த மந்தி வந்து, வண்டு இரிய, வாழைத்
தீங் கனி நுகரும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. 4

கரு மகள் இலங்கையாட்டி, பிலங் கொள் வாய் திறந்து தன்மேல்
வரும்-அவள் செவியும் மூக்கும் வாளினால் தடிந்த எந்தை—
பெரு மகள் பேதை மங்கை-தன்னொடும் பிரிவு இலாத
திருமகள் மருவும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. 5

கெண்டையும், குறளும், புள்ளும், கேழலும், அரியும், மாவும்,
அண்டமும், சுடரும், அல்லா ஆற்றலும் ஆய எந்தை—
ஒண் திறல் தென்னன் ஓட வட அரசு ஓட்டம் கண்ட
திண் திறலாளர் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. 6

குன்றமும், வானும், மண்ணும், குளிர் புனல், திங்களோடு
நின்ற வெம் சுடரும், அல்லா நிலைகளும் ஆய எந்தை—
மன்றமும், வயலும், காவும், மாடமும் மணங் கொண்டு எங்கும்
தென்றல் வந்து உலவும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. 7

சங்கையும், துணிவும், பொய்யும், மெய்யும், இத் தரணி ஓம்பும்
பொங்கிய முகிலும், அல்லாப் பொருள்களும் ஆய எந்தை—
பங்கயம் உகுத்த தேறல் பருகிய வாளை பாய,
செங் கயல் உகளும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. 8

பாவமும், அறமும், வீடும், இன்பமும், துன்பம்-தானும்,
கோவமும், அருளும், அல்லாக் குணங்களும் ஆய எந்தை—
மூவரில் எங்கள் மூர்த்தி இவன் என முனிவரோடு
தேவர் வந்து இறைஞ்சும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. 9

திங்கள் தோய் மாட நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானை
மங்கையர் தலைவன் வண் தார்க் கலியன் வாய் ஒலிகள் வல்லார்
பொங்கு நீர் உலகம் ஆண்டு, பொன்-உலகு ஆண்டு, பின்னும்
வெம் கதிர்ப் பரிதி வட்டத்து ஊடு போய் விளங்குவாரே. 10

4, 6

திருநாங்கூர்க் காவளம்பாடி

பண் : பாலையாழ் தாளம் : ஒன்பதொத்து

தா அளந்து உலகம் முற்றும், தட மலர்ப் பொய்கை புக்கு,
நா வளம் நவின்று அங்கு ஏத்த, நாகத்தின் நடுக்கம் தீர்த்தாய்!
மா வளம் பெருகி மன்னும் மறையவர் வாழும் நாங்கைக்
காவளம்பாடி மேய கண்ணனே! களைகண் நீயே. 1

மண் இடந்து ஏனம் ஆகி, மாவலி வலி தொலைப்பான்,
விண்ணவர் வேண்டச் சென்று, வேள்வியில் குறை இரந்தாய்!
துண் என மாற்றார்-தம்மைத் தொலைத்தவர் நாங்கை மேய
கண்ணனே! காவளம் தண் பாடியாய்! களைகண் நீயே. 2

உருத்து எழு வாலி மார்வில் ஒரு கணை உருவ ஓட்டி,
கருத்து உடைத் தம்பிக்கு இன்பக் கதிர் முடி அரசு அளித்தாய்!
பருத்து எழு பலவும் மாவும் பழம் விழுந்து ஒழுகும் நாங்கைக்
கருத்தனே! காவளம் தண் பாடியாய்! களைகண் நீயே. 3

முனைமுகத்து அரக்கன் மாள முடிகள் பத்து அறுத்து வீழ்த்து, ஆங்கு,
அனையவற்கு இளையவற்கே அரசு அளித்து அருளினானே!
சுனைகளில் கயல்கள் பாயச் சுரும்பு தேன் நுகரும் நாங்கைக்
கனை கழல் காவளம் தண் பாடியாய்! களைகண் நீயே. 4

பட அரவு உச்சி-தன்மேல் பாய்ந்து பல் நடங்கள்செய்து,
மடவரல் மங்கை-தன்னை மார்வகத்து இருத்தினனே!
தட வரை தங்கு மாடத் தகு புகழ் நாங்கை மேய
கடவுளே! காவளம் தண் பாடியாய்! களைகண் நீயே. 5

மல்லரை அட்டு மாள, கஞ்சனை மலைந்து கொன்று,
பல் அரசு அவிந்து வீழப் பாரதப் போர் முடித்தாய்!
நல் அரண் காவின் நீழல் நறை கமழ் நாங்கை மேய
கல் அரண் காவளம் தண் பாடியாய்! களைகண் நீயே. 6

மூத்தவற்கு அரசு வேண்டி முன்பு தூது எழுந்தருளி,
மாத்து அமர் பாகன் வீழ மத கரி மருப்பு ஒசித்தாய்!
பூத்து அமர் சோலை ஓங்கி, புனல் பரந்து ஒழுகும் நாங்கைக்
காத்தனே! காவளம் தண் பாடியாய்! களைகண் நீயே. 7

ஏவு இளங் கன்னிக்கு ஆகி இமையவர்-கோனைச் செற்று,
கா வளம் கடிது இறுத்துக் கற்பகம் கொண்டு போந்தாய்!
பூ வளம் பொழில்கள் சூழ்ந்த புரந்தரன் செய்த நாங்கைக்
காவளம்பாடி மேய கண்ணனே! களைகண் நீயே. 8

சந்தம் ஆய், சமயம் ஆகி, சமய ஐம் பூதம் ஆகி,
அந்தம் ஆய், ஆதி ஆகி, அரு மறை-அவையும் ஆனாய்!
மந்தம் ஆர் பொழில்கள்தோறும் மட மயில் ஆலும் நாங்கைக்
கந்தம் ஆர் காவளம் தண் பாடியாய்! களைகண் நீயே. 9

மா வளம் பெருகி மன்னும் மறையவர் வாழும் நாங்கைக்
காவளம்பாடி மேய கண்ணனைக் கலியன் சொன்ன
பா வளம் பத்தும் வல்லார் பார்மிசை அரசர் ஆகிக்
கோ இள மன்னர் தாழக் குடை நிழல் பொலிவர்-தாமே. 10

4, 7

திருநாங்கூர்த் திருவெள்ளக்குளம்

பண் : கொல்லி தாளம் : இடையொத்து

கண் ஆர் கடல்போல் திருமேனி கரியாய்!
நண்ணார் முனை வென்றி கொள்வார் மன்னும் நாங்கூர்த்
திண் ஆர் மதிள் சூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்
அண்ணா! அடியேன் இடரைக் களையாயே. 1

கொந்து ஆர் துளவ மலர் கொண்டு அணிவானே!
நந்தாத பெரும் புகழ் வேதியர் நாங்கூர்ச்
செந்தாமரை நீர்த் திருவெள்ளக்குளத்துள்
எந்தாய்! அடியேன் இடரைக் களையாயே. 2

குன்றால் குளிர் மாரி தடுத்து உகந்தானே!
நன்று ஆய பெரும் புகழ் வேதியர் நாங்கூர்ச்
சென்றார் வணங்கும் திருவெள்ளக்குளத்துள்
நின்றாய்! நெடியாய்! அடியேன் இடர் நீக்கே. 3

கான் ஆர் கரிக் கொம்பு-அது ஒசித்த களிறே!
நானுவகை நல்லவர் மன்னிய நாங்கூர்த்
தேன் ஆர் பொழில் சூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்
ஆனாய்! அடியேனுக்கு அருள்புரியாயே. 4

வேடு ஆர் திருவேங்கடம் மேய விளக்கே!
நாடு ஆர் புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்
சேடு ஆர் பொழில் சூழ் திருவெள்ளக்குளத்தாய்!
பாடாவருவேன் வினை ஆயின பாற்றே. 5

கல்லால் கடலை அணை கட்டி உகந்தாய்!
நல்லார் பலர் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்
செல்வா! திருவெள்ளக்குளத்து உறைவானே!
எல்லா இடரும் கெடுமாறு அருளாயே. 6

கோலால் நிரை மேய்த்த எம் கோவலர்-கோவே!
நால் ஆகிய வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்
சேல் ஆர் வயல் சூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்
மாலே! என வல் வினை தீர்த்தருளாயே. 7

வாராகம்-அது ஆகி இம் மண்ணை இடந்தாய்!
நாராயணனே! நல்ல வேதியர் நாங்கூர்ச்
சீர் ஆர் பொழில் சூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்
ஆராஅமுதே! அடியேற்கு அருளாயே. 8

பூ ஆர் திரு மா மகள் புல்கிய மார்பா!
நா ஆர் புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்த்
தேவா! திருவெள்ளக்குளத்து உறைவானே!
ஆ ஆ! அடியான் இவன் என்று அருளாயே. 9

நல் அன்பு உடை வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்
செல்வன் திருவெள்ளக்குளத்து உறைவானை,
கல்லின் மலி தோள் கலியன் சொன்ன மாலை
வல்லர் என வல்லவர் வானவர்-தாமே. 10

4, 8

திருநாங்கூர்ப் பார்த்தன்பள்ளி

திருமாலிடத்து ஈடுபட்ட தலைமகளது செயல்கண்டு, நற்றாய் இரங்கிக் கூறல்

பண் : சீகாமரம் தாளம் : ஏழொத்து

கவள யானைக் கொம்பு ஒசித்த
கண்ணன் என்றும், காமரு சீர்
குவளை, மேகம் அன்ன மேனி
கொண்ட கோன், என் ஆனை என்றும்,
தவள மாடம் நீடு நாங்கைத்
தாமரையாள் கேள்வன் என்றும்,
பவள வாயாள் என் மடந்தை
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. 1

கஞ்சன் விட்ட வெம் சினத்த
களிறு அடர்த்த காளை என்றும்,
வஞ்சம் மேவி வந்த பேயின்
உயிரை உண்ட மாயன் என்றும்,
செஞ்சொலாளர் நீடு நாங்கைத்
தேவ-தேவன் என்று என்று ஓதி,
பஞ்சி அன்ன மெல் அடியாள்
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. 2

அண்டர்-கோன், என் ஆனை என்றும்,
ஆயர் மாதர் கொங்கை புல்கு
செண்டன் என்றும், நான்மறைகள்
தேடி ஓடும் செல்வன் என்றும்,
வண்டு உலாவு பொழில் கொள் நாங்கை
மன்னும் மாயன் என்று என்று ஓதி—
பண்டுபோல் அன்று—என் மடந்தை
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. 3

கொல்லை ஆனாள்; பரிசு அழிந்தாள்—
 கோல் வளையார்-தம் முகப்பே:
மல்லை முந்நீர் தட்டு, இலங்கை
 கட்டு அழித்த மாயன் என்றும்,
செல்வம் மல்கு மறையோர் நாங்கைத்
 தேவ-தேவன் என்று என்று ஓதி,
பல் வளையாள் என் மடந்தை
 பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. 4

அரக்கர் ஆவி மாள, அன்று,
 ஆழ் கடல் சூழ் இலங்கை செற்ற
குரக்கரசன் என்றும், கோல
 வில்லி என்றும், மா மதியை
நெருக்கும் மாடம் நீடு நாங்கை
 நின்மலன்-தான் என்று என்று ஓதி,
பரக்கழிந்தாள் என் மடந்தை
 பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. 5

ஞாலம் முற்றும் உண்டு உமிழ்ந்த
 நாதன் என்றும், நானிலம் சூழ்
வேலை அன்ன கோல மேனி
 வண்ணன் என்றும், மேல் எழுந்து
சேல் உகளும் வயல் கொள் நாங்கைத்
 தேவ-தேவன் என்று என்று ஓதி,
பாவின் நல்ல மென்-மொழியாள்
 பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. 6

நாடி என்-தன் உள்ளம் கொண்ட
 நாதன் என்றும், நான்மறைகள்
தேடி என்றும் காண மாட்டாச்
 செல்வன் என்றும், சிறை கொள் வண்டு
சேடு உலவு பொழில் கொள் நாங்கைத்
 தேவ-தேவன் என்று என்று ஓதி,
பாடகம் சேர் மெல்-அடியாள்
 பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. 7

உலகம் ஏத்தும் ஒருவன் என்றும்,
ஒண் சுடரோடு உம்பர் எய்தா
நிலவும் ஆழிப் படையன் என்றும்,
நேசன் என்றும், தென் திசைக்குத்
திலதம் அன்ன மறையோர் நாங்கைத்
தேவ-தேவன் என்று என்று ஓதி,
பலரும் ஏச, என் மடந்தை
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. 8

கண்ணன் என்றும், வானவர்கள்
காதலித்து மலர்கள் தூவும்
எண்ணன் என்றும், இன்பன் என்றும்,
ஏழ் உலகுக்கு ஆதி என்றும்,
திண்ண மாடம் நீடு நாங்கைத்
தேவ-தேவன் என்று என்று ஓதி,
பண்ணின் அன்ன மென்-மொழியாள்
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. 9

பாருள் நல்ல மறையோர் நாங்கைப்
பார்த்தன்பள்ளிச் செங் கண் மாலை
வார் கொள் நல்ல முலை மடவாள்
பாடலைத் தாய் மொழிந்த மாற்றம்,
கூர் கொள் நல்ல வேல் கலியன்
கூறு தமிழ்ப் பத்தும் வல்லார்
ஏர் கொள் நல்ல வைகுந்தத்துள்
இன்பம் நாளும் எய்துவாரே. 10

4, 9

திருவிந்தளூர்

பண் : நட்டராகம் தாளம் : இடையொத்து

நும்மைத் தொழுதோம்; நும்-தம் பணிசெய்து இருக்கும் நும் அடியோம்;
இம்மைக்கு இன்பம் பெற்றோம் ; எந்தாய்! இந்தளூரீரே!
எம்மைக் கடிதாக் கருமம் அருளி, ஆ ஆ! என்று இரங்கி,
நம்மை ஒருகால் காட்டி நடந்தால், நாங்கள் உய்யோமே ? 1

சிந்தை-தன்னுள் நீங்காது இருந்த திருவே! மருவினிய
மைந்தா! அம் தண் ஆலி மாலே! சோலை மழ களிறே!
நந்தா விளக்கின் சுடரே! நறையூர் நின்ற நம்பீ! என்
எந்தாய்! இந்தளூராய்! அடியேற்கு இறையும் இரங்காயே! 2

பேசுகின்றது இதுவே—வையம் ஈர் அடியால் அளந்த
மூசி வண்டு முரலும் கண்ணி முடியீர்!—உம்மைக் காணும்
ஆசை என்னும் கடலில் வீழ்ந்து இங்கு அயர்த்தோம் ; அயலாரும்
ஏசுகின்றது இதுவே காணும், இந்தளூரீரே! 3

ஆசை வழுவாது ஏத்தும் எமக்கு, இங்கு, இழுக்காய்த்து; அடியோர்க்கு,
தேசம் அறிய உமக்கே ஆளாய்த் திரிகின்றோமுக்கு,
காசின் ஒளியில் திகழும் வண்ணம் காட்டீர், எம் பெருமான்!
வாசி வல்லீர்! இந்தளூரீர்!—வாழ்ந்தே போம் நீரே. 4

தீ எம் பெருமான், நீர் எம் பெருமான், திசையும், இரு நிலனும்
ஆய், எம் பெருமான் ஆகி நின்றால், அடியோம் காணோமால் ;
தாய், எம் பெருமான், தந்தை தந்தை ஆவீர்! அடியோமுக்-
கே எம் பெருமான் அல்லீரோ நீர் ?—இந்தளூரீரே! 5

சொல்லாது ஒழியகில்லேன் ; அறிந்த சொல்லில், நும் அடியார்
எல்லாரோடும் ஒக்க எண்ணியிருந்தீர், அடியேனை ;
நல்லார் அறிவீர் ; தீயார் அறிவீர் ; நமக்கு—இவ் உலகத்தில்
எல்லாம் அறிவீர்—ஈதே அறியீர், இந்தளூரீரே! 6

மாட்டீர் ஆனீர், பணி நீர் கொள்ள ; எம்மைப் பணி அறியா
வீட்டீர் ; இதனை வேறே சொன்னோம் ; இந்தளூரீரே!
காட்டீர் ஆனீர், நும்-தம் அடிக்கள் ; காட்டில், உமக்கு இந்த
நாட்டே வந்து தொண்டர் ஆன நாங்கள் உய்யோமே ? 7

முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம் ; முழுதும் நிலைநின்ற
பின்னை வண்ணம் கொண்டல் வண்ணம்; வண்ணம் எண்ணுங்கால்—
பொன்னின் வண்ணம், மணியின் வண்ணம் புரையும் திருமேனி
இன்ன வண்ணம் என்று காட்டீர், இந்தளூரீரே! 8

எந்தை தந்தை தம்மான் என்று என்று, எமர் ஏழ் அளவும்
வந்து நின்ற தொண்டரோர்க்கே வாசி வல்லீரால் ;
சிந்தை-தன்னுள் முந்தி நிற்றிர் ; சிறிதும் திருமேனி
இந்த வண்ணம் என்று காட்டீர், இந்தளூரீரே ! 9

ஏர் ஆர் பொழில் சூழ் இந்தளூரில் எந்தை பெருமானைக்
கார் ஆர் புறவின் மங்கை வேந்தன், கலியன் ஒலிசெய்த
சீர் ஆர் இன் சொல் மாலை கற்றுத் திரிவார் உலகத்தில்
ஆர் ஆர், அவரே அமரர்க்கு என்றும் அமரர் ஆவாரே. 10

4, 10

திருவெள்ளியங்குடி

பண் : புறநீர்மை தாளம் : ஒன்பதொத்து

ஆய்ச்சியர் அழைப்ப வெண்ணெய் உண்டு, ஒருகால்,
ஆல்இலை வளர்ந்த எம் பெருமான்,
பேய்ச்சியை முலை உண்டு, இணை மருது இறுத்து,
பெரு நிலம் அளந்தவன் கோயில்—
காய்த்த நீள் கமுகும், கதலியும், தெங்கும்
எங்கும் ஆம் பொழில்களின் நடுவே
வாய்த்த நீர் பாயும் மண்ணியின் தென்பால்—
திருவெள்ளியங்குடி-அதுவே. 1

ஆ-நிரை மேய்த்து, அன்று, அலை கடல் அடைத்திட்டு,
அரக்கர்-தம் சிரங்களை உருட்டி,
கார் நிறை மேகம் கலந்தது ஓர் உருவக்
கண்ணனார் கருதிய கோயில்—
பூ நிரைச் செருந்தி, புன்னை முத்து அரும்பி,
பொதும்பிடை வரி வண்டு மிண்டி,
தேன் இரைத்து உண்டு, அங்கு, இன் இசை முரலும்—
திருவெள்ளியங்குடி-அதுவே. 2

கடு விடம் உடைய காளியன் தடத்தைக்
கலக்கி, முன், அலக்கழித்து, அவன்-தன்
படம் இறப் பாய்ந்து, பல் மணி சிந்தப்
பல் நடம் பயின்றவன் கோயில்—
பட அரவு அல்குல் பாவை நல்லார்கள்
பயிற்றிய நாடகத்து ஒலி போய்
அடை புடை தழுவி, அண்டம் நின்று அதிரும்—
திருவெள்ளியங்குடி-அதுவே. 3

கறவை முன் காத்து, கஞ்சனைக் காய்ந்த
காளமேகத் திரு உருவன்,
பறவை முன் உயர்த்து, பாற்கடல் துயின்ற
பரமனார் பள்ளிகொள் கோயில்—
துறைதுறைதோறும் பொன் மணி சிதறும்
தொகு திரை மண்ணியின் தென்பால்
செறி மணி மாடக் கொடி கதிர் அணவும்—
திருவெள்ளியங்குடி-அதுவே. 4

பாரினை உண்டு, பாரினை உமிழ்ந்து,
பாரதம் கையெறிந்து, ஒருகால்,
தேரினை ஊர்ந்து, தேரினைத் துரந்த
செங் கண் மால் சென்று உறை கோயில்—
ஏர் நிரை வயலுள் வாளைகள் மறுகி,
எமக்கு இடம் அன்று இது என்று எண்ணி,
சீர் மலி பொய்கை சென்று அணைகின்ற—
திருவெள்ளியங்குடி-அதுவே. 5

காற்றிடைப் பூளை கரந்தென அரந்தை
உற, கடல் அரக்கர்-தம் சேனை
கூற்றிடைச் செல்ல, கொடுங் கணை துரந்த
கோல வில் இராமன்-தன் கோயில்—
ஊற்றிடை நின்ற வாழையின் கனிகள்
ஊழ்த்து வீழ்ந்தன உண்டு மண்டி,
சேற்றிடைக் கயல்கள் உகள் திகழ் வயல் சூழ்—
திருவெள்ளியங்குடி-அதுவே. 6

ஒள்ளிய கருமம் செய்வன் என்று உணர்ந்த
மாவலி வேள்வியில் புக்கு,
தெள்ளிய குறள் ஆய், மூவடி கொண்டு,
திக்கு உற வளர்ந்தவன் கோயில்—
அள்ளி அம் பொழில்வாய் இருந்து வாழ் குயில்கள்
அரி, அரி என்று அவை அழைப்ப,
வெள்ளியார் வணங்க விரைந்து அருள்செய்வான்—
திருவெள்ளியங்குடி-அதுவே. 7

முடி உடை அமரர்க்கு இடர் செய்யும் அசுரர்-
தம் பெருமானை, அன்று, அரி ஆய்,
மடியிடை வைத்து மார்வம் முன் கீண்ட
மாயனார் மன்னிய கோயில்—
படியிடை மாடத்து, அடியிடைத் தூணில்
பதித்த பல் மணிகளின் ஒளியால்
விடி பகல், இரவு என்று, அறிவு-அரிது ஆய—
திருவெள்ளியங்குடி-அதுவே. 8

குடி குடி ஆகக் கூடி நின்று, அமரர்,
குணங்களை பிதற்றி நின்று ஏத்த,
அடியவர்க்கு அருளி, அரவு-அணைத் துயின்ற
ஆழியான் அமர்ந்து உறை கோயில்—
கடி உடைக் கமலம் அடியிடை மலர,
கரும்பொடு பெருஞ் செந்நெல் அசைய,
வடிவு உடை அன்னம் பெடையொடும் சேரும்
வயல்—வெள்ளியங்குடி-அதுவே. 9

பண்டு முன், ஏனம் ஆகி, அன்று ஒருகால்,
பார் இடந்து எயிற்றினில் கொண்டு,
தெண் திரை வருடப் பாற்கடல் துயின்ற
திருவெள்ளியங்குடியானை,
வண்டு அறை சோலை மங்கையர் தலைவன்,
மான வேல் கலியன் வாய் ஒலிகள்
கொண்டு, இவை பாடும் தவம் உடையார்கள்
ஆள்வர்—இக் குரை கடல் உலகே. 10

5, 1

திருப்புள்ளம்பூதங்குடி

பண் : செந்திருத்தி தாளம் : ஏழொத்து

அறிவது அறியான், அனைத்து உலகும்
உடையான், என்னை ஆள் உடையான்,
குறிய மாணி உரு ஆய
கூத்தன், மன்னி அமரும் இடம்—
நறிய மலர்மேல் சுரும்பு ஆர்க்க,
எழில் ஆர் மஞ்ஞை நடம் ஆட,
பொறி கொள் சிறை வண்டு இசை பாடும்—
புள்ளம்பூதங்குடி-தானே. 1

கள்ளக் குறள் ஆய், மாவலியை
வஞ்சித்து, உலகம் கைப்படுத்து,
பொள்ளைக் கரத்த போதகத்தின்
துன்பம் தவிர்த்த புனிதன் இடம்—
பள்ளச் செறுவில் கயல் உகள,
பழனக் கழனி - அதனுள் போய்,
புள்ளு, பிள்ளைக்கு இரை தேடும்—
புள்ளம்பூதங்குடி-தானே. 2

மேவா அரக்கர் தென் இலங்கை
வேந்தன் வீயச் சரம் துரந்து,
மா வாய் பிளந்து, மல் அடர்த்து,
மருதம் சாய்த்த மாலது இடம்—
கா ஆர் தெங்கின் பழம் வீழ,
கயல்கள் பாய, குருகு இரியும்
பூ ஆர் கழனி எழில் ஆரும்—
புள்ளம்பூதங்குடி-தானே. 3

வெற்பால் மாரி பழுது ஆக்கி,
விறல் வாள் அரக்கர் தலைவன்-தன்
வற்பு ஆர் திரள் தோள் ஐந் நான்கும்
துணித்த வல் வில் இராமன் இடம்—
கற்பு ஆர் புரிசைசெய் குன்றம்,
கவின் ஆர் கூடம், மாளிகைகள்,
பொற்பு ஆர் மாடம் எழில் ஆரும்—
புள்ளம்பூதங்குடி-தானே. 4

மை ஆர் தடங் கண் கருங் கூந்தல்
ஆய்ச்சி மறைய வைத்த தயிர்
நெய் ஆர் பாலோடு அமுது செய்த
நேமி அங் கை மாயன் இடம்—
செய் ஆர் ஆரல் இரை கருதிச்
செங் கால் நாரை சென்று அணையும்,
பொய்யா நாவின் மறையாளர்—
புள்ளம்பூதங்குடி-தானே. 5

மின்னின் அன்ன நுண் மருங்குல்
வேய் ஏய் தடந் தோள் மெல்லியற்கா,
மன்னு சினத்த மழ விடைகள்
ஏழ் அன்று அடர்த்த மாலது இடம்—
மன்னும் முது நீர் அரவிந்த
மலர்மேல் வரி வண்டு இசை பாட,
புன்னை பொன் ஏய் தாது உதிர்க்கும்—
புள்ளம்பூதங்குடி-தானே. 6

குடையா விலங்கல் கொண்டு ஏந்தி,
மாரி பழுதா, நிரை காத்து,
சடையான் ஓட அடல் வாணன்
தடந் தோள் துணித்த தலைவன் இடம்—
குடியா வண்டு கள் உண்ண,
கோல நீலம் மட்டு உகுக்கும்
புடை ஆர் கழனி எழில் ஆரும்—
புள்ளம்பூதங்குடி-தானே. 7

கறை ஆர் நெடு வேல் மற மன்னர்
வீய, விசயன் தேர் கடவி,
இறையான் கையில் நிறையாத
முண்டம் நிறைத்த எந்தை இடம்—
மறையால் முத்தீ-அவை வளர்க்கும்
மன்னு புகழால், வண்மையால்,
பொறையால் மிக்க அந்தணர் வாழ்—
புள்ளம்பூதங்குடி-தானே. 8

துன்னி, மண்ணும் விண் நாடும்,
தோன்றாது இருள் ஆய் மூடிய நாள்,
அன்னம் ஆகி, அரு மறைகள்
அருளிச்செய்த அமலன் இடம்—
மின்னு சோதி நவமணியும்,
வேயின் முத்தும், சாமரையும்
பொன்னும் பொன்னி கொணர்ந்து அலைக்கும்—
புள்ளம்பூதங்குடி-தானே. 9

கற்றா மறித்து, காளியன்-தன்
சென்னி நடுங்க நடம்பயின்ற
பொன் தாமரையாள்-தன் கேள்வன்
புள்ளம்பூதங்குடி-தன்மேல்,
கற்றார் பரவும் மங்கையர்-கோன்,
கார் ஆர் புயல்கைக் கலிகன்றி
சொல்-தான் ஈர் ஐந்து இவை பாட,
சோர நில்லா—துயர்-தாமே. 10

5, 2

திருக்கூடலூர்

பண் : நட்டராகம்   தாளம் : நடையொத்து

தாம் தம் பெருமை அறியார், தூது
வேந்தர்க்கு ஆய வேந்தர் ஊர்போல்—
காந்தள் விரல் மென் கலை நல் மடவார்
கூந்தல் கமழும்—கூடலூரே. 1

செறும் திண் திமில் ஏறு உடைய பின்னை
பெறும் தண் கோலம் பெற்றார் ஊர்போல்—
நறும் தண் தீம் தேன் உண்ட வண்டு
குறிஞ்சி பாடும்—கூடலூரே. 2

பிள்ளை உருவாய்த் தயிர் உண்டு, அடியேன்
உள்ளம் புகுந்த ஒருவர் ஊர்போல்—
கள்ள நாரை வயலுள் கயல்மீன்
கொள்ளை கொள்ளும்—கூடலூரே. 3

கூற்று ஏர் உருவின் குறள் ஆய், நிலம் நீர்
ஏற்றான், எந்தை பெருமான் ஊர்போல்—
சேற்று ஏர் உழவர் கோதைப் போது ஊண்
கோல் தேன் முரலும்—கூடலூரே. 4

தொண்டர் பரவ, சுடர் சென்று அணவ,
அண்டத்து அமரும் அடிகள் ஊர்போல்—
வண்டல் அலையுள் கெண்டை மிளிர,
கொண்டல் அதிரும்—கூடலூரே. 5

தக்கன் வேள்வி தகர்த்த தலைவன்
துக்கம் துடைத்த துணைவர் ஊர்போல்—
எக்கல் இடு நுண் மணல்மேல் எங்கும்
கொக்கின் பழம் வீழ்—கூடலூரே. 6

கருந் தண் கடலும், மலையும், உலகும்,
அருந்தும் அடிகள் அமரும் ஊர்போல்—
பெருந் தண் முல்லைப்பிள்ளை ஓடிக்
குருந்தம் தழுவும்—கூடலூரே. 7

கலை வாழ் பிணையோடு அணையும் திருநீர்-
மலை வாழ் எந்தை மருவும் ஊர்போல்—
இலை தாழ் தெங்கின் மேல்நின்று இளநீர்க்
குலை தாழ் கிடங்கின்—கூடலூரே. 8

பெருகு காதல் அடியேன் உள்ளம்
உருகப் புகுந்த ஒருவர் ஊர் போல்—
அருகு கைதை மலர, கெண்டை
குருகு என்று அஞ்சும்—கூடலூரே. 9

காவிப் பெருநீர் வண்ணன், கண்ணன்
மேவித் திகழும் கூடலூர்மேல்,
கோவைத் தமிழால் கலியன் சொன்ன
பாவைப் பாட, பாவம் போமே. 10

5, 3

திருவெள்ளறை

பண் : கல்வாணம்   தாளம் : ஏழொத்து

வென்றி மா மழு ஏந்தி, முன், மண்மிசை
மன்னரை மூவெழுகால்
கொன்ற தேவ!—நின் குரை கழல் தொழுவது ஓர்
வகை எனக்கு அருள்புரியே—
மன்றில் மாம் பொழில் நுழைதந்து, மல்லிகை
மௌவலின் போது அலர்த்தி,
தென்றல் மா மணம் கமழ்தர வரு திரு-
வெள்ளறை நின்றானே! 1

வசை இல் நான்மறை கெடுத்த அம் மலர் அயற்கு
அருளி, முன், பரி முகமாய்
இசை கொள் வேத-நூல் என்று இவை பயந்தவ-
னே!—எனக்கு அருள்புரியே—
உயர் கொள் மாதவிப் போதொடு உலாவிய
மாருதம் வீதியின்வாய்
திசை எலாம் கமழும் பொழில் சூழ் திரு-
வெள்ளறை நின்றானே! 2

வெய்யன் ஆய், உலகு ஏழ் உடன் நலிந்தவன்
உடலகம் இரு பிளவாக்
கையில் நீள் உகிர்ப் படை-அது வாய்த்தவ-
னே!—எனக்கு அருள்புரியே—
மையின் ஆர்தரு வரால் இனம் பாய, வண்
தடத்திடைக் கமலங்கள்
தெய்வம் நாறும் ஒண் பொய்கைகள் சூழ் திரு-
வெள்ளறை நின்றானே! 3

வாம் பரி உக, மன்னர்-தம் உயிர் செக,
ஐவர்கட்கு அரசு அளித்த,
காம்பின் ஆர் திரு வேங்கடப் பொருப்ப!—நின்
காதலை அருள் எனக்கு—
மாம் பொழில் தளிர் கோதிய மடக் குயில்
வாய்-அது துவர்ப்பு எய்த,
தீம் பலங்கனித் தேன்-அது நுகர் திரு-
வெள்ளறை நின்றானே! 4

மான வேல் ஒண் கண் மடவரல் மண்-மகள்
அழுங்க, முந்நீர்ப் பரப்பில்
ஏனம் ஆகி, அன்று, இரு நிலம் இடந்தவ-
னே!—எனக்கு அருள்புரியே—
கான மா முல்லை, கழைக் கரும்பு ஏறி, வெண்
முறுவல் செய்து அலர்கின்ற,
தேனின் வாய் மலர் முருகு உகுக்கும் திரு-
வெள்ளறை நின்றானே! 5

பொங்கு நீள் முடி அமரர்கள் தொழுது எழ,
அமுதினைக் கொடுத்தளிப்பான்,
அங்கு ஓர் ஆமை-அது ஆகிய ஆதி!—நின்
அடிமையை அருள், எனக்கு—
தங்கு பேடையோடு ஊடிய மதுகரம்,
தையலார் குழல் அணைவான்,
திங்கள் தோய் சென்னி மாடம் சென்று அணை திரு-
வெள்ளறை நின்றானே! 6

ஆறினோடு ஒரு நான்கு உடை நெடு முடி
அரக்கன்-தன் சிரம் எல்லாம்
வேறு வேறு உக வில்-அது வளைத்தவ-
னே!—எனக்கு அருள்புரியே—
மாறு இல் சோதிய மரதகப் பாசடைத்
தாமரை மலர் வார்ந்த
தேறல் மாந்தி, வண்டு இன் இசை முரல் திரு-
வெள்ளறை நின்றானே! 7

மூன் இவ் ஏழ் உலகு உணர்வு இன்றி இருள் மிக,
உம்பர்கள் தொழுது ஏத்த,
அன்னம் ஆகி, அன்று, அரு மறை பயந்தவ-
னே!—எனக்கு அருள்புரியே—
மன்னு கேதகை, சூதகம் என்று இவை
வனத்திடைச் சுரும்பு இனங்கள்
தென்ன என்ன, வண்டு இன் இசை முரல் திரு-
வெள்ளறை நின்றானே! 8

ஆங்கு மாவலி வேள்வியில் இரந்து சென்று,
அகல்-இடம் முழுதினையும்
பாங்கினால் கொண்ட பரம!—நின் பணிந்து எழு-
வேன், எனக்கு அருள்புரியே—
ஓங்கு பிண்டியின் செம் மலர் ஏறி வண்டு
உழிதர, மா ஏறித்
தீம் குயில் மிழற்றும் படப்பைத் திரு-
வெள்ளறை நின்றானே! 9

மஞ்சு உலாம் மணி மாடங்கள் சூழ் திரு-
வெள்ளறை-அதன் மேய
அஞ்சனம் புரையும் திரு உருவனை,
ஆதியை, அமுதத்தை,
நஞ்சு உலாவிய வேல் வலவன், கலி-
கன்றி சொல் ஐஇரண்டும்
எஞ்சல் இன்றி நின்று ஏத்த வல்லார் இமை-
யோர்க்கு அரசு ஆவர்களே. 10

5, 4

திருவரங்கம் : 1

பண் : பழம்பஞ்சுரம்   தாளம் : ஏழொத்து

உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தான், உலகு உண்டவன்,
எந்தை பெம்மான், இமையோர்கள் தாதைக்கு இடம் என்பரால்—
சந்திேனாடு மணியும் கொழிக்கும் புனல் காவிரி
அந்திபோலும் நிறத்து ஆர் வயல் சூழ் தென் அரங்கமே. 1

வையம் உண்டு ஆல்இலை மேவும் மாயன், மணி நீள் முடி,
பை கொள் நாகத்து அணையான் பயிலும் இடம் என்பரால்—
தையல் நல்லார் குழல் மாலையும், மற்று அவர் தட முலைச்
செய்ய சாந்தும் கலந்து இழி புனல் சூழ் தென் அரங்கமே. 2

பண்டு இவ் வையம் அளப்பான், சென்று, மாவலி கையில் நீர்
கொண்ட ஆழித் தடக் கைக் குறளன் இடம் என்பரால்—
வண்டு பாடும் மது வார் புனல் வந்து இழி காவிரி,
அண்டம் நாறும் பொழில், சூழ்ந்து அழகு ஆர் தென் அரங்கமே. 3

விளைத்த வெம் போர் விறல் வாள் அரக்கன் நகர் பாழ்பட
வளைத்த வல் வில் தடக்கை-அவனுக்கு இடம் என்பரால்—
துளைக் கை யானை மருப்பும், அகிலும் கொணர்ந்து உந்தி, முன்
திளைக்கும் செல்வப் புனல் காவிரி சூழ் தென் அரங்கமே. 4

வம்பு உலாம் கூந்தல் மண்டோதரி காதலன் வான் புக
அம்பு-தன்னால் முனிந்த அழகன் இடம் என்பரால்—
உம்பர்-கோனும், உலகு ஏழும் வந்து, ஈண்டி, வணங்கும் நல்
செம் பொன் ஆரும் மதிள் சூழ்ந்து அழகு ஆர் தென் அரங்கமே. 5

கலை உடுத்த அகல் அல்குல் வன் பேய் மகள், தாய் என
முலை கொடுத்தாள், உயிர் உண்டவன் வாழ் இடம் என்பரால்—
குலை எடுத்த கதலிப் பொழிலூடும் வந்து உந்தி, முன்
அலை எடுக்கும் புனல் காவிரி சூழ் தென் அரங்கமே. 6

கஞ்சன் நெஞ்சும், கடு மல்லரும், சகடமும், காலினால்
துஞ்ச வென்ற சுடர் ஆழியான் வாழ் இடம் என்பரால்—
மஞ்சு சேர் மாளிகை நீடு அகில் புகையும், மா மறையோர்
செஞ்சொல் வேள்விப் புகையும் கமழும் தென் அரங்கமே. 7

ஏனம், மீன், ஆமையோடு அரியும், சிறு குறளும் ஆய்,
தானும் ஆய தரணித் தலைவன் இடம் என்பரால்—
வானும் மண்ணும் நிறையப் புகுந்து ஈண்டி வணங்கும், நல்
தேனும் பாலும் கலந்தன்னவர் சேர், தென் அரங்கமே. 8

சேயன், என்றும், மிகப் பெரியன், நுண் நேர்மையன் ஆய இம்
மாயை ஆரும் அறியா வகையான் இடம் என்பரால்—
வேயின் முத்தும், மணியும் கொணர்ந்து ஆர் புனல் காவிரி
ஆய் பொன் மா மதிள் சூழ்ந்து அழகு ஆர் தென் அரங்கமே. 9

அல்லி மாதர் அமரும் திரு மார்வன் அரங்கத்தைக்
கல்லின் மன்னு மதிள் மங்கையர்-கோன், கலிகன்றி சொல்
நல் இசை மாலைகள் நால் இரண்டும் இரண்டும் உடன்
வல்லவர்-தாம் உலகு ஆண்டு, பின், வான் உலகு ஆள்வரே. 10

5, 5

திருவரங்கம் : 2

பிரிவு ஆற்றாது வருந்தும் தலைவியைக் குறித்துத் தாய் இரங்கிக் கூறல்

பண் : பியந்தை தாளம் : இடையொத்து

வெருவாதாள் வாய்வெருவி, வேங்கடமே!
வேங்கடமே! என்கின்றாளால் ;
மருவாளால் என் குடங்கால் ; வாள் நெடுங் கண்
துயில் மறந்தாள்—வண்டு ஆர் கொண்டல்
உருவாளன், வானவர்-தம் உயிராளன்,
ஒலி திரை நீர்ப் பௌவம் கொண்ட
திருவாளன் என் மகளைச் செய்தனகள்
எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே ? 1

கலை ஆளா அகல் அல்குல் ; கன வளையும்
கை ஆளா—என் செய்கேன் நான் ?
விலை ஆளா அடியேனை வேண்டுதியோ ?
வேண்டாயோ ? என்னும்—மெய்ய
மலையாளன், வானவர்-தம் தலையாளன்,
மராமரம் ஏழ் எய்த வென்றிச்
சிலையாளன் என் மகளைச் செய்தனகள்
எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே ? 2

மான் ஆய மென் நோக்கி வாள் நெடுங் கண்
நீர் மல்கும் ; வளையும் சோரும் ;
தேன் ஆய நறுந் துழாய் அலங்கலின்
திறம் பேசி உறங்காள் காண்மின்—
கான்-ஆயன் கடி மனையில் தயிர் உண்டு,
நெய் பருக நந்தன் பெற்ற
ஆன்-ஆயன் என் மகளைச் செய்தனகள்,
அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. 3

தாய் வாயில் சொல் கேளாள் ; தன் ஆயத்-
தோடு அணையாள் ; தட மென் கொங்கை-
யே ஆரச் சாந்து அணியாள் ; எம் பெருமான்
திருவரங்கம் எங்கே ? என்னும்—
பேய் மாய முலை உண்டு, இவ் உலகு உண்ட
பெரு வயிற்றன், பேசில், நங்காய்!
மா மாயன் என் மகளைச் செய்தனகள்,
மங்கைமீர்! மதிக்கிலேனே. 4

பூண் முலைமேல் சாந்து அணியாள் ; பொரு கயல் கண்
மை எழுதாள் ; பூவை பேணாள் ;
எண் அறியாள் எத்தனையும் ; எம் பெருமான்
திருவரங்கம் எங்கே ? என்னும்—
நாள் மலராள் நாயகன் ஆய், நாம் அறிய
ஆய்ப்பாடி வளர்ந்த நம்பி
ஆண் மகன் ஆய் என் மகளைச் செய்தனகள்,
அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. 5

தாது ஆடு வன மாலை தாரானோ ?
என்று என்றே தளர்ந்தாள் காண்மின் ;
யாதானும் ஒன்று உரைக்கில், எம் பெருமான்
திருவரங்கம் என்னும்—பூமேல்
மாது ஆளன், குடம் ஆடி, மதுசூதன்,
மன்னர்க்கு ஆய் முன்னம் சென்ற
தூதாளன் என் மகளைச் செய்தனகள்
எங்ஙனம் நான் சொல்லுகேனே ? 6

வார் ஆளும் இளங் கொங்கை வண்ணம் வேறு
ஆயினவாறு எண்ணாள் ; எண்ணில்,
பேராளன் பேர் அல்லால், பேசாள் ; இப்
பெண் பெற்றேன் என் செய்கேன் நான் ?—
தார் ஆளன், தண் குடந்தை நகர் ஆளன்,
ஐவர்க்கு ஆய் அமரில் உய்த்த
தேர் ஆளன் என் மகளைச் செய்தனகள்
எங்ஙனம் நான் செப்புகேனே ? 7

உறவு ஆதும் இலள் என்று என்று ஒழியாது
பலர் ஏசும் அலர் ஆயிற்றால் ;
மறவாதே எப்பொழுதும், மாயவனே!
மாதவனே! என்கின்றாளால்—
பிறவாத பேராளன், பெண் ஆளன்,
மண் ஆளன், விண்ணோர்-தங்கள்
அறவாளன் என் மகளைச் செய்தனகள்,
அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. 8

பந்தோடு கழல் மருவாள் ; பைங் கிளியும்
பால் ஊட்டாள் ; பாவை பேணாள் ;
வந்தானோ, திருவரங்கன் ? வாரானோ ?
என்று என்றே வளையும் சோரும்—
சந்தோகன், பௌழியன், ஐந் தழல் ஓம்பு
தைத்திரியன், சாமவேதி
அந்தோ! வந்து, என் மகளைச் செய்தனகள்,
அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. 9

சேல் உகளும் வயல் புடை சூழ் திருவரங்கத்து
அம்மானைச் சிந்தைசெய்த
நீல மலர்க் கண் மடவாள் நிறை அழிவைத்
தாய் மொழிந்த-அதனை நேரார்
கால வேல் பரகாலன், கலிகன்றி
ஒலி மாலை கற்று வல்லார்
மாலை சேர் வெண் குடைக்கீழ் மன்னவர் ஆய்,
பொன்-உலகில் வாழ்வர்-தாமே. 10

5, 6

திருவரங்கம் : 3

பண் : நட்டராகம் தாளம் : ஏழொத்து

கைம் மான மழ களிற்றை, கடல் கிடந்த கருமணியை,
மைம் மான மரதகத்தை, மறை உரைத்த திருமாலை,
எம்மானை, எனக்கு என்றும் இனியானை, பனி காத்த
அம்மானை யான் கண்டது—அணி நீர்த் தென் அரங்கத்தே. 1

பேரானை, குறுங்குடி எம் பெருமானை, திருத்தண்கால்
ஊரானை, கரம்பனூர் உத்தமனை, முத்து இலங்கு
கார் ஆர் திண் கடல் ஏழும், மலை ஏழ் இவ் உலகு ஏழ் உண்டு
ஆராது என்று இருந்தானைக் கண்டது—தென் அரங்கத்தே. 2

ஏன் ஆகி உலகு இடந்து, அன்று, இரு நிலனும் பெரு விசும்பும்
தான் ஆய பெருமானை; தன் அடியார் மனத்து என்றும்
தேன் ஆகி, அமுது ஆகித் திகழ்ந்தானை; மகிழ்ந்து ஒருகால்
ஆன்-ஆயன் ஆனானைக் கண்டது—தென் அரங்கத்தே. 3

வளர்ந்தவனைத் தடங் கடலுள், வலி உருவில் திரி சகடம்
தளர்ந்து உதிர உதைத்தவனை, தரியாது அன்று இரணியனைப்
பிளந்தவனை, பெரு நிலம் ஈர் அடி நீட்டிப் பண்டு ஒருநாள்
அளந்தவனை யான் கண்டது—அணி நீர்த் தென் அரங்கத்தே. 4

நீர் அழல் ஆய், நெடு நிலன் ஆய் நின்றானை; அன்று, அரக்கன்-
ஊர் அழலால் உண்டானை, கண்டார் பின் காணாமே;
பேர் அழல் ஆய், பெரு விசும்பு ஆய், பின் மறையோர் மந்திரத்தின்
ஆர் அழலால் உண்டானைக் கண்டது—தென் அரங்கத்தே. 5

தம் சினத்தைத் தவிர்த்து அடைந்தார் தவ நெறியை; தரியாது
கஞ்சனைக் கொன்று, அன்று, உலகம் உண்டு உமிழ்ந்த கற்பகத்தை;
வெம் சினத்த கொடுந் தொழிலோன் விசை உருவை அசைவித்த
அம் சிறைப் புள் பாகனை யான் கண்டது—தென் அரங்கத்தே. 6

சிந்தனையை, தவநெறியை, திருமாலை, பிரியாது
வந்து எனது மனத்து இருந்த வடமலையை, வரி வண்டு ஆர்
கொந்து அணைந்த பொழில் கோவல் உலகு அளப்பான் அடி நிமிர்த்த
அந்தணனை யான் கண்டது—அணி நீர்த் தென் அரங்கத்தே. 7

துவரித்த உடையவர்க்கும், தூய்மை இல்லாச் சமணர்க்கும்,
அவர்கட்கு அங்கு அருள் இல்லா அருளானை; தன் அடைந்த
எமர்கட்கும், அடியேற்கும், எம்மாற்கும், எம் அனைக்கும்,
அமரர்க்கும் பிரானாரைக் கண்டது—தென் அரங்கத்தே. 8

பொய் வண்ணம் மனத்து அகற்றி, புலன் ஐந்தும் செல வைத்து,
மெய் வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்ந் நின்ற வித்தகனை;
மை வண்ணம், கரு முகில்போல் திகழ் வண்ணம், மரதகத்தின்
அவ் வண்ண வண்ணனை யான் கண்டது—தென் அரங்கத்தே. 9

ஆ மருவி நிரை மேய்த்த அணி அரங்கத்து அம்மானைக்
காமரு சீர்க் கலிகன்றி ஒலிசெய்த மலி புகழ் சேர்
நா மருவு தமிழ்-மாலை நால் இரண்டோடு இரண்டினையும்
தாம் மருவி வல்லார்மேல் சாரா தீவினை தாமே. 10

5, 7

திருவரங்கம் : 4

பண் : நாட்டம் தாளம் : ஒன்பதொத்து

பண்டை நான்மறையும், வேள்வியும், கேள்விப்
பதங்களும், பதங்களின் பொருளும்,
பிண்டம் ஆய் விரிந்த பிறங்கு ஒளி அனலும்,
பெருகிய புனலொடு நிலனும்,
கொண்டல், மாருதமும், குரை கடல் ஏழும்,
ஏழு மா மலைகளும், விசும்பும்,
அண்டமும் தான் ஆய் நின்ற எம் பெருமான்—
அரங்க மா நகர் அமர்ந்தானே. 1

இந்திரன், பிரமன், ஈசன் என்று இவர்கள்
எண் இல் பல் குணங்களே இயற்ற,
தந்தையும், தாயும், மக்களும், மிக்க
சுற்றமும் சுற்றி நின்று அகலாப்
பந்தமும், பந்தம் அறுப்பது ஓர் மருந்தும்,
பான்மையும், பல் உயிர்க்கு எல்லாம்
அந்தமும், வாழ்வும் ஆய எம் பெருமான்—
அரங்க மா நகர் அமர்ந்தானே. 2

மன்னு மா நிலனும், மலைகளும், கடலும்,
வானமும், தானவர் உலகும்
துன்னு மா இருள் ஆய், துலங்கு ஒளி சுருங்கி,
தொல்லை நான்மறைகளும் மறைய,
பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி,
பிறங்கு இருள் நிறம் கெட, ஒருநாள்,
அன்னம் ஆய், அன்று, அங்கு அரு மறை பயந்தான்—
அரங்க மா நகர் அமர்ந்தானே. 3

மா இருங் குன்றம் ஒன்று மத்து ஆக,
மாசுணம் அதனொடும் அளவி,
பா இரும் பௌவம் பகடு விண்டு அலற,
படு திரை விசும்பிடைப் படர,
சேய் இரு விசும்பும், திங்களும், சுடரும்,
தேவரும் தாம் உடன் திசைப்ப,
ஆயிரம் தோளால் அலை கடல் கடைந்தான்—
அரங்க மா நகர் அமர்ந்தானே. 4

எங்ஙனே உய்வர், தானவர் நினைந்தால்?—
இரணியன் இலங்கு பூண் அகலம்
பொங்கு வெம் குருதி பொன்மலை பிளந்து
பொழிதரும் அருவி ஒத்து இழிய,
வெம் கண் வாள் எயிற்று ஓர் வெள்ளி மா விலங்கல்
விண் உறக் கனல் விழித்து எழுந்தது
அங்ஙனே ஒக்க அரி உரு ஆனான்—
அரங்க மா நகர் அமர்ந்தானே. 5

ஆயிரம் குன்றம் சென்று தொக்கனைய
அடல் புரை எழில் திகழ் திரள் தோள்
ஆயிரம் துணிய, அடல் மழுப் பற்றி,
மற்று அவன் அகல் விசும்பு அணைய,
ஆயிரம் பெயரால் அமரர் சென்று இறைஞ்ச,
அறிதுயில் அலை கடல் நடுவே
ஆயிரம் சுடர் வாய் அரவு-அணைத் துயின்றான்—
அரங்க மா நகர் அமர்ந்தானே. 6

சுரி குழல் கனி வாய்த் திருவினைப் பிரித்த
கொடுமையின் கடு விசை அரக்கன்
எரிவிழித்து இலங்கும் மணி முடி பொடிசெய்து,
இலங்கை பாழ்படுப்பதற்கு எண்ணி,
வரி சிலை வளைய, அடு சரம் துரந்து,
மறி கடல் நெறிபட, மலையால்,
அரிகுலம் பணிகொண்டு, அலை கடல் அடைத்தான்—
அரங்க மா நகர் அமர்ந்தானே. 7

ஊழி ஆய், ஓமத்து உச்சி ஆய், ஒருகால்
உடைய தேர் ஒருவன் ஆய், உலகில்
சூழி மால் யானைத் துயர் கெடுத்து, இலங்கை
மலங்க, அன்று, அடு சரம் துரந்து,
பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக்கு அருளி,
பகலவன் ஒளி கெடப் பகலே,
ஆழியால், அன்று, அங்கு, ஆழியை மறைத்தான்—
அரங்க மா நகர் அமர்ந்தானே. 8

பேயினார் முலை ஊண் பிள்ளை ஆய், ஒருகால்
பெரு நிலம் விழுங்கி, அது உமிழ்ந்த
வாயன் ஆய், மால் ஆய், ஆல்இலை வளர்ந்து,
மணி முடி வானவர்-தமக்குச்
சேயன் ஆய், அடியோர்க்கு அணியன் ஆய் வந்து, என்
சிந்தையுள் வெம் துயர் அறுக்கும்
ஆயன் ஆய், அன்று, குன்றம் ஒன்று எடுத்தான்—
அரங்க மா நகர் அமர்ந்தானே. 9

பொன்னும், மா மணியும், முத்தமும் சுமந்து
பொரு திரை மா நதி புடை சூழ்ந்து,
அன்னம் மாடு உலவும் அலை புனல் சூழ்ந்த
அரங்க மா நகர் அமர்ந்தானை
மன்னு மா மாட மங்கையர் தலைவன்,
மான வேல் கலியன் வாய் ஒலிகள்
பன்னிய பனுவல் பாடுவார் நாளும்
பழவினை பற்று அறுப்பாரே. 10

5, 8

திருவரங்கம் : 5

பண் : பழந்தக்கராகம் தாளம் : நடையொத்து

ஏழை, ஏதலன், கீழ்மகன் என்னாது
இரங்கி, மற்று அவற்கு இன் அருள் சுரந்து,
மாழை மான் மட நோக்கி உன் தோழி,
உம்பி எம்பி என்று ஒழிந்திலை : உகந்து
தோழன் நீ எனக்கு, இங்கு ஒழி என்ற
சொற்கள் வந்து அடியேன் மனத்து இருந்திட,
ஆழி வண்ண ! நின் அடி-இணை அடைந்தேன்—
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானே! 1

வாத மா மகன், மர்க்கடம், விலங்கு,
மற்று ஓர் சாதி என்று ஒழிந்திலை, உகந்து,
காதல் ஆதரம் கடலினும் பெருகச்
செய்தகவினுக்கு இல்லை கைம்மாறு என்று,
கோது இல் வாய்மையினாயொடும் உடனே
உண்பன் நான் என்ற ஒண் பொருள் எனக்கும்
ஆதல் வேண்டும் என்று அடி-இணை அடைந்தேன்—
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானே ! 2

கடி கொள் பூம் பொழில் காமரு பொய்கை
வைகு தாமரை வாங்கிய வேழம்
முடியும் வண்ணம், ஓர் முழு வலி முதலை
பற்ற, மற்று அது நின் சரண் நினைப்ப,
கொடிய வாய் விலங்கின் உயிர் மலங்கக்
கொண்ட சீற்றம் ஒன்று உண்டு, உளது அறிந்து, உன்
அடியனேனும் வந்து, அடி-இணை அடைந்தேன்—
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானே ! 3

நஞ்சு சோர்வது ஓர் வெம் சின அரவம்
வெருவி வந்து, நின் சரண் என, சரண் ஆய்
நெஞ்சில் கொண்டு, நின் அம் சிறைப் பறவைக்கு
அடைக்கலம் கொடுத்து அருள்செய்தது அறிந்து,
வெம் சொலாளர்கள் நமன்-தமர் கடியர்
கொடிய செய்வன உள ; அதற்கு அடியேன்
அஞ்சி வந்து, நின் அடி-இணை அடைந்தேன்
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானே! 4

மாகம், மா நிலம் முழுதும் வந்து இறைஞ்சும்
மலர் அடி கண்ட மா மறையாளன்
தோகை மா மயில் அன்னவர் இன்பம்
துற்றிலாமையில், அத்த! இங்கு ஒழிந்து,
போகம் நீ எய்தி, பின்னும் நம் இடைக்கே
போதுவாய் என்ற பொன் அருள் எனக்கும்
ஆக வேண்டும் என்று அடி-இணை அடைந்தேன்—
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானே! 5

மன்னு நான்மறை மா முனி பெற்ற
மைந்தனை மதியாத வெம் கூற்றம்-
தன்னை அஞ்சி, நின் சரண் என, சரண் ஆய்,
தகவு இல் காலனை உக முனிந்து, ஒழியா,
பின்னை என்றும் நின் திருவடி பிரியா-
வண்ணம் எண்ணிய பேர் அருள் எனக்கும்
அன்னது ஆகும் என்று அடி-இணை அடைந்தேன்—
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானே! 6

ஓது வாய்மையும், உவனியப் பிறப்பும்
உனக்கு முன் தந்த அந்தணன் ஒருவன்,
காதல் என் மகன் புகல் இடம் காணேன்
கண்டு நீ தருவாய் எனக்கு என்று
கோது இல் வாய்மையினான், உனை வேண்டிய
குறை முடித்து, அவன் சிறுவனைக் கொடுத்தாய்—
ஆதலால், வந்து உன் அடி-இணை அடைந்தேன்—
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானே! 7

வேத வாய்மொழி அந்தணன் ஒருவன்,
எந்தை! நின் சரண்: என்னுடை மனைவி
காதல் மக்களைப் பயத்தலும் காணாள்;
கடியது ஓர் தெய்வம் கொண்டு ஒளிக்கும் என்று அழைப்ப,
ஏதலார் முன்னே, இன் அருள் அவற்குச்
செய்து, உன் மக்கள் மற்று இவர் என்று கொடுத்தாய்;
ஆதலால், வந்து உன் அடி-இணை அடைந்தேன்—
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானே! 8

துளங்கு நீள் முடி அரசர்-தம் குரிசில்
தொண்டை மன்னவன் திண் திறல் ஒருவற்கு
உளம் கொள் அன்பினோடு இன் அருள் சுரந்து, அங்கு,
ஓடு நாழிகை ஏழ் உடன் இருப்ப,
வளம் கொள் மந்திரம் மற்று அவற்கு அருளிச்
செய்த ஆறு அடியேன் அறிந்து, உலகம்
அளந்த பொன் அடியே அடைந்து, உய்ந்தேன்—
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானே ! 9

மாட மாளிகை சூழ் திருமங்கை-
மன்னன், ஒன்னலர்-தங்களை வெல்லும்
ஆடல்மா வலவன், கலிகன்றி
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானை,
நீடு தொல் புகழ் ஆழி வல்லானை,
எந்தையை, நெடுமாலை நினைந்த
பாடல் பத்து-இவை பாடுமின், தொண்டீர் !
பாட, நும்மிடைப் பாவம் நில்லாவே. 10

5, 9

திருப்பேர் நகர்

பண் : நட்டராகம் தாளம் : ஒன்பதொத்து

கை இலங்கு ஆழி சங்கன், கரு முகில் திரு நிறத்தன்,
பொய் இலன், மெய்யன்-தன் தாள் அடைவரேல் அடிமை ஆக்கும்,
செய் அலர் கமலம் ஓங்கு செறி பொழில் தென் திருப்பேர்
பை அரவு-அணையான் நாமம் பரவி, நான் உய்ந்த ஆறே ! 1

வங்கம் ஆர் கடல்கள் ஏழும், மலையும், வானகமும், மற்றும்,
அம் கண் மா ஞாலம் எல்லாம் அமுதுசெய்து உமிழ்ந்த எந்தை,
திங்கள் மா முகில் அணவு செறி பொழில் தென் திருப்பேர்
எங்கள் மால் இறைவன் நாமம் ஏத்தி, நான் உய்ந்த ஆறே ! 2

ஒருவனை உந்திப் பூமேல் ஓங்குவித்து, ஆகம்-தன்னால்
ஒருவனைச் சாபம் நீக்கி, உம்பர் ஆள் என்று விட்டான்,
பெரு வரை மதில்கள் சூழ்ந்த பெரு நகர் அரவு-அணைமேல்
கரு வரை வண்ணன்-தன் பேர் கருதி, நான் உய்ந்த ஆறே ! 3

ஊன் அமர் தலை ஒன்று ஏந்தி, உலகு எலாம் திரியும் ஈசன்
ஈன் அமர் சாபம் நீக்காய் என்ன, ஒண் புனலை ஈந்தான்,
தேன் அமர் பொழில்கள் சூழ்ந்த செறி வயல் தென் திருப்பேர்
வானவர்-தலைவன் நாமம் வாழ்த்தி, நான் உய்ந்த ஆறே! 4

வக்கரன் வாய், முன், கீண்ட மாயனே ! என்று, வானோர்
புக்கு, அரண் தந்தருளாய் என்ன, பொன் ஆகத்தானை,
நக்கு அரி உருவம் ஆகி, நகம் கிளர்ந்து இடந்து உகந்த
சக்கரச் செல்வன் தென்பேர்த் தலைவன் தாள் அடைந்து உய்ந்தேனே. 5

விலங்கலால் கடல் அடைத்து, விளங்கிழை பொருட்டு, வில்லால்
இலங்கை மா நகர்க்கு இறைவன் இருபது புயம் துணித்தான்,
நலம் கொள் நான்மறை வல்லார்கள் ஓத்து ஒலி ஏத்தக் கேட்டு,
மலங்கு பாய் வயல் திருப்பேர் மருவி, நான் வாழ்ந்த ஆறே ! 6

வெண்ணெய்-தான் அமுதுசெய்ய, வெகுண்டு, மத்து ஆய்ச்சி ஓச்சி,
கண்ணி ஆர் குறுங் கயிற்றால் கட்ட, வெட்டென்று இருந்தான்,
திண்ண மா மதிள்கள் சூழ்ந்த தென் திருப்பேருள் வேலை
வண்ணனார் நாமம் நாளும் வாய் மொழிந்து, உய்ந்த ஆறே ! 7

அம் பொன் ஆர் உலகம் ஏழும் அறிய, ஆய்ப்பாடி-தன்னுள்
கொம்பு அனார் பின்னை கோலம் கூடுதற்கு ஏறு கொன்றான்,
செம் பொன் ஆர் மதிள்கள் சூழ்ந்த தென் திருப்பேருள் மேவும்
எம்பிரான் நாமம் நாளும் ஏத்தி, நான் உய்ந்த ஆறே ! 8

நால் வகை வேதம், ஐந்து வேள்வி, ஆறு அங்கம் வல்லார்,
மேலை வானவரின் மிக்க வேதியர், ஆதி காலம்
சேல் உகள் வயல் திருப்பேர்ச் செங் கண் மாலோடும் வாழ்வார்,
சீல மா தவத்தர் சிந்தை ஆளி என் சிந்தையானே. 9

வண்டு அறை பொழில் திருப்பேர் வரி அரவு-அணையில் பள்ளி-
கொண்டு உறைகின்ற மாலைக் கொடி மதிள் மாட மங்கைத்
திண் திறல் தோள் கலியன் செஞ்சொலால் மொழிந்த மாலை
கொண்டு, இவை பாடி ஆடக் கூடுவர்—நீள் விசும்பே. 10

5, 10

திருநந்திபுரவிண்ணகரம்

பண் : வியாழக்குறிஞ்சி தாளம் : மழுமுடித்தல்

தீது அறு நிலத்தொடு, எரி, காலினெடு, நீர், கெழு
விசும்பும் அவை ஆய்,
மாசு அறு மனத்தினெடு உறக்கமொடு இறக்கை அவை
ஆய பெருமான்,
தாய் செற உளைந்து, தயிர் உண்டு, குடம் ஆடு தட
மார்வர், தகை சேர்
நாதன் உறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம்—
நண்ணு, மனமே! 1

உய்யும் வகை உண்டு, சொன செய்யில்; உலகு ஏழும் ஒழி-
யாமை முன நாள்
மெய்யின் அளவே அமுதுசெய்ய வல ஐயன்-அவன்
மேவும் நகர்-தான்—
மைய வரி வண்டு மது உண்டு, கிளேயோடு மலர்
கிண்டி, அதன்மேல்
நைவளம் நவிற்று பொழில் நந்திபுரவிண்ணகரம்—
நண்ணு, மனமே! 2

உம்பர் உலகு ஏழு, கடல் ஏழு, மலை ஏழும் ஒழி-
யாமை முன நாள்,
தம் பொன் வயிறு ஆர் அளவும் உண்டு, அவை உமிழ்ந்த தட
மார்வர், தகை சேர்,
வம்பு மலர்கின்ற பொழில் பைம் பொன் வரு தும்பி மணி
கங்குல் வயல் சூழ்,
நம்பன் உறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம்—
நண்ணு, மனமே! 3

பிறையின் ஒளி எயிறு இலக, முறுகி, எதிர் பொருதும் என
வந்த அசுரர்
இறைகள்-அவை நெறு-நெறு என, வெறிய-அவர் வயிறு அழல,
நின்ற பெருமான்
சிறை கொள் மயில் குயில் பயில, மலர்கள் உக, அளி முரல,
அடிகொள் நெடு மா
நறைசெய் பொழில் மழை தவழும் நந்திபுரவிண்ணகரம்—
நண்ணு, மனமே! 4

மூள எரி சிந்தி, முனிவு எய்தி, அமர் செய்தும் என
வந்த அசுரர்
தோளும் அவர் தாளும் முடியோடு பொடி ஆக, நொடி
ஆம் அளவு எய்தான்,
வாளும், வரி வில்லும், வளை ஆழி, கதை, சங்கம் இவை
அம் கை உடையான்
நாளும் உறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம்—
நண்ணு, மனமே! 5

தம்பியொடு, தாம் ஒருவர், தன் துணைவி காதல் துணை
ஆக, முன நாள்,
வெம்பி எரி கானகம் உலாவும்-அவர்-தாம் இனிது
மேவும் நகர்-தான்—
கொம்பு குதி கொண்டு குயில் கூவ, மயில் ஆலும், எழில்
ஆர் புறவு சேர்
நம்பி உறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம்—
நண்ணு, மனமே! 6

தந்தை மனம் உந்து துயர் நந்த, இருள் வந்த விறல்
நந்தன் மதலை
எந்தை இவன் என்று அமரர் கந்த மலர் கொண்டு தொழ
நின்ற நகர்-தான்—
மந்த முழவு ஓசை மழை ஆக எழு கார் மயில்கள்
ஆடு பொழில் சூழ்
நந்தி பணிசெய்த நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம்—
நண்ணு, மனமே! 7

எண்ணில் நினைவு எய்தி, இனி இல்லை இறை என்று முனி-
யாளர் திரு ஆர்
பண்ணில் மலி கீதமொடு பாடி, அவர் ஆடலொடு
கூட, எழில் ஆர்
மண்ணில் இதுபோல நகர் இல்லை என வானவர்கள்-
தாம் மலர்கள் தூய்,
நண்ணி உறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம்—
நண்ணு, மனமே! 8

வங்கம் மலி பௌவம்-அது மா முகடின் உச்சி புக,
மிக்க பெருநீர்
அங்கம் அழியார், அவனது ஆணை தலை சூடும் அடி-
யார் ; அறிதியேல்,
பொங்கு புனல் உந்து மணி கங்குல் இருள் சீறும் ஒளி
எங்கும் உளதால்,
நங்கள் பெருமான் உறையும் நந்திபுரவிண்ணகரம்—
நண்ணு, மனமே ! 9

நறை செய் பொழில் மழை தவழும் நந்திபுரவிண்ணகரம்
நண்ணி உறையும்
உறை கொள் புகர் ஆழி, சுரி சங்கம்-அவை அம் கை உடை-
யானை ஒளி சேர்
கறை வளரும் வேல் வல்ல கலியன் ஒலி மாலை-இவை
ஐந்தும் ஐந்தும்
முறையின் இவை பயில வல அடியவர்கள் கொடுவினைகள்
முழுது அகலுமே. 10

6, 1

திருவிண்ணகர் : 1

பண் : புறநீர்மை தாளம் : மழுமுடித்தல்

வண்டு உணும் நறு மலர் இண்டை கொண்டு,
பண்டை நம் வினை கெட என்று, அடிமேல்
தொண்டரும் அமரரும் பணிய நின்று, அங்கு,
அண்டமொடு அகல்-இடம் அளந்தவனே !
ஆண்டாய் ! உனைக் காண்பது ஓர் அருள் எனக்கு அருளுதியேல்,
வேண்டேன், மனைவாழ்க்கையை—விண்ணகர் மேயவனே ! 1

அண்ணல் செய்து, அலை கடல் கடைந்து, அதனுள்
கண்ணுதல் நஞ்சு உண்ணக் கண்டவனே !
விண்ணவர் அமுது உண, அமுதில் வரும்
பெண் அமுது உண்ட எம் பெருமானே !
ஆண்டாய் ! உனைக் காண்பது ஓர் அருள் எனக்கு அருளுதியேல்,
வேண்டேன், மனைவாழ்க்கையை—விண்ணகர் மேயவனே ! 2

குழல் நிற வண்ண ! நின் கூறு கொண்ட
தழல் நிற வண்ணன் நண்ணார் நகரம்
விழ, நனி மலை சிலை வளைவுசெய்து, அங்கு,
அழல் நிற அம்பு-அது ஆனவனே !
ஆண்டாய் ! உனைக் காண்பது ஓர் அருள் எனக்கு அருளுதியேல்,
வேண்டேன், மனைவாழ்க்கையை—விண்ணகர் மேயவனே ! 3

நிலவொடு வெயில் நிலவு இரு சுடரும்
உலகமும் உயிர்களும் உண்டு, ஒருகால்,
கலை தரு குழவியின் உருவினை ஆய்,
அலை கடல் ஆல்இலை வளர்ந்தவனே !
ஆண்டாய் ! உனைக் காண்பது ஓர் அருள் எனக்கு அருளுதியேல்,
வேண்டேன், மனைவாழ்க்கையை—விண்ணகர் மேயவனே ! 4

பார் எழு, கடல் எழு, மலை எழும் ஆய்,
சீர் கெழும் இவ் உலகு எழும் எல்லாம்
ஆர் கெழு வயிற்றினில் அடக்கி நின்று, அங்கு,
ஓர் எழுத்து ஓர் உரு ஆனவனே !
ஆண்டாய் ! உனைக் காண்பது ஓர் அருள் எனக்கு அருளுதியேல்,
வேண்டேன், மனைவாழ்க்கையை—விண்ணகர் மேயவனே ! 5

கார் கெழு கடல்களும், மலைகளும் ஆய்,
ஏர் கெழும் உலகமும் ஆகி, முத-
லார்களும் அறிவு-அரும் நிலையினை ஆய்,
சீர் கெழு நான்மறை ஆனவனே !
ஆண்டாய்! உனைக் காண்பது ஓர் அருள் எனக்கு அருளுதியேல்,
வேண்டேன், மனைவாழ்க்கையை—விண்ணகர் மேயவனே ! 6

உருக்கு உறு நறு நெய் கொண்டு, ஆர் அழலில்
இருக்கு உறும் அந்தணர் சந்தியின்வாய்,
பெருக்கமொடு அமரர்கள் அமர, நல்கும்
இருக்கினில் இன் இசை ஆனவனே !
ஆண்டாய் ! உனைக் காண்பது ஓர் அருள் எனக்கு அருளுதியேல்,
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை—விண்ணகர் மேயவனே ! 7

காதல் செய்து இளையவர் கலவி தரும்
வேதனை வினை அது வெருவுதல் ஆம் ;
ஆதலின், உனது அடி அணுகுவன் நான் ;
போது அலர் நெடுமுடிப் புண்ணியனே !
ஆண்டாய் ! உனைக் காண்பது ஓர் அருள் எனக்கு அருளுதியேல்,
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை—விண்ணகர் மேயவனே ! 8

சாதலும் பிறத்தலும் என்று இவற்றைக்
காதல் செய்யாது, உன கழல் அடைந்தேன் ;
ஓதல் செய் நான்மறை ஆகி, உம்பர்
ஆதல் செய் மூவுரு ஆனவனே !
ஆண்டாய் ! உனைக் காண்பது ஓர் அருள் எனக்கு அருளுதியேல்,
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை—விண்ணகர் மேயவனே ! 9

பூ மரு பொழில் அணி விண்ணகர்மேல்
காமரு சீர்க் கலிகன்றி சொன்ன
பா மரு தமிழ்-இவை பாட வல்லார்
வாமனன் அடி-இணை மருவுவரே. 10

6, 2

திருவிண்ணகர் : 2

பண் : பழந்தக்கராகம் தாளம் : ஏழொத்து

பொறுத்தேன் புன்சொல் நெஞ்சில்; பொருள், இன்பம் என இரண்டும்
இறுத்தேன், ஐம்புலன்கள் கடன் ஆயின ; வாயில் ஒட்டி
அறுத்தேன், ஆர்வச் செற்றம் ; அவை-தம்மை மனத்து அகற்றி,
வெறுத்தேன் ; நின் அடைந்தேன்—திருவிண்ணகர் மேயவனே! 1

மறந்தேன் உன்னை, முன்னம் ; மறந்த மதி இல் மனத்தால்
இறந்தேன், எத்தனையும் ; அதனால், இடும்பைக் குழியில்
பிறந்தே எய்த்து ஒழிந்தேன் ; பெருமான்! திரு மார்பா!
சிறந்தேன், நின் அடிக்கே—திருவிண்ணகர் மேயவனே! 2

மான் ஏய் நோக்கியர்-தம் வயிற்றுக் குழியில் உழைக்கும்
ஊன் ஏய் ஆக்கை-தன்னை உதவாமை உணர்ந்து உணர்ந்து—
வானே! மா நிலமே! வந்து வந்து, என் மனத்து இருந்த
தேனே!—நின் அடைந்தேன்—திருவிண்ணகர் மேயவனே! 3

பிறிந்தேன், பெற்ற மக்கள் பெண்டிர் என்று இவர் பின் உதவாது
அறிந்தேன் ; நீ பணித்த அருள் என்னும் ஒள் வாள் உருவி
எறிந்தேன், ஐம்புலன்கள் இடர் தீர ; எறிந்து வந்து,
செறிந்தேன், நின் அடிக்கே—திருவிண்ணகர் மேயவனே! 4

பாண் தேன் வண்டு அறையும் குழலார்கள் பல்லாண்டு இசைப்ப,
ஆண்டார் வையம் எல்லாம் அரசு ஆகி, முன் ஆண்டவரே,
மாண்டார் என்று வந்தார் ; அந்தோ! மனைவாழ்க்கை-தன்னை
வேண்டேன் ; நின் அடைந்தேன்—திருவிண்ணகர் மேயவனே! 5

கல்லா ஐம்புலன்கள்-அவை கண்டவாறு செய்யகில்லேன் ;
மல்லா! மல்அமருள் மல்லர் மாள மல் அடர்த்த
மல்லா! மல்லல் அம் சீர் மதிள் நீர் இலங்கை அழித்த
வில்லா! நின் அடைந்தேன்—திருவிண்ணகர் மேயவனே! 6

வேறா யான் இரந்தேன் ; வெகுளாது மனக்கொள், எந்தாய்!
ஆறா வெம் நரகத்து அடியேனை இடக் கருதி,
கூறா ஐவர் வந்து குமைக்கக் குடிவிட்டவரைத்
தேறாது, உன் அடைந்தேன்—திருவிண்ணகர் மேயவனே! 7

தீ வாய் வல் வினையார் உடன் நின்று சிறந்தவர்போல்,
மேவா வெம் நரகத்து இட உற்று விரைந்து வந்தார் ;
மூவா வானவர்-தம் முதல்வா! மதி கோள் விடுத்த
தேவா! நின் அடைந்தேன்—திருவிண்ணகர் மேயவனே! 8

போது ஆர் தாமரையாள், புலவி, குல வானவர்-தம்
கோதா! கோது இல் செங்கோல் குடை மன்னர் இடை நடந்த
தூதா! தூ மொழியாய்! சுடர்போல் என் மனத்து இருந்த
வேதா! நின் அடைந்தேன்—திருவிண்ணகர் மேயவனே! 9

தேன் ஆர் பூம் புறவில் திருவிண்ணகர் மேயவனை
வான் ஆரும் மதிள் சூழ் வயல் மங்கையர்-கோன், மருவார்
ஊன் ஆர் வேல் கலியன், ஒலிசெய் தமிழ்-மாலை வல்லார்
கோன் ஆய், வானவர்-தம் கொடி மா நகர் கூடுவரே. 10

6, 3

திருவிண்ணகர்: 3

பண் : பழந்தக்கராகம்　　தாளம் : எழொத்து

துறப்பேன் அல்லேன் இன்பம் ; துறவாது, நின் உருவம்
மறப்பேன் அல்லேன் என்றும் ; மறவாது, யான் உலகில்
பிறப்பேன் ஆக எண்ணேன் ; பிறவாமை பெற்றது, நின்
திறத்தேன் ஆதன்மையால்—திருவிண்ணகரானே! 1

துறந்தேன், ஆர்வச் செற்றச் சுற்றம் ; துறந்தமையால்,
சிறந்தேன், நின் அடிக்கே அடிமை ; திருமாலே!
அறம்-தான் ஆய்த் திரிவாய்! உன்னை என் மனத்து அகத்தே
திறம்பாமல் கொண்டேன்—திருவிண்ணகரானே! 2

மான் ஏய் நோக்கு நல்லார் மதிபோல் முகத்து உலவும்
ஊன் ஏய் கண் வாளிக்கு உடைந்து, ஓட்டந்து, உன் அடைந்தேன்—
கோனே! குறுங்குடியுள் குழகா! திருநறையூர்த்
தேனே! வரு புனல் சூழ் திருவிண்ணகரானே! 3

சாந்து ஏந்து மென் முலையார் தடந்தோள் புணர் இன்ப வெள்ளத்து
ஆழ்ந்தேன் ; அரு நரகத்து அழுந்தும் பயன் படைத்தேன் ;
போந்தேன், புண்ணியனே! உன்னை எய்தி, என் தீவினைகள்
தீர்ந்தேன் ; நின் அடைந்தேன்—திருவிண்ணகரானே! 4

மற்று ஓர் தெய்வம் எண்ணேன் ; உன்னை என் மனத்து வைத்துப்
பெற்றேன் ; பெற்றதுவும், பிறவாமை—எம் பெருமான்!
வற்றா நீள் கடல் சூழ் இலங்கை இராவணனைச்
செற்றாய்! கொற்றவனே! திருவிண்ணகரானே! 5

மை ஒண் கருங் கடலும், நிலனும், மணி வரையும்,
செய்ய சுடர் இரண்டும் இவை ஆய நின்னை நெஞ்சில்
உய்யும் வகை உணர்ந்தேன், உண்மையால் ; இனி யாதும் மற்று ஓர்
தெய்வம் பிறிது அறியேன்—திருவிண்ணகரானே! 6

வேறே கூறுவது உண்டு ; அடியேன் விரித்து உரைக்கும்
ஆறே நீ பணியாது அடை, நின் திருமனத்து ;
கூறேன், நெஞ்சு-தன்னால் குணம் கொண்டு, மற்று ஓர் தெய்வம் ;
தேறேன், உன்னை அல்லால்—திருவிண்ணகரானே! 7

முளிந்தீந்த வெம் கடத்து மூரிப் பெருங் களிற்றால்
விளிந்தீந்த மா மரம்போல் வீழ்ந்தாரை நினையாதே,
அளிந்து ஓர்ந்த சிந்தை நின்பால் அடியேற்கு வான்-உலகம்
தெளிந்தே என்று எய்துவது? திருவிண்ணகரானே! 8

சொல்லாய், திரு மார்வா! உனக்கு ஆகித் தொண்டு பட்ட
நல்லேனை வினைகள் நலியாமை நம்பு—நம்பீ!
மல்லா! குடம் ஆடீ! மதுசூதனே! உலகில்
செல்லா நல் இசையாய்! திருவிண்ணகரானே! 9

தார் ஆர் மலர்க் கமலத் தடம் சூழ்ந்த தண் புறவில்
சீர் ஆர் நெடு மறுகின் திருவிண்ணகரானைக்
கார் ஆர் புயல் தடக் கைக் கலியன் ஒலி மாலை
ஆர் ஆர் இவை வல்லார், அவர்க்கு அல்லல் நில்லாவே. 10

6, 4

திருநறையூர் : 1

பண் : சீகாமரம் தாளம் : இடையொத்து

கண்ணும் சுழன்று பீளையோடு ஈளை வந்து ஏங்கினால்,
பண் இன் மொழியார் பைய நடமின் என்னாதமுன்,
விண்ணும், மலையும், வேதமும், வேள்வியும் ஆயினான்
நண்ணும் நறையூர் நாம் தொழுதும், எழு, நெஞ்சமே! 1

கொங்கு உண் குழலார் கூடி இருந்து, சிரித்து, நீர்
இங்கு என் இருமி எம்பால் வந்தது? என்று இகழாதமுன்,
திங்கள், எரி, கால், செஞ் சுடர் ஆயவன் தேசு உடை
நங்கள் நறையூர் நாம் தொழுதும், எழு, நெஞ்சமே! 2

கொங்கு ஆர் குழலார் கூடி இருந்து, சிரித்து, எம்மை
எம் கோலம், ஐயா! என் இனிக் காண்பது? என்னாதமுன்,
செங்கோல் வலவன் தாள் பணிந்து ஏத்தித் திகழும் ஊர்—
நம் கோன் நறையூர்—நாம் தொழுதும், எழு, நெஞ்சமே! 3

கொம்பும், அரவமும், வல்லியும் வென்ற நுண் ஏர் இடை
வம்பு உண் குழலார் வாசல் அடைத்து இகழாதமுன்,
செம் பொன் கமுகு-இனம்-தான் கனியும் செழும் சோலை சூழ்
நம்பன் நறையூர் நாம் தொழுதும், எழு, நெஞ்சமே! 4

விலங்கும், கயலும், வேலும், ஒண் காவியும் வென்ற கண்,
சலம் கொண்ட சொல்லார்-தாங்கள் சிரித்து, இகழாத முன்,
மலங்கும், வராலும், வாளையும் பாய் வயல் சூழ்தரு,
நலம் கொள் நறையூர் நாம் தொழுதும், எழு, நெஞ்சமே ! 5

மின் நேர் இடையார், வேட்கையை மாற்றியிருந்து,
என் நீர் இருமி எம்பால் வந்தது ? என்று இகழாதமுன்,
தொல் நீர் இலங்கை மலங்க விலங்கு எரி ஊட்டினன்
நல் நீர் நறையூர் நாம் தொழுதும், எழு, நெஞ்சமே ! 6

வில் ஏர் நுதலார், வேட்கையை மாற்றி, சிரித்து, இவன்
பொல்லான், திரைந்தான் என்னும் புறன்-உரை கேட்பதன்முன்,
சொல் ஆர் மறை நான்கு ஓதி உலகில் நிலாயவர்
நல்லார் நறையூர் நாம் தொழுதும், எழு, நெஞ்சமே! 7

வாள் ஒண் கண் நல்லார் தாங்கள் மதனன் என்றார்-தம்மைக்
கேள்மின்கள், ஈளையோடு ஏங்கு கிழவன் என்னாதமுன்,
வேள்வும் விழவும் வீதியில் என்றும் அறாத ஊர்,
நாளும், நறையூர் நாம் தொழுதும், எழு, நெஞ்சமே ! 8

கனி சேர்ந்து இலங்கு நல் வாயவர், காதன்மை விட்டிட,
குனி சேர்ந்து உடலம் கோலில் தளர்ந்து, இளையாதமுன்,
பனி சேர் விசும்பில் பால்மதி கோள் விடுத்தான் இடம்,
நனி சேர் நறையூர் நாம் தொழுதும், எழு, நெஞ்சமே ! 9

பிறை சேர் நுதலார் பேணுதல் நம்மை இலாதமுன்,
நறை சேர் பொழில் சூழ் நறையூர் தொழு, நெஞ்சமே, என்ற
கறை ஆர் நெடு வேல் மங்கையர்-கோன், கலிகன்றி சொல்
மறவாது உரைப்பவர் வானவர்க்கு இன் அரசு ஆவரே. 10

6, 5

திருநறையூர் : 2

பண் : குறண்டி தாளம் : ஏழொத்து

கலங்க முந்நீர் கடைந்து, அமுதம் கொண்டு, இமையோர்
துளங்கல் தீர நல்கு, சோதிச் சுடர் ஆய
வலங்கை ஆழி இடங்கைச் சங்கம் உடையான் ஊர்—
நலம் கொள் வாய்மை அந்தணர் வாழும்—நறையூரே. 1

முனை ஆர் சீயம் ஆகி, அவுணன் முரண் மார்வம்
புனை வாள் உகிரால் போழ்பட ஈர்ந்த புனிதன் ஊர்—
சினை ஆர் தேமாஞ் செந் தளிர் கோதிக் குயில் கூவும்
நனை ஆர் சோலை சூழ்ந்து அழகு ஆய—நறையூரே. 2

ஆனை, புரவி, தேரொடு காலாள் அணிகொண்ட
சேனைத் தொகையைச் சாடி, இலங்கை செற்றான் ஊர்—
மீனைத் தழுவி வீழ்ந்து எழும் மள்ளர்க்கு அலமந்து,
நானப் புதலில் ஆமை ஒளிக்கும்—நறையூரே. 3

உறி ஆர் வெண்ணெய் உண்டு, உரலோடும் கட்டுண்டு,
வெறி ஆர் கூந்தல் பின்னை-பொருட்டு, ஆன் வென்றான் ஊர்—
பொறி ஆர் மஞ்ஞை பூம் பொழில்தோறும் நடம் ஆட,
நறு நாள்மலர்மேல் வண்டு இசை பாடும்—நறையூரே. 4

விடை ஏழ் வென்று, மென் தோள் ஆய்ச்சிக்கு அன்பன் ஆய்,
நடையால், நின்ற மருதம் சாய்த்த நாதன் ஊர்—
பெடையோடு அன்னம் பெய்வளையார்-தம் பின் சென்று,
நடையோடு இயலி, நாணி ஒளிக்கும்—நறையூரே. 5

பகு வாய் வன் பேய் கொங்கை சுவைத்து, ஆர் உயிர் உண்டு,
புகு வாய் நின்ற போதகம் வீழப் பொருதான் ஊர்—
நெகு வாய் நெய்தல் பூ மது மாந்தி, கமலத்தின்
நகு வாய் மலர்மேல் அன்னம் உறங்கும்—நறையூரே. 6

முந்து நூலும், முப்புரி நூலும், முன், ஈந்த
அந்தணாளன் பிள்ளையை அந்நான்று அளித்தான் ஊர்—
பொந்தில் வாழும் பிள்ளைக்கு ஆகி, புள் ஓடி
நந்து வாரும் பைம் புனல் வாவி—நறையூரே. 7

வெள்ளைப் புரவித் தேர் விசயற்கு ஆய், விறல் வியூகம்
விள்ள, சிந்துக்கோன் விழ, ஊர்ந்த விமலன் ஊர்—
கொள்ளைக் கொழு மீன் உண் குருகு ஓடி, பெடையோடும்
நள்ளக் கமலத் தேறல் உகுக்கும்—நறையூரே. 8

பாரை ஊரும் பாரம் தீரப் பார்த்தன்-தன்
தேரை ஊரும் தேவதேவன் சேரும் ஊர்—
தாரை ஊரும் தண் தளிர் வேலி புடை சூழ,
நாரை ஊரும் நல் வயல் சூழ்ந்த—நறையூரே. 9

தாமத் துளப நீள் முடி மாயன்-தான் நின்ற
நாமத் திரள் மா மாளிகை சூழ்ந்த நறையூர்மேல்
காமக் கதிர் வேல் வல்லான் கலியன் ஒலி மாலை—
சேமத் துணை ஆம், செப்பும்-அவர்க்கு, திருமாலே. 10

6, 6

திருநறையூர் : 3

பண் : சீகாமரம்   தாளம் : இடையொத்து

அம்பரமும், பெரு நிலனும், திசைகள் எட்டும்,
அலை கடலும், குல வரையும் உண்ட கண்டன்,
கொம்பு அமரும் வட மரத்தின் இலைமேல் பள்ளி
கூடினான் திருவடியே கூடகிற்பீர் !
வம்பு அவிழும் செண்பகத்தின் வாசம் உண்டு,
மணி வண்டு வகுளத்தின் மலர்மேல் வைகும்,
செம்பியன் கோச் செங்கணான் சேர்ந்த கோயில்,
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. 1

கொழுங் கயல் ஆய், நெடு வெள்ளம் கொண்ட காலம்
குல வரையின் மீது ஓடி, அண்டத்து அப்பால்
எழுந்து இனிது விளையாடும் ஈசன், எந்தை,
இணை-அடிக்கீழ் இனிது இருப்பீர்! இன வண்டு ஆலும்,
உழும் செறுவில் மணி கொணர்ந்து கரைமேல் சிந்தி,
உலகு எல்லாம் சந்தனமும் அகிலும் கொள்ள,
செழும் பொன்னி வளம் கொடுக்கும் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. 2

பவ்வ நீர் உடை ஆடை ஆகச் சுற்றி,
பார் அகலம் திருவடியா, பவனம் மெய்யா,
செவ்வி மாதிரம் எட்டும் தோளா, அண்டம்
திரு முடியா நின்றான்பால் செல்லகிற்பீர் !
கவ்வை மா களிறு உந்தி, வெண்ணி ஏற்ற
கழல் மன்னர் மணி முடிமேல் காகம் ஏறத்
தெய்வ வாள் வலம் கொண்ட சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே 3

பைங் கண் ஆள்-அரி உரு ஆய், வெருவ நோக்கி,
பரு வரத் தோள் இரணியனைப் பற்றி வாங்கி,
அம் கை வாள் உகிர் நுதியால் அவனது ஆகம்
அம் குருதி பொங்குவித்தான் அடிக்கீழ் நிற்பீர் !
வெம் கண் மா களிறு உந்தி, வெண்ணி ஏற்ற
விறல் மன்னர் திறல் அழிய, வெம் மா உய்த்த
செங்கணான் கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. 4

அன்று உலகம் மூன்றினையும் அளந்து, வேறு ஓர்
அரி உரு ஆய், இரணியனது ஆகம் கீண்டு,
வென்று அவனை விண் உலகில் செல உய்த்தாற்கு
விருந்து ஆவீர் ! மேல் எழுந்து விலங்கல் பாய்ந்து,
பொன் சிதறி, மணி கொணர்ந்து கரைமேல் சிந்திப்
புலம் பரந்து நிலம் பரக்கும் பொன்னி நாடன்,
தென் தமிழன், வட புலக்கோன், சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. 5

தன்னாலே தன் உருவம் பயந்த தான் ஆய்,
தயங்கு ஒளி சேர் மூவுலகும் தான் ஆய், வான் ஆய்,
தன்னாலே தன் உருவின் மூர்த்தி மூன்று ஆய்,
தான் ஆயன் ஆயினான் சரண் என்று உய்வீர் !
மின் ஆடு வேல் ஏந்து விளைந்த வேளை
விண் ஏறத் தனி வேல் உய்த்து உலகம் ஆண்ட
தென் நாடன், குட கொங்கன், சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. 6

முலைத் தடத்த நஞ்சு உண்டு துஞ்சப் பேய்ச்சி,
முது துவரைக் குலபதி ஆய், காலிப்பின்னே
இலைத் தடத்த குழல் ஊதி, ஆயர் மாதர்
இன வளை கொண்டான் அடிக்கீழ் எய்தகிற்பீர் !
மலைத் தடத்த மணி கொணர்ந்து வையம் உய்ய
வளம் கொடுக்கும் வரு புனல் அம் பொன்னிநாடன்,
சிலைத் தடக் கைக் குலச் சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. 7

முருக்கு இலங்கு கனித் துவர் வாய்ப் பின்னை கேள்வன்,
மன் எல்லாம் முன் அவியச் சென்று, வென்றிச்
செருக்களத்துத் திறல் அழியச் செற்ற வேந்தன்
சிரம் துணித்தான் திருவடி நும் சென்னி வைப்பீர்!
இருக்கு இலங்கு திருமொழி வாய் எண் தோள் ஈசற்கு
எழில் மாடம் எழுபது செய்து உலகம் ஆண்ட
திருக் குலத்து வளச் சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. 8

தார் ஆளன், தண் அரங்க ஆளன், பூமேல்
தனியாளன், முனியாளர் ஏத்த நின்ற
பேர் ஆளன், ஆயிரம் பேர் உடைய ஆளன்,
பின்னைக்கு மணவாளன்—பெருமை கேட்பீர்!
பார் ஆளர் அவர் இவர் என்று அழுந்தை ஏற்ற
படை மன்னர் உடல் துணியப் பரிமா உய்த்த
தேர் ஆளன், கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. 9

செம் மொழி வாய் நால் வேத வாணர் வாழும்
திருநறையூர் மணிமாடச் செங் கண் மாலைப்
பொய்ம் மொழி ஒன்று இல்லாத மெய்ம்மையாளன்,
புல மங்கைக் குல வேந்தன், புலமை ஆர்ந்த
அம் மொழி வாய்க் கலிகன்றி இன்பப் பாடல்
பாடுவார் வியன் உலகில் நமனார் பாடி
வெம் மொழி கேட்டு அஞ்சாதே, மெய்ம்மை சொல்லில்,
விண்ணவர்க்கு விருந்து ஆகும் பெருந் தக்கோரே. 10

6, 7

திருநறையூர் : 4

பண் : செந்திருத்தி தாளம் : ஏழொத்து

ஆளும் பணியும் அடியேனைக்
கொண்டான் ; விண்டநிசாசரரைத்
தோளும் தலையும் துணிவு எய்தச்
சுடு வெம் சிலைவாய்ச் சரம் துரந்தான்—
வேளும் சேயும் அனையாரும்,
வேல்-கணாரும் பயில் வீதி
நாளும் விழவின் ஒலி ஓவா
நறையூர் நின்ற நம்பியே. 1

முனி ஆய் வந்து, மூவெழுகால்
முடி சேர் மன்னர் உடல் துணிய,
தனி வாய் மழுவின் படை ஆண்ட
தார் ஆர் தோளான்—வார் புறவில்
பனி சேர் முல்லை பல் அரும்ப,
பானல் ஒருபால் கண் காட்ட,
நனி சேர் வயலுள் முத்து அலைக்கும்
நறையூர் நின்ற நம்பியே. 2

தெள் ஆர் கடல்வாய் விட வாயச்
சின வாள் அரவில் துயில் அமர்ந்து,
துள்ளா வரு மான் விழ, வாளி
துரந்தான் ; இரந்தான் மாவலி மண்—
புள் ஆர் புறவில் பூங் காவி
பொலன் கொள் மாதர் கண் காட்ட,
நள் ஆர் கமலம் முகம் காட்டும்
நறையூர் நின்ற நம்பியே. 3

ஒளியா, வெண்ணெய் உண்டான் என்று,
உரலோடு ஆய்ச்சி ஒண் கயிற்றால்,
விளியா, ஆர்க்க ஆப்புண்டு
விம்மி அழுதான்—மென் மலர்மேல்
களியா, வண்டு கள் உண்ண,
காமர் தென்றல் அலர் தூற்ற,
நளிர்வாய் முல்லை முறுவலிக்கும்
நறையூர் நின்ற நம்பியே. 4

வில் ஆர் விழவில் வட மதுரை
விரும்பி, விரும்பா மல் அடர்த்து,
கல் ஆர் திரள் தோள் கஞ்சனைக்
காய்ந்தான் ; பாய்ந்தான் காளியன்மேல்—
சொல் ஆர் சுருதி முறை ஓதிச்
சோமுச் செய்யும் தொழிலினோர்,
நல்லார் மறையோர் பலர் வாழும்
நறையூர் நின்ற நம்பியே. 5

வள்ளி கொழுநன் முதலாய
மக்களோடு முக்கணான்
வெள்கி ஓட, விறல் வாணன்
வியன் தோள் வனத்தைத் துணித்து உகந்தான்—
பள்ளி கமலத்திடைப் பட்ட
பகு வாய் அலவன் முகம் நோக்கி,
நள்ளி ஊடும் வயல் சூழ்ந்த
நறையூர் நின்ற நம்பியே. 6

மிடையா வந்த வேல் மன்னர்
வீய, விசயன் தேர் கடவி,
குடையா வரை ஒன்று எடுத்து, ஆயர்-
கோ ஆய் நின்றான், கூர் ஆழிப்
படையான்—வேதம் நான்கு, ஐந்து
வேள்வி, அங்கம் ஆறு, இசை ஏழ்
நடையா வல்ல அந்தணர் வாழ்
நறையூர் நின்ற நம்பியே. 7

பந்து ஆர் விரலாள் பாஞ்சாலி
கூந்தல் முடிக்க, பாரதத்து,
கந்து ஆர் களிற்றுக் கழல் மன்னர்
கலங்க, சங்கம் வாய் வைத்தான்—
செந்தாமரைமேல் அயனோடு
சிவனும் அனைய பெருமையோர்,
நந்தா வண் கை மறையோர், வாழ்
நறையூர் நின்ற நம்பியே. 8

ஆறும், பிறையும், அரவமும்,
அடம்பும் சடைமேல் அணிந்து, உடலம்
நீறும் பூசி, ஏறு ஊரும்
இறையோன் சென்று குறை இரப்ப,
மாறு ஒன்று இல்லா வாச நீர்
வரை மார்வு அகலத்து அளித்து உகந்தான்—
நாறும் பொழில் சூழ்ந்து அழகு ஆய
நறையூர் நின்ற நம்பியே. 9

நன்மை உடைய மறையோர் வாழ்
நறையூர் நின்ற நம்பியைக்
கன்னி மதிள் சூழ் வயல் மங்கைக்
கலியன் ஒலிசெய் தமிழ்-மாலை
பன்னி உலகில் பாடுவார்
பாடு சாரா, பழ வினைகள் ;
மன்னி உலகம் ஆண்டு போய்,
வானோர் வணங்க வாழ்வாரே. 10

6, 8

திருநறையூர் : 5

பண் : பழந்தக்கராகம்　　தாளம் : இடையொத்து

மான் கொண்ட தோல் மார்வின் மாணி ஆய், மாவலி மண்
தான் கொண்டு, தாளால் அளந்த பெருமானை,
தேன் கொண்ட சாரல் திருவேங்கடத்தானை,
நான் சென்று நாடி, நறையூரில் கண்டேனே. 1

முந்நீரை முன் நாள் கடைந்தானை, மூழ்த்த நாள்
அந் நீரை மீன் ஆய் அமைத்த பெருமானை,
தென் ஆலி மேய திருமாலை, எம்மானை,
நல் நீர் வயல் சூழ் நறையூரில் கண்டேனே. 2

தூ வாய புள் ஊர்ந்து வந்து, துறை வேழம்,
மூவாமை, நல்கி, முதலை துணித்தானை,
தேவாதிதேவனை, செங் கமலக் கண்ணனை,
நாவாய் உளானை நறையூரில் கண்டேனே. 3

ஓடா அரி ஆய், இரணியனை ஊன் இடந்த
சேடு ஆர் பொழில் சூழ் திருநீர்மலையானை,
வாடா மலர்த் துழாய் மாலை முடியானை,
நாள்தோறும் நாடி, நறையூரில் கண்டேனே. 4

கல் ஆர் மதிள் சூழ் கடி இலங்கைக் கார் அரக்கன்
வல் ஆகம் கீள, வரி வெம் சரம் துரந்த
வில்லானை, செல்வ விபீடணற்கு வேறாக
நல்லானை நாடி, நறையூரில் கண்டேனே. 5

உம்பர்-உலகோடு உயிர் எல்லாம் உந்தியில்
வம்பு மலர்மேல் படைத்தானை, மாயோனை,
அம்பு அன்ன கண்ணாள் அசோதை-தன் சிங்கத்தை,
நம்பனை நாடி, நறையூரில் கண்டேனே. 6

கட்டு ஏறு நீள் சோலைக் காண்டவத்தைத் தீ மூட்டி
விட்டானை, மெய்யம் அமர்ந்த பெருமானை,
மட்டு ஏறு கற்பகத்தை, மாதர்க்கு ஆய், வண் துவரை
நட்டானை நாடி, நறையூரில் கண்டேனே. 7

மண்ணின் மீ பாரம் கெடுப்பான், மற மன்னர்
பண்ணின்மேல் வந்த படை எல்லாம், பாரதத்து,
விண்ணின் மீது ஏற, விசயன் தேர் ஊர்ந்தானை
நண்ணி, நான் நாடி, நறையூரில் கண்டேனே. 8

பொங்கு ஏறு நீள் சோதிப் பொன் ஆழி-தன்னோடும்
சங்கு ஏறு கோலத் தடக் கைப் பெருமானை,
கொங்கு ஏறு சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தானை,
நம் கோனை நாடி, நறையூரில் கண்டேனே. 9

மன்னும் மதுரை வசுதேவர் வாழ் முதலை,
நல் நறையூர் நின்ற நம்பியை, வம்பு அவிழ் தார்
கல் நவிலும் தோளான் கலியன் ஒலி வல்லார்
பொன்-உலகில் வானவர்க்குப் புத்தேளிர் ஆகுவரே. 10

6, 9

திருநறையூர் : 6

பண் : பழந்தக்கராகம் தாளம் : இடையொத்து

பெடை அடர்த்த மட அன்னம் பிரியாது, மலர்க் கமல
மடல் எடுத்து, மது நுகரும் வயல் உடுத்த திருநறையூர்—
முடை அடர்த்த சிரம் ஏந்தி, மூவுலகும் பலி திரிவோன்
இடர் கெடுத்த திருவாளன் இணை-அடியே அடை, நெஞ்சே! 1

கழி ஆரும் கன சங்கம் கலந்து எங்கும் நிறைந்து ஏறி,
வழி ஆர முத்து ஈன்று வளம் கொடுக்கும் திருநறையூர்—
பழி ஆரும் விறல் அரக்கன் பரு முடிகள்-அவை சிதற,
அழல் ஆரும் சரம் துரந்தான் அடி-இணையே அடை, நெஞ்சே! 2

சுளை கொண்ட பலங்கனிகள் தேன் பாய, கதலிகளின்
திளை கொண்ட பழம் கெழுமித் திகழ் சோலைத் திருநறையூர்—
வளை கொண்ட வண்ணத்தன் பின் தோன்றல், மூவுலகோடு
அளை வெண்ணெய் உண்டான்-தன் அடி-இணையே அடை, நெஞ்சே! 3

துன்று ஒளித் துகில் படலம் துன்னி எங்கும், மாளிகைமேல்
நின்று ஆர, வான் மூடும் நீள் செல்வத் திருநறையூர்—
மன்று ஆரக் குடம் ஆடி, வரை எடுத்து, மழை தடுத்த
குன்று ஆரும் திரள் தோளன் குரை கழலே அடை, நெஞ்சே! 4

அகில் குறடும், சந்தனமும், அம் பொன்னும், அணி முத்தும்,
மிகக் கொணர்ந்து, திரை உந்தும் வியன் பொன்னித் திருநறையூர்—
பகல் கரந்த சுடர் ஆழிப் படையான், இவ் உலகு ஏழும்
புகக் கரந்த திரு வயிற்றன் பொன்-அடியே அடை, நெஞ்சே! 5

பொன், முத்தும், அரி உகிரும், புழைக் கை மா கரிக் கோடும்,
மின்னத் தண் திரை உந்தும் வியன் பொன்னித் திருநறையூர்—
மின் ஒத்த நுண் மருங்குல் மெல்-இயலைத் திரு மார்வில்
மன்ன, தான் வைத்து உகந்தான் மலர் அடியே அடை, நெஞ்சே! 6

சீர் தழைத்த கதிர்ச் செந்நெல், செங் கமலத்து இடை இடையில்,
பார் தழைத்துக் கரும்பு ஓங்கிப் பயன் விளைக்கும் திருநறையூர்—
கார் தழைத்த திரு உருவன், கண்ண-பிரான், விண்ணவர்-கோன்,
தார் தழைத்த துழாய் முடியன் தளிர் அடியே அடை, நெஞ்சே! 7

குலை ஆர்ந்த பழுக் காயும், பசுங் காயும், பாளை முத்தும்
தலை ஆர்ந்த இளங் கமுகின் தடஞ் சோலைத் திருநறையூர்—
மலை ஆர்ந்த கோலம் சேர் மணி மாடம் மிக மன்னி
நிலை ஆர நின்றான்-தன் நீள் கழலே அடை, நெஞ்சே! 8

மறை ஆரும் பெரு வேள்விக் கொழும் புகை போய் வளர்ந்து எங்கும்
நிறை ஆர வான் மூடும் நீள் செல்வத் திருநறையூர்—
பிறை ஆரும் சடையானும், பிரமனும், முன் தொழுது ஏத்த
இறை ஆகி நின்றான்-தன் இணை-அடியே அடை, நெஞ்சே! 9

திண் களக மதிள் புடை சூழ் திருநறையூர் நின்றானை,
வண் களகம் நிலவு எறிக்கும் வயல் மங்கை நகராளன்
பண்கள் அகம் பயின்ற சீர்ப் பாடல்-இவை பத்தும் வல்லார்
விண்கள் அகத்து இமையவர் ஆய் வீற்றிருந்து வாழ்வாரே. 10

6, 10

திருநறையூர் : 7

பண் : இந்தளம் தாளம் : இடையொத்து

கிடந்த நம்பி குடந்தை மேவி, கேழல் ஆய் உலகை
இடந்த நம்பி, எங்கள் நம்பி, எறிஞர் அரண் அழியக்
கடந்த நம்பி கடி ஆர் இலங்கை, உலகை ஈர் அடியால்
நடந்த நம்பி நாமம் சொல்லில்—நமோ நாராயணமே. 1

விடம்-தான் உடைய அரவம் வெருவ, செருவில் முன நாள், முன்
தடந் தாமரை நீர்ப் பொய்கை புக்கு மிக்க தாள் ஆளன்,
இடந்தான் வையம் கேழல் ஆகி, உலகை ஈர் அடியால்
நடந்தானுடைய நாமம் சொல்லில்—நமோ நாராயணமே. 2

பூணாது அனலும் தறுகண் வேழம் மறுக வளை மருப்பைப்
பேணான் வாங்கி, அமுதம் கொண்ட பெருமான், திரு மார்வன்,
பாணா வண்டு முரலும் கூந்தல் ஆய்ச்சி தயிர் வெண்ணெய்
நாணாது உண்டான் நாமம் சொல்லில்—நமோ நாராயணமே. 3

கல் ஆர் மதிள் சூழ் கச்சி நகருள் நச்சி, பாடகத்துள்
எல்லா உலகும் வணங்க இருந்த அம்மான், இலங்கைக்கோன்
வல் ஆள் ஆகம் வில்லால் முனிந்த எந்தை, விபீடணற்கு
நல்லானுடைய நாமம் சொல்லில்—நமோ நாராயணமே. 4

குடையா வரையால் நிரை முன் காத்த பெருமான், மருவாத
விடை-தான் ஏழும் வென்றான், கோவல் நின்றான், தென் இலங்கை
அடையா அரக்கர் வீயப் பொருது, மேவி வெம் கூற்றம்
நடையா உண்ணக் கண்டான் நாமம்—நமோ நாராயணமே. 5

கான எண்கும், குரங்கும், முசுவும் படையா, அடல் அரக்கர்
மானம் அழித்து நின்ற வென்றி அம்மான், எனக்கு என்றும்
தேனும், பாலும், அமுதும் ஆய திருமால் திருநாமம்—
நானும் சொன்னேன் ; நமரும் உரைமின்—நமோ நாராயணமே. 6

நின்ற வரையும், கிடந்த கடலும், திசையும், இரு நிலனும்
ஒன்றும் ஒழியா வண்ணம் எண்ணி நின்ற அம்மானார்,
குன்று குடையா எடுத்த அடிகளுடைய திருநாமம்—
நன்று காண்மின்; தொண்டீர்! சொன்னேன்—நமோ நாராயணமே. 7

கடுங் கால் மாரி கல்லே பொழிய, அல்லே எமக்கு என்று
படுங்கால், நீயே சரண் என்று ஆயர் அஞ்ச, அஞ்சாமுன்,
நெடுங்கால் குன்றம் குடை ஒன்று ஏந்தி, நிரையைச் சிரமத்தால்
நடுங்கா வண்ணம் காத்தான் நாமம்—நமோ நாராயணமே. 8

பொங்கு புணரிக் கடல் சூழ் ஆடை நில மா மகள், மலர் மா
மங்கை, பிரமன், சிவன், இந்திரன், வானவர் நாயகர் ஆய
எங்கள் அடிகள், இமையோர் தலைவருடைய திருநாமம்—
நங்கள் வினைகள் தவிர உரைமின்—நமோ நாராயணமே. 9

வாவித் தடம் சூழ் மணி முத்தாற்று நறையூர் நெடுமாலை
நாவில் பரவி, நெஞ்சில் கொண்டு, நம்பி நாமத்தை
காவித் தடங் கண் மடவார் கேள்வன் கலியன் ஒலி மாலை
மேவிச் சொல்ல வல்லார் பாவம் நில்லா வீயுமே. 10

7, 1

திருநறையூர் : 8

பண் : காந்தாரம்   தாளம் : ஏழொத்து

கறவா மட நாகு தன் கன்று உள்ளினால்போல்,
மறவாது அடியேன் உன்னையே அழைக்கின்றேன்—
நறவு ஆர் பொழில் சூழ் நறையூர் நின்ற நம்பி!
பிறவாமை எனைப் பணி—எந்தை பிரானே! 1

வற்றா முதுநீரொடு மால் வரை ஏழும்
துற்று ஆக முன் துற்றிய தொல் புகழோனே!
அற்றேன் அடியேன் உன்னையே அழைக்கின்றேன்
பெற்றேன் ; அருள் தந்திடு—என் எந்தை பிரானே! 2

தாரேன் பிறர்க்கு ; உன் அருள் என்னிடை வைத்தாய் ;
ஆரேன் அதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன்—
கார் ஏய் கடலே, மலையே, திருக்கோட்டி
ஊரே உகந்தாயை உகந்து, அடியேனே. 3

புள் வாய் பிளந்த புனிதா! என்று அழைக்க,
உள்ளே நின்று என் உள்ளம் குளிரும் ஒருவா!
கள்வா! கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பே!
வள்ளால்! உன்னை எங்ஙனம் நான் மறக்கேனே ? 4

வில் ஏர் நுதல் வேல் நெடுங் கண்ணியும் நீயும்
கல் ஆர் கடுங் கானம் திரிந்த களிறே!
நல்லாய்! நர நாரணனே! எங்கள் நம்பி!
சொல்லாய்—உன்னை யான் வணங்கித் தொழும் ஆறே 5

பனி ஏய் பரங் குன்றின் பவளத் திரளே!
முனியே! திருமூழிக்களத்து விளக்கே!
இனியாய்! தொண்டரோம் பருகு இன் அமுது ஆய
கனியே! உன்னைக் கண்டுகொண்டு, உய்ந்தொழிந்தேனே. 6

கதியேல் இல்லை, நின் அருள் அல்லது எனக்கு ;
நிதியே! திருநீர்மலை நித்திலத் தொத்தே!
பதியே! பரவித் தொழும் தொண்டர்-தமக்குக்
கதியே! உன்னைக் கண்டுகொண்டு, உய்ந்தொழிந்தேனே. 7

அத்தா! அரியே! என்று, உன்னை அழைக்க,
பித்தா என்று பேசுகின்றார் பிறர் என்னை ;
முத்தே! மணி மாணிக்கமே! முளைக்கின்ற
வித்தே! உன்னை எங்ஙனம் நான் விடுகேனே ? 8

தூயாய்! சுடர் மா மதிபோல், உயிர்க்கு எல்லாம்
தாய் ஆய், அளிக்கின்ற தண் தாமரைக் கண்ணா!
ஆயா! அலை நீர் உலகு ஏழும் முன் உண்ட
வாயா! உன்னை எங்ஙனம் நான் மறக்கேனே ? 9

வண்டு ஆர் பொழில் சூழ் நறையூர் நம்பிக்கு, என்றும்,
தொண்டு ஆய், கலியன் ஒலிசெய் தமிழ்-மாலை,
தொண்டீர்! இவை பாடுமின், பாடி நின்று ஆட,
உண்டே, விசும்பு உம்-தமக்கு ; இல்லை துயரே. 10

7, 2

திருநறையூர் : 9

பண் : பாலையாழ் தாளம் : ஏழொத்து

புள் ஆய், ஏனமும் ஆய், புகுந்து, என்னை உள்ளம் கொண்ட
கள்வா! என்றலும், என் கண்கள் நீர்கள் சோர்தருமால் ;
உள்ளே நின்று உருகி, நெஞ்சம், உன்னை உள்ளியக்கால்,
நள்ளேன் உன்னை அல்லால், நறையூர் நின்ற நம்பியோ! 1

ஓடா ஆள் அரியின் உரு ஆய் மருவி, என்-தன்
மாடே வந்து, அடியேன் மனம் கொள்ள வல்ல மைந்தா!
பாடேன் தொண்டர்-தம்மைக் கவிதைப் பனுவல்கொண்டு
நாடேன், உன்னை அல்லால், நறையூர் நின்ற நம்பியோ! 2

எம்மானும், எம் அனையும் என்னைப் பெற்று ஒழிந்ததற்பின்,
அம்மானும், அம்மனையும் அடியேனுக்கு ஆகி நின்ற
நல் மான ஒண் சுடரே! நறையூர் நின்ற நம்பீ! உன்
மைம் மான வண்ணம் அல்லால், மகிழ்ந்து ஏத்தமாட்டேனே. 3

சிறியாய், ஓர் பிள்ளையும் ஆய், உலகு உண்டு, ஓர் ஆல்இலைமேல்
உறைவாய்! என் நெஞ்சின் உள்ளே உறைவாய்! உறைந்தது-தான்
அறியாது இருந்தறியேன் அடியேன்—அணி வண்டு கிண்டும்
நறை வாரும் பொழில் சூழ் நறையூர் நின்ற நம்பியோ! 4

நீண்டாயை வானவர்கள் நினைந்து ஏத்திக் காண்பு அரிதால்;
ஆண்டாய் என்று ஆதரிக்கப்படுவாய்க்கு நான் அடிமை
பூண்டேன்; என் நெஞ்சின் உள்ளே புகுந்தாயைப் போகல் ஒட்டேன்;
நாண்-தான் உனக்கு ஒழிந்தேன்—நறையூர் நின்ற நம்பியோ! 5

எம் தாதை, தாதை, அப்பால் எழுவர் பழ அடிமை
வந்தார்; என் நெஞ்சின் உள்ளே வந்தாயைப் போகல் ஒட்டேன்;
அந்தோ!—என் ஆர்உயிரே! அரசே! அருள் எனக்கு
நந்தாமல் தந்த எந்தாய்! நறையூர் நின்ற நம்பியோ! 6

மன் அஞ்ச ஆயிரம் தோள் மழுவில் துணித்த மைந்தா!
என் நெஞ்சத்துள் இருந்து, இங்கு இனிப் போய்ப் பிறர் ஒருவர்
வல் நெஞ்சம் புக்கு இருக்க ஒட்டேன்; வளைத்து வைத்தேன்—
நல் நெஞ்ச அன்னம் மன்னும் நறையூர் நின்ற நம்பியோ! 7

எப்போதும் பொன் மலர் இட்டு, இமையோர் தொழுது, தங்கள்
கைப்போது கொண்டு இறைஞ்சி, கழல்மேல் வணங்க நின்றாய்!
இப்போது என் நெஞ்சின் உள்ளே புகுந்தாயைப் போகல் ஒட்டேன்—
நல் போது வண்டு கிண்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியோ! 8

ஊன் நேர் ஆக்கை-தன்னை உழந்து ஓம்பி வைத்தமையால்,
யான் ஆய், என்-தனக்கு ஆய், அடியேன் மனம் புகுந்த
தேனே! தீங் கரும்பின் தெளிவே! என் சிந்தை-தன்னால்
நானே எய்தப் பெற்றேன்—நறையூர் நின்ற நம்பியோ! 9

நல் நீர் வயல் புடை சூழ் நறையூர் நின்ற நம்பியைக்
கல் நீர மால் வரைத் தோள் கலிகன்றி, மங்கையர்-கோன்,
சொல் நீர சொல்-மாலை சொல்லுவார்கள் சூழ் விசும்பில்
நல் நீர்மையால் மகிழ்ந்து, நெடுங் காலம் வாழ்வாரே. 10

7, 3

திருநறையூர் : 10

பண் : தக்கேசி தாளம் : நடையொத்து

சின இல் செங் கண் அரக்கர் உயிர் மாளச்
செற்ற வில்லி என்று கற்றவர் தம்தம்
மனமுள் கொண்டு, என்றும், எப்போதும், நின்று ஏத்தும்
மா முனியை, மரம் ஏழ் எய்த மைந்தனை,
நனவில் சென்று, ஆர்க்கும் நண்ணற்கு அரியானை,
நான் அடியேன், நறையூர் நின்ற நம்பியைக்
கனவில் கண்டேன் இன்று; கண்டமையால் என்
கண்-இணைகள் களிப்பக் களித்தேனே. 1

தாய் நினைந்த கன்றே ஒக்க என்னையும்
தன்னையே நினைக்கச் செய்து, தான் எனக்கு
ஆய் நினைந்து அருள் செய்யும் அப்பனை,
அன்று, இவ் வையகம் உண்டு, உமிழ்ந்திட்ட
வாயனை, மகரக் குழைக் காதனை,
மைந்தனை, மதிள் கோவல் இடைகழி
ஆயனை, அமரர்க்கு அரி ஏற்றை, என்
அன்பனை அன்றி, ஆதரியேனே. 2

வந்த நாள் வந்து என் நெஞ்சு இடம் கொண்டான்;
மற்று ஓர் நெஞ்சு அறியான்; அடியேனுடைச்
சிந்தை ஆய் வந்து, தென்புலர்க்கு என்னைச்
சேர்கொடான்; இது சிக்கெனப் பெற்றேன்;
கொந்து உலாம் பொழில் சூழ் குடந்தைத் தலைக்
கோவினை, குடம் ஆடிய கூத்தனை,
எந்தையை, எந்தை தந்தை தம்மானை,
எம்பிரானை—எத்தால் மறக்கேனே? 3

உரங்களால் இயன்ற மன்னர் மாள,
பாரதத்து, ஒரு தேர் ஐவர்க்கு ஆய்ச் சென்று,
இரங்கி, ஊர்ந்து அவர்க்கு இன் அருள் செய்யும்
எம்பிரானை, வம்பு ஆர் புனல் காவிரி
அரங்கம் ஆளி, என் ஆளி, விண் ஆளி,
ஆழி சூழ் இலங்கை மலங்கச் சென்று,
சரங்கள் ஆண்ட தண் தாமரைக் கண்ணனுக்கு
அன்றி, என் மனம் தாழ்ந்து நில்லாதே. 4

ஆங்கு வெம் நரகத்து அழுந்தும்போது,
அஞ்சேல் என்று அடியேனை, அங்கே வந்து,
தாங்கு, தாமரை அன்ன பொன் ஆர் அடி
எம்பிரானை, உம்பர்க்கு அணி ஆய் நின்ற
வேங்கடத்து அரியை, பரி கீறியை,
வெண்ணெய் உண்டு உரலினிடை ஆப்புண்ட
தீங் கரும்பினை, தேனை, நன் பாலினை,
அன்றி, என் மனம் சிந்தை செய்யாதே. 5

எள் தனைப்பொழுது ஆகிலும், என்றும்,
என் மனத்து அகலாது இருக்கும் புகழ்,
தட்டு அலர்த்த பொன்னே அலர் கோங்கின்
தாழ் பொழில் திருமாலிருஞ்சோலை, அம்
கட்டியை, கரும்பு ஈன்ற இன் சாற்றை,
காதலால் மறை நான்கும் முன் ஓதிய
பட்டனை, பரவைத் துயில் ஏற்றை, என்
பண்பனை அன்றி, பாடல் செய்யேனே. 6

பண்ணின் இன் மொழி யாழ் நரம்பில் பெற்ற
பாலை ஆகி, இங்கே புகுந்து, என்
கண்ணும், நெஞ்சும், வாயும் இடம் கொண்டான்;
கொண்ட பின், மறையோர் மனம் தன் உள்,
விண் உளார் பெருமானை, எம்மானை,
வீங்கு நீர் மகரம் திளைக்கும் கடல்
வண்ணன், மா மணி வண்ணன், எம் அண்ணல்
வண்ணமே அன்றி, வாய் உரையாதே. 7

இனி, எப் பாவம் வந்து எய்தும், சொல்லீர், எமக்கு—
இம்மையே அருள்பெற்றமையால்: அடும்
துனியைத் தீர்த்து, இன்பமே தருகின்றது ஓர்
தோற்றத் தொல் நெறியை, வையம் தொழப்படும்
முனியை, வானவரால் வணங்கப்படும்
முத்தினை, பத்தர்-தாம் நுகர்கின்றது ஓர்
கனியை, காதல் செய்து என் உள்ளம் கொண்ட
கள்வனை—இன்று கண்டுகொண்டேனே. 8

என் செய்கேன் அடியேன், உரையீர், இதற்கு:
என்றும், என் மனத்தே இருக்கும் புகழ்த்
தஞ்சை ஆளியை, பொன்பெயரோன் நெஞ்சம்
அன்று இடந்தவனை, தழலே புரை
மின் செய் வாள் அரக்கன் நகர் பாழ்பட,
சூழ் கடல் சிறை வைத்து, இமையோர் தொழும்
பொன் செய் மால் வரையை, மணிக் குன்றினை
அன்றி, என் மனம் போற்றி என்னுதே. 9

தோடு விண்டு அலர் பூம் பொழில் மங்கையர்
தோன்றல், வாள் கலியன், திரு ஆலி
நாடன், நல் நறையூர் நின்ற நம்பி-தன்
நல்ல மா மலர்ச் சேவடி சென்னியில்
சூடியும், தொழுதும், எழுந்து ஆடியும்,
தொண்டர்கட்கு அவன் சொன்ன சொல்-மாலைப்
பாடல் பத்து-இவை பாடுமின், தொண்டீர்!
பாட, நும்மிடைப் பாவம் நில்லாவே. 10

7, 4

திருச்சேறை

பண் : பியந்தை தாளம் : நடையொத்து

கண் சோர, வெம் குருதி வந்து இழிய, வெம் தழல்போல்
கூந்தலாளை
மண் சேர முலை உண்ட மா மதலாய்! வானவர்-தம்
கோவே! என்று,
விண் சேரும் இளந் திங்கள் அகடு உரிஞ்சு மணி மாடம்
மல்கு செல்வத்
தண் சேறை எம் பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மின்—என்
தலைமேலாரே. 1

அம் புருவ வரி நெடுங் கண் அலர்-மகளை வரை அகலத்து
அமர்ந்து, மல்லல்
கொம்பு உருவ விளங்கனிமேல் இளங் கன்று கொண்டு எறிந்த
கூத்தர் போலாம்,
வம்பு அலரும் தண் சோலை வண் சேறை வான் உந்து
கோயில் மேய
எம் பெருமான் தாள் தொழுவார், எப்பொழுதும், என் மனத்தே
இருக்கின்றாரே. 2

மீது ஓடி வாள் எயிறு மின் இலக, முன் விலகும்
உருவினளைக்
காதோடு கொடி மூக்கு அன்று உடன் அறுத்த கைத்தலத்தா!
என்று நின்று,
தாதோடு வண்டு அலம்பும் தண் சேறை எம் பெருமான்
தாளை ஏத்தி,
போதோடு புனல் தூவும் புண்ணியரே விண்ணவரின்
பொலிகின்றாரே. 3

தேர் ஆளும் வாள் அரக்கன் தென் இலங்கை வெம் சமத்துப்
பொன்றி வீழ,
போர் ஆளும் சிலை-அதனால் பொரு கணைகள் போக்குவித்தாய்!
என்று, நாளும்
தார் ஆளும் வரை மார்பன், தண் சேறை எம் பெருமான்,
உம்பர் ஆளும்
பேராளன் பேர் ஓதும் பெரியோரை ஒருகாலும்
பிரிகிலேனே. 4

வந்திக்கும் மற்றவர்க்கும், மாசு உடம்பின் வல் அமணர்-
தமக்கும் அல்லேன்,
முந்திச் சென்று அரி உரு ஆய், இரணியனை முரண் அழித்த
முதல்வர்க்கு அல்லால்—
சந்தப் பூ மலர்ச் சோலைத் தண் சேறை எம் பெருமான்
தாளை நாளும்
சிந்திப்பார்க்கு என் உள்ளம், தேன் ஊறி, எப்பொழுதும்
தித்திக்குமே. 5

பண்டு, ஏனம் ஆய், உலகை, அன்று, இடந்த பண்பாளா!
என்று நின்று,
தொண்டு ஆனேன் ; திருவடியே துணை அல்லால், துணை இலேன் ;
சொல்லுகின்றேன் ;
வண்டு ஏந்தும் மலர்ப் புறவின் வண் சேறை எம் பெருமான்
அடியார்-தம்மைக்
கண்டேனுக்கு, இது காணீர்—என் நெஞ்சும், கண் இணையும்
களிக்கும் ஆறே! 6

பை விரியும் வரி அரவில், படு கடலுள், துயில் அமர்ந்த
பண்பா! என்றும்,
மை விரியும் மணி வரைபோல் மாயவனே! என்று என்றும்,
வண்டு ஆர் நீலம்
செய் விரியும் தண் சேறை எம் பெருமான் திரு வடிவைச்
சிந்திந்தேற்கு, என்
ஐ அறிவும் கொண்டானுக்கு, ஆள் ஆனார்க்கு ஆள் ஆம்—என்
அன்பு-தானே. 7

உண்ணாது வெம் கூற்றம் ; ஓவாத பாவங்கள்
சேரா—மேலை
விண்ணோரும் மண்ணோரும் வந்து இறைஞ்சும் மென் தளிர்போல்
அடியினானை,
பண் ஆர வண்டு இயம்பும் பைம் பொழில் சூழ் தண் சேறை
அம்மான்-தன்னை,
கண் ஆரக் கண்டு, உருகி, கை ஆரத் தொழுவாரைக்
கருதுங்காலே. 8

கள்ளத்தேன், பொய் அகத்தேன் ; ஆதலால், போது ஒருகால்
கவலை என்னும்
வெள்ளத்தேற்கு என்கொலோ ?—விளை வயலுள் கரு நீலம்
களைஞர் தாளால்
தள்ள, தேன் மணம் நாறும் தண் சேறை எம் பெருமான்
தாளை நாளும்
உள்ளத்தே வைப்பாருக்கு, இது காணீர்—என் உள்ளம்
உருகும் ஆறே! 9

பூ மாண் சேர் கருங் குழலார்போல் நடந்து, வயல் நின்ற
பெடையோடு அன்னம்
தேமாவின் இன் நிழலில் கண் துயிலும் தண் சேறை
அம்மான்-தன்னை
வா மான் தேர்ப் பரகாலன், கலிகன்றி, ஒலி மாலை
கொண்டு, தொண்டீர்!
தூ மாண் சேர் பொன் அடிமேல் சூட்டுமின்—நும் துணைக் கையால்,
தொழுது நின்றே. 10

7, 5

திருவழுந்தூர் : 1

பண் : தக்கராகம் தாளம் : ஏழொத்து

தந்தை காலில் பெரு விலங்கு தாள் அவிழ, நள் இருட்கண்
வந்த எந்தை பெருமானார் மருவி நின்ற ஊர்போலும்—
முந்தி வானம் மழை பொழியும், மூவா உருவின் மறையாளர்
அந்தி மூன்றும் அனல் ஓம்பும், அணி ஆர் வீதி அழுந்தூரே. 1

பாரித்து எழுந்த படை மன்னர்-தம்மை மாள, பாரதத்து,
தேரில் பாகன் ஆய், ஊர்ந்த தேவ-தேவன் ஊர்போலும்—
நீரில் பணைத்த நெடு வாளைக்கு அஞ்சிப் போன குருகு இனங்கள்,
ஆரல் கவுளோடு, அருகு அணையும், அணி ஆர் வயல் சூழ் அழுந்தூரே. 2

செம் பொன் மதிள் சூழ் தென் இலங்கைக்கு இறைவன் சிரங்கள் ஐ இரண்டும்
உம்பர் வாளிக்கு இலக்கு ஆக உதிர்த்த உரவோன் ஊர்போலும்—
கொம்பில் ஆர்ந்த மாதவிமேல் கோதி மேய்ந்த வண்டு இனங்கள்
அம்பு அராவும் கண் மடவார் ஐம்பால் அணையும் அழுந்தூரே. 3

வெள்ளத்துள் ஓர் ஆல்இலைமேல் மேவி, அடியேன் மனம் புகுந்து, என்
உள்ளத்துள்ளும் கண்ணுள்ளும் நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்—
புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரை தேடிப் போன காதல் பெடையோடும்
அள்ளல் செறுவில் கயல் நாடும், அணி ஆர் வயல் சூழ் அழுந்தூரே. 4

பகலும் இரவும் தானே ஆய், பாரும் விண்ணும் தானே ஆய்,
நிகரில் சுடர் ஆய், இருள் ஆகி நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்—
துகிலின் கொடியும், தேர்த் துகளும், துன்னி, மாதர் கூந்தல்வாய்
அகிலின் புகையால் முகில் ஏய்க்கும், அணி ஆர் வீதி அழுந்தூரே. 5

ஏடு இலங்கு தாமரைபோல் செவ்வாய் முறுவல் செய்தருளி,
மாடு வந்து, என் மனம் புகுந்து நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்—
நீடு மாடத் தனிச் சூலம் போழக் கொண்டல் துளி தூவ,
ஆடல் அரவத்து ஆர்ப்பு ஓவா, அணி ஆர் வீதி அழுந்தூரே. 6

மாலைப் புகுந்து, மலர்-அணைமேல் வைகி, அடியேன் மனம் புகுந்து, என்
நீலக் கண்கள் பனி மல்க நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்—
வேலைக் கடல்போல் நெடு வீதி விண் தோய் சுதை வெண் மணி மாடத்து
ஆலைப் புகையால் அழல் கதிரை மறைக்கும் வீதி அழுந்தூரே. 7

வஞ்சி மருங்குல் இடை நோவ மணந்து நின்ற கனவகத்து, என்
நெஞ்சு நிறையக் கைகூப்பி நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்—
பஞ்சி அன்ன மெல் அடி நல் பாவைமார்கள் ஆடகத்தின்
அம் சிலம்பின் ஆர்ப்பு ஓவா, அணி ஆர் வீதி அழுந்தூரே. 8

என் ஐம்புலனும் எழிலும் கொண்டு, இங்கே நெருநல் எழுந்தருளி,
பொன் அம் கலைகள் மெலிவு எய்த, போன புனிதர் ஊர்போலும்—
மன்னும் முது நீர் அரவிந்த மலர்மேல் வரி வண்டு இசை பாட,
அன்னம் பெடையோடு உடன் ஆடும், அணி ஆர் வயல் சூழ் அழுந்தூரே.

நெல்லில் குவளை கண் காட்ட, நீரில் குமுதம் வாய் காட்ட,
அல்லிக் கமலம் முகம் காட்டும் கழனி அழுந்தூர் நின்றானை
வல்லிப் பொதும்பில் குயில் கூவும் மங்கை வேந்தன், பரகாலன்
சொல்லில் பொலிந்த தமிழ்-மாலை சொல்ல, பாவம் நில்லாவே. 10

7, 6

திருவழுந்தூர் : 2

பண் : நட்டராகம் தாளம் : நடையொத்து

சிங்கம்-அது ஆய், அவுணன் திறல் ஆகம் முன் கீண்டு, உகந்த
சங்கம் இடத்தானை, தழல் ஆழி வலத்தானை,
செங் கமலத்து அயன் அனையார் தென் அழுந்தையில் மன்னி நின்ற
அம் கமலக் கண்ணனை—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. 1

கோ ஆனார் மடியக் கொலை ஆர் மழுக் கொண்டருளும்
மூவா வானவனை, முழு நீர் வண்ணனை, அடியார்க்கு
ஆஆ! என்று இரங்கித் தென் அழுந்தையில் மன்னி நின்ற
தேவாதிதேவனை—யான் கண்டுகொண்டு, திளைத்தேனே. 2

உடையானை, ஒலி நீர் உலகங்கள் படைத்தானை,
விடையான் ஓட அன்று விறல் ஆழி விசைத்தானை,
அடையார் தென் இலங்கை அழித்தானை, அணி அழுந்தூர்
உடையானை—அடியேன் அடைந்து, உய்ந்துபோனேனே. 3

குன்றால் மாரி தடுத்தவனை, குல வேழம் அன்று
பொன்றாமை, அதனுக்கு அருள்செய்த போர் ஏற்றை,
அன்று ஆவின் நறு நெய் அமர்ந்து உண்ட அணி அழுந்தூர்
நின்றானை—அடியேன் கண்டுகொண்டு, நிறைந்தேனே. 4

கஞ்சனைக் காய்ந்தானை, கண்ணமங்கையுள் நின்றானை,
வஞ்சனப் பேய் முலையூடு உயிர் வாய் மடுத்து உண்டானை,
செஞ்சொல் நான்மறையோர் தென் அழுந்தையில் மன்னி நின்ற
அஞ்சனக் குன்றம்-தன்னை—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. 5

பெரியானை, அமரர் தலைவற்கும், பிரமனுக்கும்,
உரி யானை உகந்தான்-அவனுக்கும் உணர்வதனுக்கு
அரியானை, அழுந்தூர் மறையோர்கள் அடிபணியும்
கரியானை—அடியேன் கண்டுகொண்டு, களித்தேனே. 6

திரு வாழ் மார்வன்-தன்னை ; திசை, மண், நீர், எரி, முதலா
உரு ஆய் நின்றவனை ; ஒலி சேரும் மாருதத்தை ;
அரு ஆய் நின்றவனை ; தென் அழுந்தையில் மன்னி நின்ற
கரு ஆர் கற்பகத்தை—கண்டுகொண்டு, களித்தேனே. 7

நிலை ஆள் ஆக என்னை உகந்தானை, நில மகள்-தன்
முலை ஆள் வித்தகனை, முது நான்மறை வீதிதொறும்
அலை ஆர் கடல்போல் முழங்கும் தென் அழுந்தையில் மன்னிநின்ற
கலை ஆர் சொற்பொருளை—கண்டுகொண்டு, களித்தேனே. 8

பேரானை, குடந்தைப் பெருமானை, இலங்கு ஒளி சேர்
வார் ஆர் வனமுலையாள் மலர்-மங்கை நாயகனை,
ஆரா இன் அமுதை, தென் அழுந்தையில் மன்னி நின்ற
கார் ஆர் கரு முகிலை—கண்டுகொண்டு, களித்தேனே. 9

திறல் முருகன் அனையார் தென் அழுந்தையில் மன்னி நின்ற
அமுதல்வன்-அவனை, அணி ஆலியர்-கோன், மருவார்
கறை நெடு வேல் வலவன், கலிகன்றி சொல் ஐ இரண்டும்
முறை வழுவாமை வல்லார் முழுது ஆள்வர்—வான்-உலகே. 10

7, 7

திருவழுந்தூர் : 3

திருவுக்கும் திரு ஆகிய செல்வா!
தெய்வத்துக்கு அரசே! செய்ய கண்ணா!
உருவச் செஞ் சுடர் ஆழி வல்லானே!
உலகு உண்ட ஒருவா! திரு மார்பா!
ஒருவற்கு ஆற்றி உய்யும் வகை இன்றால்,
உடன் நின்று ஐவர் என்னுள் புகுந்து, ஒழியாது,
அருவித் தின்றிட, அஞ்சி நின் அடைந்தேன்—
அழுந்தூர் மேல் திசை நின்ற அம்மானே! 1

பந்து ஆர் மெல் விரல் நல் வளைத் தோளி
பாவை பூ-மகள்-தன்னொடும் உடனே
வந்தாய்! என் மனத்தே மன்னி நின்றாய்!
மால் வண்ணா! மழைபோல் ஒளி வண்ணா!
சந்தோகா! பௌழியா! தைத்திரியா!
சாம வேதியனே! நெடுமாலே!
அந்தோ! நின் அடி அன்றி, மற்று அறியேன்—
அழுந்தூர் மேல் திசை நின்ற அம்மானே! 2

நெய் ஆர் ஆழியும், சங்கமும் ஏந்தும்
நீண்ட தோள் உடையாய்! அடியேனைச்
செய்யாத உலகத்திடைச் செய்தாய் ;
சிறுமைக்கும் பெருமைக்கும் உள் புகுந்து,
பொய்யால் ஐவர் என் மெய் குடி ஏறிப்
போற்றி வாழ்வதற்கு அஞ்சி, நின் அடைந்தேன் ;
ஐயா! நின் அடி அன்றி, மற்று அறியேன்—
அழுந்தூர் மேல் திசை நின்ற அம்மானே! 3

பரனே! பஞ்சவன், பூழியன், சோழன்,
பார் மன்னர் மன்னர்-தாம் பணிந்து ஏத்தும்
வரனே! மாதவனே! மதுசூதா!
மற்று ஓர் நல் துணை நின் அலால் இலேன் காண் ;
நரனே! நாரணனே! திருநறையூர்
நம்பீ! எம் பெருமான்! உம்பர் ஆளும்
அரனே! ஆதிவராகம் முன் ஆனாய்!
அழுந்தூர் மேல் திசை நின்ற அம்மானே! 4

விண்டான் விண் புக, வெம் சமத்து அரி ஆய்,
பரியோன் மார்வு-அகம் பற்றிப் பிளந்து,
பண்டு, ஆன் உய்ய, ஓர் மால் வரை ஏந்தும்
பண்பாளா! பரனே! பவித்திரனே!
கண்டேன் நான் கலியுகத்ததன் தன்மை;
கருமம் ஆவதும் என்-தனக்கு அறிந்தேன் ;
அண்டா! நின் அடி அன்றி, மற்று அறியேன்—
அழுந்தூர் மேல் திசை நின்ற அம்மானே! 5

தோயா இன் தயிர் நெய் அமுது உண்ண,
சொன்னார் சொல்லி நகும் பரிசே, பெற்ற
தாயால் ஆப்புண்டு இருந்து, அழுது ஏங்கும்
தாடாளா! தரையோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்
சேயாய்! கிரேத, திரேத, துவாபர,
கலியுகம்-இவை நான்கும் முன் ஆனாய்!
ஆயா! நின் அடி அன்றி, மற்று அறியேன்—
அழுந்தூர் மேல் திசை நின்ற அம்மானே! 6

கறுத்து, கஞ்சனை அஞ்ச முனிந்தாய்!
கார் வண்ணா! கடல்போல் ஒளி வண்ணா!
இறுத்திட்டு ஆன் விடை ஏழும், முன் வென்றாய்!
எந்தாய்! அந்தரம் ஏழும் முன் ஆனாய்!
பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால், பொறுக்கொணாப்
போகமே நுகர்வான் புகுந்து, ஐவர்
அறுத்துத் தின்றிட, அஞ்சி, நின் அடைந்தேன்—
அழுந்தூர் மேல் திசை நின்ற அம்மானே! 7

நெடியானே! கடி ஆர்கலி நம்பீ!
நின்னையே நினைந்து இங்கு இருப்பேனைக்
கடி ஆர் காளையர் ஐவர் புகுந்து
காவல் செய்த அக் காவலைப் பிழைத்து,
குடிபோந்து, உன் அடிக்கீழ் வந்து புகுந்தேன் :
கூறை, சோறு இவை தந்து எனக்கு அருளி,
அடியேனைப் பணி ஆண்டுகொள்—எந்தாய்!
அழுந்தூர் மேல் திசை நின்ற அம்மானே! 8

கோ ஆய் ஐவர் என் மெய் குடி ஏறி,
கூறை, சோறு இவை தா என்று குமைத்து,
போகார் ; நான் அவரைப் பொறுக்ககிலேன் :
புனிதா! புள் கொடியாய்! நெடுமாலே!
தீ வாய் நாகணையில் துயில்வானே!
திருமாலே! இனிச் செய்வது ஒன்று அறியேன் ;
ஆஆ! என்று அடியேற்கு இறை இரங்காய்—
அழுந்தூர் மேல் திசை நின்ற அம்மானே! 9

அன்னம் மன்னு பைம் பூம் பொழில் சூழ்ந்த
அழுந்தூர் மேல் திசை நின்ற அம்மானைக்
கன்னி மன்னு திண் தோள் கலிகன்றி,
ஆலி நாடன், மங்கைக் குல வேந்தன்
சொன்ன இன் தமிழ் நல் மணிக் கோவை,
தூய மாலை, இவை-பத்தும் வல்லார்
மன்னி மன்னவர் ஆய், உலகு ஆண்டு,
மான வெண் குடைக்கீழ் மகிழ்வாரே. 10

7, 8

திருவழுந்தூர் : 4

பண் : சீகாமரம்

செங் கமலத் திருமகளும், புவியும் செம் பொன்
திருவடியின் இணை வருட, முனிவர் ஏத்த,
வங்கம் மலி தடங் கடலுள் அநந்தன் என்னும்
வரி அரவின் அணைத் துயின்ற மாயோன் காண்மின்—
எங்கும் மலி நிறை புகழ் நால் வேதம், ஐந்து
வேள்விகளும், கேள்விகளும் இயன்ற தன்மை
அம் கமலத்து அயன் அனையார் பயிலும் செல்வத்து
அணி அழுந்தூர் நின்று, உகந்த அமரர்-கோவே. 1

முன் இவ் உலகு ஏழும் இருள் மண்டி உண்ண,
முனிவரொடு தானவர்கள் திசைப்ப, வந்து,
பன்னு கலை நால் வேதப் பொருளை எல்லாம்
பரி முகம் ஆய் அருளிய எம் பரமன் காண்மின்—
செந்நெல் மலி கதிர் கவரி வீச, சங்கம்-
அவை முரல, செங் கமல மலரை ஏறி
அன்னம் மலி பெடையோடும் அமரும் செல்வத்து
அணி அழுந்தூர் நின்று, உகந்த அமரர்-கோவே. 2

குலத் தலைய மத வேழம் பொய்கை புக்கு,
கோள் முதலை பிடிக்க, அதற்கு அனுங்கி நின்று,
நிலத் திகழும் மலர்ச் சுடர் ஏய் சோதீ ! என்ன,
நெஞ்சு இடர் தீர்த்தருளிய என் நிமலன் காண்மின்—
மலைத் திகழ் சந்து, அகில், கனகம், மணியும் கொண்டு
வந்து உந்தி, வயல்கள்தொறும் மடைகள் பாய,
அலைத்து வரும் பொன்னி வளம் பெருகும் செல்வத்து
அணி அழுந்தூர் நின்று, உகந்த அமரர்-கோவே. 3

சிலம்பு முதல் கலன் அணிந்து, ஓர் செங்கல் குன்றம்
திகழ்ந்தது என, திரு உருவம் பன்றி ஆகி,
இலங்கு புவி மடந்தை-தனை இடந்து புல்கி,
எயிற்றிடை வைத்தருளிய எம் ஈசன் காண்மின்—
புலம்பு சிறை வண்டு ஒலிப்ப, பூகம் தொக்க
பொழில்கள்தொறும் குயில் கூவ, மயில்கள் ஆல,
அலம்பு திரைப் புனல் புடை சூழ்ந்து அழகு ஆர் செல்வத்து
அணி அழுந்தூர் நின்று, உகந்த அமரர்-கோவே. 4

சினம் மேவும் அடல் அரியின் உருவம் ஆகி,
திறல் மேவும் இரணியனது ஆகம் கீண்டு,
மனம் மேவு வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி
மாள, உயிர் வவ்விய எம் மாயோன் காண்மின்—
இனம் மேவு வரி வளைக் கை ஏந்தும், கோவை
ஏய் வாய மரதகம்போல் கிளியின் இன் சொல்,
அனம் மேவு நடை மடவார் பயிலும் செல்வத்து
அணி அழுந்தூர் நின்று, உகந்த அமரர்-கோவே. 5

வானவர்-தம் துயர் தீர வந்து தோன்றி,
மாண் உரு ஆய், மூவடி மாவலியை வேண்டி,
தான், அமர ஏழ் உலகும் அளந்த வென்றித்
தனி முதல் சக்கரப் படை என் தலைவன் காண்மின்—
தேன் அமரும் பொழில் தழுவும் எழில் கொள் வீதி
செழு மாட மாளிகைகள் கூடம்தோறும்
ஆன தொல் சீர் மறையாளர் பயிலும் செல்வத்து
அணி அழுந்தூர் நின்று, உகந்த அமரர்-கோவே. 6

பந்து அணைந்த மெல் விரலாள் சீதைக்கு ஆகி,
பகலவன் மீது இயங்காத இலங்கை வேந்தன்
அந்தம் இல் திண் கரம் சிரங்கள் புரண்டு வீழ,
அடு கணையால் எய்து, உகந்த அம்மான் காண்மின்—
செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்த நாவர்,
திசைமுகனை அனையவர்கள், செம்மை மிக்க
அந்தணர்-தம் ஆகுதியின் புகை ஆர் செல்வத்து
அணி அழுந்தூர் நின்று, உகந்த அமரர்-கோவே. 7

கும்பம் மிகு மத வேழம் குலைய, கொம்பு
பறித்து, மழ விடை அடர்த்து, குரவை கோத்து,
வம்பு அவிழும் மலர்க் குழலாள் ஆய்ச்சி வைத்த
தயிர் வெண்ணெய் உண்டு, உகந்த மாயோன் காண்மின்—
செம் பவளம் மரதகம் நல் முத்தம் காட்டத்
திகழ் பூகம், கதலி பல வளம் மிக்கு எங்கும்
அம் பொன் மதிள் பொழில் புடை சூழ்ந்து அழகு ஆர் செல்வத்து
அணி அழுந்தூர் நின்று, உகந்த அமரர்-கோவே. 8

ஊடு ஏறு கஞ்சனொடு மல்லும், வில்லும்,
ஒண் கரியும், உருள் சகடும் உடையச் செற்ற
நீடு ஏறு பெரு வலித் தோள் உடைய வென்றி
நிலவு புகழ் நேமி அங்கை நெடியோன் காண்மின்—
சேடு ஏறு பொழில் தழுவும் எழில் கொள் வீதி,
திருவிழவில் மணி அணிந்த திண்ணைதோறும்,
ஆடு ஏறு மலர்க் குழலார் பயிலும் செல்வத்து
அணி அழுந்தூர் நின்று, உகந்த அமரர்-கோவே. 9

பன்றி ஆய், மீன் ஆகி, அரி ஆய், பாரைப்
படைத்து, காத்து, உண்டு, உமிழ்ந்த பரமன்-தன்னை,
அன்று, அமரர்க்கு அதிபதியும், அயனும், சேயும்
அடி பணிய, அணி அழுந்தூர் நின்ற கோவை,
கன்றி நெடு வேல் வலவன், ஆலி நாடன்,
கலிகன்றி ஒலிசெய்த இன்பப் பாடல்
ஒன்றினொடு நான்கும் ஓர் ஐந்தும் வல்லார்
ஒலி கடல் சூழ் உலகு ஆளும் உம்பர்-தாமே. 10

7, 9

சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம்

பண் : நட்டராகம்　　தாளம் : ஏழொத்து

கள்ளம் மனம் விள்ளும் வகை கருதி, கழல் தொழுவீர் !
வெள்ளம் முது பரவைத் திரை விரிய, கரை எங்கும்
தெள்ளும் மணி திகழும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
உள்ளும், எனது உள்ளத்துளும் உறைவாரை உள்ளீரே. 1

தெருவில் திரி சிறு நோன்பியர் செஞ் சோற்றொடு கஞ்சி
மருவிப் பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது, வந்து அடைவீர்—
திருவில் பொலி மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து ;
உருவக் குறள் அடிகள் அடி உணர்மின்—உணர்வீரே! 2

பறையும் வினை ; தொழுது உய்ம்மின், நீர்—பணியும் சிறு தொண்டீர்!
அறையும் புனல் ஒருபால், வயல் ஒருபால், பொழில் ஒருபால்,
சிறை வண்டு இனம் அறையும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
உறையும் இறை அடி அல்லது, ஒன்று, இறையும், அறியேனே. 3

வான் ஆர் மதி பொதியும் சடை மழுவாளியொடு ஒருபால்
தான் ஆகிய தலைவன்-அவன், அமரர்க்கு அதிபதி ஆம் ;
தேன் ஆர் பொழில் தழுவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
ஆன்-ஆயனது அடி அல்லது, ஒன்று அறியேன் அடியேனே. 4

நந்தா நெடு நரகத்திடை நணுகாவகை, நாளும்,
எந்தாய்! என, இமையோர் தொழுது ஏத்தும் இடம், எறி நீர்ச்
செந்தாமரை மலரும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அம் தாமரை அடியாய்! உனது அடியேற்கு அருள்புரியே. 5

முழு நீலமும், மலர் ஆம்பலும், அரவிந்தமும் விரவிக்
கழுநீரொடு மடவார்-அவர் கண், வாய், முகம் மலரும்
செழு நீர் வயல் தழுவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம்
தொழும் நீர்மை-அது உடையார் அடி தொழுவார் துயர் இலரே. 6

சேய் ஓங்கு தண் திருமாலிருஞ்சோலை மலை உறையும்
மாயா ! எனக்கு உரையாய், இது—மறை நான்கின் உளாயோ ?
தீ ஓம்புகை மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்-
தாயோ ? உனது அடியார் மனத்தாயோ ? அறியேனே. 7

மை ஆர் வரி நீல மலர்க் கண்ணார் மனம் விட்டிட்டு,
உய்வான், உன கழலே தொழுது எழுவேன் ; கிளி மடவார்
செவ்வாய் மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
ஐ வாய் அரவு-அணைமேல் உறை அமலா ! அருளாயே. 8

கரு மா முகில் உருவா ! கனல் உருவா ! புனல் உருவா !
பெரு மால் வரை உருவா ! பிற உருவா ! நினது உருவா !
திரு மா மகள் மருவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அரு மா கடல் அமுதே ! உனது அடியே சரண் ஆமே. 9

சீர் ஆர் நெடு மறுகின் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
ஏர் ஆர் முகில் வண்ணன்-தனை, இமையோர் பெருமானை,
கார் ஆர் வயல் மங்கைக்கு இறை, கலியன் ஒலி மாலை
பாரார் இவை பரவித் தொழப் பாவம் பயிலாவே. 10

7, 10

திருக்கண்ணமங்கை

பெரும் புறக் கடலை, அடல் ஏற்றினை,
பெண்ணை, ஆணை, எண் இல் முனிவர்க்கு அருள்
தரும் தவத்தை, முத்தின் திரள் கோவையை,
பத்தர் ஆவியை, நித்திலத் தொத்தினை,
அரும்பினை, அலரை, அடியேன் மனத்து
ஆசையை, அமுதம் பொதி இன் சுவைக்
கரும்பினை, கனியை—சென்று நாடி—
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. 1

மெய்ந் நலத் தவத்தை, திவத்தைத் தரும்
மெய்யை, பொய்யினை, கையில் ஓர் சங்கு உடை
மைந் நிறக் கடலை, கடல் வண்ணனை,
மாலை, ஆல்இலைப் பள்ளி கொள் மாயனை,
நென்னலை, பகலை, இற்றை நாளினை,
நாளை ஆய் வரும் திங்களை, ஆண்டினை,
கன்னலை, கரும்பினிடைத் தேறலை—
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. 2

எங்களுக்கு அருள்செய்கின்ற ஈசனை,
வாச வார் குழலாள் மலை-மங்கை-தன்
பங்கனைப் பங்கில் வைத்து உகந்தான்-தன்னை,
பான்மையை, பனி மா மதியம் தவழ்
மங்குலை, சுடரை, வட மா மலை
உச்சியை, நச்சி நாம் வணங்கப்படும்
கங்குலை, பகலை—சென்று நாடி—
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. 3

பேய் முலைத் தலை நஞ்சு உண்ட பிள்ளையை,
தெள்ளியார் வணங்கப்படும் தேவனை,
மாயனை, மதிள் கோவல் இடைகழி
மைந்தனை, அன்றி, அந்தணர் சிந்தையுள்
ஈசனை, இலங்கும் சுடர்ச் சோதியை,
எந்தையை, எனக்கு எய்ப்பினில் வைப்பினை,
காசினை, மணியை—சென்று நாடி—
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. 4

ஏற்றினை, இமயத்துள் எம் ஈசனை,
இம்மையை, மறுமைக்கு மருந்தினை,
ஆற்றலை, அண்டத்து அப்புறத்து உய்த்திடும்
ஐயனை, கையில் ஆழி ஒன்று ஏந்திய
கூற்றினை, குரு மா மணிக் குன்றினை,
நின்றவூர் நின்ற நித்திலத் தொத்தினை,
காற்றினை, புனலை—சென்று நாடி—
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. 5

துப்பனை, துரங்கம் படச் சீறிய
தோன்றலை, சுடர் வான் கலன் பெய்தது ஓர்
செப்பினை, திருமங்கை மணாளனை,
தேவனை, திகழும் பவளத்து ஒளி
ஒப்பனை, உலகு ஏழினை, ஊழியை,
ஆழி ஏந்திய கையனை, அந்தணர்
கற்பினை—கழுநீர் மலரும் வயல்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. 6

திருத்தனை, திசை நான்முகன் தந்தையை,
தேவ-தேவனை, மூவரில் முன்னிய
விருத்தனை, விளங்கும் சுடர்ச் சோதியை,
விண்ணை, மண்ணினை, கண்ணுதல் கூடிய
அருத்தனை, அரியை, பரி கீறிய
அப்பனை, அப்பில் ஆர் அழல் ஆய் நின்ற
கருத்தனை—களி வண்டு அறையும் பொழில்—
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. 7

வெம் சினக் களிற்றை, விளங்காய் விழக்
கன்று வீசிய ஈசனை, பேய் மகள்
துஞ்ச நஞ்சு சுவைத்து உண்ட தோன்றலை,
தோன்றல் வாள் அரக்கன் கெடத் தோன்றிய
நஞ்சினை, அமுதத்தினை, நாதனை,
நச்சுவார் உச்சிமேல் நிற்கும் நம்பியை,
கஞ்சனைத் துஞ்ச வஞ்சித்த வஞ்சனை—
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. 8

பண்ணினை, பண்ணில் நின்றது ஓர் பான்மையை,
பாலுள் நெய்யினை, மால் உரு ஆய் நின்ற
விண்ணினை, விளங்கும் சுடர்ச் சோதியை,
வேள்வியை, விளக்கின் ஒளி-தன்னை,
மண்ணினை, மலையை, அலை நீரினை,
மாலை, மா மதியை, மறையோர்-தங்கள்
கண்ணினை—கண்கள் ஆரளவும் நின்று—
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. 9

கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன் என்று,
காதலால் கலிகன்றி உரைசெய்த
வண்ண ஒண் தமிழ் ஒன்பதோடு ஒன்று இவை
வல்லர் ஆய் உரைப்பார் மதியம் தவழ்
விண்ணில் விண்ணவர் ஆய், மகிழ்வு எய்துவர் ;
மெய்ம்மை சொல்லில், வெண் சங்கம் ஒன்று ஏந்திய
கண்ண! நின்-தனக்கும் குறிப்பு ஆகில்,
கற்கலாம் கவியின் பொருள்-தானே. 10

8, 1

திருக்கண்ணபுரம் : 1

தலைமகன்பால் ஈடுபட்ட தலைமகளது செயல்களை வினவ வந்தார்க்குத் தாய் கூறுதல்

சிலை, இலங்கு பொன் ஆழி, திண் படை, தண்டு, ஒண் சங்கம்
என்கின்றாளால் ;
மலை இலங்கு தோள் நான்கே மற்று அவனுக்கு ; எற்றே! காண்
என்கின்றாளால் ;
முலை இலங்கு பூம் பயலை முன்பு ஓட, அன்பு ஓடி,
இருக்கின்றாளால்—
கலை இலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத்து அம்மானைக்
கண்டாள்கொலோ ? 1

செருவரை முன் ஆசு அறுத்த சிலை அன்றோ கைத்தலத்தது ?
என்கின்றாளால் ;
பொரு வரை முன் போர் தொலைத்த பொன் ஆழி மற்று ஒரு கை
என்கின்றாளால் ;
ஒருவரையும் நின் ஒப்பார் ; ஒப்பு இலா என் அப்பா !
என்கின்றாளால்—
கரு வரைபோல் நின்றானை, கண்ணபுரத்து அம்மானைக்
கண்டாள்கொலோ ? 2

துன்னு மா மணி முடிமேல் துழாய் அலங்கல் தோன்றுமால்
என்கின்றாளால் ;
மின்னு மா மணி மகர குண்டலங்கள் வில் வீசும்
என்கின்றாளால் ;
பொன்னின் மா மணி ஆரம் அணி ஆகத்து இலங்குமால்
என்கின்றாளால்—
கன்னி மா மதிள் புடை சூழ் கண்ணபுரத்து அம்மானைக்
கண்டாள்கொலோ ? 3

தார் ஆய தண் துளப வண்டு உழுத வரை மார்பன்
என்கின்றாளால் ;
போர் ஆனைக் கொம்பு ஒசித்த புள்பாகன், என் அம்மான்
என்கின்றாளால் ;
ஆரானும் காண்மின்கள் அம் பவளம் வாய் அவனுக்கு
என்கின்றாளால்—
கார் வானம் நின்று அதிரும் கண்ணபுரத்து அம்மானைக்
கண்டாள்கொலோ ? 4

அடித்தலமும் தாமரையே, அம் கைகளும் பங்கயமே
என்கின்றாளால் ;
முடித்தலமும் பொன் பூணும் என் நெஞ்சத்துள் அகலா
என்கின்றாளால் ;
வடித் தடங் கண் மலரவளோ வரை ஆகத்துள் இருப்பாள் ?
என்கின்றாளால்—
கடிக் கமலம் கள் உகுக்கும் கண்ணபுரத்து அம்மானைக்
கண்டாள்கொலோ ? 5

பேர் ஆயிரம் உடைய பேராளன், பேராளன்
என்கின்றாளால் ;
ஏர் ஆர் கன மகர குண்டலத்தன், எண் தோளன்
என்கின்றாளால் ;
நீர் ஆர் மழை முகிலே, நீள் வரையே ஒக்குமால்
என்கின்றாளால்—
கார் ஆர் வயல் மருவும் கண்ணபுரத்து அம்மானைக்
கண்டாள்கொலோ ? 6

செவ் அரத்த உடை ஆடை-அதன்மேல் ஓர் சிவளிகைக் கச்சு
என்கின்றாளால் ;
அவ் அரத்த அடி-இணையும், அம் கைகளும் பங்கயமே
என்கின்றாளால் ;
மை வளர்க்கும் மணி உருவம் மரதகமோ ? மழை முகிலோ ?
என்கின்றாளால்—
கை வளர்க்கும் அழலாளர் கண்ணபுரத்து அம்மானைக்
கண்டாள்கொலோ ? 7

கொற்றப் புள் ஒன்று ஏறி, மன்றூடே வருகின்றான்
என்கின்றாளால் ;
வெற்றிப் போர் இந்திரற்கும் இந்திரனே ஒக்குமால்
என்கின்றாளால் ;
பெற்றக்கால் அவன் ஆகம், பெண் பிறந்தோம் உய்யோமோ ?
என்கின்றாளால்—
கற்ற நூல் மறையாளர் கண்ணபுரத்து அம்மானைக்
கண்டாள்கொலோ ? 8

வண்டு அமரும் வனமாலை மணி முடிமேல் மணம் நாறும்
என்கின்றாளால் ;
உண்டு இவர்பால் அன்பு எனக்கு என்று, ஒருகாலும் பிரிகிலேன்
என்கின்றாளால் ;
பண்டு, இவரைக் கண்டு அறிவது எவ் ஊரில் ? யாம் என்றே
பயில்கின்றாளால்—
கண்டவர்-தம் மனம் வழங்கும் கண்ணபுரத்து அம்மானைக்
கண்டாள்கொலோ ? 9

மா வளரும் மென் நோக்கி மாதராள் மாயவனைக்
கண்டாள் என்று,
கா வளரும் கடி பொழில் சூழ் கண்ணபுரத்து அம்மானைக்
கலியன் சொன்ன
பா வளரும் தமிழ்-மாலை பன்னிய நூல் இவை ஐந்தும்
ஐந்தும் வல்லார்
பூ வளரும் கற்பகம் சேர் பொன்-உலகில் மன்னவர் ஆய்ப்
புகழ் தக்கோரே. 10

8, 2

திருக்கண்ணபுரம் : 2

தலைவியின் நிலை கண்ட தாய் தலைமகனை இயற்பழித்தும், தலைமகளது இளமைக்கு இரங்கியும் கூறுதல்

தெள்ளியீர்! தேவர்க்கும் தேவர்! திருத் தக்கீர்!
வெள்ளியீர்! வெய்ய விழு நிதி வண்ணர்! ஓ!
துள்ளு நீர்க் கண்ணபுரம் தொழுதாள் ; இவள்
கள்வியோ ? கை வளை கொள்வது தக்கதே ? 1

நீள் நிலாமுற்றத்து நின்று இவள் நோக்கினாள் ;
காணுமோ, கண்ணபுரம்! என்று காட்டினாள் ;
பாணனார் திண்ணம் இருக்க இனி இவள்
நாணுமோ ? நன்று நன்று நறையூரர்க்கே. 2

அருவி சோர் வேங்கடம், நீர்மலை என்று வாய்-
வெருவினாள் ; மெய்யம் வினவி இருக்கின்றாள் ;
பெருகு சீர்க் கண்ணபுரம் என்று பேசினாள் ;
உருகினாள் ; உள்மெலிந்தாள் ; இது என்கொலோ ? 3

உண்ணும் நாள் இல்லை ; உறக்கமும்-தான் இல்லை ;
பெண்மையும் சால நிறைந்திலள், பேதை-தான் ;
கண்ணன் ஊர் கண்ணபுரம் தொழும் ; கார்க் கடல்
வண்ணர்மேல் எண்ணம் இவட்கு இது என்கொலோ ? 4

கண்ணன் ஊர் கண்ணபுரம் தொழும் காரிகை
பெண்மை என் ? தன்னுடை உண்மை உரைக்கின்றாள் ;
வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்ட வண்ணம் விளம்பினால்,
வண்ணமும் பொன் நிறம் ஆவது ஒழியுமே. 5

வட வரை நின்றும் வந்து, இன்று, கணபுரம்
இடவகை கொள்வது யாம் என்று பேசினாள் ;
மடவரல் மாதர் என் பேதை இவர்க்கு இவள்
கடவது என்—கண் துயில் இன்று இவர் கொள்ளவே ? 6

தரங்க நீர் பேசினும், தண் மதி காயினும்,
இரங்குமோ ? எத்தனை நாள் இருந்து எள்கினாள் !
துரங்கம் வாய் கீண்டு உகந்தானது தொன்மை ஊர்
அரங்கமே என்பது இவள்-தனக்கு ஆசையே. 7

தொண்டு, எல்லாம் நின் அடியே தொழுது உய்யுமா
கண்டு, தான் கண்ணபுரம் தொழப் போயினாள் ;
வண்டு உலாம் கோதை என் பேதை மணி நிறம்
கொண்டு, தான் கோயின்மை செய்வது தக்கதே ? 8

முள் எயிறு ஏய்ந்தில ; கூழை முடிகொடா ;
தெள்ளியள் என்பது ஓர் தேசு இலள் ; என் செய்கேன்!
கள் அவிழ் சோலைக் கணபுரம் கை தொழும்
பிள்ளையைப் பிள்ளை என்று எண்ணப் பெறுவரே ? 9

கார் மலி கண்ணபுரத்து எம் அடிகளைப்
பார் மலி மங்கையர்-கோன், பரகாலன் சொல்,
சீர் மலி பாடல் இவை பத்தும் வல்லவர்
நீர் மலி வையத்து நீடு நிற்பார்களே. 10

8, 3

திருக்கண்ணபுரம் : 3

தலைமகனைப் பிரிந்த தலைமகள் இரங்கிக் கூறுதல்

கரை எடுத்த சுரி சங்கும், கன பவளத்து எழு கொடியும்
திரை எடுத்து வரு புனல் சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து உறையும்,
விரை எடுத்த துழாய் அலங்கல் விறல் வரைத் தோள் புடைபெயர
வரை எடுத்த பெருமானுக்கு, இழந்தேன்—என் வரி வளையே. 1

அரி விரவு முகில் கணத்தால், அகில் புகையால், வரையோடும்
தெரிவு அரிய மணி மாடத் திருக்கண்ணபுரத்து உறையும்,
வரி அரவின் அணைத் துயின்று, மழை மதத்த சிறு தறு கண்
கரி வெருவ, மருப்பு ஒசித்தாற்கு, இழந்தேன்—என் கன வளையே. 2

துங்க மா மணி மாட நெடு முகட்டின் சூலிகை போம்
திங்கள் மா முகில் துணிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்து உறையும்,
பைங் கண் மால் விடை அடர்த்து, பனி மதி கோள் விடுத்து, உகந்த
செங் கண் மால் அம்மானுக்கு, இழந்தேன்—என் செறி வளையே. 3

கணம் மருவும் மயில் அகவு கடி பொழில் சூழ் நெடு மறுகின்
திணம் மருவு கன மதிள் சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து உறையும்,
மணம் மருவு தோள் ஆய்ச்சி ஆர்க்க, போய் உரலோடும்,
புணர் மருதம் இற நடந்தாற்கு, இழந்தேன்—என் பொன் வளையே. 4

வாய் எடுத்த மந்திரத்தால் அந்தணர், தம் செய் தொழில்கள்
தீ எடுத்து, மறை வளர்க்கும் திருக்கண்ணபுரத்து உறையும்,
தாய் எடுத்த சிறு கோலுக்கு உளைந்து ஓடி, தயிர் உண்ட
வாய் துடைத்த மைந்தனுக்கு, இழந்தேன்—என் வரி வளையே. 5

மடல் எடுத்த நெடுந் தாழை மருங்கு எல்லாம் வளர் பவளம்
திடல் எடுத்து, சுடர் இமைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்து உறையும்,
அடல் அடர்த்து, அன்று, இரணியனை முரண் அழிய அணி உகிரால்
உடல் எடுத்த பெருமானுக்கு, இழந்தேன்—என் ஒளி வளையே. 6

வண்டு அமரும் மலர்ப் புன்னை வரி நீழல் அணி முத்தம்
தெண் திரைகள் வரத் திரட்டும் திருக்கண்ணபுரத்து உறையும்,
எண் திசையும், எழு கடலும், இரு நிலனும், பெரு விசும்பும்,
உண்டு உமிழ்ந்த பெருமானுக்கு, இழந்தேன்—என் ஒளி வளையே. 7

கொங்கு மலி கருங் குவளை கண் ஆகத் தெண் கயங்கள்
செங் கமலம் முகம் அலர்த்தும் திருக்கண்ணபுரத்து உறையும்,
வங்கம் மலி தடங் கடலுள் வரி அரவின் அணைத் துயின்ற
செங்கமலநாபனுக்கு, இழந்தேன்—என் செறி வளையே. 8

வார் ஆளும் இளங் கொங்கை, நெடும் பணைத் தோள், மடப் பாவை
சீர் ஆளும் வரை மார்வன், திருக்கண்ணபுரத்து உறையும்,
பேராளன், ஆயிரம் பேர் ஆயிர வாய் அரவு-அணைமேல்
பேராளர் பெருமானுக்கு, இழந்தேன்—என் பெய் வளையே. 9

தே மருவு பொழில் புடை சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து உறையும்
வாமனனை மறி கடல் சூழ் வயல் ஆலி வள நாடன்,
காமரு சீர்க் கலிகன்றி கண்டு உரைத்த தமிழ்-மாலை
நா மருவி இவை பாட, வினை ஆய நண்ணாவே. 10

8, 4

திருக்கண்ணபுரம் : 4

கோல் தும்பீ

விண்ணவர்-தங்கள் பெருமான், திருமார்வன்,
மண்ணவர் எல்லாம் வணங்கும் மலி புகழ் சேர்
கண்ணபுரத்து எம் பெருமான் கதிர் முடிமேல்
வண்ண நறுந் துழாய் வந்து, ஊதாய்—கோல் தும்பீ ! 1

வேத முதல்வன், விளங்கு புரி நூலன்,
பாதம் பரவிப் பலரும் பணிந்து ஏத்தி,
காதன்மை செய்யும் கண்ணபுரத்து எம் பெருமான்
தாது நறுந் துழாய் தாழ்ந்து, ஊதாய்—கோல் தும்பீ! 2

விண்ட மலர் எல்லாம் ஊதி, நீ என் பெறுதி ?
அண்ட முதல்வன், அமரர்கள் எல்லாரும்
கண்டு வணங்கும் கண்ணபுரத்து எம் பெருமான்
வண்டு நறுந் துழாய் வந்து, ஊதாய்—கோல் தும்பீ ! 3

நீர் மலிகின்றது ஓர் மீன் ஆய், ஓர் ஆமையும் ஆய்,
சீர் மலிகின்றது ஓர் சிங்க உரு ஆகி,
கார் மலி வண்ணன் கண்ணபுரத்து எம் பெருமான்
தார் மலி தண் துழாய் தாழ்ந்து, ஊதாய்—கோல் தும்பீ ! 4

ஏர் ஆர் மலர் எல்லாம் ஊதி, நீ என் பெறுதி ?
பார் ஆர் உலகம் பரவ, பெருங் கடலுள்
கார் ஆமை ஆன கண்ணபுரத்து எம் பெருமான்
தார் ஆர் நறுந் துழாய் தாழ்ந்து, ஊதாய்—கோல் தும்பீ ! 5

மார்வில் திருவன், வலன் ஏந்து சக்கரத்தன்,
பாரைப் பிளந்த பரமன், பரஞ்சோதி,
காரில் திகழ் காயா வண்ணன் கதிர் முடிமேல்
தாரில் நறுந் துழாய் தாழ்ந்து, ஊதாய்—கோல் தும்பீ! 6

வாமனன், கற்கி, மதுசூதன், மாதவன்,
தார் மன்னு தாசரதி ஆய தடமார்வன்,
காமன்-தன் தாதை, கண்ணபுரத்து எம் பெருமான்
தாம நறுந் துழாய் தாழ்ந்து, ஊதாய்—கோல் தும்பீ! 7

நீல மலர்கள் நெடு நீர் வயல் மருங்கில்
சால மலர் எல்லாம் ஊதாதே ; வாள் அரக்கர்
காலன், கண்ணபுரத்து எம் பெருமான் கதிர் முடிமேல்
கோல நறுந் துழாய் கொண்டு, ஊதாய்—கோல் தும்பீ ! 8

நந்தன் மதலை, நில மங்கை நல் துணைவன்,
அந்தம், முதல்வன், அமரர்கள்-தம் பெருமான்,
கந்தம் கமழ் காயா வண்ணன் கதிர் முடிமேல்
கொந்து நறுந் துழாய் கொண்டு, ஊதாய்—கோல் தும்பீ ! 9

வண்டு அமரும் சோலை வயல் ஆலி நல் நாடன்,
கண்ட சீர் வென்றிக் கலியன் ஒலி மாலை
கொண்டல் நிற வண்ணன் கண்ணபுரத்தானைத்
தொண்டரோம் பாட நினைந்து, ஊதாய்—கோல் தும்பீ ! 10

8, 5

திருக்கண்ணபுரம் : 5

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு, இரங்குதல்

தந்தை காலில் விலங்கு அற, வந்து தோன்றிய
தோன்றல் பின் தமியேன்-தன்
சிந்தை போயிற்று ; திருவருள் அவனிடைப்
பெறும் அளவு இருந்தேனை,
அந்திகாவலன் அமுது உறு பசுங் கதிர்-
அவை சுட, அதனோடும்
மந்தமாருதம் வன முலை தடவந்து
வலிசெய்வது ஒழியாதே. 1

மாரி, மாக் கடல், வளைவணற்கு இளையவன்
வரை புரை திருமார்வில்
தாரின் ஆசையில் போயின நெஞ்சமும்
தாழ்ந்தது ; ஓர் துணை காணேன் ;
ஊரும் துஞ்சிற்று ; உலகமும் துயின்றது ;
ஒளியவன் விசும்பு இயங்கும்
தேரும் போயிற்று ; திசைகளும் மறைந்தன ;
செய்வது ஒன்று அறியேனே! 2

ஆயன் மாயமே அன்றி, மற்று என் கையில்
    வளைகளும் இறை நில்லா ;
பேயின் ஆர் உயிர் உண்டிடும் பிள்ளை நம்
    பெண் உயிர்க்கு இரங்குமோ ?
தூய மா மதிக் கதிர் சுட, துணை இல்லை ;
    இணை முலை வேகின்றதால் ;
ஆயன் வேயினுக்கு அழிகின்றது உள்ளமும் ;
    அஞ்சேல் என்பார் இலையே! 3

கயம் கொள் புண் தலைக் களிறு உந்து, வெம்திறல்,
    கழல் மன்னர் பெரும் போரில்
மயங்க, வெண் சங்கம் வாய் வைத்த மைந்தனும்
    வந்திலன் ; மறி கடல் நீர்
தயங்கு வெண் திரைத் திவலை நுண் பனி எனும்
    தழல் முகந்து, இள முலைமேல்
இயங்கும் மாருதம் விலங்கில், என் ஆவியை
    எனக்கு எனப் பெறலாமே. 4

ஏழு மா மரம் துளைபட, சிலை வளைத்து,
    இலங்கையை மலங்குவித்த
ஆழியான் நமக்கு அருளிய அருளொடும்
    பகல் எல்லை கழிகின்றதால் ;
தோழி! நாம் இதற்கு என் செய்தும் ? துணை இல்லை :
    சுடர் படு முதுநீரில்
ஆழ, வாழ்கின்ற ஆவியை அடுவது ஓர்
    அந்தி வந்து அடைகின்றதே! 5

முரியும் வெண் திரை முது கயம் தீப்பட,
    முழங்கு அழல் எரி அம்பின்
வரி கொள் வெம் சிலை வளைவித்த மைந்தனும்
    வந்திலன் ; என் செய்கேன் ?
எரியும் வெம் கதிர் துயின்றது ; பாவியேன்
    இணை நெடுங் கண் துயிலா ;
கரிய நாழிகை ஊழியின் பெரியன
    கழியும் ஆறு அறியேனே! 6

கலங்க மாக் கடல் கடைந்து, அடைத்து, இலங்கையர்-
    கோனது வரை ஆகம்
மலங்க, வெம் சமத்து அடு சரம் துரந்த எம்
    அடிகளும் வாராஞல் ;
இலங்கு வெம் கதிர் இள மதி-அதனொடும்
    விடை மணி அடும் ; ஆயன்
விலங்கல் வேயினது ஓசையும் ஆய், இனி
    விளைவது ஒன்று அறியேனே! 7

முழுது இவ் வையகம் முறை கெட மறைதலும்,
    முனிவனும் முனிவு எய்த,
மழுவினுல் மன்னர் ஆர் உயிர் வவ்விய
    மைந்தனும் வாராஞல் ;
ஒழுகு நுண் பனிக்கு ஒடுங்கிய பேடையை
    அடங்க, அம் சிறை கோலித்
தழுவும் நள் இருள் தனிமையின் கடியது ஓர்
    கொடு விளை அறியேனே! 8

கனம் செய் மா மதிள் கணபுரத்தவனொடும்
    கனவினில் அவன் தந்த
மனம் செய் இன்பம் வந்து உள் புக, வெள்கி, என்
    வளை நெக இருந்தேனை,
சினம் செய் மால் விடைச் சிறு மணி ஓசை என்
    சிந்தையைச் சிந்துவிக்கும் ;
அனந்தல் அன்றிலின் அரி குரல் பாவியேன்
    ஆவியை அடுகின்றதே! 9

வார் கொள் மென் முலை மடந்தையர் தடங் கடல்
    வண்ணனைத் தாள் நயந்து,
ஆர்வத்தால், அவர் புலம்பிய புலம்பலை
    அறிந்து, முன் உரைசெய்த
கார் கொள் பைம் பொழில் மங்கையர் காவலன்,
    கலிகன்றி ஒலி வல்லார்
ஏர் கொள் வைகுந்த மா நகர் புக்கு, இமை-
    யவரொடும் கூடுவரே. 10

8, 6

திருக்கண்ணபுரம் : 6

தொண்டீர்! உய்யும் வகை கண்டேன்; துளங்கா அரக்கர் துளங்க, முன்,
திண் தோள் நிமிர, சிலை வளைய, சிறிதே முனிந்த திருமார்வன்,
வண்டு ஆர் கூந்தல் மலர்-மங்கை, வடிக் கண் மடந்தை மா நோக்கம்
கண்டான், கண்டுகொண்டு உகந்த கண்ணபுரம், நாம் தொழுதுமே. 1

பொருந்தா அரக்கர் வெம் சமத்துப் பொன்ற, அன்று, புள் ஊர்ந்து,
பெருந் தோள் மாலி தலை புரள, பேர்ந்த அரக்கர் தென் இலங்கை
இருந்தார்-தம்மை உடன்கொண்டு, அங்கு, எழில் ஆர் பிலத்துப் புக்கு ஒளிப்ப,
கருந் தாள் சிலை கைக்கொண்டான் ஊர், கண்ணபுரம், நாம் தொழுதுமே.

வல்லி இடையாள் பொருட்டாக, மதிள் நீர் இலங்கையார்-கோவை
அல்லல் செய்து, வெம் சமத்துள் ஆற்றல் மிகுத்த ஆற்றலான்,
வல் ஆள் அரக்கர் குலப்பாவை வாட, முனி-தன் வேள்வியைக்
கல்விச் சிலையால் காத்தான் ஊர், கண்ணபுரம், நாம் தொழுதுமே. 3

மல்லை முந்நீர் அதர்பட, வரி வெம் சிலை கால் வளைவித்து,
கொல்லை விலங்கு பணிசெய்ய, கொடியோன் இலங்கை புகல் உற்று,
தொல்லை மரங்கள் புகப் பெய்து, துவலை நிமிர்ந்து வான் அணவ,
கல்லால் கடலை அடைத்தான் ஊர், கண்ணபுரம், நாம் தொழுதுமே. 4

ஆமை ஆகி, அரி ஆகி, அன்னம் ஆகி, அந்தணர்-தம்
ஓமம் ஆகி, ஊழி ஆகி, உவரி சூழ்ந்த நெடும் புணரி,
சேம மதிள் சூழ் இலங்கைக் கோன் சிரமும், கரமும், துணித்து, முன்,
காமன் பயந்தான் கருதும் ஊர், கண்ணபுரம், நாம் தொழுதுமே. 5

வருந்தாது இரு நீ, மட நெஞ்சே ! நம் மேல் வினைகள் வாரா.; முன்,
திருந்தா அரக்கர் தென் இலங்கை செந் தீ உண்ண, சிவந்து, ஒருநாள்
பெருந் தோள் வாணற்கு அருள் புரிந்து, பின்னை மணாளன் ஆகி, முன்
கருந் தாள் களிறு ஒன்று ஒசித்தான் ஊர், கண்ணபுரம், நாம் தொழுதுமே. 6

இலை ஆர் மலர்ப் பூம் பொய்கைவாய் முதலை-தன்னால் அடர்ப்புண்டு,
கொலை ஆர் வேழம் நடுக்கு உற்றுக் குலைய, அதனுக்கு அருள்புரிந்தான்,
அலை நீர் இலங்கை தசக்கிரீவற்கு இளையோற்கு அரசை அருளி, முன்,
கலை மாச் சிலையால் எய்தான் ஊர், கண்ணபுரம், நாம் தொழுதுமே. 7

மால் ஆய், மனமே ! அருந் துயரில் வருந்தாது இரு நீ ; வலி மிக்க
கால் ஆர் மருதும், காய் சினத்த கழுதும், கத மா, கழுதையும்,
மால் ஆர் விடையும், மத கரியும், மல்லர் உயிரும் மடிவித்து,
காலால் சகடம் பாய்ந்தான் ஊர், கண்ணபுரம், நாம் தொழுதுமே. 8

குன்றால் மாரி பழுது ஆக்கி, கொடி ஏர் இடையாள் பொருட்டாக,
வன் தாள் விடை ஏழ் அன்று அடர்த்த வானோர் பெருமான், மா மாயன்,
சென்றான் தூது பஞ்சவர்க்கு ஆய், திரி கால் சகடம் சினம் அழித்து,
கன்றால் விளங்காய் எறிந்தான் ஊர், கண்ணபுரம், நாம் தொழுதுமே. 9

கரு மா முகில் தோய் நெடு மாடக் கண்ணபுரத்து எம் அடிகளை,
திரு மா மகளால் அருள்மாரி, செழு நீர் ஆலி வள நாடன்,
மருவு ஆர் புயல் கைக் கலிகன்றி, மங்கை வேந்தன் ஒலி வல்லார்
இரு மா நிலத்துக்கு அரசு ஆகி, இமையோர் இறைஞ்ச வாழ்வாரே. 10

8, 7

திருக்கண்ணபுரம் : 7

பண் : குறிஞ்சி

வியம் உடை விடை இனம் உடைதர, மட மகள்
குயம் மிடை தட வரை அகலம்-அது உடையவர்—
நயம் உடை நடை அனம் இளையவர் நடை பயில்
கயம் மிடை கணபுரம்—அடிகள்-தம் இடமே 1

இணை மலி மருது இற, எருதினொடு இகல் செய்து,
துணை மலி முலையவள் மணம் மிகு கலவியுள்—
மணம் மலி விழவினொடு அடியவர் அளவிய
கணம் மலி கணபுரம்—அடிகள்-தம் இடமே. 2

புயல் உறு வரை-மழை பொழிதர, மணி நிரை
மயல் உற, வரை குடை எடுவிய நெடியவர்—
முயல் துளர் மிளை முயல் துள, வள விளை வயல்
கயல் துளு கணபுரம்—அடிகள்-தம் இடமே. 3

ஏதலர் நகைசெய, இளையவர் அளை வெணெய்
போது செய்து, அமரிய புனிதர்—நல் விரை மலர்
கோதிய மதுகரம் குலவிய மலர்-மகள்
காதல்செய் கணபுரம்—அடிகள்-தம் இடமே. 4

தொண்டரும் அமரரும் முனிவரும் தொழுது எழ,
அண்டமொடு அகல்-இடம் அளந்தவர்; அமர்செய்து
விண்டவர் பட, மதிள் இலங்கை, முன், எரி எழக்
கண்டவர் கணபுரம்—அடிகள்-தம் இடமே. 5

மழுவு இயல் படை உடையவன் இடம்: மழை முகில்
தழுவிய உருவினர்—திருமகள் மருவிய
கொழுவிய செழு மலர் முழுகிய பறவை பண்
எழுவிய கணபுரம்—அடிகள்-தம் இடமே. 6

பரிதியொடு அணி மதி, பனி வரை, திசை, நிலம்,
எரி தியொடு என இன இயல்வினர், செலவினர்—
சுருதியொடு அரு மறை முறை சொலும் அடியவர்
கருதிய கணபுரம்—அடிகள்-தம் இடமே. 7

படி புல்கும் அடி-இணை பலர் தொழ, மலர் வைகு
கொடி புல்கு தட வரை அகலம்-அது உடையவர்—
முடி புல்கு நெடு வயல் படை செல, அடி மலர்
கடி புல்கு கணபுரம்—அடிகள்-தம் இடமே. 8

புலம் மனும் மலர்மிசை மலர்-மகள், புணரிய
நிலமகள் என இன, மகளிர்கள் இவரொடும்
வலம் மனு படையுடை மணி வணர்—நிதி குவைக்
கலம் மனு கணபுரம்—அடிகள்-தம் இடமே. 9

மலி புகழ் கணபுரம் உடைய எம் அடிகளை
வலி கெழு மதிள் அயல் வயல் அணி மங்கையர்
கலியன தமிழ் இவை விழுமிய இசையினொடு
ஒலி சொலும் அடியவர் உறு துயர் இலரே. 10

8, 8

திருக்கண்ணபுரம் : 8

வானோர் அளவும் முது முந்நீர் வளர்ந்த காலம், வலி உருவின்
மீன் ஆய் வந்து, வியந்து, உய்யக்கொண்ட தண் தாமரைக் கண்ணன்;
ஆனா உருவில் ஆன் ஆயன்-அவனை—அம் மா விளை வயலுள்,
கான் ஆர் புறவின் கண்ணபுரத்து—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. 1

மலங்கு விலங்கு நெடு வெள்ளம் மறுக, அங்கு ஓர் வரை நட்டு,
இலங்கு சோதி ஆர் அமுதம் எய்தும் அளவு, ஓர் ஆமை ஆய்,
விலங்கல் திரியத் தடங் கடலுள் சுமந்து கிடந்த வித்தகனை—
கலங்கல் முந்நீர்க் கண்ணபுரத்து—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. 2

பார் ஆர் அளவும் முது முந்நீர் பரந்த காலம், வளை மருப்பின்
ஏர் ஆர் உருவத்து ஏனம் ஆய் எடுத்த ஆற்றல் அம்மானை—
கூர் ஆர் ஆரல் இரை கருதி, குருகு பாய, கயல் இரியும்,
கார் ஆர் புறவின் கண்ணபுரத்து—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. 3

உளைந்த அரியும் மானிடமும் உடனாய்த் தோன்ற ஒன்றுவித்து,
விளைந்த சீற்றம் விண் வெதும்ப, வேற்றோன் அகலம் வெம் சமத்துப்
பிளந்து, வளைந்த உகிரானை—பெருந் தண் செந்நெல் குலை தடிந்து,
களம் செய் புறவின் கண்ணபுரத்து—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே.4

தொழும் நீர் வடிவின் குறள் உருவு ஆய் வந்து தோன்றி, மாவலிபால்
முழுநீர் வையம் முன் கொண்ட மூவா உருவின் அம்மானை—
உழும் நீர் வயலுள் பொன் கிளைப்ப, ஒருபால் முல்லை முகையோடும்
கழுநீர் மலரும் கண்ணபுரத்து—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. 5

வடி வாய் மழுவே படை ஆக வந்து தோன்றி, மூவெழுகால்
படி ஆர் அரசு களைகட்ட பாழியானை, அம்மானை—
குடியா வண்டு கொண்டு உண்ண, கோல நீலம் மட்டு உகுக்கும்,
கடி ஆர் புறவின் கண்ணபுரத்து—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே.6

வையம் எல்லாம் உடன் வணங்க, வணங்கா மன்னனாய்த் தோன்றி,
வெய்ய சீற்றக் கடி இலங்கை குடிகொண்டு ஓட, வெம் சமத்துச்
செய்த வெம்போர் நம்பரனை—செழுந் தண் கானல் மணம் நாறும்,
கைதை வேலிக் கண்ணபுரத்து—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. 7

ஒற்றைக் குழையும் நாஞ்சிலும் ஒருபால் தோன்ற, தான் தோன்றி,
வெற்றித் தொழிலார் வேல் வேந்தர் விண்பால் செல்ல, வெம் சமத்துச்
செற்ற கொற்றத் தொழிலானை—செந்தீ மூன்றும் இல் இருப்ப,
கற்ற மறையோர் கண்ணபுரத்து—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

துவரிக் கனிவாய் நில மங்கை துயர் தீர்ந்து, உய்ய, பாரதத்துள்
இவரித்து அரசர் தடுமாற, இருள் நாள் பிறந்த அம்மானை—
உவரி ஓதம் முத்து உந்த ஒருபால், ஒருபால் ஒண் செந்நெல்
கவரி வீசும் கண்ணபுரத்து—அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. 9

மீனோடு ஆமை, கேழல், அரி, குறள் ஆய், முன்னும் இராமன் ஆய்,
தான் ஆய், பின்னும் இராமன் ஆய், தாமோதரன் ஆய், கற்கியும்
ஆனான்-தன்னைக் கண்ணபுரத்து அடியன், கலியன் ஒலிசெய்த
தேன் ஆர் இன் சொல் தமிழ்-மாலை செப்ப, பாவம் நில்லாவே. 10

8, 9

திருக்கண்ணபுரம் : 9

கைம் மான மத யானை இடர் தீர்த்த கரு முகிலை,
மைம் மான மணியை, அணி கொள் மரதகத்தை,
எம்மானை, எம் பிரானை, ஈசனை, என் மனத்துள்
அம்மானை—அடியேன் அடைந்து, உய்ந்துபோனேனே. 1

தரு, மான மழை முகிலை, பிரியாது தன் அடைந்தார்
வரும் மானம் தவிர்க்கும் மணியை, அணி உருவின்
திருமாலை, அம்மானை, அமுதத்தை, கடல் கிடந்த
பெருமானை—அடியேன் அடைந்து, உய்ந்து, பிழைத்தேனே. 2

விடை ஏழ் அன்று அடர்த்து வெகுண்டு, விலங்கல் உறப்
படையால் ஆழி தட்ட பரமன், பரஞ்சோதி,
மடை ஆர் நீலம் மல்கும் வயல் சூழ் கண்ணபுரம் ஒன்று
உடையானுக்கு அடியேன் ; ஒருவர்க்கு உரியேனோ ? 3

மிக்கானை ; மறை ஆய் விரிந்த விளக்கை ; என்னுள்
புக்கானை ; புகழ் சேர், பொலிகின்ற பொன்மலையை ;
தக்கானை ; கடிகைத் தடங் குன்றின்மிசை இருந்த
அக்காரக் கனியை—அடைந்து, உய்ந்துபோனேனே. 4

வந்தாய், என் மனத்தே ; வந்து நீ புகுந்த பின்னை,
எந்தாய்! போய் அறியாய் ; இதுவே அமையாதோ ?—
கொந்து ஆர் பைம் பொழில் சூழ் குடந்தைக் கிடந்து உகந்த
மைந்தா! உன்னை என்றும் மறவாமை பெற்றேனே. 5

எஞ்சா வெம் நரகத்து அழுந்தி நடுங்குகின்றேற்கு
அஞ்சேல் என்று, அடியேனை ஆட்கொள்ள வல்லானை—
நெஞ்சே! நீ நினையாது இறைப்பொழுதும் இருத்திகண்டாய்—
மஞ்சு ஆர் மாளிகை சூழ் வயல் ஆலி மைந்தனையே. 6

பெற்றார் பெற்று ஒழிந்தார் ; பின்னும் நின்று அடியேனுக்கு
உற்றான் ஆய், வளர்த்து, என் உயிர் ஆகி நின்றானை,
முற்றா மா மதி கோள் விடுத்தானை, எம்மானை—
எத்தால் யான் மறக்கேன் ? இது சொல், என் ஏழை நெஞ்சே!

கற்றார் பற்று அறுக்கும் பிறவிப் பெருங் கடலே
பற்றா வந்து, அடியேன் பிறந்தேன் ; பிறந்த பின்னை,
வற்றா நீர் வயல் சூழ் வயல் ஆலி அம்மானைப்
பெற்றேன் ; பெற்றதுவும், பிறவாமை பெற்றேனே. 8

கண் ஆர் கண்ணபுரம், கடிகை, கடி கமழும்
தண் ஆர் தாமரை சூழ் தலைச்சங்கம் மேல்திசையுள்
விண்ணோர் நாள்மதியை : விரிகின்ற வெம் சுடரை—
கண் ஆரக் கண்டுகொண்டு, களிக்கின்றது இங்கு என்றுகொலோ?

செரு நீர வேல் வலவன், கலிகன்றி, மங்கையர்-கோன்
கரு நீர் முகில் வண்ணன் கண்ணபுரத்தானை
இரு நீர் இன் தமிழ் இன் இசை மாலைகள் கொண்டு, தொண்டீர்!
வரும் நீர் வையம் உய்ய, இவை பாடி, ஆடுமினே. 10

8, 10

திருக்கண்ணபுரம் : 10

வண்டு ஆர் பூ மா மலர்-மங்கை மண நோக்கம்
உண்டானே!—உன்னை உகந்து-உகந்து, உன்-தனக்கே
தொண்டு ஆனேற்கு என் செய்கின்றாய்? சொல்லு—நால்வேதம்
கண்டானே! கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே! 1

பெரு நீரும், விண்ணும், மலையும், உலகு ஏழும்,
ஒரு தாரா, நின்னுள் ஒடுக்கிய நின்னை அல்லால்,
வரு தேவர் மற்று உளர் என்று என் மனத்து இறையும்
கருதேன், நான்—கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே! 2

மற்றும் ஓர் தெய்வம் உளது என்று இருப்பாரோடு
உற்றிலேன் ; உற்றதும் உன் அடியார்க்கு அடிமை,
மற்று எல்லாம் பேசிலும், நின் திரு எட்டு எழுத்தும்
கற்று, நான்—கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே! 3

பெண் ஆனாள் பேர் இளங் கொங்கையின் ஆர் அழல்போல்
உண்ணா நஞ்சு உண்டு, உகந்தாயை உகந்தேன் நான்—
மண் ஆளா! வாள் நெடுங் கண்ணி, மது மலராள்
கண்ணாளா! கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே! 4

பெற்றாரும் சுற்றமும் என்று இவை பேணேன் நான் ;
மற்று ஆரும் பற்று இலேன்; ஆதலால், நின் அடைந்தேன் ;
உற்றான் என்று உள்ளத்து வைத்து, அருள்செய் கண்டாய்—
கற்றார் சேர் கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே! 5

ஏத்தி உன் சேவடி, எண்ணி இருப்பாரைப்
பார்த்திருந்து, அங்கு நமன்-தமர் பற்றாது,
சோத்தம், நாம் அஞ்சுதும் என்று தொடாமை, நீ
காத்திபோல்—கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே! 6

வெள்ளை நீர் வெள்ளத்து அணைந்த அரவு-அணைமேல்
துள்ளு நீர் மெள்ளத் துயின்ற பெருமானே!
வள்ளலே! உன் தமர்க்கு என்றும் நமன்-தமர்
கள்ளர்போல்—கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே! 7

மாண் ஆகி வையம் அளந்ததுவும், வாள் அவுணன்
பூண் ஆகம் கீண்டதுவும், ஈண்டு, நினைந்து இருந்தேன் ;
பேணாத வல்வினையேன் இடர் எத்தனையும்
காணேன், நான்—கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே! 8

நாட்டினாய் என்னை, உனக்கு முன் தொண்டு ஆக ;
மாட்டினேன், அத்தனையே கொண்டு என் வல்வினையை ;
பாட்டினால் உன்னை என் நெஞ்சத்து இருந்தமை
காட்டினாய்—கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே! 9

கண்ட சீர்க் கண்ணபுரத்து உறை அம்மானை,
கொண்ட சீர்த் தொண்டன், கலியன் ஒலி மாலை
பண்டமாய்ப் பாடும் அடியவர்க்கு எஞ்ஞான்றும்
அண்டம் போய் ஆட்சி அவர்க்கு ; அது அறிந்தோமே. 10

9, 1

திருக்கண்ணங்குடி

வங்க மா முந்நீர், வரி நிறப் பெரிய
வாள் அரவின் அணை மேவி,
சங்கம் ஆர் அம் கை, தட மலர் உந்தி,
சாம மா மேனி என் தலைவன்—
அங்கம் ஆறு, ஐந்து வேள்வி, நால் வேதம்,
அருங் கலை பயின்று, எரி மூன்றும்
செங் கையால் வளர்க்கும் துளக்கம் இல் மனத்தோர்
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. 1

கவள மா கதத்த கரி உய்ய—பொய்கைக்
கராம் கொளக் கலங்கி, உள் நினைந்து
துவள, மேல் வந்து தோன்றி, வன் முதலை
துணிபட—சுடு படை துரந்தோன்—
குவளை, நீள் முளரி, குமுதம், ஒண் கழுநீர்,
கொய்ம் மலர் நெய்தல் ஒண் கழனி
திவளும் மாளிகை சூழ் செழு மணிப் புரிசைத்
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. 2

வாதை வந்து அடர, வானமும், நிலனும்,
மலைகளும் அலை கடல் குளிப்ப,
மீது கொண்டு உகளும் மீன் உரு ஆகி,
விரி புனல் வரி அகட்டு ஒளித்தோன்—
போது அலர் புன்னை, மல்லிகை, மௌவல்
புது விரை மது மலர் அணைந்து,
சீத ஒண் தென்றல் திசைதொறும் கமழும்
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. 3

வென்றி சேர் திண்மை, விலங்கல் மா மேனி,
வெள் எயிற்று, ஒள் எரித் தறு கண்
பன்றி ஆய், அன்று, பார்-மகள் பயலை
தீர்த்தவன் ; பஞ்சவர் பாகன்—
ஒன்று அலா உருவத்து, உலப்பு இல் பல் காலத்து,
உயர் கொடி ஒளி வளர் மதியம்
சென்று சேர் சென்னிச் சிகர நல் மாடத்
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. 4

மன்னவன் பெரிய வேள்வியில் குறள் ஆய்,
மூவடி நீரொடும் கொண்டு,
பின்னும் ஏழ் உலகும் ஈர் அடி ஆக,
பெருந் திசை அடங்கிட, நிமிர்ந்தோன்—
அன்னம், மென் கமலத்து அணி மலர்ப் பீடத்து,
அலை புனல் இலைக் குடை நீழல்,
செந்நெல் ஒண் கவரி அசைய, வீற்றிருக்கும்
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. 5

மழுவினால், அவனி அரசை, மூவெழுகால்,
மணி முடி பொடிபடுத்து, உதிரக்
குழுவு வார் புனலுள் குளித்து, வெம் கோபம்
தவிர்ந்தவன்—குலை மலி கதலிக்
குழுவும், வார் கமுகும், குரவும், நல் பலவும்,
குளிர் தரு சூதம், மாதவியும்
செழுமை ஆர் பொழில்கள் தழுவும், நல் மாடத்
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. 6

வான் உளார்-அவரை வலிமையால் நலியும்
மறி கடல் இலங்கையார்-கோனை,
பானு நேர் சரத்தால் பனங்கனிபோலப்
பரு முடி உதிர, வில் வளைத்தோன்—
கான் உலாம் மயிலின் கணங்கள் நின்று ஆட,
கண முகில் முரசம் நின்று அதிர,
தேன் உலாம் வரி வண்டு இன் இசை முரலும்
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. 7

அரவ நீள் கொடியோன் அவையுள் ஆசனத்தை
அஞ்சிடாதே இட, அதற்கு,
பெரிய மா மேனி அண்டம் ஊடுருவ,
பெருந் திசை அடங்கிட, நிமிர்ந்தோன்—
வரையின் மா மணியும், மரதகத் திரளும்,
வயிரமும், வெதிர் உதிர் முத்தும்
திரை கொணர்ந்து உந்தி, வயல்தொறும் குவிக்கும்
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. 8

பன்னிய பாரம் பார்-மகட்கு ஒழிய,
பாரத மா பெரும் போரில்
மன்னர்கள் மடிய, மணி நெடுந் திண் தேர்
மைத்துனற்கு உய்த்த மா மாயன்—
துன்னு மாதவியும், சுரபுனைப் பொழிலும்,
சூழ்ந்து எழு செண்பக மலர்வாய்,
தென்ன என்று அளிகள் முரன்று இசைபாடும்
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. 9

கலை உலா அல்குல் காரிகைதிறத்து,
கடல் பெரும் படையொடும் சென்று,
சிலையினால் இலங்கை தீ எழச் செற்ற
திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானை
மலை குலாம் மாட மங்கையர் தலைவன்
மான வேல் கலியன் வாய் ஒலிகள்
உலவு சொல்-மாலை ஒன்பதோடு ஒன்றும்
வல்லவர்க்கு இல்லை—நல்குரவே. 10

9, 2

திருநாகை : அச்சோப்பதிகம்

தலைவனது உருவெளிப்பாட்டில் நலியும் தலைவி தோழியிடம் கூறுதல்

பொன், இவர் மேனி ; மரதகத்தின்
பொங்கு இளஞ் சோதி அகலத்து ஆரம்
மின் ; இவர் வாயில் நல் வேதம் ஓதும்
வேதியர் ; வானவர் ஆவர் ; தோழீ !
என்னையும் நோக்கி, என் அல்குல் நோக்கி,
ஏந்து இளங் கொங்கையும் நோக்குகின்றார் ;
அன்னை என் நோக்கும் என்று அஞ்சுகின்றேன்—
அச்சோ, ஒருவர் அழகியவா! 1

தோடு அவிழ் நீலம் மணம் கொடுக்கும்
சூழ் புனல் சூழ் குடந்தைக் கிடந்த
சேடர்கொல் என்று தெரிக்கமாட்டேன் ;
செஞ் சுடர் ஆழியும் சங்கும் ஏந்தி,
பாடக மெல் அடியார் வணங்க,
பல் மணி முத்தொடு இலங்கு சோதி
ஆடகம் பூண்டு, ஒரு நான்கு தோளும்—
அச்சோ, ஒருவர் அழகியவா! 2

வேய் இருஞ் சோலை விலங்கல் சூழ்ந்த
மெய்ய மணாளர் இவ் வையம் எல்லாம்
தாயின நாயகர் ஆவர், தோழீ!
தாமரைக் கண்கள் இருந்த ஆறு!
சேய் இருங் குன்றம் திகழ்ந்தது ஒப்பச்
செவ்விய ஆகி மலர்ந்த சோதி
ஆயிரம் தோளொடு இலங்கு பூணும்—
அச்சோ, ஒருவர் அழகியவா! 3

வம்பு அவிழும் துழாய் மாலை தோள்மேல் ;
கையன ஆழியும் சங்கும் ஏந்தி ;
நம்பர் நம் இல்லம் புகுந்து நின்றார் ;
நாகரிகர் ; பெரிதும் இளையர் ;
செம் பவளம் இவர் வாயின் வண்ணம் ;
தேவர் இவரது உருவம் சொல்லில்,
அம் பவளத் திரளேயும் ஒப்பர்—
அச்சோ, ஒருவர் அழகியவா! 4

கோழியும் கூடலும் கோயில் கொண்ட
கோவலரே ஒப்பர் ; குன்றம் அன்ன
பாழி அம் தோளும் ஓர் நான்கு உடையர் ;
பண்டு இவர்-தம்மையும் கண்டறியோம் ;
வாழியரோ! இவர் வண்ணம் எண்ணில்,
மா கடல் போன்று உளர் ; கையில் வெய்ய
ஆழி ஒன்று ஏந்தி, ஓர் சங்கு பற்றி—
அச்சோ, ஒருவர் அழகியவா! 5

வெம் சின வேழ மருப்பு ஒசித்த
வேந்தர்கொல் ? ஏந்திழையார் மனத்தைத்
தஞ்சு உடையாளர்கொல் ? யான் அறியேன் ;
தாமரைக் கண்கள் இருந்த ஆறு!
கஞ்சனை அஞ்ச முன் கால் விசைத்த
காளையர் ஆவர் ; கண்டார் வணங்கும்
அஞ்சன மா மலையேயும் ஒப்பர்—
அச்சோ, ஒருவர் அழகியவா! 6

பிணி அவிழ் தாமரை மொட்டு அலர்த்தும்
பேர் அருளாளர்கொல்? யான் அறியேன்;
பணியும் என் நெஞ்சம்; இது என்கொல்? தோழீ!
பண்டு இவர்-தம்மையும் கண்டறியோம்;
அணி கெழு தாமரை அன்ன கண்ணும்;
அம் கையும் பங்கயம்; மேனி வானத்து
அணி கெழு மா முகிலேயும் ஒப்பர்—
அச்சோ, ஒருவர் அழகியவா! 7

மஞ்சு உயர் மா மதி தீண்ட நீண்ட
மாலிருஞ்சோலை மணாளர் வந்து, என்
நெஞ்சுள்ளும் கண்ணுள்ளும் நின்று, நீங்கார்;
நீர்மலையார்கொல்? நினைக்கமாட்டேன்;
மஞ்சு உயர் பொன்மலைமேல் எழுந்த
மா முகில் போன்று உளர்; வந்து காணீர்!
அம் சிறைப் புள்ளும் ஒன்று ஏறி வந்தார்—
அச்சோ, ஒருவர் அழகியவா! 8

எண் திசையும் எறி நீர்க் கடலும்
ஏழ் உலகும் உடனே விழுங்கி,
மண்டி ஓர் ஆல்இலைப் பள்ளிகொள்ளும்
மாயர்கொல்? மாயம் அறியமாட்டேன்;
கொண்டல், நல் மால்வரையேயும் ஒப்பர்;
கொங்கு அலர் தாமரை, கண்ணும் வாயும்;
அண்டத்து அமரர் பணிய நின்றார்—
அச்சோ, ஒருவர் அழகியவா! 9

அன்னமும் கேழலும் மீனும் ஆய
ஆதியை, நாகை அழகியாரை,
கன்னி நல் மா மதிள் மங்கை வேந்தன்,
காமரு சீர்க் கலிகன்றி குன்றா
இன் இசையால் சொன்ன செஞ்சொல் மாலை
ஏழும், இரண்டும், ஓர் ஒன்றும் வல்லார்
மன்னவர் ஆய் உலகு ஆண்டு, மீண்டும்
வானவர் ஆய், மகிழ்வு எய்துவரே. 10

9, 3

திருப்புல்லாணி : 1

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஆற்றாமை மிகுதியால் தலைவனிடம் செல்லத் துணிந்து, நெஞ்சையும் தோழியையும் துணைவேண்டிக் கூறுதல்

தன்னை நைவிக்கிலேன் ; வல் வினையேன் ; தொழுதும் எழு—
பொன்னை நைவிக்கும் அப் பூஞ் செருந்தி மண நீழல்வாய்
என்னை நைவித்து, எழில் கொண்டு அகன்ற பெருமான் இடம்,
புன்னை முத்தம் பொழில் சூழ்ந்து அழகு ஆய புல்லாணியே. 1

உருகி, நெஞ்சே! நினைந்து, இங்கு இருந்து என் ? தொழுதும் எழு—
முருகு வண்டு உண் மலர்க் கைதையின் நீழலில், முன் ஒருநாள்,
பெருகு காதன்மை என் உள்ளம் எய்தப் பிரிந்தான் இடம்,
பொருது முந்நீர் கரைக்கே மணி உந்து புல்லாணியே. 2

ஏது செய்தால் மறக்கேன் ? மனமே! தொழுதும் எழு—
தாது மல்கு தடம் சூழ் பொழில் தாழ்வர் தொடர்ந்து, பின்,
பேதை நின்னைப் பிரியேன் இனி என்று அகன்றான் இடம்,
போது நாளும் கமழும் பொழில் சூழ்ந்த புல்லாணியே. 3

கொங்கு உண் வண்டே கரியாக வந்தான், கொடியேற்கு முன்,
நங்கள் ஈசன் நமக்கே பணித்த மொழி செய்திலன் ;
மங்கை நல்லாய்! தொழுதும் எழு—போய் அவன் மன்னும் ஊர்,
பொங்கு முந்நீர் கரைக்கே மணி உந்து புல்லாணியே. 4

உணரில் உள்ளம் சுடுமால் ; வினையேன் ; தொழுதும் எழு—
துணரி நாழல் நறும் போது நம் சூழ் குழல் பெய்து, பின்,
தணரில் ஆவி தளரும் என அன்பு தந்தான் இடம்,
புணரி ஓதம் பணில மணி உந்து புல்லாணியே. 5

எள்கி, நெஞ்சே! நினைந்து, இங்கு இருந்து என் ? தொழுதும் எழு—
வள்ளல், மாயன், மணிவண்ணன், எம்மான் மருவும் இடம்,
கள் அவிழும் மலர்க் காவியும், தூ மடல் கைதையும்,
புள்ளும், அள்ளல் பழனங்களும் சூழ்ந்த புல்லாணியே. 6

பரவி, நெஞ்சே! தொழுதும் எழு—போய் அவன் பாலம் ஆய்
இரவும் நாளும், இனி, கண் துயிலாது இருந்து என் பயன் ?
விரவி முத்தம் நெடு வெண் மணல் மேல் கொண்டு, வெண் திரை
புரவி என்னப் புதம்செய்து, வந்து உந்து புல்லாணியே. 7

அலமும் ஆழிப் படையும் உடையார் நமக்கு அன்பர் ஆய்,
சலம்-அது ஆகி, தகவு ஒன்று இலர் ; நாம் தொழுதும் எழு—
உலவு கால் நல் கழி ஓங்கு தண் பைம் பொழிலூடு இசை
புலவு கானல் களி வண்டு இனம் பாடு புல்லாணியே. 8

ஓதி நாமம், குளித்து, உச்சி-தன்னால் ஒளி மா மலர்ப்
பாதம் நாளும் பணிவோம், நமக்கே நலம் ஆதலின் ;
ஆது தாரான் எனினும், தரும் ; அன்றியும் அன்பர் ஆய்ப்
போதும் ; மாதே! தொழுதும்—அவன் மன்னு புல்லாணியே. 9

இலங்கு முத்தும், பவளக் கொழுந்தும், எழில் தாமரைப்
புலங்கள் முற்றும் பொழில் சூழ்ந்து அழகு ஆய புல்லாணிமேல்,
கலங்கல் இல்லாப் புகழான் கலியன் ஒலிமாலைகள்
வலம்கொள் தொண்டர்க்கு இடம் ஆவது—பாடு இல் வைகுந்தமே. 10

9, 4

திருப்புல்லாணி : 2

பிரிவு ஆற்றாத தலைவி பறவைகளைத் தூது விட்டும்,
பிறை, தென்றல் முதலியவற்றால் வருந்தியும் கூறுதல்

கா ஆர் மடல் பெண்ணை அன்றில் அரிகுரலும்
ஏ வாயினூடு இயங்கும் எஃகின் கொடிதாலோ!
பூ ஆர் மணம் கமழும் புல்லாணி கைதொழுதேன் ;
பாவாய்! இது நமக்கு ஓர் பான்மையே ஆகாதே ? 1

முன்னம் குறள் உரு ஆய், மூவடி மண் கொண்டு அளந்த
மன்னன் சரிதைக்கே மால் ஆகி, பொன் பயந்தேன் ;
பொன்னம் கழிக் கானல் புள் இனங்காள்! புல்லாணி,
அன்னம் ஆய் நூல் பயந்தாற்கு, ஆங்கு இதனைச் செப்புமினே. 2

வவ்வி, துழாய்-அதன்மேல், சென்ற தனி நெஞ்சம்
செவ்வி அறியாது நிற்கும்கொல் ? நித்திலங்கள்
பவ்வத் திரை உலவு புல்லாணி கைதொழுதேன் ;
தெய்வச் சிலையாற்கு என் சிந்தை-நோய் செப்புமினே. 3

பரிய இரணியனது ஆகம் அணி உகிரால்
அரி உரு ஆய்க் கீண்டான் அருள் தந்தவா நமக்கு!
பொரு திரைகள் போந்து உலவு புல்லாணி கைதொழுதேன் ;
அரி மலர்க் கண் நீர் ததும்ப, அம் துகிலும் நில்லாவே. 4

வில்லால், இலங்கை மலங்க, சரம் துரந்த
வல்லாளன் பின் போன நெஞ்சம் வரும் அளவும்,
எல்லாரும் என்-தன்னை ஏசிலும், பேசிடினும்,
புல்லாணி எம் பெருமான் பொய் கேட்டு இருந்தேனே. 5

சுழன்று இலங்கு வெம் கதிரோன் தேரோடும் போய் மறைந்தான்;
அழன்று கொடிது ஆகி, அம் சுடரோன் தான் அடுமால் ;
செழுந் தடம் பூஞ் சோலை சூழ் புல்லாணி கைதொழுதேன் ;
இழந்திருந்தேன்—என்-தன் எழில் நிறமும், சங்குமே. 6

கனை ஆர் இடி-குரலின் கார் மணியின் நா ஆடல்
தினையேனும் நில்லாது ; தீயில் கொடிதாலோ!
புனை ஆர் மணி மாடப் புல்லாணி கைதொழுதேன் ;
வினையேன்மேல் வேலையும் வெம் தழலே வீசுமே. 7

தூம்பு உடைக் கை வேழம் வெருவ, மருப்பு ஒசித்த
பாம்பின் அணையான் அருள்தந்தவா நமக்கு!
பூஞ் செருந்தி பொன் சொரியும் புல்லாணி கைதொழுதேன் ;
தேம்பல் இளம் பிறையும் என்-தனக்கு ஓர் வெம் தழலே. 8

வேதமும், வேள்வியும், விண்ணும், இரு சுடரும்,
ஆதியும் ஆனான் அருள்தந்தவா நமக்கு!
போது அலரும் புன்னை சூழ் புல்லாணி கைதொழுதேன் ;
ஓதமும் நானும் உறங்காது இருந்தேனே. 9

பொன் அலரும் புன்னை சூழ் புல்லாணி அம்மானை
மின்-இடையார் வேட்கை நோய் கூர இருந்ததனை,
கல் நவிலும் திண் தோள் கலியன் ஒலிவல்லார்
மன்னவர் ஆய் மண் ஆண்டு, வான் நாடும் முன்னுவரே. 10

9, 5

திருக்குறுங்குடி : 1

பிரிவு ஆற்றாத தலைவி, தலைவன் இருக்கும் இடத்தில் தன்னைக் கொண்டு சேர்க்குமாறு, தாயர் தோழியரை வேண்டுதல்

தவள இளம் பிறை, துள்ளும் முந்நீர்,
தண் மலர்த் தென்றலோடு, அன்றில் ஒன்றி,
துவள, என் நெஞ்சகம், சோர ஈரும் ;
சூழ் பனி நாள் துயிலாதிருப்பேன் ;
இவளும் ஓர் பெண்கொடி என்று இரங்கார் ;
என் நலம் ஐந்தும் முன் கொண்டு போன
குவளை மலர் நிற வண்ணர் மன்னு
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். 1

தாது அவிழ் மல்லிகை புல்லி வந்த,
தண் மதியின், இள வாடை, இன்னே,
ஊதை திரிதந்து உழறி உண்ண,
ஓர் இரவும் உறங்கேன் ; உறங்கும்
பேதையர் பேதைமையால் இருந்து
பேசிலும், பேசுக ; பெய்வளையார்
கோதை நறு மலர் மங்கை மார்வன்
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். 2

காலையும் மாலை ஒத்துண்டு, கங்குல்
நாழிகை ஊழியில் நீண்டு உலாவும்
போல்வது ஓர் தன்மை புகுந்து நிற்கும் ;
பொங்கு அழலே ஒக்கும், வாடை சொல்லில் ;
மாலவன் மா மணி வண்ணன் மாயம்
மற்றும் உள ; அவை வந்திடாமுன்,
கோல மயில் பயிலும் புறவின்
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். 3

கரு மணி பூண்டு, வெண் நாகு அணைந்து,
கார் இமில் ஏற்று அணர் தாழ்ந்து உலாவும்
ஒரு மணி ஓசை என் உள்ளம் தள்ள,
ஓர் இரவும் உறங்காதிருப்பேன்—
பெரு மணி வானவர் உச்சி வைத்த
பேர் அருளாளன் பெருமை பேசி ;
குரு மணி நீர் கொழிக்கும் புறவின்
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். 4

திண் திமில் ஏற்றின் மணியும், ஆயன்
தீம் குழல் ஓசையும், தென்றலோடு
கொண்டது ஓர் மாலையும், அந்தி ஈன்ற
கோல இளம்பிறையோடு கூடி,
பண்டைய அல்ல இவை நமக்கு ;
பாவியேன் ஆவியை வாட்டம் செய்யும் ;
கொண்டல் மணி நிற வண்ணர் மன்னு
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். 5

எல்லியும் நன் பகலும் இருந்தே
ஏசிலும், ஏசுக ; ஏந்திழையார்,
நல்லர் ; அவர் திறம் நாம் அறியோம் ;
நாண், மடம், அச்சம் நமக்கு இங்கு இல்லை ;
வல்லன சொல்லி மகிழ்வரேலும்,
மா மணி வண்ணரை நாம் மறவோம் ;
கொல்லை வளர் இள முல்லை புல்கு
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். 6

செங் கண் நெடிய கரிய மேனித்
தேவர் ஒருவர் இங்கே புகுந்து, என்
அங்கம் மெலிய, வளை கழல,
ஆதுகொலோ ? என்று சொன்ன பின்னை,
ஐங்கணை வில்லி தன் ஆண்மை என்னோடு
ஆடும்-அதனை அறியமாட்டேன் ;
கொங்கு அலர் தண் பணை சூழ் புறவின்
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். 7

கேவலம் அன்று கடலின் ஓசை ;
கேள்மின்கள் ; ஆயன் கை ஆம்பல் வந்து, என்
ஆவி அளவும் அணைந்து நிற்கும் ;
அன்றியும் ஐந்து கணை தெரிந்திட்டு,
ஏ வலம் காட்டி, இவன் ஒருவன்
இப்படியே புகுந்து எய்திடாமுன்,
கோவலர் கூத்தன் குறிப்பு அறிந்து,
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். 8

சோத்து என நின்று தொழ இரங்கான் ;
தொல் நலம் கொண்டு எனக்கு இன்று தாறும்
போர்ப்பது ஓர் பொன்-படம் தந்து போனான் ;
போயின ஊர் அறியேன் ; என் கொங்கை
மூத்திடுகின்றன, மற்று அவன்-தன்
மொய் அகலம் அணையாது, வாளா ;
கூத்தன் இமையவர்-கோன் விரும்பும்
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். 9

செற்றவன் தென் இலங்கை மலங்க,
தேவர் பிரான், திரு மா மகளைப்
பெற்றும், என் நெஞ்சகம் கோயில் கொண்ட
பேர்-அருளாளன் பெருமை பேசக்
கற்றவன் காமரு சீர்க் கலியன்
கண் அகத்தும் மனத்தும் அகலாக்
கொற்றவன், முற்று உலகு ஆளி நின்ற
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். 10

9, 6

திருக்குறுங்குடி : 2

அக்கும், புலியின் அதளும் உடையார்-அவர் ஒருவர்
பக்கம் நிற்க, நின்ற பண்பர் ஊர்போலும்—
தக்க மரத்தின் தாழ் சினை ஏறி, தாய் வாயில்
கொக்கின் பிள்ளை வெள் இறவு உண்ணும் குறுங்குடியே. 1

துங்க ஆர் அரவத் திரை வந்து உலவ, தொடு கடலுள்
பொங்கு ஆர் அரவில் துயிலும் புனிதர் ஊர்போலும்—
செங் கால் அன்னம் நிகழ் தண் பணையில் பெடையோடும்
கொங்கு ஆர் கமலத்து அலரில் சேரும் குறுங்குடியே. 2

வாழக் கண்டோம் ; வந்து காண்மின் ; தொண்டீர்காள்!—
கேழல் செங்கண் மா முகில் வண்ணர் மருவும் ஊர்—
ஏழைச் செங்கால் இன் துணை நாரைக்கு இரை தேடி,
கூழைப் பார்வைக் கார் வயல் மேயும் குறுங்குடியே. 3

சிரம் முன் ஐந்தும் ஐந்தும் சிந்தச் சென்று, அரக்கன்,
உரமும் கரமும் துணித்த உரவோன் ஊர்போலும்—
இரவும் பகலும் ஈன் தேன் முரல, மன்று எல்லாம்
குரவின் பூவே-தான் மணம் நாறும் குறுங்குடியே. 4

கவ்வைக் களிற்று மன்னர் மாள, கலி மாத் தேர்
ஐவர்க்கு ஆய், அன்று, அமரில் உய்த்தான் ஊர்போலும்—
மை வைத்து இலங்கு கண்ணார்-தங்கள் மொழி ஒப்பான்,
கொவ்வைக் கனி வாய்க் கிள்ளை பேசும் குறுங்குடியே. 5

தீ, நீர், வண்ண மா மலர் கொண்டு, விரை ஏந்தி,
தூ நீர் பரவித் தொழுமின் ; எழுமின் ; தொண்டர்காள்!—
மா நீர் வண்ணர் மருவி உறையும் இடம், வானில்
கூன் நீர் மதியை மாடம் தீண்டும் குறுங்குடியே. 6

வல்லிச் சிறு நுண் இடையாரிடை நீர் வைக்கின்ற
அல்லல் சிந்தை தவிர, அடைமின், அடியீர்காள்!—
சொல்லில் திருவே அனையார் கனி வாய் எயிறு ஒப்பான்,
கொல்லை முல்லை மெல் அரும்பு ஈனும் குறுங்குடியே. 7

நார் ஆர் இண்டை நாள் மலர் கொண்டு, நம் தமர்காள்!
ஆரா அன்போடு எம்பெருமான் ஊர்—அடைமின்கள்—
தாரா ஆரும் வார் புனல் மேய்ந்து, வயல் வாழும்
கூர் வாய் நாரை பேடையொடு ஆடும் குறுங்குடியே. 8

நின்ற வினையும் துயரும் கெட, மா மலர் ஏந்தி,
சென்று பணிமின், எழுமின், தொழுமின், தொண்டர்காள்!
என்றும் இரவும் பகலும் வரி வண்டு இசை பாட,
குன்றின் முல்லை மன்றிடை நாறும் குறுங்குடியே. 9

சிலையால் இலங்கை செற்றான், மற்று, ஓர் சின வேழம்
கொலை ஆர் கொம்பு கொண்டான் மேய குறுங்குடிமேல்
கலை ஆர் பனுவல் வல்லான் கலியன் ஒலி மாலை
நிலை ஆர் பாடல் பாடப் பாவம் நில்லாவே. 10

9, 7

திருவல்லவாழ்

தந்தை தாய் மக்களே சுற்றம் என்று உற்றவர் பற்றி நின்ற
பந்தம் ஆர் வாழ்க்கையை நொந்து, நீ பழி எனக் கருதினையேல்,
அந்தம் ஆய், ஆதி ஆய், ஆதிக்கும் ஆதி ஆய், ஆயன் ஆய
மைந்தனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லை ஆய், மருவு, நெஞ்சே! 1

மின்னும், மா வல்லியும், வஞ்சியும் வென்ற நுண் இடை நுடங்கும்
அன்ன மென் நடையினார் கலவியை அருவருத்து அஞ்சினையேல்,
துன்னு மா மணி முடிப் பஞ்சவர்க்கு ஆகி, முன், தூது சென்ற
மன்னனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லை ஆய், மருவு, நெஞ்சே! 2

பூண் உலாம் மென் முலைப் பாவைமார் பொய்யினை மெய் இது என்று,
பேணுவார் பேசும் அப் பேச்சை நீ பிழை எனக் கருதினையேல்,
நீள் நிலா வெண் குடை வாணனார் வேள்வியில் மண் இரந்த
மாணியார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லை ஆய், மருவு, நெஞ்சே! 3

பண் உலாம் மென் மொழிப் பாவைமார் பணை முலை அணைதும் நாம் என்று,
எண்ணுவார் எண்ணம்-அது ஒழித்து,நீ பிழைத்து உயக் கருதினையேல்,
விண் உளார், விண்ணின் மீது இயன்ற வேங்கடத்து உளார், வளங்கொள் முந்நீர்
வண்ணனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லை ஆய், மருவு, நெஞ்சே! 4

மஞ்சு தோய் வெண் குடை மன்னர் ஆய்,வாரணம் சூழ வாழ்ந்தார்
துஞ்சினார் என்பது ஓர் சொல்லை நீ துயர் எனக் கருதினையேல்,
நஞ்சு தோய் கொங்கைமேல் அம் கை வாய் வைத்து, அவள் நாளை உண்ட
மஞ்சனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லை ஆய், மருவு, நெஞ்சே! 5

உருவின் ஆர் பிறவி சேர் ஊன் பொதி நரம்பு தோல் குரம்பையுள் புக்கு,
அருவி நோய் செய்து நின்று, ஐவர்-தாம் வாழ்வதற்கு அஞ்சினையேல்,
திருவின் ஆர் வேதம் நான்கு, ஐந்து தீ வேள்வியோடு அங்கம் ஆறும்
மருவினார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லை ஆய், மருவு, நெஞ்சே! 6

நோய் எலாம் பெய்தது ஓர் ஆக்கையை மெய் எனக் கொண்டு, வாளா,
பேயர்-தாம் பேசும் அப் பேச்சை நீ பிழை எனக் கருதினையேல்,
தீ உலாம் வெம் கதிர், திங்கள் ஆய், மங்குல் வான் ஆகி நின்ற
மாயனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லை ஆய், மருவு, நெஞ்சே! 7

மஞ்சு சேர் வான், எரி, நீர், நிலம், கால் இவை மயங்கி நின்ற
அஞ்சு சேர் ஆக்கையை அரணம் அன்று என்று உயக் கருதினையேல்,
சந்து சேர் மென் முலைப் பொன் மலர்ப் பாவையும் தாமும் நாளும்
வந்து சேர் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லை ஆய், மருவு, நெஞ்சே ! 8

வெள்ளியார், பிண்டியார், போதியார் என்று இவர் ஓதுகின்ற
கள்ள நூல்-தன்னையும் கருமம் அன்று என்று உயக் கருதினையேல்,
தெள்ளியார் கைதொழும் தேவனார், மா முநீர் அமுது தந்த
வள்ளலார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லை ஆய், மருவு, நெஞ்சே! 9

மறைவலார் குறைவு இலார் உறையும் ஊர் வல்லவாழ் அடிகள்-தம்மைச்
சிறை குலாம் வண்டு அறை சோலை சூழ் கோல நீள் ஆலி நாடன்
கறை உலாம் வேல்வல கலியன் வாய் ஒலி இவை கற்று வல்லார்
இறைவர் ஆய், இரு நிலம் காவல் பூண்டு, இன்பம் நன்கு எய்துவாரே.

9, 8

திருமாலிருஞ்சோலை : 1

முந்துற உரைக்கேன்; விரைக் குழல் மடவார்
கலவியை விடு தடுமாறல்;
அந்தரம் ஏழும், அலை கடல் ஏழும்,
ஆய எம் அடிகள்-தம் கோயில்—
சந்தொடு மணியும் அணி மயில் தழையும்
தழுவி வந்து, அருவிகள் நிரந்து,
வந்து இழி சாரல் மாலிருஞ்சோலை—
வணங்குதும் வா, மட நெஞ்சே! 1

இண்டையும் புனலும் கொண்டு, இடை இன்றி,
எழுமினோ தொழுதும் என்று, இமையோர்,
அண்டரும் பரவ, அரவணைத் துயின்ற
சுடர் முடிக் கடவுள்-தம் கோயில்—
விண்டு அலர் தூளி வேய் வளர் புறவில்
விரை மலர் குறிஞ்சியின் நறுந் தேன்
வண்டு அமர் சாரல் மாலிருஞ்சோலை—
வணங்குதும் வா, மட நெஞ்சே ! 2

பிணி வளர் ஆக்கை நீங்க நின்று ஏத்த,
பெரு நிலம் அருளின் முன் அருளி,
அணி வளர் குறள் ஆய், அகல்-இடம் முழுதும்
அளந்த எம் அடிகள்-தம் கோயில்—
கணி வளர் வேங்கை நெடு நிலம்-அதனில்
குறவர்-தம் கவணிடைத் துரந்த
மணி வளர் சாரல் மாலிருஞ்சோலை—
வணங்குதும் வா, மட நெஞ்சே! 3

சூர்மையில் ஆய பேய் முலை சுவைத்து,
சுடு சரம் அடு சிலைத் துரந்து,
நீர்மை இலாத தாடகை மாள
நினைந்தவர் மனம் கொண்ட கோயில்—
கார் மலி வேங்கை கோங்கு அலர் புறவில்
கடி மலர்க் குறிஞ்சியின் நறுந் தேன்
வார் புனல் சூழ் தண் மாலிருஞ்சோலை—
வணங்குதும் வா, மட நெஞ்சே! 4

வணங்கல் இல் அரக்கன் செருக்களத்து அவிய,
மணி முடி ஒருபதும் புரள,
அணங்கு எழுந்து அவன்-தன் கவந்தம் நின்று ஆட,
அமர் செய்த அடிகள்-தம் கோயில்—
பிணங்கலின் நெடு வேய் நுதி முகம் கிழிப்ப,
பிரசம் வந்து இழிதர, பெருந் தேன்
மணங் கமழ் சாரல் மாலிருஞ்சோலை—
வணங்குதும் வா, மட நெஞ்சே! 5

விடம் கலந்து அமர்ந்த அரவணைத் துயின்று,
விளங்கனிக்கு இளங் கன்று விசிறி,
குடம் கலந்து ஆடி, குரவை முன் கோத்த
கூத்த, எம் அடிகள்-தம் கோயில்—
தடங் கடல் முகந்து விசும்பிடைப் பிளிற,
தடவரைக் களிறு என்று முனிந்து,
மடங்கல் நின்று அதிரும் மாலிருஞ்சோலை—
வணங்குதும் வா, மட நெஞ்சே! 6

தேனுகன் ஆவி போய் உக, அங்கு ஓர்
செழுந் திரள் பனங்கனி உதிர,
தான் உகந்து எறிந்த தடங் கடல் வண்ணர்
எண்ணி, முன் இடம் கொண்ட கோயில்—
வானகச் சோலை மரதகச் சாயல்
மா மணிக் கல் அதர் நுழைந்து,
மான் நுகர் சாரல் மாலிருஞ்சோலை—
வணங்குதும் வா, மட நெஞ்சே! 7

புதம் மிகு விசும்பில் புணரி சென்று அணவ,
பொரு கடல் அரவணைத் துயின்று,
பதம் மிகு பரியின் மிகு சினம் தவிர்த்த
பனி முகில் வண்ணர்-தம் கோயில்—
கதம் மிகு சினத்த கட தடக் களிற்றின்
கவுள் வழி, களி வண்டு பருக,
மதம் மிகு சாரல் மாலிருஞ்சோலை—
வணங்குதும் வா, மட நெஞ்சே! 8

புந்தி இல் சமணர், புத்தர் என்று இவர்கள்
ஒத்தன பேசவும், உவந்திட்டு,
எந்தை பெம்மானார், இமையவர் தலைவர்
எண்ணி, முன் இடம் கொண்ட கோயில்—
சந்தனப் பொழிலின் தாழ் சினை நீழல்
தாழ்வரை மகளிர்கள் நாளும்
மந்திரத்து இறைஞ்சும் மாலிருஞ்சோலை—
வணங்குதும் வா, மட நெஞ்சே! 9

வண்டு அமர் சாரல் மாலிருஞ்சோலை
மா மணி வண்ணரை வணங்கும்
தொண்டரைப் பரவும் சுடர் ஒளி நெடு வேல்
சூழ் வயல் ஆலி நல் நாடன்,
கண்டல் நல் வேலி மங்கையர் தலைவன்,
கலியன் வாய் ஒலிசெய்த பனுவல்
கொண்டு இவை பாடும் தவம் உடையார்கள்
ஆள்வர்—இக் குரை கடல் உலகே. 10

9, 9

திருமாலிருஞ்சோலை : 2

பிரிவு ஆற்றாது தலைவனை நாடிச் சென்ற தலைவியின் நிலையைக் குறித்துத் தாய் இரங்கிக் கூறுதல்

மூவரில் முன் முதல்வன், முழங்கு ஆர் கடலுள் கிடந்து,
பூ வளர் உந்தி-தன்னுள் புவனம் படைத்து, உண்டு, உமிழ்ந்த
தேவர்கள் நாயகனை, திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
கோவலர் கோவிந்தனை, கொடி ஏர் இடை கூடும்கொலோ? 1

புனை வளர் பூம் பொழில் ஆர் பொன்னி சூழ் அரங்க நகருள்
முனைவனை, மூவுலகும் படைத்த முதல் மூர்த்தி-தன்னை,
சினை வளர் பூம் பொழில் சூழ் திருமாலிருஞ்சோலை நின்றான்
கனை கழல் காணும்கொலோ—கயல் கண்ணி எம் காரிகையே? 2

உண்டு உலகு ஏழினையும், ஒரு பாலகன் ஆல்இலைமேல்
கண்துயில் கொண்டு உகந்த கரு மாணிக்க மா மலையை,
திண் திறல் மா கரி சேர் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
அண்டர்-தம் கோவினை, இன்று அணுகும்கொல்—என் ஆய்-இழையே? 3

சிங்கம்-அது ஆய், அவுணன் திறல் ஆகம் முன் கீண்டு உகந்த
பங்கய மா மலர்க் கண் பரனை, எம் பரம் சுடரை,
திங்கள் நல் மா முகில் சேர் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
நங்கள் பிரானை, இன்று நணுகும்கொல்—என் நல் நுதலே ? 4

தானவன் வேள்வி-தன்னில் தனியே குறள் ஆய், நிமிர்ந்து,
வானமும் மண்ணகமும் அளந்த திரிவிக்கிரமன்,
தேன் அமர் பூம் பொழில் சூழ் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
வானவர்-கோனை, இன்று வணங்கித் தொழ வல்லள்கொலோ ? 5

நேசம் இலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்கும் அரியான்,
வாச மலர்ப் பொழில் சூழ் வட மா மதுரைப் பிறந்தான்,
தேசம் எல்லாம் வணங்கும் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
கேசவ நம்பி-தன்னைக் கெண்டை ஒண் கண்ணி காணும்கொலோ ? 6

புள்ளினை வாய் பிளந்து, பொரு மா கரி கொம்பு ஒசித்து,
கள்ளச் சகடு உதைத்த கரு மாணிக்க மா மலையை,
தெள் அருவி கொழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
வள்ளலை வாள் நுதலாள் வணங்கித் தொழ வல்லள்கொலோ ? 7

பார்த்தனுக்கு, அன்று, அருளி, பாரதத்து, ஒரு தேர் முன் நின்று,
காத்தவன்-தன்னை, விண்ணோர் கரு மாணிக்க மா மலையை,
தீர்த்தனை, பூம் பொழில் சூழ் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
மூர்த்தியைக் கைதொழவும் முடியும் கொல்—என் மொய் குழற்கே? 8

வலம்புரி ஆழியனை, வரை ஆர் திரள் தோளன்-தன்னை,
புலம் புரி நூலவனை, பொழில் வேங்கட வேதியனை,
சிலம்பு இயல் ஆறு உடைய திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
நலம் திகழ் நாரணனை நணுகும் கொல்—என் நல் நுதலே ? 9

தேடற்கு அரியவனை, திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
ஆடல் பறவையனை அணி ஆய்-இழை காணும் என்று
மாடக் கொடி மதிள் சூழ் மங்கையார் கலிகன்றி சொன்ன
பாடல் பனுவல் பத்தும் பயில்வார்க்கு இல்லை—பாவங்களே. 10

9, 10

திருக்கோட்டியூர்

எங்கள் எம் இறை, எம் பிரான்,
இமையோர்க்கு நாயகன் ஏத்து அடியவர்-
தங்கள் தம் மனத்துப் பிரியாது அருள் புரிவான்—
பொங்கு தண் அருவி, புதம், செய்ய,
பொன்களே சிதற இலங்கு ஒளி
செங்கமலம் மலரும்—திருக்கோட்டியூரானே. 1

எவ்வ நோய் தவிர்ப்பான், எமக்கு இறை,
இன் நகைத் துவர் வாய் நில-மகள்
செவ்வி தோய வல்லான், திரு மா மகட்கு இனியான்—
மௌவல் மாலை வண்டு ஆடும் மல்லிகை
மாலையொடும், அணைந்த மாருதம்
தெய்வம் நாற வரும்—திருக்கோட்டியூரானே. 2

வெள்ளியான், கரியான், மணி நிற வண்ணன்
விண்ணவர்-தமக்கு இறை, எமக்கு
ஒள்ளியான், உயர்ந்தான், உலகு ஏழும் உண்டு உமிழ்ந்தான்—
துள்ளு நீர் மொண்டு கொண்டு, சாமரைக் கற்றை
சந்தனம் உந்தி வந்து அசை,
தெள்ளு நீர்ப் புறவில்—திருக்கோட்டியூரானே. 3

ஏறும் ஏறி, இலங்கும் ஒண் மழுப் பற்றும் ஈசற்கு
இசைந்து, உடம்பில் ஓர்
கூறு-தான் கொடுத்தான், குல மா மகட்கு இனியான்—
நாறு செண்பகம் மல்லிகை மலர் புல்கி,
இன் இள வண்டு நல் நறும்
தேறல் வாய்மடுக்கும்—திருக்கோட்டியூரானே. 4

வங்க மா கடல் வண்ணன், மா மணி வண்ணன்,
விண்ணவர்-கோன், மது மலர்த்
தொங்கல் நீள் முடியான், நெடியான், படி கடந்தான்—
மங்குல் தோய் மணி மாட வெண் கொடி
மாகம்மீது உயர்ந்து ஏறி, வான் உயர்
திங்கள்-தான் அணவும்—திருக்கோட்டியூரானே. 5

காவலன், இலங்கைக்கு இறை கலங்க,
சரம் செல உய்த்து, மற்று அவன்
ஏ வலம் தவிர்த்தான், என்னை ஆளுடை எம் பிரான்—
நா வலம் புவி மன்னர் வந்து வணங்க, மால்
உறைகின்றது இங்கு என,
தேவர் வந்து இறைஞ்சும்—திருக்கோட்டியூரானே. 6

கன்று கொண்டு விளங்கனி எறிந்து, ஆ-நிரைக்கு
அழிவு என்று மா மழை
நின்று காத்து உகந்தான், நில மா மகட்கு இனியான்—
குன்றின் முல்லையின் வாசமும் குளிர்
மல்லிகை மணமும் அளைந்து, இளம்
தென்றல் வந்து உலவும்—திருக்கோட்டியூரானே. 7

பூங் குருந்து ஒசித்து, ஆனை காய்ந்து, அரி மாச்
செகுத்து, அடியேனை ஆள் உகந்து,
ஈங்கு என்னுள் புகுந்தான், இமையோர்கள்-தம் பெருமான்—
தூங்கு தண் பலவின் கனி, தொகு
வாழையின் கனியொடு மாங்கனி
தேங்கு தண் புனல் சூழ்—திருக்கோட்டியூரானே. 8

கோவை இன் தமிழ் பாடுவார், குடம் ஆடுவார்,
தட மா மலர்மிசை
மேவும் நான்முகனில் விளங்கு புரி நூலர்,
மேவும் நான்மறை வாணர், ஐவகை வேள்வி
ஆறு அங்கம் வல்லவர் தொழும்
தேவ-தேவபிரான்—திருக்கோட்டியூரானே. 9

ஆலும் மா வலவன், கலிகன்றி, மங்கையர்
தலைவன் அணி பொழில்,
சேல்கள் பாய் கழனித் திருக்கோட்டியூரானை,
நீல மா முகில் வண்ணனை, நெடுமாலை,
இன் தமிழால் நினைந்த இந்
நாலும் ஆறும் வல்லார்க்கு இடம் ஆகும்—வான் உலகே. 10

10, 1

பதினொண் திருப்பதிகள்

ஒரு நல் சுற்றம், எனக்கு உயிர், ஒண் பொருள்,
வரும் நல் தொல் கதி ஆகிய மைந்தனை
நெருநல் கண்டது நீர்மலை; இன்று போய்,
கரு நெல் சூழ் கண்ணமங்கையுள் காண்டுமே. 1

பொன்னை, மா மணியை, அணி ஆர்ந்தது ஓர்
மின்னை வேங்கடத்து உச்சியில் கண்டு போய்,
என்னை ஆளுடை ஈசனை, எம்பிரான்-
தன்னை, யாம் சென்று காண்டும்—தண்காவிலே. 2

வேலை ஆல்இலைப் பள்ளி விரும்பிய
பாலை, ஆர் அமுதத்தினை, பைந் துழாய்
மாலை ஆலியில் கண்டு மகிழ்ந்து போய்,
ஞாலம் உன்னியைக் காண்டும்—நாங்கூரிலே. 3

துளக்கம் இல் சுடரை, அவுணன் உடல்
பிளக்கும் மைந்தனைப் பேரில் வணங்கிப் போய்,
அளப்பு இல் ஆர் அமுதை, அமரர்க்கு அருள்
விளக்கினைச் சென்று வெள்ளறைக் காண்டுமே. 4

சுடலையில் சுடு நீறன் அமர்ந்தது ஓர்
நடலை தீர்த்தவனை நறையூர்க் கண்டு, என்
உடலையுள் புகுந்து, உள்ளம் உருக்கி, உண்
விடலையைச் சென்று காண்டும்—மெய்யத்துள்ளே. 5

வானை ஆர் அமுதம் தந்த வள்ளலை,
தேனை நீள் வயல் சேறையில் கண்டு போய்,
ஆனை வாட்டி அருளும் அமரர்-தம்
கோனை, யாம் குடந்தைச் சென்று காண்டுமே. 6

கூந்தலார் மகிழ் கோவலன் ஆய், வெண்ணெய்
மாந்து அழுந்தையில் கண்டு மகிழ்ந்து போய்,
பாந்தள்-பாழியில் பள்ளி விரும்பிய
வேந்தனைச் சென்று காண்டும்—வெஃகாவுளே. 7

பத்தர் ஆவியை, பால் மதியை, அணித்
தொத்தை மாலிருஞ்சோலைத் தொழுது போய்,
முத்தினை, மணியை, மணி மாணிக்க
வித்தினைச் சென்று விண்ணகர்க் காண்டுமே. 8

கம்ப மா களிறு அஞ்சிக் கலங்க, ஓர்
கொம்பு கொண்ட குரை கழல் கூத்தனை,
கொம்பு உலாம் பொழில் கோட்டியூர்க் கண்டு போய்,
நம்பனைச் சென்று காண்டும்—நாவாயுளே. 9

பெற்ற மாளிகைப் பேரில் மணாளனை,
கற்ற நூல் கலிகன்றி உரைசெய்த
சொல் திறம்-இவை சொல்லிய தொண்டர்கட்கு
அற்றம் இல்லை; அண்டம் அவர்க்கு ஆட்சியே. 10

10, 2

பொங்கத்தம் பொங்கோ

தோல்வியுற்ற அரக்கர் அபயம் வேண்டுதல்

இரக்கம் இன்றி எம் கோன் செய்த தீமை
இம்மையே எமக்கு எய்திற்றுக் காணீர்;
பரக்க யாம் இன்று உரைத்து என்? இராவணன்
பட்டனன்; இனி யாவர்க்கு உரைக்கோம்?
குரக்கு-நாயகர்காள்! இளங்கோவே!
கோல வல் வில் இராமபிரானே!
அரக்கர் ஆடு அழைப்பார் இல்லை; நாங்கள்
அஞ்சினோம்—தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. 1

பத்து நீள் முடியும், அவற்று இரட்டிப்
பாழித் தோளும் படைத்தவன் செல்வம்
சித்தம் மங்கையர்பால் வைத்துக் கெட்டான்;
செய்வது ஒன்று அறியா அடியோங்கள்
ஒத்த தோள் இரண்டும், ஒரு முடியும்
ஒருவர்-தம் திறத்தோம் அன்றி, வாழ்ந்தோம்;
அத்த! எம் பெருமான்! எம்மைக் கொல்லேல்;
அஞ்சினோம்—தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. 2

தண்டகாரணியம் புகுந்து, அன்று,
    தையலை, தகவிலி எம் கோமான்
கொண்டுபோந்து, கெட்டான்; எமக்கு இங்கு ஓர்
    குற்றம் இல்லை; கொல்லேல், குல வேந்தே!
பெண்டிரால் கெடும் இக் குடி-தன்னைப்
    பேசுகின்றது என்? தாசரதீ! உன்
அண்டவாணர் உகப்பதே செய்தாய்;
    அஞ்சினோம்—தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. 3

எஞ்சல் இல் இலங்கைக்கு இறை, எம் கோன்-
    தன்னை முன் பணிந்து, எங்கள் கண்முகப்பே
நஞ்சு-தான் அரக்கர் குடிக்கு என்று
    நங்கையை அவன் தம்பியே சொன்னான்;
விஞ்சை வானவர் வேண்டிற்றே பட்டோம்;
    வேரி வார் பொழில் மா மயில் அன்ன
அஞ்சு அல் ஓதியைக் கொண்டு நடமின்;
    அஞ்சினோம்—தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. 4

செம்பொன் நீள் முடி எங்கள் இராவணன்
    சீதை என்பது ஓர் தெய்வம் கொணர்ந்து,
வம்பு உலாம் கடி காவில் சிறையா
    வைத்ததே குற்றம் ஆயிற்றுக் காணீர்;
கும்பனோடு, நிகும்பனும் பட்டான்;
    கூற்றம் மானிடமாய் வந்து தோன்றி,
அம்பினால் எம்மைக் கொன்றிடுகின்றது;
    அஞ்சினோம்—தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. 5

ஓத மா கடலைக் கடந்து ஏறி,
    உயர்கொள் மாக் கடி காவை இறுத்து,
காதல் மக்களும் சுற்றமும் கொன்று,
    கடி இலங்கை மலங்க எரித்து,
தூது வந்த குரங்குக்கே உங்கள்
    தோன்றல் தேவியை விட்டுக்கொடாதே,
ஆதர் நின்று படுகின்றது; அந்தோ!
    அஞ்சினோம்—தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. 6

தாழும் இன்றி முந்நீரை அஞ்ஞான்று
　　தகைந்ததே கண்டு, வஞ்சி நுண் மருங்குல்
மாழை மான் மட நோக்கியை விட்டு,
　　வாழுகில்லா மதி இல் மனத்தானை,
ஏழையை, இலங்கைக்கு இறை-தன்னை,
　　எங்களை ஒழியக் கொலையவனை,
சூழுமா நினை; மா மணி வண்ணா!
　　சொல்லினோம்—தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. 7

மனம் கொண்டு ஏறும் மண்டோதரி முதலா
　　அம் கயல் கண்ணினார்கள் இருப்ப,
தனம்கொள் மென் முலை நோக்கம் ஒழிந்து,
　　தஞ்சமே சில தாபதர் என்று,
புனம்கொள் மென் மயிலைச் சிறைவைத்த
　　புன்மையாளன் நெஞ்சில் புக எய்த,
அனங்கன் அன்ன, திண் தோள் எம் இராமற்கு
　　அஞ்சினோம்—தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. 8

புரங்கள் மூன்றும் ஓர் மாத்திரைப் போதில்
　　பொங்கு எரிக்கு இரை கண்டவன் அம்பின்
சரங்களே, கொடிது ஆய், அடுகின்ற;
　　சாம்பவான் உடன் நிற்கத் தொழுதோம்;
இரங்கு நீ எமக்கு; எந்தை பிரானே!
　　இலங்கு வெம் கதிரோன்-தன் சிறுவா!
குரங்குகட்கு அரசே! எம்மைக் கொல்லேல்;
　　கூறினோம்—தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. 9

அங்கு அவ் வானவர்க்கு ஆகுலம் தீர,
　　அணி இலங்கை அழித்தவன்-தன்னை,
பொங்கு மா வலவன், கலிகன்றி
　　புகன்ற பொங்கத்தம் கொண்டு, இவ் உலகினில்
எங்கும் பாடி நின்று, ஆடுமின், தொண்டீர்!
　　இம்மையே இடர் இல்லை; இறந்தால்,
தங்கும் ஊர் அண்டமே; கண்டு கொள்மின்;
　　சாற்றினோம்—தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. 10

10, 3

சூழமணிதூரம்

தோல்வியுற்ற அரக்கர் அபயம் வேண்டி ஆடும் கூத்து

ஏத்துகின்றோம் நாத் தழும்ப, இராமன் திருநாமம்;
சோத்தம், நம்பீ! சுக்கிரீவா! உம்மைத் தொழுகின்றோம்;
வார்த்தை பேசீர், எம்மை உங்கள் வானரம் கொல்லாமே;
கூத்தர் போல ஆடுகின்றோம்—குழமணிதூரமே. 1

எம்பிரானே! என்னை ஆள்வாய்! என்று என்று அலற்றாதே,
அம்பின் வாய்ப்பட்டு, ஆற்றகில்லாது, இந்திரசித்து அழிந்தான்;
நம்பி அநுமா! சுக்கிரீவா! அங்கதனே! நளனே!
கும்பகர்ணன் பட்டுப்போனான்—குழமணிதூரமே. 2

ஞாலம் ஆளும் உங்கள் கோமான் எங்கள் இராவணற்குக்
காலன் ஆகி வந்தவா கண்டு அஞ்சி, கரு முகில்போல்
நீலன் வாழ்க! சுடேணன் வாழ்க! அங்கதன் வாழ்க! என்று
கோலம் ஆக ஆடுகின்றோம்—குழமணிதூரமே. 3

மணங்கள் நாறும் வார் குழலார் மாதர்கள் ஆதரத்தைப்
புணர்ந்த சிந்தைப் புன்மையாளன் பொன்ற, வரி சிலையால்,
கணங்கள் உண்ண, வாளி ஆண்ட காவலனுக்கு இளையோன்
குணங்கள் பாடி ஆடுகின்றோம்—குழமணிதூரமே. 4

வென்றி தந்தோம்; மானம் வேண்டோம்; தானம் எமக்கு ஆக
இன்று தம்மின் எங்கள் வாழ்நாள்; எம் பெருமான்-தமர்காள்!
நின்று காணீர் கண்கள் ஆர; நீர் எம்மைக் கொல்லாதே,
குன்று போல ஆடுகின்றோம்—குழமணிதூரமே. 5

கல்லின் முந்நீர் மாற்றி வந்து, காவல் கடந்து, இலங்கை
அல்லல் செய்தான் உங்கள் கோமான் எம்மை; அமர்க்களத்து
வெல்லகில்லாது அஞ்சினோம்காண்; வெம் கதிரோன் சிறுவா!
கொல்லவேண்டா; ஆடுகின்றோம்—குழமணிதூரமே. 6

மாற்றம் ஆவது இத்தனையே; வம்மின், அரக்கர் உள்ளீர்!
சீற்றம் நும்மேல் தீர வேண்டின், சேவகம் பேசாதே,
ஆற்றல் சான்ற தொல் பிறப்பின் அநுமனை வாழ்க என்று,
கூற்றம் அன்னார் காண ஆடீர்—குழமணிதூரமே. 7

கவள யானை, பாய் புரவி, தேரொடு அரக்கர் எல்லாம்
துவள வென்ற வென்றியாளன்-தன் தமர் கொல்லாமே,
தவள மாடம் நீடு அயோத்தி காவலன்-தன் சிறுவன்
குவளை வண்ணன் காண ஆடீர்—குழமணிதூரமே. 8

ஏடு ஒத்து ஏந்தும் நீள் இலை வேல் எங்கள் இராவணனார்
ஓடிப்போனார் ; நாங்கள் எய்த்தோம் ; உய்வது ஓர் காரணத்தால்,
சூடிப் போந்தோம் உங்கள் கோமான் ஆணை ; தொடரேல்மின் ;
கூடிக் கூடி ஆடுகின்றோம்—குழமணிதூரமே. 9

வென்ற தொல் சீர்த் தென் இலங்கை வெம் சமத்து, அன்று, அரக்கர்
குன்றம் அன்னார் ஆடி உய்ந்த குழமணிதூரத்தைக்
கன்றி நெய்ந் நீர் நின்ற வேல் கைக் கலியன் ஒலிமாலை
ஒன்றும் ஒன்றும் ஐந்தும் மூன்றும் பாடிநின்று ஆடுமினே. 10

10, 4

கண்ணனை அம்மம் உண்ண அழைத்தல்

சந்த மலர்க் குழல் தாழ, தான் உகந்து ஓடி, தனியே
வந்து, என் முலைத்தடம்-தன்னை வாங்கி, நின் வாயில் மடுத்து,
நந்தன் பெறப் பெற்ற நம்பீ! நான் உகந்து உண்ணும் அமுதே!
எந்தை பெருமானே! உண்ணாய் ; என் அம்மம் சேமம் உண்ணாயே. 1

வங்க மறி கடல் வண்ணா! மா முகிலே ஒக்கும் நம்பீ!
செங்கண் நெடிய திருவே! செங்கமலம் புரை வாயா!
கொங்கை சுரந்திட உன்னைக் கூவியும் காணாதிருந்தேன் ;
எங்கு இருந்து ஆயர்களோடும் என் விளையாடுகின்றாயே ? 2

திருவில் பொலிந்த எழில் ஆர் ஆயர்-தம் பிள்ளைகளோடு
தெருவில் திளைக்கின்ற நம்பீ! செய்கின்ற தீமைகள் கண்டிட்டு,
உருகி, என் கொங்கையின் தீம் பால் ஓட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற ;
மருவிக் குடங்கால் இருந்து, வாய் முலை உண்ண நீ வாராய். 3

மக்கள் பெறு தவம் போலும்—வையத்து வாழும் மடவார்,
மக்கள் பிறர் கண்ணுக்கு—ஒக்கும் முதல்வா! மதக் களிறு அன்னாய்!
செக்கர் இளம் பிறை-தன்னை வாங்கி நின் கையில் தருவன் ;
ஒக்கலைமேல் இருந்து, அம்மம் உகந்து இனிது உண்ண நீ வாராய். 4

மைத்த கருங் குஞ்சி மைந்தா! மா மருது ஊடு நடந்தாய்!
வித்தகனே! விரையாதே ; வெண்ணெய் விழுங்கும் விகிர்தா!
இத்தனை போது அன்றி, என்-தன் கொங்கை சுரந்து இருக்ககில்லா ;
உத்தமனே! அம்மம் உண்ணாய்! உலகு அளந்தாய்! அம்மம் உண்ணாய். 5

பிள்ளைகள் செய்வன செய்யாய் ; பேசின், பெரிதும் வலியை ;
கள்ளம் மனத்தில் உடையை ; காணவே தீமைகள் செய்தி ;
உள்ளம் உருகி, என் கொங்கை ஓட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற ;
பள்ளிக் குறிப்புச் செய்யாதே ; பால் அமுது உண்ண நீ வாராய். 6

தன் மகன் ஆக வன் பேய்ச்சி தான் முலை உண்ணக் கொடுக்க,
வன் மகன் ஆய், அவள் ஆவி வாங்கி, முலை உண்ட நம்பீ!
நன் மகள் ஆய்மகளோடு நானில-மங்கை மணாளா!
என் மகனே! அம்மம் உண்ணாய்; என் அம்மம் சேமம் உண்ணாயே. 7

உந்தம் அடிகள் முனிவர் ; உன்னை நான் என் கையில் கோலால்
நொந்திட மோதவும் கில்லேன் ; நுங்கள்-தம் ஆ-நிரை எல்லாம்
வந்து புகுதரும் போது, வானிடைத் தெய்வங்கள் காண,
அந்தி அம் போது அங்கு நில்லேல், ஆழி அம் கையனே! வாராய். 8

பெற்றத் தலைவன், எம் கோமான், பேர் அருளாளன் மதலாய்!
சுற்றக் குழாத்து இளங் கோவே! தோன்றிய தொல் புகழாளா!
கற்று இனம் தோறும் மறித்து, கானம் திரிந்த களிறே!
எற்றுக்கு என் அம்மம் உண்ணாதே, எம் பெருமான்! இருந்தாயே. 9

இம்மை இடர் கெட வேண்டி, எந்து எழில் தோள் கலிகன்றி
செம்மைப் பனுவல் நூல்கொண்டு, செங்கண் நெடியவன்-தன்னை,
அம்மம் உண் என்று, உரைக்கின்ற பாடல் இவை ஐந்தும் ஐந்தும்
மெய்ம்மை மனத்து வைத்து ஏத்த, விண்ணவர் ஆகலும் ஆமே. 10

10, 5

சப்பாணி கொட்ட வேண்டுதல்

பூங் கோதை ஆய்ச்சி கடை வெண்ணெய் புக்கு உண்ண,
ஆங்கு அவள் ஆர்த்துப் புடைக்க, புடையுண்டு,
ஏங்கி இருந்து, சிணுங்கி, விளையாடும்
ஓங்கு ஓத வண்ணனே ! சப்பாணி ;
ஒளி மணி வண்ணனே ! சப்பாணி. 1

தாயர் மனங்கள் தடிப்ப, தயிர் நெய் உண்டு,
ஏய் எம் பிராக்கள் ! இரு நிலத்து எங்கள்-தம்
ஆயர் அழக ! அடிகள், அரவிந்த
வாயவனே ! கொட்டாய், சப்பாணி ;
மால் வண்ணனே ! கொட்டாய், சப்பாணி. 2

தாம் மோர் உருட்டி, தயிர் நெய் விழுங்கிட்டு,
தாமோ தவழ்வர் என்று ஆய்ச்சியர் தாம்பினால்,
தாம் மோதரக் கையால் ஆர்க்க, தழும்பு இருந்த
தாமோதரா ! கொட்டாய், சப்பாணி ;
தாமரைக் கண்ணனே ! சப்பாணி. 3

பெற்றார் தளை கழலப் பேர்ந்து, அங்கு அயல் இடத்து
உற்றார் ஒருவரும் இன்றி, உலகினில்
மற்றாரும் அஞ்சப் போய், வஞ்சப் பெண் நஞ்சு உண்ட
கற்றாயனே ! கொட்டாய், சப்பாணி ;
கார் வண்ணனே ! கொட்டாய், சப்பாணி. 4

சோத்து என நின்னைத் தொழுவன், வரம் தர ;
பேய்ச்சி முலை உண்ட பிள்ளாய் ! பெரியன
ஆய்ச்சியர் அப்பம் தருவர் ; அவர்க்காகச்
சாற்றி, ஓர் ஆயிரம் சப்பாணி ;
தடங் கைகளால் கொட்டாய், சப்பாணி. 5

கேவலம் அன்று உன் வயிறு ; வயிற்றுக்கு
நான் அவல் அப்பம் தருவன் ; கருவிளைப்
பூ அலர் நீள் முடி நந்தன்-தன் போர் ஏறே !
கோவலனே ! கொட்டாய், சப்பாணி ;
குடம் ஆடீ! கொட்டாய், சப்பாணி. 6

புள்ளினை வாய் பிளந்து, பூங் குருந்தம் சாய்த்து,
துள்ளி விளையாடி, தூங்கு உறி வெண்ணெயை
அள்ளிய கையால் அடியேன் முலை நெருடும்
பிள்ளைப் பிரான் ! கொட்டாய், சப்பாணி ;
பேய் முலை உண்டானே ! சப்பாணி. 7

யாயும் பிறரும் அறியாத யாமத்து,
மாய வலவைப் பெண் வந்து முலை தர,
பேய் என்று அவளைப் பிடித்து, உயிர் உண்ட
வாயவனே ! கொட்டாய், சப்பாணி ;
மால்வண்ணனே ! கொட்டாய், சப்பாணி. 8

கள்ளக் குழவி ஆய், காலால் சகடத்தைத்
தள்ளி உதைத்திட்டு, தாய் ஆய் வருவாளை
மெள்ளத் தொடர்ந்து பிடித்து, ஆர் உயிர் உண்ட
வள்ளலே ! கொட்டாய், சப்பாணி ;
மால் வண்ணனே ! கொட்டாய், சப்பாணி. 9

கார் ஆர் புயல் கைக் கலிகன்றி, மங்கையர்-கோன்,
பேராளன் நெஞ்சில் பிரியாது இடம்கொண்ட
சீராளா ! செந்தாமரைக் கண்ணா ! தண் துழாய்த்
தார் ஆளா ! கொட்டாய், சப்பாணி ;
தட மார்வா ! கொட்டாய், சப்பாணி. 10

10, 6

மற்றை அவதாரங்களின் மேன்மையோடு
கிருஷ்ணாவதாரத்தின் எளிமையை அனுபவித்தல்

எங்கானும் ஈது ஒப்பது ஓர் மாயம் உண்டே ?—
நர நாரணன் ஆய், உலகத்து அறநூல்
சிங்காமை விரித்தவன், எம் பெருமான் ;
அது அன்றியும், செஞ்சுடரும், நிலனும்,
பொங்கு ஆர் கடலும், பொருப்பும், நெருப்பும்
நெருக்கிப் புக, பொன் மிடறு அத்தனைபோது
அங்காந்தவன் காண்மின்—இன்று, ஆய்ச்சியரால்,
அளை, வெண்ணெய் உண்டு, ஆப்புண்டிருந்தவனே. 1

குன்று ஒன்று மத்தா, அரவம் அளவி,
குரை மா கடலைக் கடைந்திட்டு, ஒருகால்,
நின்று உண்டை கொண்டு ஓட்டி, வன் கூன் நிமிர
நினைந்த பெருமான் ; அது அன்றியும், முன்
நன்று உண்ட தொல் சீர் மகரக் கடல் ஏழ்
மலை ஏழ் உலகு ஏழ் ஒழியாமை நம்பி,
அன்று, உண்டவன் காண்மின்—இன்று, ஆய்ச்சியரால்,
அளை, வெண்ணெய் உண்டு, ஆப்புண்டிருந்தவனே. 2

உளைந்திட்டு எழுந்த மது-கைடவர்கள்
　　உலப்பு இல் வலியார்-அவர்பால் வயிரம்
விளைந்திட்டது என்று எண்ணி, விண்ணோர் பரவ,
　　அவர் நாள் ஒழித்த பெருமான், முன நாள்
வளைந்திட்ட வில்லாளி, வல் வாள் எயிற்று
　　மலை போல் அவுணன் உடல் வள் உகிரால்
அளைந்திட்டவன் காண்மின்—இன்று, ஆய்ச்சியரால்,
　　அளை, வெண்ணெய் உண்டு, ஆப்புண்டிருந்தவனே. 3

தளர்ந்திட்டு இமையோர் சரண் தா என, தான்
　　சரண் ஆய், முரண் ஆயவனை உகிரால்
பிளந்திட்டு, அமரர்க்கு அருள்செய்து உகந்த
　　பெருமான், திருமால், விரி நீர் உலகை
வளர்ந்திட்ட தொல் சீர் விறல் மாவலியை
　　மண் கொள்ள வஞ்சித்து, ஒரு மாண் குறள் ஆய்,
அளந்திட்டவன் காண்மின்—இன்று, ஆய்ச்சியரால்,
　　அளை, வெண்ணெய் உண்டு, ஆப்புண்டிருந்தவனே. 4

நீண்டான், குறள் ஆய், நெடு வான் அளவும்;
　　அடியார் படும் ஆழ் துயர் ஆய எல்லாம்
தீண்டாமை நினைந்து, இமையோர் அளவும்
　　செல வைத்த பிரான், அது அன்றியும், முன்,
வேண்டாமை நமன்-தமர் என் தமரை
　　வினவப் பெறுவார் அலர் என்று உலகு ஏழ்
ஆண்டான்-அவன் காண்மின்—இன்று, ஆய்ச்சியரால்,
　　அளை, வெண்ணெய் உண்டு, ஆப்புண்டிருந்தவனே. 5

பழித்திட்ட இன்பப் பயன் பற்று அறுத்துப்
　　பணிந்து ஏத்த வல்லார் துயர் ஆய எல்லாம்
ஒழித்திட்டு, அவரைத் தனக்கு ஆக்கவல்ல
　　பெருமான், திருமால், அது அன்றியும், முன்,
தெழித்திட்டு எழுந்தே எதிர் நின்ற மன்னன்
　　சினத்தோள்-அவை ஆயிரமும் மழுவால்
அழித்திட்டவன் காண்மின்—இன்று, ஆய்ச்சியரால்,
　　அளை, வெண்ணெய் உண்டு, ஆப்புண்டிருந்தவனே. 6

படைத்திட்டு, அது, இவ் வையம் உய்ய, முன நாள்
பணிந்து ஏத்த வல்லார் துயர் ஆய எல்லாம்
துடைத்திட்டு, அவரைத் தனக்கு ஆக்க என்னத்
தெளியா அரக்கர் திறல் போய் அவிய,
மிடைத்திட்டு எழுந்த குரங்கைப் படையா,
விலங்கல் புகப் பாய்ச்சி விம்ம, கடலை
அடைத்திட்டவன் காண்மின்—இன்று, ஆய்ச்சியரால்,
அளை, வெண்ணெய் உண்டு, ஆப்புண்டிருந்தவனே. 7

நெறித்திட்ட மென் கூழை நல் நேர்-இழையோடு
உடன் ஆய வில் என்ன வல் ஏய் அதனை
இறுத்திட்டு, அவள் இன்பம் அன்போடு அணைந்திட்டு,
இளங் கொற்றவன் ஆய், துளங்காத முந்நீர்
செறித்திட்டு, இலங்கை மலங்க, அரக்கன்
செழு நீள் முடி தோளொடு தாள் துணிய
அறுத்திட்டவன் காண்மின்—இன்று, ஆய்ச்சியரால்,
அளை, வெண்ணெய் உண்டு, ஆப்புண்டிருந்தவனே. 8

சுரிந்திட்ட செங் கேழ் உளைப் பொங்கு அரிமா
தொலைய, பிரியாது சென்று எய்தி, எய்தாது
இரிந்திட்டு, இடங்கொண்டு அடங்காததன் வாய்
இரு கூறு செய்த பெருமான், முன நாள்,
வரிந்திட்ட வில்லால் மரம் ஏழும் எய்து,
மலைபோல் உருவத்து ஓர் இராக்கதி மூக்கு
அரிந்திட்டவன் காண்மின்—இன்று, ஆய்ச்சியரால்,
அளை, வெண்ணெய் உண்டு, ஆப்புண்டிருந்தவனே. 9

நின்றார் முகப்புச் சிறிதும் நினையான்,
வயிற்றை நிறைப்பான், உறிப் பால், தயிர், நெய்,
அன்று, ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய் விழுங்கி, உரலோடு
ஆப்புண்டிருந்த பெருமான் அடிமேல்
நன்று ஆய தொல் சீர் வயல் மங்கையர்-கோன்,
கலியன் ஒலிசெய்த தமிழ்-மாலை வல்லார்
என்றானும் எய்தார் இடர் ; இன்பம் எய்தி,
இமையோர்க்கும் அப்பால் செல எய்துவாரே. 10

10, 7

கண்ணனது செய்தியைக் குறித்து யசோதை பணித்தலும்,
ஆய்ச்சியர் முறையிடுதலும்

மானம் உடைத்து உங்கள் ஆயர் குலம் ;
அதனால், பிறர் மக்கள்-தம்மை
ஊனம் உடையன செய்யப் பெறாய் என்று
இரப்பன்; உரப்பகில்லேன்;
நானும் உரைத்திலேன்; நந்தன் பணித்திலன்;
நங்கைகாள்! நான் என் செய்கேன்?
தானும், ஓர் கன்னியும் கீழை அகத்துத்
தயிர் கடைகின்றான் போலும். 1

காலை எழுந்து கடைந்த இம் மோர் விற்கப்
போகின்றேன் கண்டே போனேன்;
மாலை நறுங் குஞ்சி நந்தன் மகன் அல்லால்,
மற்று வந்தாரும் இல்லை ;
மேலை அகத்து நங்காய்! வந்து காண்மின்கள் ;
வெண்ணெயே அன்று, இருந்த
பாலும் பதின் குடம் கண்டிலேன்; பாவியேன்
என் செய்கேன்? என் செய்கேனோ? 2

தெள்ளிய வாய்ச் சிறியான், நங்கைகாள்!
உறிமேலைத் தடா நிறைந்த
வெள்ளி மலை இருந்தால் ஒத்த வெண்ணெயை
வாரி விழுங்கியிட்டு,
கள்வன் உறங்குகின்றான்; வந்து காண்மின்கள்;
கை எல்லாம் நெய்; வயிறு
பிள்ளை பரம் அன்று ; இவ் ஏழ் உலகும் கொள்ளும் ;
பேதையேன் என் செய்கேனோ? 3

மைந்நம்பு வேல் கண் நல்லாள் முன்னம் பெற்ற
வளை வண்ண நல் மா மேனி
தன் நம்பி நம்பியும் இங்கு வளர்ந்தது ;
அவன் இவை செய்தறியான் ;
பொய்ந் நம்பி, புள்ளுவன், கள்வம் பொதி அறை,
போகின்றவா தவழ்ந்திட்டு,
இந் நம்பி நம்பியா, ஆய்ச்சியர்க்கு உய்வு இல்லை;
என் செய்கேன்? என் செய்கேனோ? 4

தந்தை புகுந்திலன்; நான் இங்கு இருந்திலேன்;
தோழிமார் ஆரும் இல்லை ;
சந்த மலர்க் குழலாள் தனியே
விளையாடும் இடம் குறுகி,
பந்து பறித்து, துகில் பற்றிக் கீறி,
படிறன், படிறுசெய்யும்,
நந்தன் மதலைக்கு இங்கு என் கடவோம் ? நங்காய்!
என் செய்கேன்? என் செய்கேனோ ? 5

மண்மகள் கேள்வன், மலர் மங்கை நாயகன்,
நந்தன் பெற்ற மதலை,
அண்ணல் இலைக் குழல் ஊதி, நம் சேரிக்கே
அல்லில்-தான் வந்த பின்னை,
கண் மலர் சோர்ந்து, முலை வந்து விம்மி,
கமலச் செவ்வாய் வெளுப்ப,
என் மகள் வண்ணம் இருக்கின்றவா, நங்காய்!
என் செய்கேன் ? என் செய்கேனோ ? 6

ஆயிரம் கண் உடை இந்திரனுக்கு,
அன்று, ஆயர் விழவு எடுப்ப,
பாசனம் நல்லன பண்டிகளால் புகப்
பெய்த அதனை எல்லாம்
போயிருந்து அங்கு, ஒரு பூத வடிவுகொண்டு,
உன் மகன், இன்று, நங்காய்!
மாயன் அதனை எல்லாம் முற்ற வாரி,
வளைத்து உண்டு, இருந்தான் போலும். 7

தோய்த்த தயிரும், நறு நெய்யும், பாலும்,
ஓர் ஓர் குடம் துற்றிடும் என்று,
ஆய்ச்சியர் கூடி அழைக்கவும், நான் இதற்கு
எள்கி, இவனை, நங்காய்!
சோத்தம், பிரான்! இவை செய்யப் பெறாய் என்று
இரப்பன்; உரப்பகில்லேன்;
பேய்ச்சி முலை உண்ட பின்னை, இப்
பிள்ளையைப் பேசுவது அஞ்சுவனே. 8

ஈடும் வலியும் உடைய இந் நம்பி
பிறந்த எழு திங்களில்,
ஏடு அலர் கண்ணியினானை வளர்த்தி,
யமுனை நீராடப் போனேன்;
சேடன், திரு மறு மார்வன் கிடந்து,
திருவடியால், மலைபோல்
ஓடும் சகடத்தைச் சாடிய பின்னை,
உரப்புவது அஞ்சுவனே. 9

அஞ்சுவன் சொல்லி அழைத்திட, நங்கைகாள்!
ஆயிரம் நாழி நெய்யை
பஞ்சிய மெல் அடிப் பிள்ளைகள் உண்கின்று,
பாகம்-தான் வையார்களே;
கஞ்சன் கடியன்; கறவு எட்டு நாளில்; என்
கைவலத்து ஆதும் இல்லை;
நெஞ்சத்து இருப்பன செய்துவைத்தாய், நம்பீ!
என் செய்கேன்? என் செய்கேனோ ? 10

அங்ஙனம் தீமைகள் செய்வர்களோ—
நம்பீ! ஆயர் மட மக்களை ?
பங்கய நீர் குடைந்து ஆடுகின்றார்கள்
பின்னே சென்று ஒளித்திருந்து,
அங்கு அவர் பூந் துகில் வாரிக்கொண்டிட்டு,
அரவு ஏர் இடையார் இரப்ப,
மங்கை நல்லீர்! வந்து கொள்மின் என்று,
மரம் ஏறி, இருந்தாய் போலும். 11

அச்சம் தினைத்தனை இல்லை, இப் பிள்ளைக்கு;
ஆண்மையும் சேவகமும்;
உச்சியில் முத்தி வளர்த்து எடுத்தேனுக்கு
உரைத்திலன்; தான் இன்று போய்,
பச்சிலைப் பூங் கடம்பு ஏறி, விசைகொண்டு
பாய்ந்து புக்கு, ஆயிர வாய்
நச்சு அழல் பொய்கையில், நாகத்தினோடு
பிணங்கி, நீ வந்தாய் போலும். 12

தம்பரம் அல்லன ஆண்மைகளைத்
தனியே நின்று தாம் செய்வரோ?
எம் பெருமான்! உன்னைப் பெற்ற வயிறு உடையேன்;
இனி, யான் என் செய்கேன்?
அம்பரம் ஏழும் அதிரும் இடி குரல்,
அங்கு அனல் செங் கண் உடை
வம்பு அவிழ் கானத்து மால் விடையோடு
பிணங்கி நீ வந்தாய் போலும். 13

அன்ன நடை மட ஆய்ச்சி வயிறு அடித்து,
அஞ்ச, அரு வரைபோல்,
மன்னு கருங் களிற்று ஆர் உயிர் வவ்விய
மைந்தனை, மா கடல் சூழ்
கன்னி நல் மா மதிள் மங்கையர் காவலன்,
காமரு சீர்க் கலிகன்றி
இன் இசை மாலைகள் ஈர் ஏழும் வல்லவர்க்கு
ஏதும் இடர் இல்லையே. 14

10, 8

ஆய்ச்சி ஒருத்தி கண்ணனோடு ஊடி உரைத்தல்

காதில் கடிப்பு இட்டு, கலிங்கம் உடுத்து,
தாது நல்ல தண் அம் துழாய்கொடு அணிந்து,
போது மறுத்து, புறமே வந்து நின்றீர்—
ஏதுக்கு? இது என்? இது என்? இது என்னோ? 1

துவர் ஆடை உடுத்து, ஒரு செண்டு சிலுப்பி,
கவர் ஆக முடித்து, கலிக் கச்சுக் கட்டி,
சுவர் ஆர் கதவின் புறமே வந்து நின்றீர்—
இவர் ஆர்? இது என்? இது என்? இது என்னோ? 2

கருளக் கொடி ஒன்று உடையீர்! தனிப் பாகீர்!
உருளச் சகடம்-அது உறுக்கி நிமிர்த்தீர்!
மருளைக்கொடு பாடி வந்து இல்லம் புகுந்தீர்,
இருளத்து—இது என்? இது என்? இது என்னோ? 3

நாமம் பலவும் உடை நாரண நம்பீ!
தாமத் துளவம் மிக நாறிடுகின்றீர்;
காமன் எனப் பாடி, வந்து, இல்லம் புகுந்தீர்,
ஏமத்து—இது என்? இது என்? இது என்னோ? 4

சுற்றும் குழல் தாழ, சுரிகை அணைத்து,
மற்றும் பல மா மணி, பொன் கொடு அணிந்து,
முற்றம் புகுந்து, முறுவல் செய்து, நின்றீர்—
எற்றுக்கு? இது என்? இது என்? இது என்னோ? 5

ஆன்-ஆயரும் ஆ-நிரையும் அங்கு ஒழிய,
கூன் ஆயது ஓர் கொற்ற வில் ஒன்று கை ஏந்தி,
போனார் இருந்தாரையும் பார்த்து, புகுதீர்—
ஏனோர்கள் முன் என்? இது என்? இது என்னோ? 6

மல்லை பொருத திரள் தோள் மணவாளீர்!
அல்லை அறிந்தோம் நும் மனத்தின் கருத்தை;
சொல்லாது ஒழியீர்; சொன்னபோதினால் வாரீர்—
எல்லே! இது என்? இது என்? இது என்னோ? 7

புக்கு ஆடு அரவம் பிடித்து ஆட்டும் புனிதீர்!
இக் காலங்கள் யாம் உமக்கு ஏதொன்றும் அல்லோம்;
தக்கார் பலர் தேவிமார் சால உடையீர்—
எக்கே! இது என்? இது என்? இது என்னோ? 8

ஆடி அசைந்து, ஆய் மடவாரொடு நீ போய்க்
கூடிக் குரவை பிணை கோமளப் பிள்ளாய்!
தேடி, திரு மா மகள், மண்மகள் நிற்ப—
ஏடி! இது என்? இது என்? இது என்னோ? 9

அல்லிக் கமலக் கண்ணனை அங்கு ஓர் ஆய்ச்சி
எல்லிப் பொழுது ஊடிய ஊடல் திறத்தைக்
கல்லின் மலி தோள் கலியன் சொன்ன மாலை
சொல்லித் துதிப்பார்-அவர் துக்கம் இலரே. 10

10, 9

பழமொழியால் பணிந்து உரைத்த பாட்டு

தலைவியின் ஆற்றாமை கண்டு இரங்கிய தாய் தலைவனை வேண்டுதல்

புள் உரு ஆகி, நள் இருள் வந்த
பூதனை மாள, இலங்கை
ஒள் எரி மண்டி உண்ணப் பணித்த
ஊக்கம்-அதனை நினைந்தோ—
கள் அவிழ் கோதை காதலும், எங்கள்
காரிகை மாதர் கருத்தும்,
பிள்ளை-தன் கையில் கிண்ணமே ஒக்கப்
பேசுவது? எந்தை பிரானே! 1

மன்றில் மலிந்து கூத்து உவந்து ஆடி,
மால் விடை ஏழும் அடர்த்து, ஆயர்
அன்று நடுங்க ஆ-நிரை காத்த
ஆண்மை கொலோ? அறியேன், நான்—
நின்ற பிரானே! நீள் கடல் வண்ணா!
நீ இவள்-தன்னை நின் கோயில்
முன்றில் எழுந்த முருங்கையில் தேனா
முன் கை வளை கவர்ந்தாயே. 2

ஆர் மலி ஆழி சங்கொடு பற்றி,
ஆற்றலை ஆற்றல் மிகுத்து,
கார் முகில் வண்ணா! கஞ்சனை முன்னம்
கடந்த நின் கடுந் திறல் தானோ—
நேர் இழை மாதை, நித்திலத் தொத்தை,
நெடுங் கடல் அமுது அனையாளை,
ஆர் எழில் வண்ணா! அம் கையில் வட்டு ஆம்
இவள் எனக் கருதுகின்றாயே? 3

மல்கிய தோளும், மான் உரி அதளும்
உடையவர்-தமக்கும் ஓர் பாகம்
நல்கிய நலமோ? நரகனைத் தொலைத்த
கரதலத்து அமைதியின் கருத்தோ?—
அல்லி அம் கோதை அணி நிறம் கொண்டு
வந்து முன்னே நின்று போகாய்:
சொல்லி என்—நம்பி! இவளை நீ உங்கள்
தொண்டர் கைத் தண்டு என்ற ஆறே? 4

செரு அழியாத மன்னர்கள் மாள,
தேர் வலம் கொண்டு, அவர் செல்லும்
அரு வழி வானம் அதர்படக் கண்ட
ஆண்மை கொலோ? அறியேன், நான்—
திருமொழி எங்கள் தே மலர்க் கோதை
சீர்மையை நினைந்திலை, அந்தோ!
பெரு வழி நாவல் கனியினும் எளியள்
இவள் எனப் பேசுகின்றாயே! 5

அரக்கியர் ஆகம் புல் என, வில்லால்
அணி மதிள் இலங்கையார்-கோனைச்
செருக்கு அழித்து, அமரர் பணிய, முன் நின்ற
சேவகமோ செய்தது, இன்று?—
முருக்கு இதழ் வாய்ச்சி முன் கை வெண் சங்கம்
கொண்டு, முன்னே நின்று போகாய்;
எருக்கு இலைக்கு ஆக எறி மழு ஓச்சல்
என் செய்வது? எந்தை பிரானே! 6

ஆழி அம் திண் தேர் அரசர் வந்து இறைஞ்ச,
அலை கடல் உலகம் முன் ஆண்ட
பாழி அம் தோள் ஓர் ஆயிரம் வீழ,
படை மழுப் பற்றிய வலியோ—
மாழை மென் நோக்கி மணி நிறம் கொண்டு,
வந்து முன்னே நின்று போகாய்?
கோழி வெண் முட்டைக்கு என் செய்வது—எந்தாய்!—
குறுந்தடி? நெடுங் கடல் வண்ணா! 7

பொருந்தலன் ஆகம் புள் உவந்து ஏற,
வள் உகிரால் பிளந்து, அன்று,
பெருந்தகைக்கு இரங்கி வாலியை முனிந்த
பெருமைகொலோ செய்தது, இன்று?—
பெருந் தடங் கண்ணி, சுரும்பு உறு கோதை
பெருமையை நினைந்திலை; பேசில்,
கருங் கடல் வண்ணா! கவுள் கொண்ட நீர் ஆம்
இவள் எனக் கருதுகின்றாயே. 8

நீர், அழல், வான் ஆய், நெடு நிலம், கால் ஆய்
நின்ற நின் நீர்மையை நினைந்தோ—
சீர் கெழு கோதை என் அலது இலள் என்று
அன்னது ஓர் தேற்றன்மை தானோ—
பார் கெழு பவ்வத்து ஆர் அமுது அனைய
பாவையைப் பாவம் செய்தேனுக்கு,
ஆர் அழல் ஓம்பும் அந்தணன் தோட்டம்
ஆக நின் மனத்து வைத்தாயே? 9

வேட்டத்தைக் கருதாது அடி-இணை வணங்கி,
மெய்ம்மையே நின்று எம் பெருமானை,
வாள் திறல் தானை மங்கையர் தலைவன்
மான வேல் கலியன் வாய் ஒலிகள்
தோட்டு அலர் பைந்தார்ச் சுடர் முடியானைப்
பழமொழியால் பணிந்து உரைத்த
பாட்டு இவை பாட, பத்திமை பெருகிச்
சித்தமும் திருவொடு மிகுமே. 10

10, 10

தலைமகனைப் பிரிந்த தலைமகள் ஆற்றாமை மீதிட்டுக் கூறுதல்

திருத்தாய், செம்போத்தே!
திரு மா மகள்-தன் கணவன்
மருத் தார், தொல் புகழ், மாதவனை வர—
திருத்தாய், செம்போத்தே! 1

கரையாய், காக்கைப் பிள்ளாய்!
கரு மா முகில் போல் நிறத்தன்
உரை ஆர் தொல் புகழ் உத்தமனை வர—
கரையாய், காக்கைப் பிள்ளாய்! 2

கூவாய், பூங் குயிலே!
குளிர் மாரி தடுத்து உகந்த
மா வாய் கீண்ட மணி வண்ணனை வர—
கூவாய், பூங் குயிலே! 3

கொட்டாய், பல்லிக் குட்டி!
குடம் ஆடி, உலகு அளந்த
மட்டு ஆர் பூங் குழல் மாதவனை வர—
கொட்டாய், பல்லிக் குட்டி! 4

சொல்லாய், பைங் கிளியே!
சுடர் ஆழி வலன் உயர்த்த
மல் ஆர் தோள் வட வேங்கடவனை வர—
சொல்லாய், பைங் கிளியே! 5

கோழி கூ என்னுமால்;
தோழி! நான் என் செய்கேன்?
ஆழி வண்ணர் வரும் பொழுது ஆயிற்று—
கோழி கூ என்னுமால். 6

காமற்கு என் கடவேன்?
கரு மா முகில் வண்ணற்கு அல்லால்,
பூ மேல் ஐங்கணை கோத்துப் புகுந்து எய்ய—
காமற்கு என் கடவேன்? 7

இங்கே போதும்கொலோ—
இன வேல் நெடுங் கண் களிப்ப?
கொங்கு ஆர் சோலைக் குடந்தைக் கிடந்த மால்
இங்கே போதும்கொலோ? 8

இன்னார் என்று அறியேன்;
அன்னே! ஆழியொடும்
பொன் ஆர் சார்ங்கம் உடைய அடிகளை—
இன்னார் என்று அறியேன். 9

தொண்டீர்! பாடுமினோ;
சுரும்பு ஆர் பொழில் மங்கையர்-கோன்,
ஒண் தார் வேல் கலியன் ஒலி மாலைகள்
தொண்டீர்! பாடுமினோ. 10

11, 1

பிரிவு ஆற்றாத தலைவி இரங்கிக் கூறுதல்

குன்றம் ஒன்று எடுத்து, ஏந்தி, மா மழை
அன்று காத்த அம்மான், அரக்கரை
வென்ற வில்லியார் வீரமே கொலோ—
தென்றல் வந்து தீ வீசும்? என் செய்கேன்! 1

க்ாரும், வார் பனிக் கடலும் அன்னவன்
தாரும் மார்வமும் கண்ட தண்டமோ—
சோரும் மா முகில் துளியினூடு வந்து,
ஈர வாடை-தான் ஈரும், என்னையே ? 2

சங்கும் மாமையும் தளரும் மேனிமேல்
திங்கள் வெம் கதிர் சீறும்—என் செய்கேன் ?—
பொங்கு வெண் திரைப் புணரி வண்ணனர்
கொங்கு அலர்ந்த தார் கூவும், என்னையே. 3

அங்கு ஓர் ஆய்க்குலத்துள் வளர்ந்து சென்று,
அங்கு ஓர் தாய் உரு ஆகி வந்தவள்
கொங்கை நஞ்சு உண்ட கோயின்மை கொலோ—
திங்கள் வெம் கதிர் சீறுகின்றதே ? 4

அங்கு, ஓர் ஆள் அரி ஆய், அவுணனை
பங்கமா இரு கூறு செய்தவன்
மங்குல் மா மதி வாங்கவே கொலோ—
பொங்கு மா கடல் புலம்புகின்றதே ? 5

சென்று, வார் சிலை வளைத்து, இலங்கையை
வென்ற வில்லியார் வீரமே கொலோ—
முன்றில் பெண்ணைமேல் முளரிக் கூட்டகத்து
அன்றிலின் குரல் அடரும் என்னையே ? 6

பூவை வண்ணனர் புள்ளின்மேல் வர
மேவி நின்று நான் கண்ட தண்டமோ—
வீவு இல் ஐங்கணை வில்லி அம்பு கோத்து,
ஆவியே இலக்கு ஆக எய்வதே ? 7

மால் இனம் துழாய் வரும் என் நெஞ்சகம் ;
மாலின் அம் துழாய் வந்து என் உள்புக,
கோல வாடையும் கொண்டு வந்தது ஓர்
ஆலி வந்ததால்—அரிது, காவலே! 8

கெண்டை ஒண் கணும் துயிலும் ; என் நிறம்
பண்டு பண்டு போல் ஒக்கும்—மிக்க சீர்த்
தொண்டர் இட்ட பூந் துளவின் வாசமே
வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகிலே. 9

அன்று, பாரதத்து ஐவர் தூதனாய்ச்
சென்ற மாயனை, செங் கண் மாலினை,
மன்றில் ஆர் புகழ் மங்கை வாள் கலி-
கன்றி சொல் வல்லார்க்கு அல்லல் இல்லையே.

11, 2

தலைவி பிரிவு ஆற்றாது வருந்திக் கூறுதல்

குன்றம் எடுத்து, மழை தடுத்து, இளையாரொடும்
மன்றில் குரவை பிணைந்த மால் என்னை மால்செய்தான் ;
முன்றில் தனி நின்ற பெண்ணைமேல் கிடந்து ஈர்கின்ற
அன்றிலின் கூட்டைப் பிரிக்ககிற்பவர் ஆர்கொலோ ? 1

பூங் குருந்து ஒசித்து, ஆனை காய்ந்து, அரி மாச் செகுத்து,
ஆங்கு வேழத்தின் கொம்பு கொண்டு, வன் பேய் முலை
வாங்கி உண்ட அவ் வாயன் நிற்க, இவ் ஆயன் வாய்
ஏங்கு வேய்ங்குழல் என்னோடு ஆடும், இளமையே. 2

மல்லொடு கஞ்சனும் துஞ்ச வென்ற மணிவண்ணன்
அல்லி மலர்த் தண் துழாய் நினைந்திருந்தேனையே,
எல்லியில் மாருதம் வந்து அடும் ; அது அன்றியும்,
கொல்லை வல் ஏற்றின் மணியும் கோயின்மை செய்யுமே. 3

பொருந்து மா மரம் ஏழும் எய்த புனிதனார்
திருந்து சேவடி என் மனத்து நினைதொறும்,
கருந் தண் மா கடல் கங்குல் ஆர்க்கும் ; அது அன்றியும்,
வருந்த வாடை வரும் ; இதற்கு இனி என் செய்கேன் ? 4

அன்னை முனிவதும், அன்றிலின் குரல் ஈர்வதும்,
மன்னு மறி கடல் ஆர்ப்பதும், வளை சோர்வதும்—
பொன் அம் கலை அல்குல், அன்ன மென் நடை, பூங் குழல்-
பின்னை மணாளர்திறத்தம் ஆயின பின்னையே. 5

ஆழியும் சங்கும் உடைய நங்கள் அடிகள்-தாம்
பாழிமையான கனவில் நம்மைப் பகர்வித்தார் ;
தோழியும் நானும் ஒழிய வையம் துயின்றது ;
கோழியும் கூகின்றது இல்லை ; கூர் இருள் ஆயிற்றே. 6

காமன்-தனக்கு முறை அல்லேன் ; கடல் வண்ணனர்
மா மணவாளர் ; எனக்குத் தானும் மகன், சொல்லில் ;
யாமங்கள்தோறு எரி வீசும் என் இளங் கொங்கைகள்
மா மணி வண்ணர்திறத்தவாய் வளர்கின்றவே. 7

மஞ்சு உறு மாலிருஞ்சோலை நின்ற மணாளனர்
நெஞ்சம் நிறைகொண்டு போயினர் ; நினைகின்றிலர் ;
வெம் சுடர் போய், விடியாமல் எவ்விடம் புக்கதோ ?
நஞ்சு உடலம் துயின்றால், நமக்கு இனி நல்லதே. 8

காமன் கணைக்கு ஓர் இலக்கம் ஆய், நலத்தின் மிகு
பூ மரு கோலம் நம் பெண்மை சிந்தித்து இராது, போய்,
தூ மலர் நீர் கொடு, தோழி! நாம் தொழுது ஏத்தினல்,
கார் முகில் வண்ணரைக் கண்களால் காணல் ஆம்கொலோ ? 9

வென்றி விடை உடன் ஏழ் அடர்த்த அடிகளை
மன்றில் மலி புகழ் மங்கை மன் கலிகன்றி சொல்
ஒன்று நின்ற ஒன்பதும் உரைப்பவர்-தங்கள்மேல்
என்றும் நில்லா, வினை ஒன்றும்; சொல்லில், உலகிலே. 10

11, 3

தலைவி இரங்கிக் கூறல்

மன் இலங்கு பாரதத்துத் தேர் ஊர்ந்து, மாவலியைப்
பொன் இலங்கு திண் விலங்கில் வைத்து, பொரு கடல் சூழ்
தென் இலங்கை ஈடு அழித்த தேவர்க்கு—இது காணீர்—
என் இலங்கு சங்கோடு எழில் தோற்றிருந்தேனே. 1

இருந்தான் என் உள்ளத்து இறைவன், கறை சேர்
பருந் தாள் களிற்றுக்கு அருள் செய்த செங் கண்
பெருந் தோள் நெடுமாலைப் பேர் பாடி ஆட,
வருந்தாது என் கொங்கை ஒளி மன்னும், அன்னே! 2

அன்னே! இவரை அறிவன் ; மறை நான்கும்
முன்னே உரைத்த முனிவர் ; இவர் வந்து
பொன் ஏய் வளை கவர்ந்து போகார், மனம் புகுந்து ;
என்னே—இவர் எண்ணும் எண்ணம்? அறியோமே! 3

அறியோமே என்று உரைக்கல் ஆமே எமக்கு—
வெறி ஆர் பொழில் சூழ் வியன் குடந்தை மேவி,
சிறியான் ஓர் பிள்ளை ஆய், மெள்ள நடந்திட்டு,
உறி ஆர் நறு வெண்ணெய் உண்டு, உகந்தார்-தம்மையே ? 4

தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத்
தம்மையே ஒக்க அருள் செய்வர் ; ஆதலால்,
தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுது இறைஞ்சி,
தம்மையே பற்று மனத்து என்றும் வைத்தோமே. 5

வைத்தார், அடியார் மனத்தினில் ; வைத்து, இன்பம்
உய்த்தார்—ஒளி விசும்பில் ஓர் அடி வைத்து, ஓர் அடிக்கும்
எய்த்தாது மண் என்று, இமையோர் தொழுது ஏத்தி,
கைத்தாமரை குவிக்கும் கண்ணன், என் கண்ணனையே. 6

கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும், கை வளைகள்
என்னோ கழன்ற ? இவை என்ன மாயங்கள் ?
பெண் ஆனோம் பெண்மையோம் நிற்க, அவன் மேய
அண்ணல் மலையும், அரங்கமும் பாடோமே ? 7

பாடோமே—எந்தை பெருமானை ? பாடிநின்று,
ஆடோமே—ஆயிரம் பேரானை ? பேர் நினைந்து,
சூடோமே—சூடும் துழாய் அலங்கல் ? சூடி, நாம்
கூடோமே—கூடக் குறிப்பு ஆகில் ? நல் நெஞ்சே! 8

நல் நெஞ்சே! நம் பெருமான் நாளும் இனிது அமரும்
அன்னம் சேர் கானல் அணி ஆலி கைதொழுது,
முன்னம் சேர் வல்வினைகள் போக, முகில் வண்ணன்
பொன்னம் சேர் சேவடிமேல் போது அணியப்பெற்றோமே. 9

பெற்று ஆரார்—ஆயிரம் பேரானைப் பேர் பாட ;
பெற்றான் கலியன் ஒலிசெய் தமிழ்-மாலை
கற்றார், ஓ! முற்று உலகு ஆள்வர் ; இவை கேட்கல்
உற்றார்க்கு உறு துயர் இல்லை, உலகத்தே. 10

11, 4

திருமாலின் திருஅவதாரங்களில் ஈடுபடுதல்

நிலை இடம் எங்கும் இன்றி, நெடு வெள்ளம் உம்பர்
வள நாடு மூட, இமையோர்
தலை இட, மற்று எமக்கு ஓர் சரண் இல்லை என்ன,
அரண் ஆவன் என்னும் அருளால்,
அலை கடல் நீர் குழம்ப, அகடு ஆட ஓடி,
அகல் வான் உரிஞ்ச, முதுகில்
மலைகளை மீதுகொண்டு வரும் மீனை, மாலை
மறவாது இறைஞ்சு, என் மனனே ! 1

செரு மிகு வாள் எயிற்ற அரவு ஒன்று சுற்றி,
திசை, மண்ணும், விண்ணும் உடனே
வெருவர, வெள்ளை வெள்ளம் முழுதும் குழம்ப,
இமையோர்கள் நின்று கடைய,
பரு வரை ஒன்று நின்று, முதுகில் பரந்து
சுழலக் கிடந்து துயிலும்
அரு வரை அன்ன தன்மை அடல் ஆமை ஆன
திருமால் நமக்கு ஓர் அரணே. 2

தீது அறு திங்கள், பொங்கு சுடர், உம்பர்,
உம்பர்-உலகு எழினோடும் உடனே,
மாதிரம், மண் சுமந்த வட குன்றும், நின்ற
மலை ஆறும், எழு கடலும்
பாதமர் சூழ் குளம்பின் அக மண்டலத்தின்
ஒருபால் ஒடுங்க, வளர் சேர்
ஆதி முன் ஏனம் ஆகி, அரண் ஆய மூர்த்தி-
அது நம்மை ஆளும் அரசே. 3

தளை அவிழ் கோதை மாலை இருபால் தயங்க,
எரி கான்று இரண்டு தறு கண்
அளவு எழ, வெம்மை மிக்க அரி ஆகி, அன்று,
பரியோன் சினங்கள் அவிழ,
வளை உகிர்-ஆளி மொய்ம்பின் மறவோனது ஆகம்
மதியாது சென்று, ஓர் உகிரால்
பிளவு எழ விட்ட குட்டம்-அது வையம் மூடு
பெரு நீரில் மும்மை பெரிதே. 4

வெந் திறல் வாணன் வேள்வியிடம் எய்தி, அங்கு,
ஓர் குறள் ஆகி, மெய்ம்மை உணர,
செந் தொழில் வேத நாவின் முனி ஆகி, வையம்
அடி மூன்று இரந்து பெறினும்,
மந்தரமீது போகி, மதி நின்று இறைஞ்ச,
மலரோன் வணங்க, வளர் சேர்
அந்தரம் எழினூடு செல உய்த்த பாதம்-
அது நம்மை ஆளும் அரசே. 5

இரு நில மன்னர்-தம்மை இரு நாலும் எட்டும்
ஒரு நாலும் ஒன்றும் உடனே
செரு நுதலூடு போகி, அவர் ஆவி மங்க,
மழுவாளில் வென்ற திறலோன்,
பெரு நில-மங்கை மன்னர், மலர்-மங்கை நாதர்,
புலமங்கை கேள்வர், புகழ் சேர்
பெரு நிலம் உண்டு உமிழ்ந்த பெரு வாயர் ஆகி-
யவர் நம்மை ஆள்வர் பெரிதே. 6

இலை மலி பள்ளி எய்தி, இது மாயம் என்ன,
இனம் ஆய மான் பின், எழில் சேர்
அலை மலி வேல்கணாளை அகல்விப்பதற்கு
ஓர் உரு ஆய மானை அமையா,
கொலை மலி எய்துவித்த கொடியோன் இலங்கை
பொடி ஆக, வென்றி அமருள்
சிலை மலி செஞ் சரங்கள் செல உய்த்த நங்கள்
திருமால் நமக்கு ஓர் அரணே. 7

முன், உலகங்கள் ஏழும் இருள்மண்டி உண்ண,
முதலோடு வீடும் அறியாது
என் இது வந்தது ? என்ன, இமையோர் திசைப்ப,
எழில் வேதம் இன்றி மறைய,
பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி,
இருள் தீர்ந்து இவ் வையம் மகிழ,
அன்னம்-அது ஆய் இருந்து, அங்கு, அறநூல் உரைத்த
அது நம்மை ஆளும் அரசே. 8

துணைநிலை மற்று எமக்கு ஓர் உளது என்று இராது
    தொழுமின்கள், தொண்டர்! தொலைய
உண முலை முன் கொடுத்த உரவோளது ஆவி
    உக உண்டு, வெண்ணெய் மருவி,
பணை முலை ஆயர் மாதர் உரலோடு கட்ட,
    அதனோடும் ஓடி, அடல் சேர்
இணை மருது இற்று வீழ, நடைகற்ற தெற்றல்
    வினைப் பற்று அறுக்கும் விதியே. 9

கொலை கெழு செம் முகத்த களிறு ஒன்று கொன்று,
    கொடியோன் இலங்கை பொடியா,
சிலை கெழு செஞ் சரங்கள் செல உய்த்த நங்கள்
    திருமாலை வேலை புடை சூழ்
கலி கெழு மாட வீதி வயல் மங்கை மன்னு
    கலிகன்றி சொன்ன பனுவல்
ஒலி கெழு பாடல் பாடி உழல்கின்ற தொண்டர்-
    அவர் ஆள்வர் உம்பர் உலகே. 10

11, 5

திருச்சாழல்

எம் பெருமானது எளிமையையும் உயர்வையும் இரண்டு பெண்கள்
எதிரெதிராகக் கூறுதல்

மான் அமரும் மென் நோக்கி வைதேவி இன் துணையா,
கான் அமரும் கல் அதர் போய், காடு உறைந்தான் காண், ஏடீ!—
கான் அமரும் கல் அதர் போய், காடு உறைந்த பொன் அடிக்கள்
வானவர்-தம் சென்னி மலர் கண்டாய், சாழலே! 1

தந்தை தளை கழலத் தோன்றிப் போய், ஆய்ப்பாடி
நந்தன் குல மதலையாய் வளர்ந்தான் காண், ஏடீ!—
நந்தன் குல மதலையாய் வளர்ந்தான் நான்முகற்குத்
தந்தை காண், எந்தை பெருமான் காண், சாழலே! 2

ஆழ் கடல் சூழ் வையகத்தார் ஏசப் போய், ஆய்ப்பாடித்
தாழ் குழலார் வைத்த தயிர் உண்டான் காண், ஏடீ!—
தாழ் குழலார் வைத்த தயிர் உண்ட பொன் வயிறு இவ்
ஏழ் உலகும் உண்டும் இடம் உடைத்தால், சாழலே! 3

அறியாதார்க்கு ஆன்-ஆயன் ஆகிப் போய், ஆய்ப்பாடி
உறி ஆர் நறு வெண்ணெய் உண்டு உகந்தான் காண், ஏடீ!—
உறி ஆர் நறு வெண்ணெய் உண்டு உகந்த பொன் வயிற்றுக்கு
ஏறி நீர் உலகு அனைத்தும் எய்தாதால், சாழலே! 4

வண்ணக் கருங் குழல் ஆய்ச்சியால் மொத்துண்டு,
கண்ணிக் குறுங் கயிற்றால் கட்டுண்டான் காண், ஏடீ!—
கண்ணிக் குறுங் கயிற்றால் கட்டுண்டான் ஆகிலும்,
எண்ணற்கு அரியன் இமையோர்க்கும், சாழலே! 5

கன்றப் பறை கறங்க, கண்டவர்-தம் கண் களிப்ப,
மன்றில் மரக்கால் கூத்து ஆடினான் காண், ஏடீ!—
மன்றில் மரக்கால் கூத்து ஆடினான் ஆகிலும்,
என்றும் அரியன் இமையோர்க்கும், சாழலே! 6

கோதை வேல் ஐவர்க்கு ஆய், மண் அகலம் கூறு இடுவான்,
தூதன் ஆய், மன்னவனால் சொல்லுண்டான் காண், ஏடீ!—
தூதன் ஆய் மன்னவனால் சொல்லுண்டான் ஆகிலும்,
ஓத நீர் வையகம் முன் உண்டு உமிழ்ந்தான், சாழலே! 7

பார் மன்னர் மங்கப் படைதொட்டு, வெம் சமத்துத்
தேர் மன்னற்கு ஆய் அன்று தேர் ஊர்ந்தான் காண், ஏடீ!—
தேர் மன்னற்கு ஆய் அன்று தேர் ஊர்ந்தான் ஆகிலும்,
தார் மன்னர்-தங்கள் தலைமேலான், சாழலே! 8

கண்டார் இரங்க, கழியக் குறள் உரு ஆய்,
வண் தாரான் வேள்வியில் மண் இரந்தான் காண், ஏடீ!
வண் தாரான் வேள்வியில் மண் இரந்தான் ஆகிலும்,
விண்டு ஏழ் உலகுக்கும் மிக்கான் காண், சாழலே! 9

கள்ளத்தால் மாவலியை மூவடி மண் கொண்டு அளந்தான்
வெள்ளத்தான் ; வேங்கடத்தான் என்பரால் காண், ஏடீ!—
வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானேலும், கலிகன்றி
உள்ளத்தின் உள்ளே உளன் கண்டாய், சாழலே! 10

11, 6

உலகத்தைப் பிரளயத்திலிருந்து எம்பெருமான் உய்வித்தமை கூறி, உலகிற்கு உபதேசித்தல்

மைந் நின்ற கருங் கடல்வாய் உலகு இன்றி,
வானவரும் யாமும் எல்லாம்
நெய்ந் நின்ற சக்கரத்தன் திருவயிற்றில்
நெடுங் காலம் கிடந்தது ஓரீர் ;
எந் நன்றி செய்தாரா ஏதிலோர்
தெய்வத்தை ஏத்துகின்றீர் ?
செய்ந்நன்றி குன்றேல்மின், தொண்டர்காள்!
அண்டனையே ஏத்தீர்களே. 1

நில்லாத பெரு வெள்ளம் நெடு விசும்பின் மீது
ஓடி நிமிர்ந்த காலம்
மல் ஆண்ட தடக் கையால் பகிரண்டம்
அகப்படுத்த காலத்து, அன்று
எல்லாரும் அறியாரோ ? எம் பெருமான்
உண்டு உமிழ்ந்த எச்சில் தேவர்
அல்லாதார் தாம் உளரே ? அவன் அருளே
உலகு ஆவது அறியீர்களே ? 2

நெற்றிமேல் கண்ணனும், நிறை மொழி வாய்
நான்முகனும், நீண்ட நால் வாய்
ஒற்றைக் கை வெண் பகட்டின் ஒருவனையும்
உள்ளிட்ட அமரரோடும்
வெற்றிப் போர்க் கடல் அரையன் விழுங்காமல்
தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்ட
கொற்றப்போர் ஆழியான் குணம் பரவாச்
சிறுதொண்டர் கொடிய ஆறே! 3

பனிப் பரவைத் திரை ததும்ப, பார் எல்லாம்
நெடுங் கடலே ஆன காலம்,
இனிக் களைகண் இவர்க்கு இல்லை என்று உலகம்
ஏழினையும் ஊழில் வாங்கி,
முனித் தலைவன் முழங்கு ஒளி சேர் திரு வயிற்றில்
வைத்து, உம்மை உய்யக்கொண்ட
கனிக் களவத் திரு உருவத்து ஒருவனையே
கழல் தொழுமா கல்லீர்களே. 4

பார் ஆரும் காணாமே, பரவை மா
    நெடுங் கடலே ஆன காலம்
ஆராலும் அவனுடைய திரு வயிற்றில்
    நெடுங்காலம் கிடந்தது உள்ளத்து
ஓராத உணர்விலீர்! உணருதிரேல்,
    உலகு அளந்த உம்பர் கோமான்
பேராளன் பேரான பேர்கள்
    ஆயிரங்களுமே பேசீர்களே. 5

பேய் இருக்கும் நெடு வெள்ளம் பெரு விசும்பின்-மீது
    ஓடிப் பெருகு காலம்,
தாய் இருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன்
    வயிற்று இருத்தி உய்யக்கொண்டான்
போய் இருக்க, மற்று இங்கு ஓர் புதுத் தெய்வம்
    கொண்டாடும் தொண்டீர்! பெற்ற
தாய் இருக்க, மணை வெந்நீர் ஆட்டுதிரோ—
    மாட்டாத தகவு அற்றீரே ? 6

மண் நாடும், விண் நாடும், வானவரும்,
    தானவரும், மற்றும் எல்லாம்
உண்ணாத பெரு வெள்ளம் உண்ணாமல்,
    தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்ட
கண்ணாளன், கண்ணமங்கை நகராளன்,
    கழல் சூடி, அவனை உள்ளத்து
எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத
    போது எல்லாம் இனிய ஆறே. 7

மறம் கிளர்ந்த கருங் கடல் நீர் உரம் துரந்து,
    பரந்து ஏறி, அண்டத்து அப்பால்
புறம் கிளர்ந்த காலத்து, பொன் உலகம்
    ஏழினையும் ஊழில் வாங்கி,
அறம் கிளர்ந்த திரு வயிற்றின் அகம்படியில்
    வைத்து உம்மை உய்யக்கொண்ட
நிறம் கிளர்ந்த கருஞ் சோதி நெடுந்தகையை
    நினையாதார் நீசர்-தாமே. 8

அண்டத்தின் முகடு அழுந்த, அலை முந்நீர்த்
திரை ததும்ப, ஆஆ! என்று,
தொண்டர்க்கும் முனிவர்க்கும் அமரர்க்கும்
தான் அருளி, உலகம் ஏழும்
உண்டு, ஒத்த திருவயிற்றின் அகம்படியில்
வைத்து, உம்மை உய்யக்கொண்ட
கொண்டல் கை மணி வண்ணன் தண்-
குடந்தை நகர் பாடி ஆடீர்களே. 9

தேவரையும், அசுரரையும், திசைகளையும்,
கடல்களையும், மற்றும் முற்றும்
யாவரையும் ஒழியாமே, எம் பெருமான்
உண்டு, உமிழ்ந்தது அறிந்து சொன்ன
கா வளரும் பொழில் மங்கைக் கலிகன்றி
ஒலி மாலை கற்று வல்லார்
பூ வளரும் திருமகளால் அருள்பெற்றுப்
பொன்-உலகில் பொலிவர்-தாமே. 10

11, 7

எம்பெருமான் திறத்தில் உதவாத அவயவங்கள் பயனற்றன எனல்

நீள் நாகம் சுற்றி, நெடு வரை நட்டு, ஆழ் கடலைப்
பேணான் கடைந்து, அமுதம் கொண்டு, உகந்த பெம்மானை;
பூண் ஆர மார்வனை; புள் ஊரும் பொன் மலையை—
காணாதார் கண் என்றும் கண் அல்ல; கண்டாமே. 1

நீள்வான், குறள் உரு ஆய், நின்று, இரந்து, மாவலி மண்
தாளால் அளவிட்ட தக்கணைக்கு மிக்கானை;
தோளாத மா மணியை; தொண்டர்க்கு இனியானை—
கேளாச் செவிகள் செவி அல்ல; கேட்டாமே. 2

தூயானை; தூய மறையானை; தென் ஆலி
மேயானை; மேவாள் உயிர் உண்டு, அமுது உண்ட
வாயானை; மாலை—வணங்கி, அவன் பெருமை
பேசாதார் பேச்சு என்றும் பேச்சு அல்ல; கேட்டாமே. 3

கூடா இரணியனைக் கூர் உகிரால் மார்வு இடந்த
ஓடா அடல் அரியை; உம்பரார் கோமானை;
தோடு ஆர் நறுந் துழாய் மார்வனை—ஆர்வத்தால்
பாடாதார் பாட்டு என்றும் பாட்டு அல்ல; கேட்டாமே. 4

மை ஆர் கடலும், மணி வரையும், மா முகிலும்,
கொய் ஆர் குவளையும், காயாவும் போன்று இருண்ட
மெய்யானை ; மெய்ய மலையானை ; சங்கு ஏந்தும்
கையானை—கை தொழா, கை அல்ல ; கண்டாமே. 5

கள் ஆர் துழாயும், கணவலரும், கூவிளையும்,
முள் ஆர் முளரியும், ஆம்பலும் முன் கண்டக்கால்,
புள் ஆய், ஓர் ஏனம் ஆய்ப் புக்கு இடந்தான் பொன்அடிக்கு என்று—
உள்ளாதார் உள்ளத்தை உள்ளமாக் கொள்ளோமே. 6

கனை ஆர் கடலும், கருவிளையும், காயாவும்
அனையானை—அன்பினால், ஆர்வத்தால், என்றும்
சுனை ஆர் மலர் இட்டு, தொண்டராய் நின்று,
நினையாதார் நெஞ்சு என்றும் நெஞ்சு அல்ல ; கண்டாமே. 7

வெறி ஆர் கருங் கூந்தல் ஆய்ச்சியர் வைத்த
உறி ஆர் நறு வெண்ணெய் தான் உகந்து உண்ட
சிறியானை, செங் கண் நெடியானை—சிந்தித்து
அறியாதார் என்றும் அறியாதார் ; கண்டாமே. 8

தேனோடு வண்டு ஆலும் திருமாலிருஞ்சோலை
தான் இடமாக் கொண்டான், தட மலர்க் கண்ணிக்காய்,
ஆன் விடை ஏழ் அன்று அடர்த்தாற்கு—ஆள் ஆனார் அல்லாதார்
மானிடவர் அல்லர் என்று என் மனத்தே வைத்தேனே. 9

மெய்ந் நின்ற பாவம் அகல, திருமாலைக்
கைந் நின்ற ஆழியான் சூழும் கழல் சூடிக்
கைந் நின்ற வேல் கைக் கலியன் ஒலி மாலை
ஐயொன்றும் ஐந்தும் இவை—பாடி, ஆடுமினே. 10

11, 8

பிறப்பைப் போக்கி அருளுமாறு ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்தல்

*மாற்றம் உள ஆகிலும், சொல்லுவன் : மக்கள்
தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல் என்று, இன்னம்—
ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போல்—அஞ்சுகின்றேன் ;
நாற்றம், சுவை, ஊறு, ஒலி ஆகிய நம்பீ!* 1

*சீற்றம் உள ஆகிலும், செப்புவன் : மக்கள்
தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல் என்று அஞ்சி—
காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போல்—
ஆற்றத் துளங்கா நிற்பன், ஆழி வலவா!* 2

தூங்கு ஆர் பிறவிக்கண் இன்னம் புகப் பெய்து,
வாங்காய் என்று சிந்தித்து, நான் அதற்கு அஞ்சி—
பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றால்போல்—
தாங்காது உள்ளம் தள்ளும், என் தாமரைக்கண்ணா! 3

உரு ஆர் பிறவிக்கண் இன்னம் புகப் பெய்து,
திரிவாய் என்று சிந்தித்தி என்று, அதற்கு அஞ்சி—
இரு பாடு எரி கொள்ளியினுள் எறும்பேபோல்—
உருகாநிற்கும், என் உள்ளம், ஊழி முதல்வா! 4

கொள்ளக் குறையாத இடும்பைக் குழியில்
தள்ளிப் புகப் பெய்திகொல் என்று, அதற்கு அஞ்சி—
வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரி இனம்போலே—
உள்ளம் துளங்காநிற்பன், ஊழி முதல்வா! 5

படை நின்ற பைந்தாமரையோடு அணி நீலம்
மடை நின்று அலரும் வயல் ஆலி மணாளா!—
இடையன் எறிந்த மரமே ஒத்து இராமே—
அடைய அருளாய், எனக்கு உன்-தன் அருளே. 6

வேம்பின் புழு வேம்பு அன்றி உண்ணாது—அடியேன்
நான் பின்னும் உன் சேவடி அன்றி நயவேன் ;
தேம்பல் இளந் திங்கள் சிறைவிடுத்து, ஐவாய்ப்
பாம்பின் அணைப் பள்ளிகொண்டாய், பரஞ்சோதி! 7

அணி ஆர் பொழில் சூழ் அரங்க நகர் அப்பா!—
துணியேன், இனி, நின் அருள் அல்லது எனக்கு :
மணியே! மணி மாணிக்கமே! மதுசூதா!—
பணியாய், எனக்கு உய்யும் வகை—பரஞ்சோதீ! 8

நந்தா நரகத்து அழுந்தாவகை நாளும்—
எந்தாய்! தொண்டர் ஆனவர்க்கு இன் அருள் செய்வாய்!
சந்தோகா! தலைவனே! தாமரைக் கண்ணா!—
அந்தோ! அடியேற்கு அருளாய், உன் அருளே. 9

குன்றம் எடுத்து ஆ-நிரை காத்தவன்-தன்னை
மன்றில் புகழ் மங்கை மன், கலிகன்றி சொல்
ஒன்று நின்ற ஒன்பதும் வல்லவர்-தம்மேல்
என்றும் வினை ஆயின சாரகில்லாவே. 10

பெரிய திருமொழி முற்றும்

ஸ்ரீ :

திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த

திருக்குறுந் தாண்டகம்

நிதியினை, பவளத் தூணை, நெறிமையால் நினைய வல்லார்
கதியினை, கஞ்சன் மாளக் கண்டு, முன் அண்டம் ஆளும்
மதியினை, மாலை, வாழ்த்தி வணங்கி என் மனத்து வந்த
விதியினைக் கண்டுகொண்ட தொண்டனேன்—விடுகிலேனே. 1

காற்றினை, புனலை, தீயை, கடி மதிள் இலங்கை செற்ற
ஏற்றினை, இமயம் ஏய எழில் மணித் திரளை, இன்ப
ஆற்றினை, அமுதம்-தன்னை, அவுணன் ஆர் உயிரை உண்ட
கூற்றினை, குணங்கொண்டு, உள்ளம்! கூறு—நீ கூறுமாறே! 2

பா இரும் பரவை-தன்னுள் பரு வரை திரித்து, வானோர்க்கு
ஆய் இருந்து, அமுதங் கொண்ட அப்பனை ; எம் பிரானை ;
வேய் இருஞ் சோலை சூழ்ந்து, விரி கதிர் இரிய நின்ற,
மா இருஞ் சோலை மேய மைந்தனை—வணங்கினேனே. 3

கேட்க யான் உற்றது உண்டு : கேழல் ஆய் உலகம் கொண்ட
பூக் கெழு வண்ணனாரைப் போதரக் கனவில் கண்டு,
வாக்கினால், கருமம்-தன்னால், மனத்தினால், சிரத்தை-தன்னால்
வேட்கை மீதூர, வாங்கி, விழுங்கினேற்கு இனியவாறே! 4

இரும்பு அனன்று உண்ட நீர்போல், எம் பெருமானுக்கு என்-தன்
அரும் பெறல் அன்பு புக்கிட்டு, அடிமைபூண்டு உய்ந்து போனேன் ;
வரும் புயல் வண்ணனாரை மருவி, என் மனத்து வைத்து,
கரும்பின் இன் சாறு போலப் பருகினேற்கு இனியவாறே! 5

மூவரில் முதல்வன் ஆய ஒருவனை, உலகம் கொண்ட
கோவினை, குடந்தை மேய குரு மணித் திரளை, இன்பப்
பாவினை, பச்சைத் தேனை, பைம் பொன்னை, அமரர் சென்னிப்
பூவினைப் புகழும் தொண்டர் என் சொல்லிப் புகழ்வர், தாமே? 6

இம்மையை, மறுமை-தன்னை, எமக்கு வீடு ஆகி நின்ற
மெய்ம்மையை, விரிந்த சோலை வியன் திரு அரங்கம் மேய
செம்மையை, கருமை-தன்னை, திருமலை ஒருமையானை,
தன்மையை, நினைவார் என்-தன் தலைமிசை மன்னுவாரே. 7

வானிடைப் புயலை, மாலை, வரையிடைப் பிரசம் ஈன்ற
தேனிடைக் கரும்பின் சாற்றை, திருவினை, மருவி வாழார்—
மானிடப் பிறவி, அந்தோ! மதிக்கிலர் ; கொள்க—தம் தம்
ஊனிடைக் குரம்பை வாழ்க்கைக்கு உறுதியே வேண்டினரே. 8

உள்ளமோ ஒன்றில் நில்லாது ; ஓசையில் எரி நின்று உண்ணும்
கொள்ளிமேல் எறும்புபோலக் குழையுமால் என்-தன் உள்ளம் ;
தெள்ளியீர்! தேவர்க்கு எல்லாம் தேவராய் உலகம் கொண்ட
ஒள்ளியீர்! உம்மை அல்லால், எழுமையும் துணை இலோமே. 9

சித்தமும் செவ்வை நில்லாது ; என் செய்கேன் தீவினையேன் ?
பத்திமைக்கு அன்பு உடையேன் ஆவதே பணியாய், எந்தாய்!
முத்து ஒளி மரதகமே! முழங்கு ஒளி முகில் வண்ணா! என்
அத்த! நின் அடிமை அல்லால், யாதும் ஒன்று அறிகிலேனே. 10

தொண்டு எல்லாம் பரவி, நின்னைத் தொழுது, அடி பணியுமாறு
கண்டு, தான் கவலை தீர்ப்பான் ஆவதே பணியாய், எந்தாய்!
அண்டம் ஆய், எண் திசைக்கும் ஆதி ஆய், நீதி ஆன
பண்டம் ஆம் பரம சோதி! நின்னையே பரவுவேனே. 11

ஆவியை, அரங்க மாலை அழுக்கு உடம்பு எச்சில் வாயால்,
தூய்மை இல் தொண்டனேன் நான் சொல்லினேன் தொல்லை நாமம் ;
பாவியேன் பிழைத்தவாறு! என்று அஞ்சினேற்கு அஞ்சல் என்று,
காவிபோல் வண்ணர் வந்து, என் கண்ணுளே தோன்றினரே. 12

இரும்பு அனன்று உண்ட நீரும் போதரும் ; கொள்க ; என்-தன்
அரும் பிணி, பாவம் எல்லாம் அகன்றன என்னை விட்டு ;
சுரும்பு அமர் சோலை சூழ்ந்த அரங்க மா கோயில் கொண்ட
கரும்பினைக் கண்டுகொண்டு, என் கண்-இணை களிக்குமாறே! 13

காவியை வென்ற கண்ணார் கலவியே கருதி, நாளும்
பாவியேன் ஆக எண்ணி, அதனுள்ளே பழுத்தொழிந்தேன் ;
தாவி சேர் அன்னம் மன்னும் சூழ் புனல் குடந்தையானைப்
பாவியேன் பாவியாது, பாவியேன் ஆயினேனே. 14

முன் பொலா இராவணன்-தன் முது மதிள் இலங்கை வேவித்து,
அன்பினால் அனுமன் வந்து, ஆங்கு, அடி-இணை பணிய நின்றார்க்கு,
என்பு எலாம் உருகி உக்கிட்டு, என்னுடை நெஞ்சம் என்னும்
அன்பினால் ஞான நீர் கொண்டு ஆட்டுவன், அடியனேனே. 15

மாய மான் மாயச் செற்று, மருது இற நடந்து, வையம்
தாய், அமா பரவை பொங்கத் தட வரை திரித்து, வானோர்க்கு
ஈயும் மால், எம்பிரானார்க்கு, என்னுடைச் சொற்கள் என்னும்
தூய மா மாலைகொண்டு, சூட்டுவன், தொண்டனேனே. 16

பேசினார் பிறவி நீத்தார்—பேர் உளான் பெருமை ; பேசி
ஏசினார் உய்ந்து போனார் என்பது இவ் உலகின் வண்ணம் :
பேசினேன் ; ஏச மாட்டேன் ; பேதையேன் ; பிறவி நீத்தற்கு
ஆசையோ பெரிது ; கொள்க—அலை கடல் வண்ணர்பாலே. 17

இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி, இருந்து, முன் இமையைக் கூட்டி,
அளப்பு இல் ஐம்புலன் அடக்கி, அன்பு அவர்கண்ணே வைத்து,
துளக்கம் இல் சிந்தைசெய்து, தோன்றலும் சுடர்விட்டு, ஆங்கே,
விளக்கினை விதியின் காண்பார் மெய்ம்மையைக் காண்கிற்பாரே? 18

பிண்டி ஆர் மண்டை ஏந்தி, பிறர் மனை திரிதந்து, உண்ணும்
முண்டியான் சாபம் தீர்த்த ஒருவன் ஊர், உலகம் ஏத்தும்
கண்டியூர், அரங்கம், மெய்யம், கச்சி, பேர், மல்லை என்று
மண்டினார் உய்யல் அல்லால், மற்றையார்க்கு உய்யல் ஆமே ? 19

வானவர்-தங்கள்-கோனும், மலர்மிசை அயனும், நாளும்,
தே மலர் தூவி ஏத்தும் சேவடிச் செங் கண் மாலை
மான வேல் கலியன் சொன்ன வண் தமிழ்-மாலை நாலைந்து
ஊனம்-அது இன்றி வல்லார் ஒளி விசும்பு ஆள்வர், தாமே. 20

திருக்குறுந் தாண்டகம் முற்றும்

ஸ்ரீ:

திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த

திருநெடுந் தாண்டகம்

மின் உரு ஆய் முன் உருவில், வேதம் நான்கு ஆய்,
　　விளக்கு ஒளி ஆய், முளைத்து எழுந்த திங்கள்-தான் ஆய்,
பின் உரு ஆய், முன் உருவில் பிணி மூப்பு இல்லாப்
　　பிறப்பிலி ஆய், இறப்பதற்கே எண்ணாது எண்ணும்
பொன் உரு ஆய், மணி உருவில் பூதம் ஐந்து ஆய்,
　　புனல் உரு ஆய், அனல் உருவில் திகழும் சோதி
தன் உரு ஆய், என் உருவில் நின்ற எந்தை
　　தளிர் புரையும் திருவடி என் தலைமேலவே. 1

பார்-உருவி, நீர், எரி, கால், விசும்பும் ஆகி,
　　பல் வேறு சமயமும் ஆய்ப் பரந்து நின்ற
ஏர் உருவில் மூவருமே என்ன நின்ற
　　இமையவர்-தம் திருவுரு வேறு எண்ணும்போது,
ஓர் உருவம் பொன் உருவம்; ஒன்று செந்தீ;
　　ஒன்று மா கடல் உருவம்; ஒத்துநின்ற
மூவுருவும் கண்ட போது, ஒன்றும் சோதி
　　முகில் உருவம் எம் அடிகள் உருவம்-தானே. 2

திருவடிவில் கரு நெடுமால் சேயன் என்றும்,
　　திரேதைக்கண்; வளை உருவாய்த் திகழ்ந்தான் என்றும்,
பெரு வடிவில் கடல் அமுதம் கொண்ட காலம்;
　　பெருமானைக் கரு நீல வண்ணன்-தன்னை,
ஒரு வடிவத்து ஓர் உரு என்று உணரல் ஆகாது;
　　ஊழிதோறு ஊழி நின்று ஏத்தல் அல்லால்,
கரு வடிவில் செங் கண்ண வண்ணன்-தன்னை—
　　கட்டுரையே—யார் ஒருவர் காண்கிற்பாரே? 3

இந்திரற்கும் பிரமற்கும் முதல்வன்-தன்னை,
இரு நிலம், கால், தீ, நீர், விண் பூதம் ஐந்து ஆய்,
செந்திறத்த தமிழ் ஓசை வடசொல் ஆகி,
திசை நான்கும் ஆய், திங்கள் ஞாயிறு ஆகி,
அந்தரத்தில் தேவர்க்கும் அறியல் ஆகா
அந்தணனை, அந்தணர்மாட்டு அந்தி வைத்த
மந்திரத்தை, மந்திரத்தால் மறவாது என்றும்
வாழுதியேல் வாழலாம், மட நெஞ்சமே! 4

ஒண் மிதியில் புனல் உருவி ஒரு கால் நிற்ப,
ஒரு காலும் காமரு சீர் அவுணன் உள்ளத்து
எண் மதியும் கடந்து, அண்டம்மீது போகி,
இரு விசும்பினூடு போய் எழுந்து, மேலைத்
தண் மதியும் கதிரவனும் தவிர ஓடி,
தாரகையின் புறந் தடவி அப்பால் மிக்கு,
மண் முழுதும் அகப்படுத்து நின்ற எந்தை
மலர் புரையும் திருவடியே வணங்கினேனே. 5

அலம்புரிந்த நெடுந் தடக்கை அமரர்-வேந்தன்,
அம் சிறைப் புள் தனிப் பாகன், அவுணர்க்கு என்றும்
சலம்புரிந்து அங்கு அருள் இல்லாத் தன்மையாளன்,
தான் உகந்த ஊர் எல்லாம் தன் தாள் பாடி
நிலம் பரந்து வரும் கலுழிப் பெண்ணை ஈர்த்த
நெடு வேய்கள் படு முத்தம் உந்த உந்தி,
புலம் பரந்து, பொன் விளைக்கும் பொய்கை வேலிப்
பூங் கோவலூர் தொழுதும்—போது, நெஞ்சே! 6

வற்பு உடைய வரை நெடுந் தோள் மன்னர் மாள,
வடி வாய மழு ஏந்தி, உலகம் ஆண்டு,
வெற்பு உடைய நெடுங் கடலுள் தனி வேல் உய்த்த
வேள் முதலா வென்றான் ஊர்—விந்தம் மேய
கற்பு உடைய மடக் கன்னி காவல் பூண்ட,
கடி பொழில் சூழ் நெடு மறுகில், கமல வேலி,
பொற்பு உடைய மலை-அரையன் பணிய நின்ற
பூங் கோவலூர்—தொழுதும்—போது, நெஞ்சே! 7

நீரகத்தாய்! நெடுவரையின் உச்சி மேலாய்!
நிலாத்திங்கள் துண்டத்தாய்! நிறைந்த கச்சி
ஊரகத்தாய்! ஒண் துறை நீர் வெஃகா உள்ளாய்!
உள்ளுவார் உள்ளத்தாய்! உலகம் ஏத்தும்
காரகத்தாய்! கார்வானத்து உள்ளாய்! கள்வா!
காமரு பூங் காவிரியின் தென்பால் மன்னு
பேரகத்தாய்! பேராது என் நெஞ்சின் உள்ளாய்!
பெருமான்! உன் திருவடியே பேணினேனே. 8

வங்கத்தால் மா மணி வந்து உந்து முந்நீர்
மல்லையாய்! மதிள் கச்சியூராய்! பேராய்!
கொங்குத் தார் வளங் கொன்றை அலங்கல் மார்வன்
குலவரையன் மடப் பாவை இடப்பால் கொண்டான்
பங்கத்தாய்! பாற்கடலாய்! பாரின் மேலாய்!
பனி வரையின் உச்சியாய்! பவள வண்ணா!
எங்கு உற்றாய்? எம் பெருமான்! உன்னை நாடி,
ஏழையேன் இங்ஙனமே உழிதர்கேனே. 9

பொன் ஆனாய்! பொழில் ஏழும் காவல் பூண்ட
புகழ் ஆனாய்! இகழ்வாய தொண்டனேன் நான்
என் ஆனாய்! என் ஆனாய்! என்னல் அல்லால்,
என் அறிவன்—ஏழையேன்? உலகம் ஏத்தும்
தென் ஆனாய்! வட ஆனாய்! குடபால் ஆனாய்!
குணபால மத யானாய்! இமையோர்க்கு என்றும்
முன் ஆனாய்! பின் ஆனார் வணங்கும் சோதி!
திருமூழிக்களத்து ஆனாய்! முதல் ஆனாயே! 10

பட்டு உடுக்கும்; அயர்த்து இரங்கும்; பாவை பேணாள்;
பனி நெடுங் கண் நீர் ததும்பப் பள்ளி கொள்ளாள்;
எள் துணைப் போது என் குடங்கால் இருக்ககில்லாள்;
எம் பெருமான் திருவரங்கம் எங்கே? என்னும்;
மட்டு விக்கி மணி வண்டு முரலும் கூந்தல்
மட மானை இது செய்தார்-தம்மை மெய்யே,
கட்டுவிச்சி! சொல் என்னச் சொன்னாள், நங்காய்!—
கடல் வண்ணர் இது செய்தார்; காப்பார் ஆரே? 11

நெஞ்சு உருகிக் கண் பனிப்ப நிற்கும்; சோரும்;
நெடிது உயிர்க்கும்; உண்டு அறியாள்; உறக்கம் பேணாள்;
நஞ்சு அரவில் துயில் அமர்ந்த நம்பீ! என்னும்;
வம்பு ஆர் பூ வயல் ஆலி மைந்தா! என்னும்;
அம் சிறைய புட்கொடியே ஆடும்; பாடும்;
அணி அரங்கம் ஆடுதுமோ? தோழீ! என்னும்;
என் சிறகின்கீழ் அடங்காப் பெண்ணைப் பெற்றேன்;
இரு நிலத்து ஓர் பழி படைத்தேன், ஏ! பாவமே! 12

கல் எடுத்துக் கல்-மாரி காத்தாய்! என்னும்;
காமரு பூங் கச்சி ஊரகத்தாய்! என்னும்;
வில் இறுத்து மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாய்! என்னும் ;
வெஃகாவில் துயில் அமர்ந்த வேந்தே! என்னும் ;
மல் அடர்த்து, மல்லரை அன்று அட்டாய்! என்னும்;
மா கீண்ட கைத்தலத்து என் மைந்தா! என்னும் :
சொல் எடுத்துத் தன் கிளியைச் சொல்லே என்று,
துணை முலைமேல் துளி சோர, சோர்கின்றாளே. 13

முளைக் கதிரை, குறுங்குடியுள் முகிலை, மூவா
மூவுலகும் கடந்து அப்பால் முதலாய் நின்ற
அளப்பு அரிய ஆர்அமுதை, அரங்கம் மேய
அந்தணனை, அந்தணர்-தம் சிந்தையானை,
விளக்கு ஒளியை, மரதகத்தை, திருத்தண்காவில்
வெஃகாவில் திருமாலைப் பாடக் கேட்டு,
வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன்; வருக என்று,
மடக் கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே. 14

கல் உயர்ந்த நெடு மதிள் சூழ் கச்சி மேய
களிறு! என்றும், கடல் கிடந்த கனியே! என்றும்,
அல்லியம் பூ மலர்ப் பொய்கைப் பழன வேலி
அணி அழுந்தூர் நின்று உகந்த அம்மான் ! என்றும்,
சொல் உயர்ந்த நெடு வீணை முலை மேல் தாங்கி,
தூ முறுவல் நகை இறையே தோன்ற நக்கு,
மெல் விரல்கள் சிவப்பு எய்தத் தடவி ஆங்கே,
மென் கிளிபோல், மிக மிழற்றும், என் பேதையே. 15

கன்று மேய்த்து இனிது உகந்த காளாய் ! என்றும்,
கடி பொழில் சூழ் கணபுரத்து என் கனியே ! என்றும்,
மன்று அமரக் கூத்து ஆடி மகிழ்ந்தாய் ! என்றும்,
வட திருவேங்கடம் மேய மைந்தா ! என்றும்,
வென்று அசுரர் குலம் களைந்த வேந்தே ! என்றும்,
விரி பொழில் சூழ் திருநறையூர் நின்றாய் ! என்றும்,
துன்று குழல் கரு நிறத்து என் துணையே ! என்றும்,
துணை முலைமேல் துளி சோர, சோர்கின்றாளே. 16

பொங்கு ஆர் மெல் இளங் கொங்கை பொன்னே பூப்ப,
பொரு கயல் கண் நீர் அரும்பப் போந்து நின்று,
செங் கால மடப் புறவம் பெடைக்குப் பேசும்
சிறு குரலுக்கு உடல் உருகிச் சிந்தித்து, ஆங்கே,
தண்காலும் தண் குடந்தை நகரும் பாடித்
தண் கோவலூர் பாடி ஆடக் கேட்டு,
நங்காய் ! நம் குடிக்கு இதுவோ நன்மை ? என்ன,
நறையூரும் பாடுவாள் நவில்கின்றாளே. 17

கார் வண்ணம் திருமேனி ; கண்ணும், வாயும்,
கைத்தலமும், அடி-இணையும் கமல வண்ணம் ;
பார் வண்ண மட மங்கை பத்தர் ; பித்தர்
பனி மலர்மேல் பாவைக்கு ; பாவம் செய்தேன் !
ஏர் வண்ண என் பேதை என் சொல் கேளாள் ;
எம் பெருமான் திருவரங்கம் எங்கே ? என்னும் ;
நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேன் என்னும் ;
இது அன்றோ நிறை அழிந்தார் நிற்குமாறே ! 18

முற்று ஆரா வன முலையாள், பாவை மாயன்
மொய் அகலத்துள் இருப்பாள் அஃதும் கண்டும்,
அற்றாள் ; தன் நிறை அழிந்தாள் ; ஆவிக்கின்றாள் ;
அணி அரங்கம் ஆடுதுமோ ? தோழீ ! என்னும் ;
பெற்றேன் வாய்ச் சொல் இறையும் பேசக் கேளாள் ;
பேர் பாடி, தண் குடந்தை நகரும் பாடி,
பொற்றாமரைக் கயம் நீராடப் போனாள் ;
பொரு அற்றாள், என் மகள்—உம் பொன்னும் அஃதே ? 19

தேர் ஆளும் வாள் அரக்கன் செல்வம் மாள,
    தென் இலங்கை முன் மலங்கச் செந்தீ ஒல்கி ;
போர் ஆளன் ஆயிரந் தோள் வாணன் மாள,
    பொரு கடலை அரண் கடந்து புக்கு ; மிக்க
பார் ஆளன் பார் இடந்து, பாரை உண்டு,
    பார் உமிழ்ந்து, பார் அளந்து, பாரை ஆண்ட
பேர் ஆளன் பேர் ஓதும் பெண்ணை மண்மேல்
    பெருந் தவத்தள் என்று அல்லால், பேசல் ஆமே ? 20

மை வண்ண நறுங் குஞ்சிக் குழல் பின் தாழ,
    மகரம் சேர் குழை இருபாடு இலங்கி ஆட,
எய் வண்ண வெம் சிலையே துணையா இங்கே
    இருவராய் வந்தார், என் முன்னே நின்றார் :
கை வண்ணம் தாமரை ; வாய் கமலம் போலும் ;
    கண்-இணையும் அரவிந்தம் ; அடியும் அஃதே ;
அவ் வண்ணத்து அவர் நிலைமை கண்டும், தோழீ !
    அவரை நாம் தேவர் என்று அஞ்சினோமே. 21

நைவளம் ஒன்று ஆராயா, நம்மை நோக்கா,
    நாணினார் போல் இறையே நயங்கள் பின்னும்
செய்வு அளவில், என் மனமும் கண்ணும் ஓடி
    எம் பெருமான் திருவடிக்கீழ் அணைய, இப்பால்
கைவளையும் மேகலையும் காணேன் ; கண்டேன்,
    கன மகரக் குழை இரண்டும் நான்கு தோளும் :
எவ்வளவு உண்டு எம் பெருமான் கோயில் ? என்றேற்கு,
    இது அன்றே எழில் ஆலி ! என்றார் தாமே. 22

உள் ஊரும் சிந்தை நோய் எனக்கே தந்து, என்
    ஒளி வளையும் மா நிறமும் கொண்டார் இங்கே ;
தெள் ஊரும் இளந் தெங்கின் தேறல் மாந்திச்
    சேல் உகளும் திருவரங்கம் நம் ஊர் என்ன,
கள் ஊரும் பைந் துழாய் மாலையானைக்
    கனவிடத்தில் யான் காண்பன் ; கண்ட போது,
புள் ஊரும் கள்வா ! நீ போகேல் என்பன் ;
    என்றாலும், இது நமக்கு ஓர் புலவி-தானே. 23

இரு கையில் சங்கு-இவை நில்லா, எல்லே ! பாவம் !—
இலங்கு ஒலி நீர்ப் பெரும் பௌவம் மண்டி உண்ட
பெரு வயிற்ற கரு முகிலே ஒப்பர் வண்ணம் ;
பெருந் தவத்தர் அருந் தவத்து முனிவர் சூழ,
ஒரு கையில் சங்கு, ஒரு கை மற்று ஆழி ஏந்தி,
உலகு உண்ட பெரு வாயர் இங்கே வந்து, என்
பொரு கயல் கண் நீர் அரும்பப் புலவி தந்து,
புனல் அரங்கம் ஊர் என்று போயினரே. 24

மின் இலங்கு திருவுருவும், பெரிய தோளும்,
கரி முனிந்த கைத்தலமும், கண்ணும், வாயும்,
தன் அலர்ந்த நறுந் துழாய் மலரின் கீழே
தாழ்ந்து இலங்கு மகரம் சேர் குழையும் காட்டி;
என் நலனும், என் நிறையும், என் சிந்தையும்,
என் வளையும் கொண்டு ; என்னை ஆளும் கொண்டு;
பொன் அலர்ந்த நறுஞ் செருந்திப் பொழிலினூடே,
புனல் அரங்கம் ஊர் என்று, போயினரே. 25

தே மருவு பொழிலிடத்து மலர்ந்த போதைத்
தேன்-அதனை வாய்மடுத்து, உன் பெடையும் நீயும்
பூ மருவி இனிது அமர்ந்து, பொறியில் ஆர்ந்த
அறு கால சிறு வண்டே ! தொழுதேன் உன்னை ;
ஆ மருவி நிரை மேய்த்த அமரர்-கோமான்
அணி அழுந்தூர் நின்றானுக்கு இன்றே சென்று,
நீ மருவி, அஞ்சாதே நின்று, ஓர் மாது
நின் நயந்தாள் என்று இறையே இயம்பிக் காணே. 26

செங் கால மட நாராய் ! இன்றே சென்று
திருக்கண்ணபுரம் புக்கு, என் செங் கண் மாலுக்கு
என் காதல் என் துணைவர்க்கு உரைத்தியாகில்,
இது ஒப்பது எமக்கு இன்பம் இல்லை ; நாளும்
பைங் கானம் ஈது எல்லாம் உனதே ஆகப்
பழன மீன் கவர்ந்து உண்ணத் தருவன் ; தந்தால்,
இங்கே வந்து இனிது இருந்து, உன் பெடையும் நீயும்
இரு நிலத்தில் இனிது இன்பம் எய்தலாமே. 27

தென் இலங்கை அரண் சிதறி, அவுணன் மாளச்
சென்று, உலகம் மூன்றினையும் திரிந்து, ஓர் தேரால்
மன் இலங்கு பாரதத்தை மாள ஊர்ந்த
வரை உருவின் மா களிற்றை, தோழீ! என்-தன்
பொன் இலங்கு முலைக் குவட்டில் பூட்டிக்கொண்டு
போகாமை வல்லேனாய்ப் புலவி எய்தி,
என்னில் அங்கம் எல்லாம் வந்து இன்பம் எய்த,
எப்பொழுதும் நினைந்து உருகி இருப்பன், நானே. 28

அன்று ஆயர் குலமகளுக்கு அரையன்-தன்னை;
அலை கடலைக் கடைந்து, அடைத்த அம்மான்-தன்னை;
குன்றாத வலி அரக்கர் கோனை மாள,
கொடும் சிலைவாய்ச் சரம் துரந்து, குலம் களைந்து,
வென்றானை; குன்று எடுத்த தோளினானை;
விரி திரை நீர் விண்ணகரம் மருவி நாளும்
நின்றானை; தண் குடந்தைக் கிடந்த மாலை;
நெடியானை—அடி நாயேன் நினைந்திட்டேனே. 29

மின்னு மா மழை தவழும் மேக வண்ணா!
விண்ணவர்-தம் பெருமானே! அருளாய் என்று,
அன்னம் ஆய், முனிவரோடு அமரர் ஏத்த,
அருமறையை வெளிப்படுத்த அம்மான்-தன்னை
மன்னு மா மணி மாட மங்கை வேந்தன்,
மான வேல் பரகாலன், கலியன் சொன்ன
பன்னிய நூல் தமிழ்-மாலை வல்லார் தொல்லைப்
பழவினையை முதல் அரிய வல்லார் தாமே. 30

திருநெடுந் தாண்டகம் முற்றும்

ஸ்ரீ :

பாட ரூப பேதங்கள்

948 பதம் தெரிந்து
949 துணையாய்ப் பாவி
யேன்
துணையொடும்
புணரும்
951 வேல் கண்ணார்
952 உடம்பு எல்லாம்
953 அரக்கரை வெருக்
கொள
தஞ்ச மா மணிக்
954 இப் பிறப்பு அறியீர்
இவர் இவர்என்னீர்
இவர் அவர் என்றீர்
இவர் எவர் என்னீர்
என்று உணரிர்
கண்டவர் தொண்
டரைப்
955 ஐம்புலன் கருதி
கருத்துள்ளே
திரிதருவேன்
திரிகுவேன் தவிர்ந்
தேன்
செல்கதிக்கு அமை
யுமாறு
956 நிலம் தரும் செய்யும்
பெற்ற தாயிலும்
நலம் தரும்சொல்லு
நான்
957 துயர் இலிர்
958 நல் இமயத்து
நல் இமையத்துள்
நடம் செய்யும்
பிருதி
959 அரிக்குலம்
பணி செய்ய
நல் இமையத்து
அரியவை திகழ்தரு
பிருதி
960 நல் இமையத்து
நல் இமையத்துள்
பிருதி
961 மார்வம் துறந்து
நல் இமையத்துள்
பிறங்கல் மா மணி
பிருதி
962 மா கடல்
நல் இமையத்து
நல் இமையத்துள்
பிரசை வாரி
அருள் செய்யும்
பிருதி
963 நல் இமையத்து
நுழைந்த வண்டு
பிருதி
964 கொடி துன்றி
இமையத்துள்
பிருதி
965 அகம் பொழில்
இமையத்து
பிருதி
966 நல் இமையத்து
பிருதி
967 பிருதி எம்
968 நோக்கி வளர்ந்து
969 மேற்கு இளை
கொண்டு
மேற்கு ஈளை
கொண்டு
970 உள்ளம் வெள்கி
உள்ளம் எழ்கி
உளமெழுகி
அன்பால் ஆயிர
நாமம்
974 பாழ்ப்பொதி சீத்
திரளை
போத உந்தி
சிரியாத முனம்
975 ஈசுபோமின்
976 நாமம் சொல்லி
978 வதரி ஆச்சிராமத்து
உளானே
979 கடுந்தொழில் உர
வோன்
ஊனிடை அக
லத்து
பெருகும் வானிடை
வதரி ஆச்சிராமத்து
980 அடல் அரும் துப்
பில்
கொழுஞ் சுடர்
சுழன்று
மேல் நின்று விசும்
பில்
வதரி ஆச்சிராமத்து
981 தொண்டர்கள்
தமக்கும்
வதரி ஆச்சிராமத்து
982 பேயிடைக்கு
இருந்து வந்து
அண்டமும் சுமந்து
வதரி ஆச்சிராமத்து
983 வதரி ஆச்சிராமத்து
984 வதரி ஆச்சிராமத்து
985 இரு பிளவாய்
வதரி ஆச்சிராமத்து
986 வதரி ஆச்சிராமத்து
987 வதரி ஆச்சிராமத்து
989 மாந்தேர்
மான்தேர்

வேங்கடம் மேவிய
குறளாய் ஆன
குறள் ஆய அந்த
ணர்க்கு
1049 சுற்றம் ஒன்றுஇலா
ஒன்று இல்லா
நெஞ்சம் அன்பாய்
அறவர் நாயகர்க்கு
1050 நெஞ்சம் அன்பாய்
வேங்கட மாமலை
ஆண்டு இருப்
பார்க்கு
இருப்பாற்கு
இன்றுஅடிமைத்
1051 கோவல் நாயகன்
கோவில் ஐயன்
வானவர்க்கு ஆவி
யாய் இருப்
பார்க்கு
1052 நெஞ்சம் அன்பாய்
அம்கண்நாயகர்க்கு
1053 மண்டி உண்ட
நெஞ்சம் அன்பாய்
அமரர் நாயகற்கு
அமரர் நாயகர்க்கு
1054 நெஞ்சம் அன்பாய்
மருக்கள் வண்டு
கள்
மேவி நிற்பார்க்கு
நிற்பார் அடிமைத்
தொழில்
1055 நெஞ்சம் அன்பாய்
ஆய நாயகற்கு
ஆய நாயகர்க்கு
ஆயன் நாயகர்க்கு
1056 நெஞ்சம் அன்பாய்
1057 கன்னி மா மதில்
1060 முனிந்தவனே
ஓர் தூதன்
மன்னர்க்கு ஆய்
இப் பெரு
இன்னார் தூது
என்ன
தூதன் என்ன

1061 மைந்தன் ஆக
வாழ்ந்த நம்பி நம்
பெருமாள்
1064 பாகத்து இருந்து
சூழ் கழல் சூழ
நின்ற
1065 எண்ணில் புண்
ணியன்
1068 கஞ்சனும் வில்லும்
1069 முனிவர் விழுங்கும்
முனிவர்கள் விழுங்
கும்
1070 வியந்துதி செயப்
வியந்து துதி
செய்ய
வியன் துதி செய்ய
பெண் உரு ஆய்
1072 இன் துணை
எந்தை
1073 சந்தம் இல்
சந்து அமர் குழ
லாள்
1074 சத்துருக்கனும்
நின்று ஆட
1075 ஓர்குறிப்பு இலன்
சிங்கம்-அது ஆகிய
1076 மீனமாம்பொய்கை
வேட்கையினோடு
1077 மதிலும்
1078 மங்கையுடன்
அன்பு அளவி
இல்லாதவனுக்கு
1079 அரையனது
முனிந்தது அன்றி
யும்
அவுணன் மார்பக
லம்
1080 சுரி சங்கம் மடுத்து
அணி ஆர்உருவின்
1082 முகில் வண்ணர்
இறைவர்க்கு
1083 அப்போரான்
முனிந்த
நீர் ஆர் போரான்

1085 வெறுத்து நாண்
மலர்
நமனார் அடையா
மல்
1086 நாசம் வந்து செய்
திடும்
நாள் மலர் தூய்
வாச மணிவண்டு
வாசம் மணி வண்டு
பைம்புறவில்
1087 நீர்மலைமேஎல்
யானைவலான்
மாலை வலார்க்கு
வேண்டிடின்
மேல் உலகம்
இலங்கு ஒளி சேர்
1088 பவளத்தானை
சீரானைபெம்மானை
பொற்குன்றினனை
பொன்ன் குன்
றினை
தலைச் சயனத்தே
தலை சயனத்தே
1089 மெய்ந்நூல் என்று
ஓதி
நீண்ட வத்தக் கரு
முகிலை
நீண்ட அத்தக் கரு
முகிலை
அம்மான் தன்னை
தலைச் சயனத்தே
தலை சயனத்தே
1090 தடம் பெருகு
தலைச் சயனத்தே
தலை சயனத்தே
1091 பிணை மருப்பில்
மான் நோக்கில்
தலைச் சயனத்தே
தலை சயனத்தே
1092 தோள் அம்மான்
தன்னை
தூதின் சென்று
தலைச் சயனத்தே
தலை சயனத்தே

1093 வளை மருப்பில்
தலைச் சயனத்தே
தலை சயனத்தே
1094 நெரித்து அவுணர்
கோனைப்
பொரு கடலில்
தலைச் சயனத்தே
தலை சயனத்தே
1095 தலைச் சயனத்தே
தலை சயனத்தே
1096 ஆயர் தாம்
தாடாளற்கு
வலங்கையாய்ச்
சரங்கள்
வலங்கொள்வாய்ச்
சரங்கள்
தலைச் சயனத்தே
தலை சயனத்தே
1097 படை வெகுண்டு
தலைச் சயனத்து
தலை சயனத்து
தலைவர் தம்மைக்
கடம் ஆர்ந்த கருங்
முதல் இரிய
1098 கண் ஆர்ந்த கடல்
தலைச் சயனத்து
தலை சயனம்
எண்ணுமே
1099 தலைச் சயனம்
எம்மை ஆள்பவரே
1100 வரம் கொள்ள
வானத்தில் வர
முறையான்
வானத்தில் வரன்
முறையால்
1101 மெல் இயலாள்
தலைச் சயனத்து
தலை சயனத்து
1102 தலைச் சயனம்
தலை சயனம்
1103 புலங்கொள் நிதிக்
தலைச் சயனம்
தலை சயனம்
1104 தலைச் சயனம்
தலை சயனம்
1105 திரை உந்த
திரை உந்தி
தலைச் சயனம்
தலை சயனம்
1106 காடு-தன்னுள்
காடு-அதனில்
தலைச் சயனம்
தலை சயனம்
1107 நெடு மறுகில்
தலைச் சயனத்து
தலை சயனத்து
1109 மால் என மொழி
யாள்
மால் இனை மொழி
யாள்
இளம்பிடி
1111 ஊழியில்
1112 ஓதினும்
உருகி நின்
ஏதிலர்
1113 சுருங்கமேல்
நெருங்கு
1115 என் உளம்
1116 என் அணங்கி
னுக்கு உற்றதோ
அறியேன்
1117 அருள் செய்யும்
பன்னிய நூல்
பனுவல்
ஒலிகள் சொன்ன
சொல்மாலை
பத்து உடன்
வல்லார் சுகம்
இனிது ஆள்வர்
வான்-உலகே
1118 முறைமையால்
வணங்க
எரி என கேசரி
இரண்டு கூறாய்
1121 மருப்பு அன்று
ஆயர் கோல மாயம்
1123 எங்ஙனம் நாம்
நிறைவும் எல்லாம்
தம் மனம் ஆகப்
புகுந்து
தம் மனம் வாசல்
புகுந்து
1124 கண்ணியும் மேனி
யும் சாந்து
இருந்தவாறு எங்
ஙனம்
1125 கண்ணும் மனமும்
வடிவும்
1126 நோக்கு நோக்கும்
நோக்கும் நோக்
கும்
1128 அரன் நான்முகன்
நாரணனுக்கு
1129 தென்னவனைச்
செருவில் முனை
யில்
பார் மன்னு தொல்
புகழ்ப் பல்லவர்
1130 மண் எயில்
1132 முன்நாள்
திகைப்பச் செரு
மேல்
1133 முன்நாள்
படைமுன் உவந்த
விட வெல்கொடி
விறல் வெல்கொடி
1134 இலகு நீள் முடி
முன்நாள்
கன்னிமா மதில்
1135 விடைத்திறல்
வல்லவன்
வில்லவன் ஏழ்மை
யில்
வில்லவன் ஏழ்
மெலியில்
1136 செருவில் உருமும்
உருமுமறையுடை
1137 திகழ்வார்களே
1138 எஞ்சாமை
கண் வளர்ந்த
வீரன் தன்னை
1139 அமரர்கள் தொழப்

1322 நின்மலன் என்று
என்று ஓதி
தேவ தேவன்
என்று என்று
ஓதி
1323 மேல் எழுந்தசேல்
1327 வைகுந்தத்து
1329 சிந்தை-தன்னில்
சோலை மலைகளி
றே
நின்ற நம்பி
1330 ஈர் அடியரல்
அளந்து
உமைக் காணும்
1331 ஆசை வழுவாது
ஏத்த எமக்கு
காசின் ஒளியின்
1333 சொல்லின்
உம் அடியார்
இவ்வுலகத்து எல்
லாம்
1334 அதனை வேறே
நுந்தம் அடிகள்
1335 இன்ன வண்ணம்
என்றுசொல்லீர்
1336 தம்மான் என்று
எமர்
1337 பொழில் சூழ்ந்த
இந்தளூரில்
சீர்ஆரும் சொல்
மாலை
திரிவார் உலகத்து
1338 எங்கும் மாம்
பொழில்களின்
மாம்பொழில்கள்
நடுவே
1341 கொடித்திரள்
அணவும்
1344 செய்வன் என்று
உணர்ந்து
1345 இடர் செயும்
மார்வை முன்
கீண்ட
பதித்த பொன்
மணிகளின்
1346 பிதற்றி நின்று
அலற்ற
1348 குறிய.மாண் உரு
ஆய
குறிய மாண் உரு
ஆகிய
1349 உலகம் கைப்
பிடித்து
பொள்ளற் கரத்த
1352 சென்று அடையும்
பொய்யா நாவில்
1353 வேய் தடந் தோள்
மெல்லியற்காய்
பொன் நேர் தாது
1354 குடியா வண்டு
கொண்டுஉண்ண
குடையா வண்டு
வண்டுகள் உண்ண
1356 மின்னும் சோதி
1357 சேர நில்லா
துயர்தானே
1359 செறும்தண் திமில்
1361 ஏர் உருவில்
1362 வண்டல் அலையில்
1368 கொன்ற தேவா
1369 நான்மறை
கொடுத்த
முன் பரிமுகமா
திசை எல்லாம்
1370 இரு பிளவாய்
கையின் நீள் உகிர்
1373 பேடையோடு
ஓடிய
சென்று அணை
தரு திரு
1374 தாமரை மலர்
வாய்ந்த
1375 தென்ன என்று
வண்டு
தென்ன தென்ன
வென்று இன்
இசை
1377 வெள்ளறை-
அதன்மேல்
அரசு ஆள்வர்களே
1378 சந்திரனொடு மணி
கொழிக்கும்
அந்திபோல்
நிறத்து
1379 நாகத்துஅணையார்
தையலார் குழல்
மாலையும்
1380 கைந்நீர் கொண்ட
1382 உம்பர்கோன் உல
கேழும்
மதில் சூழ்ந்து
1383 வாழ்விடம்
வாழும் இடம்
1384 வாழ்விடம்
வாழும் இடம்
புகையும் மறை
யோர்
புகையும் மா மறை
யவர்
1386 ஆய அம் மாயை
இம் மாயையை
ஆரும்
மாயை யாரும்
ஆய பொன்மதில்
அழகு ஆய தென்
அரங்கமே
1387 கல்லின் மன்னும்
திண்மங்கையர்
நல்ல இன்இசை
ஆள்வாரே
1389 என் சொல்கேன்
நான்
1390 கான் ஆயர் கடி
மனையில்
1393 திருவரங்கம்
எங்கே என்னும்
1394 ஐவர்க்கா அமரில்
உற்ற
1396 அந்தோ என்
பொன் மகளைச்
1397 நிறைவு அழிவை

1399 மலை எழும் உலகு
எழ்
1401 தளர்ந்து அதிர
பண்டு ஒரு கால்
அளந்தானை யான்
1402 அரக்கர் ஊர்
ஊர் அழலாய்
1403 தரியாதகஞ்சனைக்
நான் கண்டது
1404 கொந்து அலர்ந்த
1406 மரகதத்தின்
1407 அரங்கத்து எம்
மானை
தீவினைதானே
1411 உடன் திகைப்ப
1413 ஆயிரம் பேரால்
1416 முலை உண் பிள்ளை
என் சிந்தையில்
1418 ஏழை ஏதிலன்
மனத்து இருந்த
திருவரங்கத்து எம்
மானே
1419 மற்கடம்
மற்றொரு சாதி
எம்மானே
1420 எம்மானே
1421 சரணு நெஞ்சில்
எம்மானே
1422 பின்னை நம்
எம்மானே
1423 வெம் கூற்றன்
தன்னை
எம்மானே
1424 எம்மானே
1425 கடிய தெய்வம்
எதிலார் முன்னே
எம்மானே
1426 அடியேனும்
அறிந்து
எம்மானே
1427 ஆடல் மா வலன்
எம்மானை
நம்முடைப் பாவம்
1428 ஆழி சங்கம்

1429 முகில் அணவும்
1430 மதில்கள்
வண்ணன் தென்
பேர்
1431 உலகு எல்லாம்
1433 நான் உய்ந்தஆறே
1434 திண்ணம் ஆர்
மதில்கள்
1435 மதில்கள்
திருப்பேரில்
1436 சீல மாதவத்தார்
1437 கூடுவார்
1438 தாய் சிற
தடமார்வன்
1439 முன் நாள்
நந்திபுர விண்ண
கரை
1440 ஒழியாமல் முன
நாள்
விண்ணகரை
நண்ணு
1441 விண்ணகரை
நண்ணு
1442 சங்கம் அவை
அங்கம்உடையான்
விண்ணகரை
நண்ணு
1443 விண்ணகரை
நண்ணு
1445 நினைவு எய்த
இது போலும்நகர்
1447 அவை அங்கம்
உடையானை
1448 அண்டமோடு
உன்னைக்காண்
பது
1449 - 50 உன்னைக்
1451 உலகமும் உயிரும்
உன்னைக்
1452 அடக்கி நின்றுஓர்
எழுத்து
உன்னைக்
1453 - 56 உன்னைக்

1457 அடி-இணை மருவு
வரே - (என்ப
தன்பின்)
ஆண்டாயுன்னைக்
காண்பதோர்
அருள் எனக்கு
அருளுதியேல்
வேண்டேன்
மனைவாழ்க்கை
யை விண்ணகர்
மேயவனே
1458 ஐம்புலன் கட்கு
இடன் ஆயின
அவைதன்னை
1459 சிறந்தேன் நின்
அடைந்தேன்
1460 ஊன் ஏர் ஆக்கை
1461 செறிந்தேன் நின்
அடைந்தேன்
1462 ஆண்டார் இவ்
வையம்
1463 கண்டவாறு செய்
கிலேன்
1465 இடர் உற்று
விரைந்து
1466 வானவர் கோசா
நடந்த தூத
தாய்மொழியாய்
இருந்த வேத
1467 மதில் சூழ்
1468 பிறவாமல்
பெற்றது
1469 திறம்பாமைக்
கொண்டேன்
1470 ஊன் ஏர் கண்
குறுங்குடியில்
குழகா
1471 உன்னை எண்ணி
என்
1472 உன்னை மனத்து
1474 தேறேன் நின்னை
1475 முளிந்தீய்ந்த
விளிந்தீய்ந்த
1476 திரு மார்பா

2020 தேனோடு
என்மனத்து
வைத்தேனே
2024 பிறவிக்கள்
இதற்கு அஞ்சி
பயின்றாற்போல்
2025 பிறவிக்கள்
2026 நரி இனம்போல
2027 எனக்கு உன்
அருளே
2028 பள்ளிகொண்ட
பரஞ்சோதீ
2031 மன்றில் மலி புகழ்
2032 விதியினைக் கண்டு
கொண்டு
2036 இரும்பு நன்று
உண்ட
2037 மூவரில் ஒருவன்
ஆய
2040 ஒன்றி நில்லாது
குழையுமால்
எனது உள்ளம்
2041 மரகதமே
அறிகிலோமே
2042 உன்னையே பரவு
வேனே
2043 தொண்டனேன்
யான்
வந்து கண்ணுளே
2044 இரும்புநன்று
உண்ட
2045 அதனுளே பழுத்
தொழிந்தேன்
2047 எம்பிரானுருக்கு
2049 விதியில் காண்பார்
மெய்ம்மையே
காண்கிற்பாரே
2050 உண்டியான் சாபம்
உய்யில் அல்லால்
2051 நாலைந்தும்
2053 பார் உருவில்
மூவருமே என
நின்ற
மூவுருவம் கண்ட
போது
2055 இந்திரர்க்கும்
பிரமர்க்கும்
வாழ்தியேல்
2056 ஒண்மதியில்
2058 விந்தை மேய
2060 கொங்கத்தார்
உழிதருகேனே
2061 என்னில் அல்லால்
என்னின் அல்லால்
குணபால முதலா
னாய்
2062 அயர்ந்து இரங்கும்
என்தனைப்போது
2063 பூம் வயல்
பழி படைத்தேன்
என் பாவமே
2069 நிறைவு அழிந்தார்
2070 பாவை மார்பன்
நிறைவு அழிந்தாள்
2071 தேர் ஆளன் வாள்
அரக்கன்
2072 துணையாய் இங்கே
2073 நைவளம் ஒன்று
ஆராயாள்
நம்மை நோக்காள்
நாணினாள்போல்
பெருமான்
கோவில்
2074 நம் ஊர் என்ற
2075 பெருவயிற்றுக்
கருமுகிலே
2076 தண் அலர்ந்த
2077 அழுந்தூர்
நின்றாற்கு
2079 வரை உருவில்
போகாமல்வல்லே
னாய்ப்
இன்பம் எய்தி
2081 அருளாய் என்ன

இப் பதிப்பிற்குப் பயன்பட்ட சுவடிகளும் புத்தகங்களும்

சுவடிகள்

ஸ்ரீ வானமாமலை மடம்	2
நான்குனேரி (பிரதேசம்)	3
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்	1
திருக்குறுங்குடி மடம்	1
ஸ்ரீபெரும்பூதூர்	2
	9

புத்தகங்கள்

கூர்மாசாரியர்	பதிப்பு	1856
அப்பாவு முதலியார்	,,	1865
புஷ்பரதச் செட்டியார்	,,	1885
ஸ்ரீநிவாஸ வரதாசாரியர்	,,	1898
வியாக்கியான புத்தகங்கள்	,,	1908–1909
காரப்பங்காடு கோபாலாசாரியர்	,,	1908
அரசாணிபாலை கந்தாடை கிருஷ்ணமாசாரியர்	,,	1912
பி. ப. அண்ணங்கராசாரியர் திவ்யார்த்த தீபிகை	,,	1927–1930
சே. கிருஷ்ணமாசாரியர்	,,	1928
இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்	,,	1938, 1952
T. C. பார்த்தசாரதி அய்யங்கார்	,,	1939
மயிலை மாதவதாஸன்	,,	1943, 1950
வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர்	,,	1950
R. கேசவய்யங்கார்	,,	1954
பி. ப. அண்ணங்கராசாரியர் தெலுங்குப் புத்தகம்	,,	1956

ஸ்ரீ :

அரும்பத விளக்கம்

அ

அக்காரக்கனி - சர்க்கரைக் கட்டி போலவும் கனிபோலவும் இனியன்
அக்காரம் - சர்க்கரை, வெல்லம்
அக்கு - எலும்பு
அகடு - வயிறு, அடி வயிறு
அகம் - வீடு
அகம்படியில் - உள்ளே
அகல் இடம் - பூமி
அகலம் - மார்பு
அகில் குறடு - அகில் கட்டை
அச்சோ - ஆச்சரியத்தைக் குறிக்கும் சொல்
அசைவித்த - தளரச்செய்த
அசைவு - கலக்கம்
அஞ்சலித்து - கைகுவித்து
அஞ்சனக் குன்றம் - கரிய மலை
அஞ்சனம் - மை
அடம்பு - அடப்பம் பூ
அடர்த்தல் - கொல்லுதல்
அடர்ப்புண்டு - தாக்கப்பட்டு
அடர - நெருக்க, தாக்க
அடரும் - வருத்தும்
அடல் - வலிமை, யுத்தம், கொல்லுதல்
அடல்புரை-யுத்தத்திற்குத் தகுதியான
அடிக்கள் - திருவடிகள், சுவாமிகள், பெருமான்
அடுசரம் - கொல்லும் தன்மை வாய்ந்த அம்பு
அடும் - துன்புறுத்தும்
அடை - ஏற்றுக்கொள்
அடை புடை தழுவி - இராப் பகல் இடைவிடாது அடுத்த பக்கங்களில் எல்லாம் பரவி
அடையார் - பகைவர்
அண்ட - சேர
அண்டம் - பிரமலோகம், தேவலோகம், உலகம், ஆகாசம்
அண்டர் - இடையர்கள், தேவர்கள்
அண்டர்கோன் - தேவர்கள் தலைவன்
அண்டவாணர் - தேவர்கள்
அண்டன் - தேவன்
அண்டா - எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைவனே, தேவனே
அண்ணல் - பெருமை, தலைவன், சுவாமி
அண்ணல் செய்தல் - உதாரகுணத்தைக் காட்டுதல், சுவாமித்வத்தைக் காட்டுதல்
அண்ணல் மலை - பெருமை பொருந்திய மலை
அணங்குதல் - வருத்துதல்
அணர் - கழுத்தில் தொங்கு சதை
அணவுதல் - தொடுதல், அளாவுதல், தடவுதல், பொருந்துதல்
அணித்தொத்து - ஆபரணத் தொகுதி
அணுகுங்கொல் - அடைவாளோ, கிட்டப் பெறுவாளோ
அணைதும் - அணைவோம், சேருவோம்
அத்தன் - கடவுள், சுவாமி, தந்தை, தலைவன்
அதர் - வழி
அதள் - தோல்
அதிர்தல் - ஒலித்தல், முழங்குதல்
அந்தணர்மாட்டு - அந்தணர்களுக்குச் செல்வமான வேதத்தினது
அந்தம் - முடிவு, உலக முடிவு காலத்தில் தங்கியிருக்கும் இடம், அழிவு
அந்தம் இல் - அளவிட இயலாத, அளவில்லாத

அந்தம் முதல்வன் - அழிப்பவனும் மீண்டும் படைப்பவனும் உள்ளவன்
அந்தரம் - ஆகாயம், வான் உலகம்
அந்தரம் ஏழும் - மேல் உலகங்கள் ஏழும், ஏழு உலகங்களும், ஏழு தீவுகளும்
அந்தி - சந்தியாகாலம், மாலைக் காலம், இரவு
அந்தி அம் போது - மாலைக் காலம்
அந்தி காவலன் - சந்திரன்
அந்தி மூன்று - காலை, நண்பகல், மாலை
அந்தோ - இரக்கத்தை உணர்த்தும் இடைச்சொல்
அப்பில் ஆர் அழல் - கடல் நீரிலுள்ள வடவாமுகாக்கினி
அப்பு - நீர்
அம் கண் மா ஞாலம் - அழகிய இடமுடைத்தான பரந்த பூமி
அம் சுடரோன் - அழகிய சுடரை உடையவன், சந்திரன்
அம்பரம் - மேல் உலகம், ஆகாயம்
அம்பு அராவும் கண்-அம்புபோல் துன்புறுத்துகிற கண்
அம்புதம் - மேகம்
அம்மம் - முலைப் பால்
அம்மனை - தாய்
அம்மான் - தந்தை
அமர் - யுத்தம்
அமர் உலகு - அமரர் உலகு, தேவலோகம்
அமர்ந்து - விரும்பி
அமரர் தலைவன் - இந்திரன்
அமரிய - அமர்ந்த
அமலன் - தூய்மையானவன்
அமளி - படுக்கை
அமுது செய்த - உண்ட
அயர்த்தோம் - அறிவு இழந்தோம்
அயர்தல் - தளர்தல்
அயலார் - பிறர்
அயன் - பிரமன்
அயில் - கூர்மை
அரக்குதல் - தேய்த்தல், பிசைதல், அழுத்துதல்
அரங்கு - நடனசாலை
அரசர்தம் குரிசில் - அரசர்கட்கு அரசன்
அரசு - அரசன், ஆண்டவன், அரசாட்சி
அரட்டு - குறும்பர்கள்
அரண் - காவல்
அரந்தை - துன்பம்
அரவம் - பாம்பு, ஆரவாரம்
அரவிந்தம் - தாமரை
அரவு நீள் கொடியோன் - பாம்பை நீண்ட கொடியிலே உடைய துரியோதனன்
அரன் - சிவபெருமான்
அரி - கருமை, பகைமை, பகைவன், சிங்கம்
அரிகுரல் - தழுதழுத்த குரலோசை, விட்டு விட்டு ஒலிக்கும் குரலோசை
அரிகுலம் - குரங்குக் கூட்டம்
அரியே - விரோதியைப்போக்கியவனே
அரு இடங்கள் - ஆகாசமாகிய இடம்
அருக்கன் - சூரியன்
அருத்தன் - பாதிபாகத்தை உடையவன்
அருந்துதல் - உண்ணுதல்
அரும் பிணி - போக்கமுடியாத நோய்
அருவித்தின்றிட - அலைத்து வருத்த
அருள் மாரி - அருள் பொழியும் மேகம், திருமங்கை ஆழ்வாரது பெயர்களில் ஒன்று
அரையன் - அரசன்
அல் - இரவு, இருள்
அல்குல் - இடை
அல்லல்செய்து - துன்புறுத்தி
அல்லா ஆற்றல் - இவையல்லாத பிற ஆற்றல் மிக்கவை, சிறந்த பொருள்
அல்லி - பூவின் இதழ், தாமரை
அல்லிக்கமலம் - அகவிதழையுடைய தாமரை
அல்லிமாதர் - இலக்குமி
அலக்கண் - துன்பம்
அலக்கழித்து - துன்புறுத்தி
அலங்கல் - மாலை
அலந்தலைமை - அலமாப்பு, துன்பம், துன்பம் விளைக்கும் செயல்கள்
அலந்தேன் - வருந்தினேன்

அலம் - ஹலம், கலப்பை ஆகிய ஆயுதம்
அலம்பு திரை - அசைகின்ற அலைகள்
அலம்புரி - போதும் போதும் என்று சொல்லும்படி கொடுக்கின்ற
அலமருதல் - நடுங்குதல், கலங்குதல், அஞ்சுதல்
அலர் - மலர், பழி
அலர் தூற்றுதல் - பழி கூறுதல்
அலர் மகள் - பூமகள், இலக்குமி
அலவன் - ஆண் நண்டு
அலற்றுது - பல முறை கூறுமல், வாய் விட்டுச் சொல்லாமல்
அலைப்புண்ட - கொல்லப்பட்ட
அவ் ஆய - அப்படிப்பட்ட
அவத்தம் - வீண், வீண் காரியங்கள்
அவலம் - மேனியில் வெளிப்பட்டுக் காணும் துன்பம்
அவனி - பூமி
அவிய - அழிய
அவுணன் - அசுரன்
அவை - சபை, திருவோலக்கம்
அழகியவா - அழகு இருந்தபடி
அழல் - நெருப்பு
அழுந்தை - திருவழுந்தூர்
அழைப்ப - முறையிட்டுக் கூப்பிடும்படி
அள்ளல் - சேறு
அள்ளி அம் பொழில் - பூந்தாதுகளைக் கொண்ட பொழில், தண்ணளி உடைய (குளிர்ந்த) பொழில்
அளகை - அளகாபுரி, குபேர பட்டணம்
அளவி - சுற்றி, கலந்து
அளவு - சமயம்
அளவு எழ - விசாலமாகத் தோன்ற
அளி - வண்டு
அளிந்து - கனிந்து, அன்புகொண்டு
அளை - தயிர், வளை, பொந்து, குகை
அளை வெண்ணெய் - தயிர் கடைந்து வைத்த வெண்ணெய்
அற்றம் - தடை, இடையூறு
அறநூல் - வேதம்
அறமுதல்வன் - தருமங்களுக்குக் காரண மானவன்
அறவன் - அறமே வடிவாக உடையவன்
அறுத - மாறுத

ஆறுத்துத் தின்றிட - வருத்தித் துன்புறுத்த
அறை - பாறை
அறைதல் - ஒலித்தல்
அறையோ - சயித்தவர்கள் தோற்றவர்களை நோக்கிச் சொல்லும் வார்த்தை, முறையிடுதல்
அறையோ அறை - ஜய கோஷம், வெற்றி முழக்கம், 'நாவலோ நாவல்' என்றல்போல வெற்றியைக் குறிப்பிடும் மொழி
அன்பு புக்கிட்டு - அன்பு செலுத்தி
அன்றிய - பகைத்த
அன்றில் - ஒரு பறவை
அனங்கன் - மன்மதன்
அனந்தல் - தூக்கம், சோர்வு
அனம் - அன்னம்
அனன்று - காய்ந்து
அனுங்கி - வருந்தி
அனை - அன்னை, தாய்

ஆ

ஆக்கை - உடல்
ஆகம் - உடம்பு, மார்பு
ஆகாரம் - ஆகரம், இருப்பிடம்
ஆகுலம் - துன்பம்
ஆசு அறுத்த - விரைவில் தொலைத்த
ஆடகம் - பொன், பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள்
ஆடல் அரவம் - நடனத்தில் உண்டாகும் ஆரவாரம்
ஆடல் பறவையன் - வெற்றி பொருந்திய கருடவாகனத்தை உடையவன்
ஆடல் மா - ஆட்டத்தில் சிறந்த குதிரை, திருமங்கை ஆழ்வாரின் குதிரையின் பெயர்
ஆடு - நடையாடா நின்ற, பொருந்திய
ஆடு அழைப்பார் - வெற்றியைச் சொல்லிக் கூவுவார்
ஆடு ஏறு மலர்க் குழலார் - பரிமளம் மிக்க பூ அணிந்த கூந்தலையுடையவர்
ஆடுதல் - அசைதல்
ஆத்தன் - ஆப்தன்

ஆதர் - பாவிகளான நாங்கள், அறிவற்ற நாங்கள்
ஆதரம் - அன்பு, ஆர்வம், விருப்பம்
ஆதரியேன் - விரும்பமாட்டேன்
ஆதன்மையால் - ஆன தன்மையால், அதனால், ஆட்பட்டதனாலே
ஆது தாரான் - யாதும் தரமாட்டான், ஒன்றும் தாரான்
ஆதும் - யாதும், எதுவும், சிறிதும், ஒன்றும்
ஆநிரை - பசுக் கூட்டம்
ஆப்புண்ட - கட்டுப்பட்ட, கட்டுண்ட
ஆம்பல் - அல்லி, இலைக் குழல்
ஆமே - ஆமோ, இயலுமோ
ஆயம் - தோழியர் கூட்டம்
ஆயன் - இடையன், கோபாலன்
ஆயன் கை ஆம்பல் - ஆயன் கையிலுள்ள ஊது குழல்
ஆயன் வேய் - ஆயன் ஊதுகின்ற குழல்
ஆர் - பொருந்திய, அருமையான, யார், அழகு
ஆர் அளவும் - நிரம்பும் அளவும்
ஆர்கலி - கடல்
ஆர்த்தல் - ஆரவாரித்தல், கட்டுதல்
ஆர்த்துப் புடைக்க - கட்டி அடிக்க
ஆர்தல் - நிறைதல், உண்ணுதல்
ஆர்ப்பு - ஆரவாரம், ஓசை
ஆர்வம் செற்றம் - விருப்பு, வெறுப்பு
ஆரம் - முத்துமாலை, மாலை
ஆரல் - ஆரல் மீன்
ஆரா அமுது - தெவிட்டாத அமுதம்
ஆராது - திருப்தி பெறாது, நிறையாது
ஆரார் - திருப்தியடையார்
ஆரானும் - யாரானும், யாராக இருந்தாலும்
ஆலி - நீர்த் துளி, மழைத் துளி, திரு ஆலி என்னும் திருப்பதி
ஆலுதல் - சப்தித்தல், கூவுதல், பொருந்துதல், ஆடுதல்
ஆலை - கரும்பு ஆலை
ஆவர் - யாவர், யார்
ஆவி - உயிர்
ஆவித்தல் - கொட்டாவி விடுதல், மூச்சு விடுதல்
ஆழி - சக்கரம், சூரியன், கடல்
ஆழிதட்ட - கடலைத் தடுத்த
ஆள் - அடிமை
ஆள் அரி - நரசிங்கம்
ஆளி - சிங்கம், உடையவன், ஆள்பவன்
ஆளீர் - ஆள்பவர்களே
ஆற்றகில்லாது - பொறுக்க முடியாமல்
ஆறு அங்கம் - நிருத்தம், வியாகரணம், கற்பம், கணிதம், பிரமம், சந்தம் என்னும் வேதாங்கங்கள்
ஆன் - எருது, பசு
ஆன் ஆயர் - பசுக்களை மேய்க்கும் இடையர்
ஆன் விடை - காளை
ஆனாத - குறையாத, அழியாத
ஆனாய் - ஆனை போன்றவனே

இ

இசலி - இகலி, ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டு
இடர் - துன்பம்
இடிகொள் - இடி போன்ற
இடுங்கி - சுருங்கி
இடும்பை - துன்பம்
இடும்பைக் குழி - துன்பக் குழி, கருப்பை, கருக் குழி
இடை - இடுப்பு, மடி
இடைகழி ஆயனை-இடைகழி ஆயவனை, இடைகழியில் சென்றவனை
இண்டை - பூமாலை, திரட்சி, நெருக்கம்
இணை மருது - இரண்டாக நின்ற மருத மரம்
இதணம் - உயரமான பரண்
இந்து - சந்திரன்
இம்மை - இப் பிறப்பு
இமிர்தல் - ஒலித்தல்
இமில் - திமில்
இமையவர் - தேவர்
இமையோர் அண்டரும் - நித்தியசூரிகளும் தேவர்களும்
இயலி - ஒத்து
இரங்க - வருந்த

இரவி - சூரியன்
இரவும் நாளும் - இரவும் பகலும்
இராக்கதி - ராக்ஷஸி, அரக்கி
இராவணாந்தகன் - இராவணனுக்கு யமனாக இருந்தவன், இராமன்
இரிதல் - தோற்று ஓடுதல், பின்னிட்டு ஓடுதல், திரிதல்
இரிய - பிளக்க, பரவிச் செல்ல
இரு - பெரிய
இருக்கு - இருக்கு வேதம், வேத மந்திரங்கள்
இரு சுடர் - சூரிய சந்திரர்
இருஞ் சிறை - பெரிய சிறகு
இருந்தில் - கரி
இருநிதிக்கு இறைவன் - (குபேரனிடத்திலிருந்து கவர்ந்த) சங்கநிதி, பதுமநிதி என்னும் இரண்டு நிதிகளை உடைய தலைவன், இராவணன்
இரு நீர் - மிக்க நீர்மை, மிக்க சிறப்பு
இருபாடு - இரு பக்கம்
இருபாடு எரி கொள்ளியின் உள்எறும்பு- உள் துளையுள்ள மரத்தின் இரு பக்கமும் தீப்பற்றி எரிய, அதன் நடுவே அகப்பட்ட எறும்பு
இரும் பசி - மிக்க பசி
இருள் நாள் - அமர பக்ஷத்து அஷ்டமி
இருளத்து - இருளில்
இரை - ஆகாரம்
இரைத்து - ஆரவாரம் செய்து
இல் - இல்லம், வீடு, இருப்பிடம்
இல் பிறப்பு - குடிப் பிறப்பு, குடும்ப பரம்பரை
இலக்கு - குறி
இலைக் குழல் - இலையால் செய்யப்பட்ட ஊது குழல்
இலைக் கொடி - வெற்றிலைக் கொடி
இலை மலி பள்ளி - இலைகளால் அமைக்கப்பட்ட பள்ளி, பர்ணசாலை
இவர்தல் - ஏறுதல், முற்பட்டு வருதல்
இவரித்தரசர் - போருக்கு முற்பட்டு வந்த அரசர்
இழிதரும் - இறங்கும்
இழி புனல் - ஓடிவருகிற நீர்
இழுக்காய்த்து - குற்றமாய் முடிந்தது
இழுசிய - பூசிய
இழை - ஆபரணம்
இளம் கனி - இளைய கன்னி
இளம்படி - இளமையுடைய,மென்மைத் தன்மையை உடைய
இள வாடை - மந்த மாருதம்
இளமை ஆடும் - இளம் பிள்ளைகள் செய்கின்ற குறும்புச் செயல்களைச் செய்யும்
இளையவர் - இள வயதுடைய பெண்கள்
இளையார் - இளைய மகளிர்
இற்ற கால் - ஒடிந்த கால்
இற - முறியும்படி, ஒடியும்படி
இறக்கை - மரணம்
இறங்கு - தலை குனிந்து
இறவு - இறா மீன்
இறுத்தேன் - கொடுத்தேன்
இறை - முன் கை, சிறிது, சரீர சந்தி, மூட்டு, தலைவன்
இறைப் பொழுது - சிறிது நேரம்,க்ஷண காலம்
இறையான் - சிவன்
இறையும் - சிறிதேனும்
இன் - இனிமையான
இன்பம் உய்த்தார் - இன்பத்தை மிகுதியாக அடைந்தனர்
இன்றுதாறும் - இன்று வரையிலும்
இன - இப்படிப்பட்ட
இனம் - இனமாக, தகுதியாக
இனமலர் எட்டு - எட்டு உயர்ந்த சாதி மலர்கள் : செங்கழுநீர், செண்பகம், இருவாட்சி, பாதிரி, புன்னை, குருக்கத்தி, கருமுகை, தாமரை
இனமொழியாள் - இனமான (ஏற்ற) பேச்சை உடையவள்

ஈ

ஈசன் - சிவன்
ஈசி - சீசீ
ஈடும் வலியும் உடைய - உடல் வலியும் மனவலியும் உடைய, கனமும் மிடுக்கும் உடைய
ஈண்டி - நெருங்கி
ஈண்டு - இப்போது

ஈது - இது
ஈர்ந்த - பிளந்த
ஈர வாடை - குளிர்ந்த வாடை
ஈரும் - துன்புறுத்தும், வருத்தும்
ஈளை - கோழை, இரைப்பு,சிலேட்டுமம்
ஈன் - ஈனம், இழிவு, இனிமை
ஈன் கரும்பு - இனிய கரும்பு

உ

உக்கிட்டு - இற்றுப்போய், சிதிலமாய்
உக - இறக்க, சிந்த
உகந்து - விரும்பி, மகிழ்ந்து
உகளும் - துள்ளும், பிறழும்
உகிர் - நகம்
உகுக்கும் - சொரியும், சிந்தும்
உச்சி - உயர்வு, முக்கியமான பொருள்
உச்சிதன்னால் - தலையால்
உச்சியில் முத்தி - உச்சி மோந்து, உச்சியில் முத்தமிட்டு
உடலகம் - உடம்பு
உடலம் துயின்றால் - உடம்பு முடிந்து விட்டால்
உடைந்து - தோற்று
உடையான் - சுவாமி
உண்கின்று - உண்ணும்போது
உண்டை - வில் உண்டை
உணர்வு - ஞானம்
உதவாது அறிந்தேன் - உதவமாட்டாமையை அறிந்தேன்
உதிர - சின்ன பின்னமாக
உதிரம் - இரத்தம்
உந்தி - கொப்பூழ்
உந்தித் தார் - உந்தியாகிய தாமரைப் பூ அரும்பு
உந்துதல் - தள்ளுதல்
உம்பர் - மேல், மேன்மை, மேல் உலகங்கள், தேவர், நித்தியசூரிகள், மேன்மையை உடையவர்
உம்பர் ஆதல் செய் மூவுரு - தேவர்களில் மேன்மையாதலைப் பொருந்திய பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரர் என்ற மூன்று உருவம்
உம்பர் உலகு - மேல் உலகம்,பரமபதம்
உம்பரார் - தேவர்கள்
உம்பி - உன் தம்பி
உய்த்தான் - செலுத்தினன்
உய்தல் - தப்புதல், பிழைத்தல்
உய்யல் - உய்தல், பிழைத்தல்
உரப்பகில்லேன் - அதட்டமாட்டுகின்றிலேன், கடுமொழி கூறமாட்டேன்
உரம் - வலிமை
உரிமை - அடிமை
உரு - உருவம், வடிவம், அழகு, மான், மாயா மிருகம்
உருகாநிற்கும் - உருகும்
உரும் - இடி
உருவம் - அழகு
உலப்பு - அழிவு
உலவு சொல்மாலை - லக்ஷணங்களில் குறையற்ற பாடல்
உலாம் - உலாவும், வீசுகின்ற
உவணப் புள் - கருடன்
உவரி - உவர்ப்பு, கடல்
உவரி ஓதம் - கடல் அலை
உவனியப் பிறப்பு - உபநயனத்தின் பின் உண்டாகும் பிறப்பு
உழக்கி - மிதித்து
உழறி உண்ண - துகைத்துத் துன்புறுத்த
உழிதர்கேன் - அலைச்சல் படாநின்றேன்
உழிதர - திரிய, சஞ்சரிக்க
உழுவை - புலி
உழைக்கும் - வருந்தும், துன்புறும்
உள்ளம் - மனம்
உள்ளாதார் - நினையாதார்
உளை - பிடரி மயிர்
உளைதல் - வருந்துதல்
உளைந்த - உளையும்படியான, பயப்படும்படியான, உளைமயிரைப் படைத்த
உற்றான் - உரியவன்
உறு - மிக்க
உறுக்கி - சீறி
உறு துயர் - மிக்க துன்பம், அவசியம் அனுபவிக்கவேண்டிய கர்மங்கள்
உறும் - மிக்க, சேர்ந்த

ஊ

ஊட்டும் - உண்பிக்கும்
ஊடிய - சிறு பிணக்குக் கொண்ட
ஊடு - நடு, இடை, வழி
ஊதுமாகில் - ஊதினால்
ஊதை - குளிர் காற்று
ஊமனார் - ஊமை
ஊரகம் - ஊரகம் என்னும் திருப்பதி
ஊரான் - திருவூரகத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவன்
ஊழ்த்து வீழ்தல் - முற்றிப் பழுத்து விழுதல்
ஊழி - பிரளய காலம்
ஊழில் - முறைப்படி
ஊற்றிடை - நீர் நிலங்களில்
ஊறு - பரிசம்
ஊன் - மாமிசம், உடம்பு
ஊன் அமர் தலை - பிரம கபாலம்
ஊன் நேர் ஆக்கை - மாமிசம் பொருந்திய உடம்பு
ஊனம் - குற்றம்
ஊனம் உடையன - இழிவான காரியங்கள்
ஊனிடைக் குரம்பை - மாமிச மயமான உடம்பு

எ

எஃகு - வேல்
எக்கல் - மணல் மேடு
எக்கே - எல்லே என்பது போன்ற ஒரு வியப்புச் சொல்
எங்ஙனும் - எப்படியும்
எஞ்சல் - குறைவு
எஞ்சா - குறையாத, ஒழியாத
எண்கு - கரடி
எண்ணன் - எண்ணத்தில் விளங்குபவன்
எண்ணனை - எண்ணுபவனை
எண்ணிநின்ற-சங்கல்பத்தால் படைத்த
எண்ணுதல் - நினைத்தல், ஆராய்தல்
எண்தோள் ஈசன் - எட்டுத் தோள்களை உடைய சிவபெருமான்
எண் மதி - எண்ணிய எண்ணம்
எத்தனையும் இறந்தேன் - மிக அதிகமாக உன்னை விட்டு நீங்கினேன்
எத்தனையும் - எந்தப் பொருளையும்
எத்தால் - எதனால், எக் காரணம் பற்றி
எந்தாய் - எனது தந்தையே, சுவாமியே
எந்தை - என்னுடைய தந்தை
எந்தை தந்தை தம்மான் - என்னுடைய தந்தைக்கும் அவருடைய தந்தைக்கும் தலைவன்
எம்பி - என் தம்பி
எம்மாற்கும் - எனது தகப்பனுக்கும்
எமர் - என்னைச் சேர்ந்தவர்
எய்த்தல் - தளர்தல், இளைத்தல்
எய்த்தாது - எய்தாது, போதாது
எய்தாது - தப்பாமல், போதாது
எய்ப்பினில் வைப்பு - தளர்ந்த காலத்து உதவும் சேம நிதி, ஆபத்துக்கு உதவும் நிதியம்
எயிறு - பல், கொம்பு
எரி தி - எரி தீ, எரிகின்ற நெருப்பு
எரி வீசும் - ஒளி வீசும்
எரி விழித்து இலங்கும் - நெருப்புப் போல ஒளிவிட்டு விளங்கும்
எல்லி - இரவு
எல்லே - இது என்ன ஆச்சரியம், ஆச்சரியக் குறிப்பு
எவ்வம் - துன்பம்
எழில் - அழகு
எழு - எழு, எழுந்திரு, புறப்படு
எழுவிய - எடுத்த
எள்கி - ஈடுபட்டு, தளர்ந்து, வருந்தி
எள்தனைப் பொழுது - மிகச் சிறிய காலம், நொடிப் பொழுது
எள்துணைப்போது - நொடிப்பொழுது
எற்றி - தாக்கித் துன்புறுத்தி
எற்றுக்கு - எதற்காக, எதற்கு
எற்றே - என்ன ஆச்சரியம், என்னே
எறிஞர் - தாக்கும் தன்மை படைத்த பகைவர்
எறி நீர் - அலை மோதுகின்ற நீர்
என் கடவேன் - என்ன செய்வேன்
என் சிறகின்கீழ் அடங்கா - எனக்கு அடங்காத
என்பு - எலும்பு

என்றூனும் இரக்கமிலாதவனுக்கு - எக்காலத்திலும் இரக்கம் இல்லாதவனுக்கு
என்னே - இது என்ன ஆச்சரியம்
என - என்னுடைய

ஏ

ஏச - பழிக்க, இழிவாகப் பேசும்படி
ஏடி - தோழியை விளிக்கும் சொல்
ஏடு - பனையோலை எடு, இதழ், புத்தகம், குற்றம்
ஏடு ஏறு செல்வம் - ஏட்டில் எழுதிப் பார்க்கும்படியான செல்வம்
ஏண் - எண்ணம், உயர்ச்சி
ஏத்தும் - துதிக்கும்
ஏதம் - துன்பம்
ஏதலன் - பகைவன், அயலான்
ஏதிலோர் - ஏதிலர், பகைவர்
ஏது செய்தால் - என்ன செய்தால்
ஏந்திழை - உயர்ந்த ஆபரணங்களையுடையவள்
ஏமத்து - யாமத்து, நடு இரவில்
ஏய் - ஒத்த
ஏய்க்கும் - ஒக்கும்
ஏயான் - (யாசகத்திற்குப்) பொருத்த மற்றவன்
ஏர் - அழகு
ஏலம் - வாசனை
ஏ வலம் - அம்புவிடும் வன்மை, அம்பின் வல்லமை
ஏ வாய் - அம்பு பட்ட புண்
ஏவு - யுத்தம்
ஏழை - அறிவிலி,ஞானம் இல்லாதவன், மென்மை
ஏழை நெஞ்சு - அறியாமை பொருந்திய நெஞ்சு
ஏறு - காளை
ஏறுதல் - பொருந்துதல்,எறிப்போதல், மாண்டுபோதல்
ஏன் - ஏனம், பன்றி
ஏனங்கள் - பன்றிகள்
ஏனோர் - மற்றையோர், பகைவர், அன்னியர்கள்

ஐ

ஐ - கோழை, ஐந்து
ஐங்கணை வில்லி - ஐந்து மலர் அம்புகளை (தாமரை, மா, அசோகு, முல்லை,நீலோற்பலம்) எய்யும் வில்லை உடைய மன்மதன்
ஐந்து வேள்வி - பிரம யாகம், தேவ யாகம், பிதூர் யாகம், மானுட யாகம், பூத யாகம் என்னும் ஐவகை வேள்வி
ஐம்பால் - ஐந்து பகுதியை உடைய கூந்தல்
ஐம்புலன் - ஐந்து பொறிகள், ஐந்து பொறிகளுக்கும் உரிய விஷயங்கள் : சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்
ஐம்பொறி - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி
ஐவர் கோவினர் - பஞ்சேந்திரியங்களாகிய தலைமையையுடைய அந்த ஐவர்

ஒ

ஒக்கலித்திட்டு - ஆரவாரம் செய்து கொண்டு, வெற்றி தோன்ற வாயாலும் கைகளாலும் ஒலிசெய்து கொண்டு
ஒக்கலை - இடுப்பு
ஒசித்தல் - ஒடித்தல், அசைத்தல்
ஒண் - ஒண்மை, பிரகாசம்
ஒண் சுடர் - விளக்கமான இரு சுடர், சூரிய சந்திரர்
ஒண் பொருள் - சிறந்த கருத்து
ஒத்துண்டு - ஒத்து
ஒப்பான் - ஒப்பாக
ஒரு கால் உடைய தேர் ஒருவன் - ஒற்றைச் சக்கரத் தேரையுடைய சூரியன்
ஒருங்க - ஒன்று சேர, ஒருசேர
ஒரு தாரா - ஒரு மாலையாக,ஒரு வரிசையாக
ஒருவா - ஒப்பற்றவனே
ஒல் - ஒலி, ஓசை, பாட்டு
ஒலிசொலும் - பாடுகின்ற, அப்பியசிக்கின்ற
ஒலி மாலை - இசையோடு கூடிய பாமாலை

ஒலி வல்லார் - இசை நிரம்பிய பாடல்களைக் கற்று வல்லவர்கள்
ஒள் - ஒளி, பிரகாசம்
ஒள்ளிய - சிறந்த, அழகிய
ஒளியவன் - ஒளியையுடைய சூரியன்
ஒளியா - ஒளித்து
ஒன்றி - சேர்ந்து
ஒன்று - சிறிதும்
ஒன்று அலா உருவம் - பல்வேறு வகைப்பட்ட வடிவம்
ஒன்று நின்ற ஒன்பதும் - ஒன்று பொருந்திய ஒன்பதும் (பத்தும்)
ஒன்றும் - பொருந்தும்
ஒன்னலர் - பகைவர்

ஓ

ஓங்குவித்து - உண்டாக்கி
ஓட்டந்து - ஓட்டம் தந்து, ஓடிவந்து
ஓடா அடல் - கெடாத வலிமை
ஓதம் - கடல்
ஓதி - கூந்தல்
ஓது வாய்மை - ஓதப்படுகிற வேதம்
ஓம்புகை - ஓம்புதல், பாதுகாத்தல்
ஓமத்து உச்சியாய் - வேள்விக்குத் தலைவனாய்
ஓமம் - ஓமங்கள், யாகாதி காரியங்கள், யாகம்
ஓய்ந்த - வலிமை குறைந்த, களைத்த
ஓர் - ஒப்பற்ற
ஓர் எழுத்து - முதன்மையான எழுத்தாகிய அகரம்
ஓர்தல் - ஆராய்தல்
ஓரீர் - அறிகிறீர் இல்லை
ஓரோர் குடம் - ஒவ்வொரு குடம்
ஓவாத - ஒழியாத
ஓவி - ஓவியம்
ஓவி நல்லார் - சித்திரம் எழுதுவதில் சிறந்தோர், சித்திரகாரர்
ஓளி - வரிசை

க

கங்குல் - இரவு
கச்சி - காஞ்சீபுரம்
கஞ்சை - கம்ஸனை
கட்டழித்த - நிலைகுலையச் செய்த
கட்டு - காவல், வலிமை, பெருமை
கட்டு அவிழ் தாமரை - மலர்ந்த தாமரை
கட்டுண்டு - கட்டுப்பட்டு
கட்டுரை - சொல்
கட்டுவிச்சி - குறி சொல்பவள்
கடத்தல் - அளத்தல்
கடம் - மதம், பாலைவனம்
கடம்பு - கடம்பமரம்
கடி - காவல், வாசனை, விளக்கம்
கடிகை - திருக்கடிகை என்னும் திருப்பதி
கடிகா - காவலோடு கூடிய சோலை, நறுமணம் உள்ள சோலை
கடிதா - விரைவாக
கடிப்பு - குண்டலம், ஒருவகைக் காதணி
கடியது - கொடியது
கடியார் - கொடுஞ் செயல்களையுடையவர், அஞ்சத்தக்கவர், வலியவர்
கடுங்கால் - கொடிய காற்று
கடுத்து - வேகத்தோடு
கடுவாய்ப் பறை - பல்லவர்களுடைய பறையின் பெயர்
கடு விசை - மிக்க வேகம்
கடைசியார், கடைசிமார் - உழத்தியர், பள்ளச்சிகள், மருதநிலத்துப் பெண்கள்
கண் - கணு, இடம்
கண் ஆர் - கண்ணுக்கு நிறைந்த அழகுடைய, விசாலமான
கண்கொடி - கணுக்களையுடைய வெற்றிலைக் கொடி
கண்டல் - தாழை
கண்டவா - கண்டவாறு, மனம்போனபடி
கண்டவாறு - விரும்பியபடி
கண்டோம் - அறிவோம்
கண்டீர் - முன்னிலை அசை
கண்ணநீர் - கண்ணீர்
கண்ணுளன் - தயாவான், கண்போன்றவன், நாயகன்
கண்ணுதல் - நெற்றிக் கண்ணை உடையவரான சிவபெருமான்
கண்படுக்கும் - தூங்கும்

கணகணப்ப - கண கண என்று ஒலிக்க
கணம் - கூட்டம்
கணவலர் - அலரி என்னும் பூ
கணி - சோதிடன்
கணி வளர் வேங்கை - சோதிடனுக வளர்ந்த வேங்கை
கணை - அம்பு
கதம் - கோபம்
கதலி - வாழை
கதிர் - ஒளி, சூரியன்
கதிரோன் சிறுவன் - சுக்கிரீவன்
கந்தம் - வாசனை
கந்தாரம் - காந்தாரம் என்னும் பண்
கந்து - கட்டுத் தறி
கபோதம் - கொடுங் கை
கம்பம் - நடுக்கம்
கமலப் பாவை - இலக்குமி
கமலம் - தாமரை
கமழும் - நறு மணம் வீசும்
கயம் - குளம், தடாகம்
கயல் - கயல் மீன்
கரத்தல் - ஒளித்தல், உருமாய்ந்து ஒழிதல்
கரம் - கை
கரா - முதலை
கராம் - முதலை வகை
கரி - யானை, சாட்சி
கரிய நாழிகை - கறுத்த இருளின் நாழிகைகள்
கரு ஆர் கற்பகம் - வேரோடு கூடிய கற்பகம்
கருத்தன் - கர்த்தன், தலைவன்
கருந்தாள் - வலிமையுள்ள கால்கள்
கருந்தாள் சிலை - வயிரம் பொருந்திய வில்
கருநெல் சூழ் - கருக்கொண்ட நெல் வயல் சூழ்ந்த
கரும்பினிடைத் தேறல் - கருப்பஞ் சாறு
கருமகள் - வஞ்சி மகள்
கருமம் - கைங்கரியம்
கருவரை - அஞ்சன மலை
கருவிளை - கருவிளைப் பூ, காக்கணம் பூ
கருளக் கொடி - கருடக்கொடி

கரை எடுத்த - ஒலிக்கின்ற
கல் - மலை
கல் அதர் - கற்கள் நிரம்பிய வழி
கல் நீர - கல் என்று ஒலிக்கும் அருவி நீர்களை உடைய
கல்லீர்கள் - கற்பீர்களாக
கல்விச் சிலை - கல்வி பயிலும் காலத்து வைத்திருந்த பயிற்சிவில்
கலந்து - ஒன்ருகத் திரண்டு
கலம் - மரக்கலம்
கலவர் - கப்பலில் உள்ளவர்
கலன் - ஆபரணம்
கலிக் கச்சு - உறுதியான கச்சு
கலிகன்றி - திருமங்கை ஆழ்வார்
கலி கெழு - ஆரவாரம் பொருந்திய
கலிங்கம் - ஆடை
கலி மான் தேர் - செருக்கு உடைய குதிரை பூட்டிய தேர்
கலியன் - படைவீரன், திருமங்கையாழ் வாரது பெயர்களில் ஒன்று
கலியார் - கலிகாலம், கலிபுருஷன்
கலுழி - கலங்கல் நீர், காறு
கலை - மான், ஆண் மான், மாயாமிருகம், ஆடை, மேகலாபரணம்
கலை இலங்கு மொழியாளர் - கற்ற சாஸ்திரங்கள் விளங்கும்படி பேசும் பேச்சை உடையவர்
கலைதரு குழவி - மிகச் சிறு குழந்தை, இளங் குழந்தை, தொட்டிலில் (ஏணை யில்) வளரும் குழந்தை
கவ்வை - ஆரவாரம்
கவந்தம் - தலையற்ற உடற்குறை, முண்டம்
கவர் ஆக முடித்து - இரண்டு வகை யாக முடித்து, வாரி முடித்து
கவலை - மறப்பு, துன்பம், மனத்துள் தோன்றும் துன்பம்
கவளம் - சோற்று உருண்டை
கவின் - அழகு
கவுள் - கன்னம்
கவை நா - பிளவுபட்ட நாக்கு
கழல் - கழற்சிக் காய், திருவடி
கழி - உப்பங் கழி, மிகுதி

கழுது - பேய்
கழுநீர் - செங்கழுநீர்ப் பூ
கழை - குருத்து, நுனி
கள் - தேன்
கள்வம் பொதி அறை - கள்ளத் தன்மைக்குக் கொள்கலம் போன்றவன்
கள்வி - கள்ளத் தன்மை உள்ளவள், கபடி
களகம் - சாந்து, சுண்ணும்புச் சாந்து, அன்னப் பறவை
களங்கனி - களாம் பழம்
களவம் - களாம் பழம்
களி - களிப்பு, மகிழ்ச்சி
களித்தல் - மகிழ்தல்
களியா - மகிழ்ந்து
களைகட்ட - களை பறித்த, களைகளை ஒழித்த
களைகண் - பற்றுக்கோடு, தஞ்சம்
களைஞர் - களை பறிப்பவர்
கற்பகம் - கற்பக விருக்ஷம்
கற்பம் - கற்ப சூத்திரம்
கற்பு - கல்வி, தொழில் திறம், வேலைப் பாடு, ஞானம்
கற்ரு - கன்ரோடு கூடிய பசு
கற்ருயன் - கன்று ஆயன், கன்றுகளை மேய்க்கும் இடையன், கண்ணன்
கற்று இனம் - கன்றுக் கூட்டம்
கறங்க - ஒலிக்க
கறவு - கப்பம்
கறவை - பசு
கறி - மிளகு
கறுத்து - கோபித்து
கறை - உரல், விஷயம், இரத்தக் கறை
கன்ற - வருந்த, துன்பப்பட
கன்றி - கோபம்கொண்டு
கன்னல் - சர்க்கரை
கன்னி மதிள் - அழிவில்லாத மதில், பிறரால் தீண்டப்படாத மதில்
கனகம் - பொன்
கனசங்கம் - பெரிய சங்கம்
கனம் - பொன், இரத்தினம், உறுதி, பெருமை
கனல் - நெருப்பு
கன வரை - பெரிய மலை
கன வளை - பொன் வளையல்
கனவில் கண்டேன் - மானஸ அநுபவமாக அறிந்தேன்
கனை ஆர் இடிகுரல் - பெரிய இடி போன்ற குரல்

கா

கா - சோலை
காசு - பொன், பொற்காசு
காசை ஆடை - காஷாய ஆடை
காண்டும் - காண்போம்
காணல் ஆம் கொலோ - காணக் கூடுமோ
காத்தன் - காத்தல் தொழில் செய்பவன், ரக்ஷகன்
காத்தி - காக்கின்ருய்
காதல் - பக்தி, அன்பு
காதல் ஆதாரம் - அன்பும் ஆசையும்
காதல் செய்தல் - விரும்புதல்
காதல் செய்யாது - விரும்பாமல்
காதலன் - கணவன்
காதலித்து - அன்புகொண்டு, பக்தி கொண்டு
காதன்மை - காதலின் தன்மை, காதல், விருப்பம், பக்தி
காந்தள் - ஒருவகை மலர்
காம்பு - மூங்கில்
காமக் கதிர் - அழகிய கதிர், மிக்க கதிர்
காமம் - விருப்பம், அழகு
காமர் - விருப்பம், அழகு
காமரு - விரும்பப்படும்
காமருதல் - விரும்புதல்
காமன் - மன்மதன்
காமனர் - மன்மதன்
காய்த்த - குலை தள்ளியிருக்கிற
காய்தல் - கோபித்தல்
கார் - கருமை, மேகம், கார்காலம்
கார் கெழு கடல் - மேகம் வந்து படியும் கடல்
கார்வானம் - திருக்கார்வானம் என்னும் திருப்பதி
காரகம் - திருக்காரகம் என்னும் திருப் பதி

காரிகை - அழகு, அழகுடையவள், பெண்
கால் - காற்று, காலம், வில் நுனி
கால் ஆர் மருது - நன்கு வேர் ஊன்றிய மருதமரம்
கால் கொள் - நடப்பட்ட
கால் தொடர - காலைக் கட்ட
கால் விசைத்த - காலால் உதைத்த
காலன் - யமன்
காலி - பசுக்கள்
காவல் - சிறை
காவலைப் பிழைத்து - காவலுக்குத் தப்பி
காவி - நீலோற்பல மலர், கருங்குவளை மலர்
காளமேகம் - கரிய மேகம்
காற்றத்திடைப்பட்ட - காற்றில் அகப் பட்ட
கான் - காடு
கானகம் - காடு
கானம் - காடு
கானல் - கடற்கரைச் சோலை, நெய்தல் நிலம்

கி

கிடங்கு - பள்ளம், நீர்நிலை, வெற்றிலைக் கொடிக்கால்
கிண்டி - கிளைத்து, துளைத்து
கிள்ளை - கிளி
கிளை - சுற்றம்

கீ

கீண்ட - குத்தி எடுத்த
கீழ்மகன் - கீழ்ச் சாதியில் பிறந்தவன்

கு

குஞ்சி - மயிர்முடி
குட்டம் - மடு
குடங்கால் - மடி
குடபால் ஆனை - மேற்கே திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே கண் வளர்ந் தருளுகிறவன்
குடி குடி ஆக - வழி வழியாக
குடியா - குடும்பமாக, திரளாக
குடைந்து ஆடுதல் - நீரில் மூழ்கிக் குளித்து விளையாடல்
குண்டர் - நீசர்
குணங்களே இயற்ற - குணங்களைக் கூறித் துதிக்க
குணபால மதயானை - கீழைத் திக் கிலே திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந் தருளியவன்
குதிகொடு - குதித்து
குந்தி - கால்களைக் குந்திக்கொண்டு
கும்பம் - குடம், மத்தகம்
குமுதம் - செவ்வாம்பல், அல்லிப் பூ
குமைத்தல் - வருத்தல், துன்புறுத்தல்
குயம் - முலை
குரக்கு அரசன் - குரங்கு அரசன்
குரக்கு நாயகர் - வானர சேனாதிபதி கள்
குரம்பை - குடிசை, உடல்
குரவு - குராமரம்
குரவை பிணைந்த - குரவைக் கூத்து ஆடிய
குரிசில் - தலைவன்
குரு - நிறம்
குருகு - நாரை, கொக்கு
குருதி - இரத்தம்
குருந்தம் - குருந்தமரம்
குருமணி - சிறந்த இரத்தினம், நிற முடைய இரத்தினம்
குரை கடல் - ஒலிக்கின்ற கடல்
குலம் - உயர் குடிப் பிறப்பு, கூட்டம்
குல மயில் - மயில் கூட்டம்
குல வானவர் - சிறந்த நித்தியசூரிகள்
குல வேழம் - சிறந்த யானை
குலை எடுத்த - குலை தள்ளிய
குலைதல் - நிலை கலங்குதல், நடுங்குதல், அழிதல்
குவடு - சிகரம்
குழகா - சேர்ந்திருப்பவனே, மாறாத இளமையை உடையவனே
குழமணி தூரம் - தோற்றவர் வென்ற வாது வெற்றியைச் சொல்லி ஆடுவ தொரு கூத்து; குணலைக் கூத்துப் போன்றது
குழல் - மயிர்முடி

குழல் நிற வண்ணன் - கூந்தலின் நிறம் போன்ற நீல நிறத்தையுடைய திரு மால்
குழை - இளந்தளிர், தழை, குண்டலம், காதணி
குறிக்கோள் - கொள்கை, ஞானம்
குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப் பண்
குறிஞ்சி மருள் - குறிஞ்சி இந்தளம் என்னும் பண்
குறிப்பு - கருத்து, எண்ணம், திரு வுள்ளம், நினைப்பு, உள்ளக் கருத்து
குறை - மனக் குறை, வேண்டுகோள்
குன்று - மலை
குன்றுதல் - குறைதல்
குனித்த - வளைத்த

கூ

கூ என்னும் - கூ என்று கூவும்
கூகின்றது இல்லை - கூவ வில்லை
கூசுதல் - தளர்ச்சியடைதல்
கூடம் - கிருகம், மண்டபங்கள்
கூடல் - மதுரை
கூத்தன் - விநோதச் செயல்களைஉடையவன்
கூந்தல் - மயிர் முடி
கூர் - கூர்மை, மிகுதி
கூர் ஆர்ந்த - கூர்மை மிக்க
கூழை - கூந்தல், மயிர் முடி
கூழைப் பார்வை - வஞ்சகமான பார்வை
கூற்றம் - யமன், கூற்று, பேச்சு
கூற்றம் உண்ணுது - யமன் உபத்திரவம் செய்யான்
கூறு - பங்கு, பாகம்
கூறை - ஆடை
கூன் - வளைவு
கூன் உலாவிய மடந்தை - கூனியான மந்தரை
கூன் நீர் மதி - வளைந்த தன்மையுள்ள பிறைச் சந்திரன்

கெ

கெடுத்த - போக்கிய
கெண்டை - ஒருவகை மீன்
கெழு விசும்பு - மற்றைய நாலு பூதங்களும் தோன்றுவதற்கு இடமாகப் பொருந்திய ஆகாயம்

கே

கேசாம் - பிடரி மயிர்
கேட்டாம் - கேட்டோம்
கேவலம் அன்று - சாமானியம் அன்று
கேழல் - பன்றி
கேள்வன் - நாயகன், கணவன்
கேள்விப் பதங்கள் - கேட்டு அறிய வேண்டிய வியாகரண சாஸ்திரம்

கை

கை செய்திட்டு - ஒழுங்கு செய்து
கைதை - தாழை
கைப்படுத்து - வசப்படுத்தி
கைப் போது - கைகளாகிற தாமரை
கைம்மாறு - பிரதி உபகாரம்
கையறவு - செயலற்ற தன்மை
கையெறிந்து - அணிவகுத்து, கையும் அணியும் வகுத்து, (பாரதப் போர் நடத்த வேண்டுவதே என்று) உறுதிப்படக் கையடித்து
கைவலத்து - கையில்

கொ

கொக்கின் பிள்ளை - கொக்கின் குஞ்சு
கொக்கு - மாமரம், ஒரு பறவை
கொங்கு - வாசனை, தேன்
கொங்கை - முலை
கொடு - கொண்டு
கொடுந்தொழிலோன் - கொடிய அழித்தல் தொழிலைச் செய்யும் ருத்திரன்
கொண்டல் - மேகம்
கொண்டற்கு - கொண்டதற்கு, பற்றியதற்கு
கொந்து - கொத்து
கொம்பு - கிளை
கொய்தல் - பறித்தல்
கொல்லிப் பாவை - கொல்லிமலையிலுள்ள ஒரு பெண் சிலை, அழகில் மகளிர்க்கு உவமையாகச் சொல்லப் படுவது

கொல்லை - வரம்பு அழிந்தவள், தோட்டம்
கொல்லை விலங்கு - வானரம்
கொவ்வைக் கனி - கோவைப் பழம்
கொழித்தல் - தள்ளுதல், ஒதுக்குதல்
கொழுநன் - கணவன்
கொள்ளி - நெருப்பு
கொள்ளை - மிகுதி
கொள்ளை கொள்ளும் - மிகுதியாகப் பிடித்து உண்ணும்
கொற்றம் - வெற்றி
கொற்றவன் - அரசன்

கோ

கோ - தலைமை, தலைவன், அரசன்
கோ குலங்கள் - பசுக் கூட்டங்கள்
கோங்கு - கோங்குமரம்
கோடிய - வளைந்த
கோதா - (கோதுகலம்) மகிழ்ச்சிக்கு உரியவனே
கோதிய - கொத்தி உண்ட
கோது - குற்றம்
கோதை - தொடைகொள் மாலை, விடு சரங்கள், மாலை, கூந்தல், மயிர் முடி
கோதை மாலை - விடுசரங்களும் நெருங்கத் தொடுத்த மாலைகளும்
கோயின்மை - தலைமைத் தன்மை இல்லாமை, ஆராய்ச்சி இல்லாமை, நீதியற்ற செயல், அநியாயம்
கோல் தும்பி - கிளைகளில் திரியும் வண்டுகள்
கோல் தேன் - மரக் கொம்புகளில் உள்ள வண்டுகள்
கோல் வளை - திரண்ட வளையல், அழகிய வளையல்
கோலம் - அழகு
கோலி - விரித்து
கோவம் - கோபம்
கோவல் - திருக்கோவலூர் என்னும் திருப்பதி
கோவலர் - ஆயர்கள், அரசர்கள்
கோவி நாயகன் - கோபியர்களுக்குத் தலைவன்
கோவியர் - இடைப் பெண்கள்
கோவினர் - தலைவர்கள்
கோவை இன் தமிழ் - தொடர்பாகவுள்ள இனிய தமிழ், ஒழுங்கான தமிழ், சிறந்த தமிழ், திருமொழி
கோமளப் பிள்ளாய் - அழகிய பிள்ளையே
கோமளம் - மென்மை, அழகு
கோழி - உறையூர்
கோள் - கூயம், வலிமை
கோன் - தலைவன்

கௌ

கௌவை - ஆரவாரம்

ச

சங்கமுகம் - புலவர் கூட்டம்
சங்கு - சங்கினாலான வளையல்கள்
சங்கை - சந்தேகம்
சடங்கு - காமிய கர்மம்
சடையான் - சிவன்
சதுமுகன் - நான்முகன், பிரமன்
சந்தம் - சந்தஸ், அழகு, வேதம்
சந்தி - ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துள்ள, நித்திய கர்மம், சந்தியா காலம், சந்தியா வந்தனம்
சந்து - சந்தனம், சந்தன மரம், மூட்டுவாய்
சந்தோகன் - சந்தோக ஸாமத்தின் வித்து, சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தை அறிந்தவன்
சப்பாணி - கையிரண்டையும் சேர்த்துக் கொட்டுதல்
சமம் - போர்
சயம் - சமூகம், திரள்
சயம் மே - தானாகவே வந்திருக்கப் பெற்ற, ஜய சப்தம் மேவப்பெற்ற
சரண் - திருவடி, காப்பு, காவல்
சரம் - அம்பு
சலம் - வஞ்சகம், கோபம், தண்ணீர், துன்பம், பகைமை
சலம் புரிந்து - சீற்றம் கொண்டு, பகை கொண்டு
சலவன் - துன்பம் செய்பவன், பகைமை உடையவன்

சா

சாடி - அழித்து
சாத்து - வியாபாரக் கூட்டம்
சாந்தம் - கலவைச் சந்தனம்
சாந்து - சாந்தம், சந்தனம்
சாம மா மேனி - நீல நிறமுடைய சிறந்த திருமேனி
சாமி - சாம வேதத்தால் கூறப்படுபவன்
சார்ங்கம் - வில்
சார்தல் - அடைதல், சேர்தல்
சாரதி - தேரோட்டி
சாலி - செந் நெற் பயிர்
சாற்றுதல் - சொல்லுதல்
சாறுகொண்ட மென் கரும்பு - சாற்றை வெளியே பெருக்கிய மெல்லிய கரும்பு

சி

சிக்கென - உறுதியாக
சிகரம் - உச்சி
சிங்காமை - குன்றிப் போகாதபடி, சுருங்காதபடி
சிணுங்கி - கொஞ்சி, மூக்கால் அழுது
சித்தம் - மனம்
சிந்தனையை - மனோரதத்துக்கு விஷயமாயிருப்பவனை
சிந்தாமணி - வேண்டியவற்றை யெல்லாம் கொடுக்கும் ஓர் இரத்தினம்
சிந்துக்கோன் - சிந்துநாட்டு அரசன், ஜயத்திரதன்
சிந்தை - மனம், எண்ணம், நெஞ்சம்
சிரம் - தலை
சில்லி - சில்வீடு என்னும் பறவை; சில் என்னும் ஓசையை உண்டுபண்ணும் இயல்புடையது.
சிலம்பு இயல் ஆறு - சிலம்பாறு, நூபுர கங்கை
சிலம்பு - மகளிர் காலணி
சிலம்புதல் - ஒலித்தல்
சிலுப்பி - அசைத்து, சுற்றி
சிலை - ஒளி, வில், வில்போன்ற புருவம்
சிவளிகைக் கச்சு - கட்டும் கச்சு, பொன் எழுதின கச்சு
சிற்றவை - சிறிய தாய்
சிற்றில் - சிறிய வீடாகிய கூடு, சிறிய மணல் வீடு
சிறந்தேன் - தகுந்தவனாக அமைந்தேன்
சிறு தறு கண் - சிறிய அஞ்சாத கண்கள்
சிறுவன் - புதல்வன்
சிறை - நீர் அணை, சிறகு
சிறை குலாம் - சிறகுகளோடு விளங்குகின்ற
சிறை வைத்து - அணை கட்டி
சின இல் செங் கண் - சினத்திற்கு இருப்பிடமான சிவந்த கண்
சினங்கள் அவிழ - கோபம் ஒழிய
சினை - மரக் கிளை

சீ

சீயம் - சிங்கம்
சீர் - சிறப்பு, அழகு
சீலம் - நல்லொழுக்கம்
சீற்றம் - கோபம்

சு

சுடர் - சூரியன், சூரிய சந்திரர்
சுண்ணம் - மகரந்தப் பொடி
சுதை - சுண்ணம்பு
சுந்தரம் - அழகு
சுரபுனை - சுரபுன்னை
சுரிகுழல் - சுருண்ட கூந்தல்
சுரிகை - உடைவாள்
சுரி சங்கம் - வளைந்த சங்கு
சுரிந்திட்ட - சுருண்டிருக்கிற
சுருதி - வேதம், தக்க சுரம், ஒலி வேறுபாடுகள்
சுரும்பு - ஒருவகை வண்டு
சுரும்பு இனங்கள் வண்டு - சுரும்புக் கூட்டமும் வண்டுக் கூட்டமும்
சுவடு - அடையாளம்
சுழன்று - சுற்றி
சுற்றம் - உடன் பிறந்தார் முதலிய இயற்கையான சுற்றம், தாயத்தார், பங்காளிகள், பந்து, உறவு

சூ

சூழ நின்ற - வணங்கும்படி நின்ற

சூதம் - மாமரம்
சூதகம் - மாமரம்
சூர்மை - அச்சம், கொடுமை
சூல் - கருப்பம்
சூலிகை - சூலங்கள்
சூழ் குழல் - முடித்திருந்த கூந்தல்
சூழ் புனல் - எங்கும் பரவியிருக்கிற நீர்
சூழல் - இடம்
சூழி - முக படாம்
சூழும் கழல் - எல்லோரையும் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளும் திருவடிகள், எங்கும் பரவிய திருவடிகள்
சூறை - சுழல் காற்று

செ

செக்கர் - சிவந்த
செகுத்தல் - அழித்தல்
செங் கல் குன்றம் - சிவந்த இரத்தினக் கற்களையுடைய மேருமலை
செங்கேழ் உளை - சிவந்த பிடரி மயிர்
செங்கையாளன் - கொடையால் சிவந்த கையை உடையவன்
செஞ் சரங்கள் - செவ்விய பாணங்கள், இலக்குத் தப்பாத அம்புகள்
செஞ்சாலி - செந்நெற் பயிர்
செஞ்சொல் - எளிதாகப் பொருள் விளங்கும் சொல்
செண்டன் - சுபாவத்தை உடையவன், தண்மையை உடையவன், பூச் செண்டை உடையவன்
செத்திறத்த - செவ்விய
செந்நெற் கூழை - செந்நெற் பயிர், செந்நெற் பயிரினது தலைப்புறம்
செப்பு - பெட்டி, பாத்திரம், கரண்டகம்
செப்புதல் - சொல்லுதல்
செம்பியன் - சோழன்
செம் புனம் - நல்ல தினைப் புனங்கள்
செம்போத்து - ஒரு பறவை, கருடன் (செம்பருந்து)
செம்மல் - பெருமை, பழமை
செம்மல் போது - பெரிய பூ, பழம் பூ
செம் மொழி - இனிமையான உண்மை மொழி

செய் - வயல்
செய்கேன் - செய்வேன்
செய்தனகள் - செய்த காரியங்கள், செய்த வகைகள்
செய்ய - அழகிய
செய்வு அளவில் - செய்தபோது
செரு - போர், போர்க்களம்
செருக்களம் - போர்க்களம்
செரு நுதலூடு - போர்க்களத்தின் முனையில்
செருவர் - செருச் செய்பவர், போர் செய்யும் பகைவர்
செருவில் நிறை காத்தவன் - பாரத யுத்தத்தில் பாஞ்சாலியின் மானம் காத்தவன், சபதத்தை நிறைவேற்றியவன்
செல்கதி - மோக்ஷம்
செல்லா நல்லிசை - அழியாத புகழ்
செல உய்த்த பாதம் - செல்லும்படி தூக்கப்பட்ட திருவடி
செல எய்துவார் - அடைவார்
செல வைத்து - செல்ல வைத்து, அப்பாற்படுத்தி
செவ் அரத்த உடை ஆடை - மிகுந்த சிவப்பு நிறத்தை உடைய ஆடை, பீதாம்பரம்
செவ்வி - தக்க சமயம், பக்குவ நிலை, அழகு
செற்றம் - வெறுப்பு, பகைமை, துன்பம்
செற - சீறிக் கோபிக்க
செறித்திட்டு - தடுத்து, அணை கட்டி
செறுதல் - அழித்தல்
செறிந்தேன் - பொருந்தினேன், அடைந்தேன்
செறு - வயல்
செறும் - அழிக்கும் தன்மையுள்ள, கோபிக்கும் தன்மையுள்ள
சென்னி - தலை, உச்சி

சே

சே - எருது, காளை
சேடர் - இளமை பொருந்தியவர், யுவர்
சேடன் - இளைஞன்

சேடு - திரட்சி, கூட்டம், பெருமை, இளமை
சேண் விசும்பு - பரமபதம்
சேமம் - க்ஷேமம், காவல், நன்மை, பாதுகாப்பு
சேய் - சேய்மை, தூரம், முருகன், புதல்வன்
சேயன் - தூரத்தில் உள்ளவன்
சேரி - தெரு
சேல் - சேல் மீன்கள், கெண்டை மீன்கள்
சேல், கயல், வாளை - மீன் விசேடங்கள்
சேவகம் - வீரம்
சேழ் உயர்ந்த - மிக உயர்ந்த, ஆகாயம் அளாவிய, செழுமை மிக்க

சொ

சொல் - வியாகரண சாஸ்திரம்
சொல் உயர்ந்த வீணை - நாதம் மிகுந்துள்ள வீணை
சொல் நீர - புகழை இயல்பாக உடைய
சொல்லுமா - சொல்லும்படி

சோ

சோத்தம் - வணக்கம், அஞ்சலி பண்ணுவார் அதற்கு உசிதமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்வதொரு வார்த்தை, தாழ்ந்தோர் துதியாகச் சொல்லும் சொல், தோத்திரம்
சோத்து - சோத்தம், அடைக்கலம், தோத்திரம்
சோமுச் செய்ய-சோம யாகம் முதலிய யாகங்களைச் செய்ய
சோர்தல் - ஒழுகுதல், சுழலல், சொரிதல்
சோர - சோர்வு அடையும்படி
சோலை - திருமாலிருஞ்சோலை

ஞா

ஞாலம் - உலகம், பூமி
ஞாலம் உன்னி - உலகத்தாரால் நினைக்கப்படுபவன்

த

தக்கணை - தட்சிணை
தக்கான் - தகுதியுடையவன்
தகவு - கிருபை, இரக்கம், நடுநிலை, தகுதி, தயை, உபகாரம்
தகு புகழ் - சிறந்த புகழ்
தகை - அழகு, அருள், பெருமை
தகைதல் - மேலே வளரவொட்டாமல் தடுத்தல்
தசக்கிரீவன் - இராவணன்
தஞ்சம் - எளிது, நிச்சயம்
தஞ்சு - தஞ்சம், பற்றுக்கோடு, ஆதாரம்
தஞ்சை மாமணிக் கோயில் - தஞ்சையிலுள்ள பெருமாள் கோயிலுக்குப் பெயர்
தட்ட - தடுத்த, அடைத்த
தட்டு அலர்த்த - இதழ் விரிந்த
தடத்த குழல் - பெரிய புல்லாங்குழல்
தடம் - தடாகம், குளம், பொய்கை
தடவந்து - தடவி
தடா - மிடா, பெரிய பானை
தடிந்த - அறுத்த, வெட்டிய
தண் - தண்மை, குளிர்ச்சி
தண்கா - திருத்தண்கா என்னும் திருப்பதி
தண்கால் - திருத்தண்கால் என்னும் திருப்பதி
தண்டம் - தண்டனை
தண்டு - கதை
தணரில் - நீங்கினல்
ததும்புதல் - நிறைதல்
தம்பரம் அல்லன - தமது வயதுக்குப் பொருந்தாததான
தம்மன - தம்முடைய
தம்மானை - சுவாமியை
தம்மின் - கொடுங்கள்
தமர் - தங்களைச் சேர்ந்தவர்
தமிழோசை - தமிழ் மொழி
தரங்க நீர் - அலைகளை உடைய கடல்
தரணி - பூமி, உலகம்
தரணியாளன் - பூமியை ஆள்பவன், இராமன்

தாளம் - முத்து
தாதலம் - உலகம்
தரியாது - பொறுக்காது
தரு - கற்பக விருக்ஷம்
தருக்கினால் சமண் செய்து - வெறும் தர்க்கத்தினால் தமது சமணமதத்தை ஸ்தாபித்து
தருக்கு - தர்க்கம், செருக்கு
தலம் - இடம்
தலை இட - தலை கவிழ
தலைச்சங்கம் - தலைச்சங்கம் என்னும் திருப்பதி
தலைய - தலைமையான
தவ நெறிக்கு ஓர் பெரு நெறி - உபாயத்தை உணரப் பெரிய வழி காட்டியானவன்
தவ நெறியை - சிறந்த உபாயமாக விளங்குபவனை
தவம் - பக்தி
தவளம் - வெண்மை
தவிர ஓடி - கடந்து சென்று
தழல் நிற வண்ணன் - நெருப்பு வண்ணனான ருத்திரன்
தழைப்ப - மிகுதியாக உண்டாக
தள்ளுதல் - தடுமாறுதல்
தளைத்து அவிழ் - கட்டு அவிழ்ந்த
தறி - கட்டுத் தறி
தறு கண் - வட்டணித்த கண், கொடிய பார்வை, அஞ்சாமை
தனம் - செல்வம்
தனி - ஒப்பற்ற
தனியன் - ஒப்பற்றவன்

தா

தா - தாவி
தாங்குதல் - தடுத்தல்
தாசரதி - தசரத புத்திரன்
தாடாளன் - மேன்மையுள்ளவன், பெரியோன்
தாது - மகரந்தம், பூந் தாது
தாதை - தந்தை, தலைவன்
தாமம் - மாலை
தாமரைப் புலங்கள் - தாமரைப் பொய்கைகள்
தாமரையாள் - இலக்குமி
தாயான் - தாவியவன்
தாயின - தாவின, தாவி அளந்த
தார் - இதழ், பூ, மாலை, ஒளி
தாரம் - மனைவி
தாரா - ஒருவகைப் பறவை
தாரேன் - தரமாட்டேன்
தாரை - வரிசையாக ஒழுகுதல், வரிசை வரிசையாகப் பாய்தல், தேன் பெருக்கு
தாழ்ந்தது - தங்கிவிட்டது
தாழ் வரை - பக்க மலை
தாழம் - தாழ்த்தல், தாழ்ச்சி
தாள் அவிழ - பூட்டு விலகும்படி
தான் ஒருவன் ஆகிலும் - தான் ஒப்பற்றவனாக இருப்பினும்
தானவர் - அசுரர்
தானவர் உலகு - அசுரர் இருப்பிடம்

தி

திங்கள் - சந்திரன், சந்திர மண்டலம்
திசைப்ப - திகைக்க, மயங்க
திடம் - வலிமை
திடல் - மணல் மேடு
திண் - திண்ணம்
திண் கை மா - வலிமை பொருந்திய துதிக்கையை உடைய யானை
திண் திறல் - மிக்க வலிமை
திண் படை - உறுதியான வாள்
திண்மை - வலிமை
திணம் - திண்ணம், உறுதி
திமில் - முசுப்பு, கொண்டை
திரளை - உருண்டை
திரிகால் சகடம் - உருளுகிற காலை உடைத்தான சகடம்
திரிதர்வேன் - திரிவேன்
திரிதருதல் - உலவுதல்
திரு - செல்வம், அழகு
திரு ஆகாரம் - திருவுக்கு இருப்பிடம்
திருத்தக்கீர் - திருமகளுக்குத் தக்கவராக உள்ளீர்
திருத்தனை - திருப்தியாகஇருப்பவனை
திருத்தாய் - அநுகூலிப்பாய், அழைப்பாய்

திருத்தி செய்து - திருப்தி உண்டாக்கி
திருநீர்மலை - ஒரு திருப்பதி
திருமலை ஒருமையான் - திருவேங்கடத்தில் நின்று எல்லோருக்கும் ஒக்கக் காட்சி கொடுப்பவன்
திருமால் - திருமகள் நாயகன்
திருவாளன் - திருமகளை மார்பில் கொண்டவன்
திரேதைக்கண் - திரேதா யுகத்தில்
திரை - அலை
திரைந்தான் - திரைந்த தோலினை உடையான், சதை சுருங்கினன்
திலதம்-திலகம்,நெற்றியிலிடும் பொட்டு
திவம் - பரமபதம்
திவள்தல் - விளங்குதல்
திளைக்கும் - நெருங்குகின்ற, விளையாடுகின்ற
திளைகொண்ட - பருத்திருந்துள்ள
திளைத்தல் - ஒரு தொழிலில் இடைவிடாது பயிலுதல், கூடி விளையாடல், நர்த்தனம் செய்தல்
திறந்து - பிளந்து
திறம் - தன்மை, சிறப்பு
திறம்பாமல் - தவறாமல்
திறல் - வலிமை
தினைத்தனையும் - தினையளவும்

தீ

தீ - கெடுதி, தீமை, அக்கினி
தீ ஒல்கி - தீக் கொளுத்தி
தீத் தொழில் - அக்கினி காரியங்கள்
தீது - குற்றம்
தீம் - இனிய
தீர்த்தன் - பரிசுத்தமானவன்
தீவிகை - விளக்கு, நெருப்பு

து

துகள் - தூசி
துகில் - ஆடை
துகில் படலம் - துணிகளால் ஆன கொடிகள்
துகைப்ப - மிதிக்க
துங்கம் - உயர்ச்சி
துங்கு - துங்கம், பெரிய
துஞ்சுதல் - தூங்குதல், இறத்தல்
துடி - பறை, உடுக்கை
துண் என - விரைவாக
துணரி நாழல் - பூங் கொத்துக்களையுடைய ஞாழல் மரம்
துணிவு - தெளிவு
துணை - துணைவன், பெட்டை
துணையாளன் - துணைவன்
துணைவர் - ஆபத் பந்து
துப்பன் - வலியோன்
துப்பு - வலிமை
துயர் - துன்பம்
துயில் கொளும் - தூங்கும்
துயில்தல் - தூங்குதல், மறைதல்
துரங்கம் - குதிரை
துரத்தல் - துரத்துதல்,செலுத்துதல், போக்குதல்
துலங்குதல் - விளங்குதல்
துவர் - சிவப்பு
துவர் ஆடை - செந்நிற ஆடை
துவரி - முள்ளிலவின் சிவந்த பூ
துவரி ஆடையர் - காவி உடையை அணிந்தவர்
துவரிக் கனி வாய் - இலவந்தம் பூப் போலவும்,கோவைப் பழம் போலவும், இருக்கிற வாய்
துவரித்த உடை - செம்மை நிறமான காவி உடை
துவரித்த உடையவர் - பௌத்தர்
துவரை - துவாரகை
துவலை - நீர்த் துளிகள்
துவள - வாடும்படி, சோரும்படி
துழாய் அலங்கல் - திருத்துழாய் மாலை
துழாய் வரும் - துழாவி வரும்
துள்ளு நீர் - தெறிக்கின்ற நீர்த் துளி, திவலை
துள - துள்ள
துளக்கம் - இடைவீடு, அசைவு
துளங்கல் - கலங்கல், துன்பம்
துளங்கா நிற்பன் - தடுமாறுவேன், கலங்குவேன்
துளங்குதல் - நடுங்குதல், விளங்குதல்
துளம் - மாதுளம் விதை, பீலிக்காம்பு
துளர் - களைக்கொட்டு

துளு - துள்ளு
துளே ஆர் கரு மென் குழல் ஆய்ச்சியர்- நீரிலே துளேந்தாடும் மென் கூந்தல் ஆய்ச்சியர், துளே பொருந்திய மென் கூந்தலேயுடைய ஆய்ச்சியர்
துற்றிய - உண்ட
துற்றிலாமை - அனுபவித்து அறியாமை
துற்று - கவளம், உணவு
துறத்தல் - கைவிடுதல்
துன்றுதல் - நெருங்குதல்
துன்னுதல் - நெருங்குதல்
துனி - தீவினைகள்

தூ

தூ - தூய்மை, தூவி, சிறகு
தூங்கு ஆர் - தளர்ச்சி பொருந்திய, தமோகுணம் பொருந்திய
தூங்கு உறி - தொங்குகின்ற உறி
தூம்பு - துளே, உள்துளே
தூய - தூய்மையான, வெண்மையான
தூயான் - பரிசுத்தமானவன்
தூவி - சிறகு
தூளி - தூள்களே உடைத்தான
தூற்ற - இறையா நிற்க

தெ

தெங்கு - தென்னே
தெட்ட பழம் - பக்குவமான பழம், முற்றின பழம்
தெண் - தெளிந்த
தெய்வம் நாறும் - தெய்வத் தன்மை பொருந்திய, சிறந்த வாசனே வீசப் பெற்ற
தெரிக்கமாட்டேன் - தெரிந்து கொள்கின்றிலேன் - தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லே
தெரிவைமார் - பெண்கள்
தெவ் - தெவ்வர், பகைவர்
தெழித்திட்டு - ஆரவாரம் செய்து
தெழிப்பு - ஆரவாரம்
தெள் - தெளிவு, தெளிந்த
தெள்கி - தேங்கி
தெள்ளிய - தெளிவை உடைய
தெள்ளியார் - தெளிந்த ஞானமுடையவர்
தெள்ளு நீர் - தெளிந்த நீர்
தெள்ளும் மணி - தெளிந்த ஒளியை உடைய இரத்தினம்
தெற்றல் - தெளிவுள்ளவன்
தென் - அழகு
தென் ஆலி - தெற்கேயுள்ள திருவாலித் திருப்பதி, அழகிய திருவாலி
தென் ஆனய் - தெற்குத் திருமலேயாகிய திருமாலிருஞ்சோலேயில் நின்றருளினவனே
தென்புலர் - யமபடர்கள்
தென்ன என்று முரன்று - தென்ன என்று ஆளத்தி வைத்து, ஆலாபனம் செய்து
தென்னவன் - பாண்டியன்
தென்னன் தொண்டையர் கோன் - தென் நாட்டவனுகிய தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி
தென்னுடன் - பாண்டியன்

தே

தேசம் - உலகம், ஒளி
தேசு - ஒளி, அழகு, சிறப்பு
தே தென என்று - தென்ன தென்ன என்று
தேம் - தேன்
தேம்பல் இளம் பிறை - கலே குறைந்த சந்திரன்
தேம் பொழில்-தேனே உடைய சோலே
தே மருவு - தேன் பொருந்திய
தே மலர் - தேன் மிக்க பூ
தேர் வலம் - தேர் வலிமை
தேவு - தேவன்
தேற்றன்மை - தெளிவுத் தன்மை, மன உறுதி
தேறல் - தேன்
தேருது - தெளியாது, நம்பாமல்
தேன் - வண்டில் ஒரு சாதி
தேனுகன் - ஓர் அசுரன், கழுதை வடிவாக வந்தவன்

தை

தைத்திரியன்-தைத்திரிய வேதத்தின் அர்த்த வித்து, தைத்திரிய உபநிஷத்தை அறிந்தவன்

தையல் - பெண்

தொ

தொகு திரை - மிக்க அலைகள்
தொங்கல் - மாலை
தொடுத்த - சேர்ந்த
தொண்டர் - அடியார்கள்
தொண்டு - அடியார் செய்யும் தொண்டு
தொண்டு ஆம் இனம் - கைங்கரியம் செய்ய விரும்பும் அடியார் கூட்டம்
தொத்து - கொத்து, பூங் கொத்து
தொல் - பழமை
தொல் நெறி - பழமையான உபாயம், நிலை நின்ற உபாயம்
தொல்லை - பழமை
தொல்லைப் பழ வினை - அறவும் பழைய தான வினை, மிகப் பழமையான வினை
தொழுதி - கூட்டம், திரட்சியால் ஆன ஆரவாரம்
தொழுதும் - வணங்குவோம்
தொழுமின் - கையினால் கும்பிடுங்கள்
தொளி (தோளி) - சாவடி, நாற்சந்திகள், வீதி

தோ

தோக்கை - முன்தானை, சேலைத் தலைப்பு
தோகை - மயில் இறகு
தோடு - இதழ், மடல்
தோளாத - துளைக்கப்படாத
தோளாத மா மணியை - தொளையிடப் படாத சிறந்த இரத்தினம் போன்றவனை
தோற்றக் குழி - கருப்பை, கர்ப்ப ஸ்தானம்
தோற்றம் - உருவம், அழகு
தோன்றல் - ஆடவருள் சிறந்தோன், புருஷோத்தமன், தலைவன்

ந

நக்கன் - சிவபெருமான்
நக்கு - சிரித்து
நகுதல் - சிரித்தல், மலர்தல்
நகும் பரிசு - சிரிக்கும் படியாக
நகை செய - நகைக்க, பரிகாசம் செய்து சிரிக்க
நச்சுதல் - விரும்புதல்
நஞ்சம் - விஷம்
நஞ்சு - விஷம், நைந்து
நடம் - நடனம்
நடம் பயின்ற - கூத்தாடிய
நடலை - துன்பம்
நடை கற்ற - நடை பயின்ற, நடை பழகிய
நடையா - நடையாக, அன்றாட வேலையாக
நடையா வல்ல - நடக்குமாறு செய்ய வல்ல
நண்ணா - சேரமாட்டா
நண்ணாத - அணுகாத
நண்ணார் - பகைவர்
நந்த - கெட
நந்தனார் - நந்தகோபன்
நந்தா - ஒழியாத
நந்தாமல் - குறையாமல்
நந்தாமை - அழிவில்லாமை
நந்தா விளக்கு - அணையாத விளக்கு
நந்து - நத்தை
நந்துதல் - அவிதல், அணைதல்
நம் இடை - நம்மிடம், நம் பக்கல்
நம்பர் - நம் அன்பிற்குரிய தலைவர்
நம்ப வல்ல - உறுதியாக எண்ண வல்ல
நம்பன் - எல்லாராலும் விரும்பப்படுபவன்
நம்பி - நற்குணங்களால் நிறைந்தவன், பரிபூர்ணன், ஆதரித்து
நம்பிதன் நம்பி - கண்ணனுக்கு மூத்த பலராமன்
நம்பு - ஆதரி, விரும்பு
நமர் - நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள்
நமன் தமர் - யமபடர், யமன் தூதர்கள்
நமனார் பாடி - யமன் உலகம்
நயந்து - விரும்பி
நயம் உடை நடை - அழகிய நடை
நரன் - மனிதன்
நல்கி - அருள் புரிந்து, அருள் கூர்ந்து
நல்குரவு - வறுமை, ஏழைமை
நலம் - இன்பம்

நலம் புரிந்து - அன்பு செய்து
நலன் - அழகு
நலியும் - வருத்தும்
நவிலுதல் - சொல்லுதல்
நள் - செறிவு, நெருக்கம்
நள் இருள் - நடு இரவு, இரவு, நெருங்கிய இருட்டு
நள்ள - செறிந்த, நெருங்கிய
நள்ளி - பெண் நண்டு
நளிர் - பெருமை, குளிர்ச்சி
நறவு - தேன்
நறை - தேன்
நனவு - விழித்திருக்கும் நிலை, தெளிவு
நனி - மிகுதி, மிக, பெருமை
நனை - அரும்பு, பூ மொட்டு

நா

நா - நாக்கு
நாகம் - யானை
நாகரிகர் - பெரு மதிப்புடையராய் இருப்பவர்
நாகு - பசு
நாஞ்சில் - கலப்பை
நாடி - தேடி, விரும்பி
நாடுதல் - ஆராய்தல்
நாதன் - சுவாமி
நாபன் - திரு நாபியை உடையவன்
நாமம் - புகழ், பெயர்
நாய் இனம் - நாய்க் கூட்டம்
நாராயணா என்னும் நாமம் - நாராயணா என்னும் திருமந்திரம்
நால் வேதம் - இருக்கு, யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம்
நாவலம் புவி - நாவலந் தீவு
நாவாய் - திருநாவாய் என்னும் திருப்பதி
நாழல் - ஞாழல், குங்கும மரம்
நாள் - ஆயுள்
நாள் மலர் - புதிய தாமரை மலர், அன்று அலர்ந்த மலர்
நாளும் - எக் காலத்தும்
நாற்றம் - வாசனை
நாறுதல் - வீசுதல்
நான்முகன் - பிரமன்
நான்று - தாழ்ந்து
நானம் - மஞ்சள்
நானா வகை - பல வகை
நானிலம் - பூமி

நி

நிச்சம் - தினந்தோறும்
நிசாசரர் - அசுரர்
நித்திலம் - முத்து
நிதிக் குவை - பொருட் குவியல்
நிமலன் - தூய்மையானவன்
நிமிர்த்தல் - தூக்குதல்
நிரந்தவர் - திரண்டு வருபவர்
நிரை - வரிசை, கூட்டம்
நிரைச் சந்தி - வரிசையாகச் சேர்ந்திருத்தலையுடைய
நிலத்திகழும் - நிலாவினுடைய விளங்குகிற
நிலம் தரம் செய்யும் - தரை மட்டமாக்கும், முழுவதும் ஒழிக்கும்
நிலவு - ஒளி
நிலவு எறிக்கும் - வெள் ஒளியை வீசும்
நிலவும் - விளங்கும்
நிலன் - நிலம், பூமி
நிலாத் திங்கள் துண்டம் - நிலாத்திங்கள்துண்டம் என்னும் திருப்பதி
நிலாயவர் - நிலைபெற்றிருப்பவர்
நிலை ஆர நின்றான் - உறுதியாக நின்றான்
நிலை ஆள் ஆக - நிலை பெற்ற அடியவனாக
நிலை இடம் - நிலைத்து நிற்கக் கூடிய இடம்
நிவா - ஒரு நதி, வெள்ளாறு
நிறை - ஸ்திரீத்வம், நலம், குணபூர்த்தி, மன அடக்கம்
நிறைந்தேன் - குறைவற்றவனானேன், பூர்ணனானேன்
நிறைமொழி - பூர்ணமான வேதம்
நிறைவு - மனநிறை, அகவாயில் அடக்கம்
நின்மலன் - தூய்மையானவன்
நின்ற - எஞ்சிய, மிச்சமான
நின்றவா - நின்றவாறு, நின்றபடி

நீ

நீசன் - கீழ் மகன்
நீடு - உயர்ந்த, பெரிய
நீண்டவத்தை - நீண்ட அந்த வஸ்துவை
நீதி அல்லாதன - பாவங்கள்
நீர் - கடல், நீர்மை, தன்மை
நீர் ஆர் பேரான் - நீரைப் பற்றி வந்த நாராயணன் என்ற பேரை உடையவன், கடல் நீரில் கண் வளர்ந்தருளுபவன், நீர் வண்ணன்
நீர் மலி வையம் - கடல் சூழ்ந்த உலகம்
நீர்மை - தன்மை, இனிமை, நற்குணம்
நீரகம் - நீரகம் என்னும் திருப்பதி
நீலம் - நீலோற்பலம்
நீல மலர் - நீலோற்பலப் பூ
நீலன், சுடேணன் - வானரப் படைத் தலைவர்கள்
நீழல் - நிழல்
நீள் செல்வம் - மிக்க செல்வம்
நீள்வான் - நீண்டு வளரும் பொருட்டு
நீள் விசும்பு - பரம பதம்
நீள் விசும்பூடு - பெரிய ஆகாயத்தில்

நு

நுடங்குதல் - நடுங்குதல், துவள்தல், அசைதல்
நுண் - நுட்பம், மென்மை
நுண் நேர்மையான் - நுட்பமான பொருள்களைக் காட்டிலும் நுட்பமானவன்
நுண் பனி - சிறிய பனி
நுதல் - நெற்றி
நுதி - நுனி, முனை
நுழைதல் - உட்புகுதல்
நுளைப்பாவையர் - நெய்தல் நிலப் பெண்கள்
நுனக்கு - உனக்கு

நெ

நெகுவாய் - நெகிழ்ந்த வாயையுடைய, கட்டவிழ்ந்த வாயை உடைய
நெஞ்சகம் - நெஞ்சு, மனம்
நெஞ்சம் - மனம்
நெடுந்தகை - பெரிய சிறப்புக்களை யுடைய இறைவன்
நெடு வெள்ளம் கொண்ட காலம் - பிரளயகாலம்
நெய் - எண்ணெய், கூர்மை
நெருநல் - நேற்று
நெறி - உபாயம்
நெறி வாய் - வழியில்
நென்னல் - நெருநல், நேற்று

நே

நேசம் - பக்தி
நேசன் - அன்புடையவன்
நேமி - சக்கரம்
நேர்த்தவன் - துணித்தவன்
நேரார் - பகைவர்

நை

நைதல் - வருந்துதல்
நைய - சிதிலமாக
நைவளம் - ஒரு வகைப் பண், குறிஞ்சி ராகம், நட்டபாடை
நைவிக்கும் - வருத்தும்

நொ

நொடி ஆம் அளவு - நொடிப் பொழுது, கணப்பொழுது

நோ

நோய் - துன்பம்
நோன்பியர் - சமணர், அருகர்

ப

பகடு - எருது, யானை
பகர்வித்தார் - கூப்பிடுவித்தார்
பகல் - சூரியன், நாள்
பகலவன் - சூரியன்
பகு வாய் - பெரிய வாய்
பங்கத்தாய் - பக்கத்திலே உடையாய்
பங்கம் ஆ - மானபங்கம் அடைய, மறிப்பறுத்து
பங்கயம் - தாமரை
பங்கு - பாகம், பக்கம்
பசுங் கதிர் - குளிர்ந்த ஒளி
பஞ்சவன் - பாண்டியன்
பட்டன் - பண்டிதன்

பட - இறக்க
படப்பை - தோட்டம்
படர் - பரப்பு
படர் பொருள் - பலவகையாகத் தோன்றிய பொருள்கள்
படல் - மூங்கிலால் அமைந்த தட்டி
படி - பூமி
படிறன் - வஞ்சகன், கள்வன், தீம்பன்
படிறு - தீமை
படு கடல் - முத்து முதலியன உண்டாகும் கடல்
படுதல் - தோன்றுதல்
படு திரை - உண்டாகின்ற அலை
படை - ஆயுதம், உழுபடையாகிய கலப்பை, கலப்பைக்கு அருகு கிடக்கும் நிலம்
படை தொட்டு - ஆயுதம் எடுத்து
படை நின்ற - கலப்பைக்கும் அருகு கிடக்கும் நிலத்தில் தப்பி நின்ற
பண் - இசை, இசைப் பாட்டு
பண்டம் - பொருள்
பண்டமாய்ப் பாடும் - சிறந்த பொருளாகக் கொண்டு பாடும்
பண்டி - வண்டி
பண்டு - பழமை, முன்னே
பண்டு பண்டுபோல் - பழையபடியே, முன்போல்
பண்டை - பழைய
பண்ணின்மேல் வந்த - அணிவகுப்போடு புறப்பட்டு வந்த
பண்ணை - மகளிர் கூட்டம்
பண்பாளன் - குணத்தை உடையவன்
பணங்கள் - படங்கள், படங்களையுடைய ஆதிசேஷன்
பணி - செயல், கைங்கரியம், தொண்டு
பணி கொண்டு - ஏவல் கொண்டு, அடிமை கொண்டு
பணித்த அருள் - சரம சுலோகார்த்தம்
பணிமின் - திருவடிகளில் விழுந்து வணங்குங்கள்
பணிலமணி - சங்கு ஈன்ற முத்துக்கள்
பணை - வயல், நீர்நிலை, முரசு, பல வாத்தியங்கள், மூங்கில், கிளை, பெருத்த
பணைத்த - பெருத்த
பத்தர் ஆவி - பத்தர்க்குத் தாரகன்
பத்திமை - பக்தி
பதங்களின் பொருள் - பதங்களின் பொருளாக உள்ள உயிர்-வருக்கம்
பதம் - உணவு
பதம் மிகு பரி - பருவம் நிரம்பிய குதிரை, குதிரை வடிவாக வந்த கேசி என்னும் அசுரன்
பதலை - கலசம், கும்பம்
பதி - இருப்பிடம்
பதின் குடம் - பத்துக் குடம்
பதுமம் - தாமரை
பந்தம் - தொடர்பு, பந்துக்கள், உறவினர், ஆசை
பப்ப - இகழ்ச்சிச் சொல், நிந்தை மொழி
பயந்தான் - பெற்றவன்
பயலை - பசலை, துன்பம், விரக-வேதனை, பிரிவினால் ஏற்பட்ட உடலின் நிற வேறுபாடுகள்
பயிலா - நில்லா, பொருந்தா
பயிற்றிய நாடகம் - பயிற்சி செய்கின்ற நாடகம், பழகிய நாடகம்
பரக்கழிகை - பழி விளைக்கை
பரக்கழிந்தாள் - பெரும் பழிக்கு இடம் ஆனாள், பழிக்கு அஞ்சாதவள் ஆனாள், அடக்கத்தை விட்டாள்
பரம் அன்று - தக்கது அன்று
பரமன் - மேலோன்
பரல் - பருக்கைக் கல்
பரவி - துதித்து
பரவை - பரப்பு, கடல்
பரவைத் திரை - பரந்திருக்கிற அலைகள்
பரன் - மேலானவன்
பரி - விரைவு, குதிரை
பரிதி - சூரியன்
பரிதி வட்டம் - சூரிய மண்டலம்
பரிசு - தன்மை
பரிமா - விரைவாகச் செல்லும் குதிரை
பரிமுகமாய் - குதிரை முகத்தொடு இருந்து, ஹயக்கிரீவ அவதாரம் ஆகி
பரிய - பருத்த
பரியோன் - பருத்த உடலையுடையவன்

பருந் தாள் - பெரிய கால்
பல்லவம் - தளிர்
பல்லாண்டு இசைப்ப - மங்களாசாஸனம் பண்ண, வாழ்த்துக் கூற
பலங்கனி - பலாப் பழம்
பலவு - பலா
பவ்வத் திரை - கடல் அலை
பவ்வம் - கடல்
பவளத் திரள் - பவளக் கூட்டம்
பவளத் தூணே - பவளம்போன்று இனியனும், தூண்போன்று தாரகனும் இருப்பவனே
பவனம் - காற்று, ஆகாயம்
பவித்திரன் - தூய்மை உடையவன்
பழ நடை - பழைய முறை
பழனம் - நீர்நிலை, வயல்
பழுத்தொழிந்தேன் - பக்குவன் ஆகிவிட்டேன்
பழுது - வீண்
பழுதுபோய் - பயனற்றவைகள் ஆகி
பள்ளி - கோயில், படுக்கை
பள்ளிக் குறிப்பு - தூங்குவதற்கு உரிய அடையாளங்கள்
பற்று - பற்று ஆக, பற்றுக்கோடாக, தஞ்சமாக
பற்று அறுத்து - ஆசையைப் போக்கி
பறை - போரில் அடிக்கப்படும் வாத்தியம்
பறையும் - அழிந்துவிடும்,தேய்ந்துவிடும்
பன்னு கலை - விரிவாகச் சொல்லப்படுகின்ற கலைகள்
பன்னுதல் - சொல்லுதல், விரிவாகக் கூறுதல், ஆராய்தல்
பனி - குளிர்ச்சி, வருத்தம், நீர்த்துளி, கண்ணீர்
பனி ஏய் பரங்குன்று - இமய மலை
பனிகாத்த - மழையில் காத்த
பனி படைக்கும் - வருத்தத்தை அடையா நிற்கும்
பனி மலர் - குளிர்ந்த மலர்
பனுவல் - நூல், பாடல்கள்
பனுவல் கவிதை - இலக்கண நூல் முறைப்படி அமைந்த கவிதை

பா

பா - பரப்பு
பாகம் - பாதி, ஒரு பகுதி
பாங்கு - தன்மை
பாசடை - பச்சை இலை
பாசம் - ஆசை
பாசனம் - பாத்திரம்
பாடகம் - காலில் அணியும் ஓர் ஆபரணம், சிலம்பு, மகளிர் காலணி
பாடா வருவேன் - பாடிக்கொண்டு வருவேன்
பாடி - ஊர்
பாடு - பக்கம்
பாடு இல் - துக்கம் இல்லாத
பாண் - பாட்டு
பாணனார் - பாணன், தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையே ஊடல் போக்கிக் கூட்டுவிப்போன்
பாணு - பாட்டாக
பாதமர் - பாதம் அமர்,திருவடிகளிலே பொருந்திய
பாந்தள் பாழி - பாம்புப் படுக்கை
பார் - பூமி, உலகம், தீவு
பார் ஆர் உலகம் - மண் செறிந்த இந்த உலகம்
பார்த்தன் - அருச்சுனன்
பார் மகள் - பூமி தேவி
பாரகம் - பூமி
பாரதம் - பாரதப் போர்
பாரித்து எழுந்த - பெரிதாக மதித்துப் போருக்கு வந்த
பாருருவி - கடினமான பூமி
பால் மதி - வெண்மையான சந்திரன்
பாலம் ஆய் - பகுதியை அடைந்தோமாய்
பாலை - பாலைப் பண்
பாவம் - தீவினை
பா வளரும் - சந்தங்கள் நிறைந்த
பாவியாது - தடுமாறாமல், அத்தைச் செய்வோமா இத்தைச் செய்வோமா என்று அலைந்திடாமல், சிந்தியாமல்

பாவு - பரவிய
பாவை - விளையாட்டுப் பொம்மை, மரப் பாச்சி
பாவைமார்கள் - பதுமை போன்ற பெண்கள்
பாழி - வலிமை, படுக்கை
பாழிமையான - பெரிய, மேன்மையான
பாற்று - அழிப்பாயாக, சிதறச் செய்
பாறி வீழ - அழிந்து விழ
பான்மை - தன்மை, நிலை
பானல் - நீல மலர், கருங்குவளை மலர்
பானு - சூரியன்

பி

பிச்சச் சிறு பீலி - இறகான சிறு பீலித் தழையை
பிச்சம் - இறகு, குடை
பிஞ்ஞகன் - சிவன்
பிடி - பெண் யானை
பிண்டம் - தொகுதி, காரண நிலை
பிண்டி - அசோக மரம்
பிண்டி ஆர் மண்டை - உளுத்த பொடிகள் உதிருகிற தலையோடு
பிண்டியார் - சமணர்
பிணங்குதல் - மாறுபடுதல்
பிணந் தின் மடவாரவர்போல் - பேய்ப் பெண்களைப் போல்
பிணி - துன்பம், நோய், கட்டு, பிணிப்பு
பிணை - பெண் மான், இரண்டு, பெண்
பிணை மருப்பு - ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த கொம்பு
பிணை மான் - பெண்மான்
பிரசம் - தேன் கூடு, தேனீக்கள், வண்டு
பிரசவாரி - தேன்கூட்டிலுள்ள தேன்
பிராக்கள் - பெருமான்
பிரான் - உபகாரம் செய்பவன்
பிரிக்ககிற்பவர் - பிரிக்க வல்லவர்கள்
பிலம் - பாதாளம், மலைக் குகை
பிள்ளை - குஞ்சு, குட்டி, குழந்தை, பெண், மகள்
பிள்ளை பரம் - பிள்ளையின் தரம்
பிள்ளைமை - பிள்ளைத் தன்மை
பிளவு எடுத்த - பிளந்த
பிளிற - முழங்க
பிறங்கு இருள் - மிக்க இருள்
பிறங்குதல் - விளங்குதல்
பிறப்பிலி - பிறப்பு இல்லாதவன்
பிறவாத பேராளன் - கருமம் காரணமாகப் பிறப்பையுடையவன் ஆகாத பெருமை பொருந்தியவன், பிறவாமையைத் தருகின்ற திருநாமங்களை உடையவன்
பின் தோன்றல் - தம்பி
பின்னும் இராமன் - பலராமன்
பின்னை - நப்பின்னை

பீ

பீலி - தோகை, மயில் இறகு
பீளை - கண்ணிலிருந்து வரும் அழுக்கு
பீனம் - பெரிய, பருத்த

பு

புகப் பாய்ச்சி - செல்லும்படி இட்டு
புகர் - ஒளி
புகழ்தக்கோர் - புகழப்படுவோர்
புடை - பக்கம்
புடை பெயர - அசைய
புடையுண்டு · அடிபட்டு
புண் - மாமிசம்
புணரி - அலை
புணரி ஓதம் - கடல் அலைகள்
புத்தர் - பௌத்தர்
புத்தேளிர் - தெய்வம்
புதம் - அம்புதம், மேகம்
புதம் செய்து - தாவுதலைச் செய்து
புதல் - புதர்
புந்தி - புத்தி, அறிவு
புயல் - மேகம்
புரந்தரன் - இந்திரன்
புரவி - குதிரை
புராணர் - பழமையானவர்
புரிசை - மதில்
புரையும் - ஒக்கும்
புல் - புறத்தில் வயிரமுள்ள மூங்கில், பனை முதலியன
புல்குதல் - தழுவுதல், பொருந்துதல்

புல்லாணி - திருப்புல்லாணி (புல் அணை என்பது புல்லாணி ஆயிற்று என்பர். புல் அணை - தர்ப்ப சயனம்)
புல்லுதல் - தழுவுதல்
புலம் - வெளி நிலம், அறிவு
புலம்புதல் - சப்தித்தல், வருந்துதல்
புலமங்கை - நீளா தேவி, பூமிப் பிராட்டி
புலவி - புடவி, பூமிப் பிராட்டி, வருத்தம், துக்கம்
புலவு கானல் - புலால் நாற்றம் வீசும் கடற்கரைச் சோலை
புலன் - ஐம் பொறிகள்
புவி - பூமி
புவனம் - உலகம்
புழைக்கை-துளையுடைய கை. துதிக்கை
புள் - பறவை, பறவையாகிய பகாசுரன்
புள் பாகன் - கருடப் பறவையை வாகனமாக உடையவன்
புள்ளுவன் - வஞ்சகம் உடையவன்
புறவம் - புறு, தோட்டம், தோப்பு
புறவு - சோலை, தோட்டம், பக்க இடங்கள், முல்லை நிலம், பர்யந்தங்கள், முல்லைக்கொடி
புறன் உரை - பொருள் அற்ற சொல்
புன் சொல் - இழிவான சொல்
புனம் - கொல்லை
புனல் - நீர்
புனல் கயத்த - நீரை உடைய குளத்தில்
புனிதன் - பரிசுத்தமானவன்
புனை - ஒப்பனை, அழகு, புன்னை

பூ

பூ - பொலிவு, அழகு
பூசல் - போர்
பூண் - ஆபரணம்
பூணாது - கட்டுத்தறியில் சேராது
பூம் பொழில் - பூஞ்சோலை
பூ மங்கை - இலக்குமி
பூ மரு கோலம் - பூப்போல மென்மையான அழகு
பூ வளரும் திருமகள் - தாமரை மலரில் தோன்றிய திருமகள்
பூவை - நாகணவாய்ப் புள், கவுதாரி, காயாம்பூ
பூழியன் - சேரன்
பூளை - பூளைப் பூ, பூளைப் பூண்டு

பெ

பெடை - பெண் பறவை
பெண்ணை - பனை
பெண்மை - பெண் தன்மை
பெருந்தகை - பெரியோன், தலைவன்
பெருந்தகைப் பிரிதி - சிறப்புப் பொருந்திய பிரிதி
பெருந் திசை - பரந்த திக்குக்கள்
பெரு நகர் - திருப்பேர் நகர்
பெருநீர் - கடல்
பெரு நெறி - நல்ல உபாயம்
பெரும் பதம் - பெரிய நிலை
பெரும் புறக் கடல் - இந்த அண்டகோளத்துக்கு அப்பாற்பட்டுச் சுத்த நீராக உள்ள கடல்
பெருமகள் - பூதேவி
பெற்றம் - பசு
பெற்றார் - பெற்றோர், தாய் தந்தையர்
பெறும் தகையேற்கு - பெற்றால் உயிர் வாழும் தன்மையுள்ள எனக்கு

பே

பேடை - பெண்
பேணா - விரும்பாத
பேணுதல் - விரும்புதல்
பேதியா - வேறுபடாத
பேதை - அறிவில்லாதவன், அறிவில்லாதவள், பேதைப் பருவம் உடைய பெண்
பேர் - திருப்பேர் என்னும் திருப்பதி
பேர் அணிந்து - பெருங் கூட்டமாகக் கூடி, திருநாமத்தை அழகுபடச் சொல்லி
பேர் அழல் - பெரிய வடவா முகாக்கினி
பேரகம் - திருப்பேரகம் என்னும் திருப்பதி
பேராளன் - புகழை உடையவன், பெருமையை உடையவன், இறைவன், பெரியோன்
பேரான் - திருப்பேர் நகரில் உள்ளவன்
பேழ் வாய் - பெரிய வாய்

பை

பை - படம்
பைங் கிளி - பச்சைக் கிளி
பைம் பொழில் - பசுமையான சோலை

பொ

பொங்கத்தம் பொங்கோ - வென்றவர் வெற்றியைத் தோற்றவர் சொல்லிப் பறையடித்துக்கொண்டு ஆடும்போது உண்டாகும் ஒலிக் குறிப்பு
பொங்கு ஏறு - பெருகி மேன்மேல் வளருகிற
பொங்குதல் - விளங்குதல்
பொடிபடுத்து - பொடியாகச் செய்து
பொதி அறை - (பொதிந்துள்ள இடம்) கொள்கலம்
பொதும்பு - பொதும்பர், சோலை, புதர்
பொதுளி - செறிந்து, ஒன்று கூடி
பொரு - ஒப்பு
பொருந்தலன் - பகைவன்
பொருப்பு - மலை
பொருள் - இறைவன் அருள், மீமாம்சை
பொல்லான் - அழகற்றவன், விகார வடிவன்
பொலன் கொள் - பொன் ஆபரணங்களைக் கொண்ட
பொழில் - சோலை, பூமி, உலகம்
பொழில் சோலை - நெருங்கிய தோட்டங்கள்
பொழில் தாழ்வர் - சோலை இடங்களில், பொழிலின் பக்கங்களில்
பொள்ளை - துவாரம், துளை
பொள்ளைக் கரம் - துதிக்கை
பொறி - புள்ளி
பொறுக்ககில்லேன் - பொறுக்கமாட்டேன்
பொறை - பொறுமை, பாரம்
பொன் - அழகு, பசலை நிறம்,
பொன் அம் கலை - பொன்னாலே செய்யப்பட்ட அழகிய பரியட்டம், பீதாம்பரம்
பொன் உலகம் - அழகிய உலகம், பரமபதம்
பொன் நிறத்து உரவோன் - இரணியன்
பொன் நிறம் ஆவது - பசலை படர்வது
பொன் படம் - பொன் ஆடை, பசலை நிறம்
பொன் பயந்து - பொன் அடைந்து, பசலை பரந்து
பொன் மலர் - அழகிய மலர்
பொன்றுதல் - இறத்தல், அழிதல்
பொன்னம் சேர் - விரும்பத் தக்க, அழகிய
பொன்னன் - இரணியன்
பொன்னி - காவிரி

போ

போகல் ஒட்டேன் - போகவிடேன்
போத - வருக, மிகுதியாக
போதகம் - யானை
போதர - வா, எழுந்தருள
போதி - அரசமரம்
போதியார் - பௌத்தர்
போது - அலரும் நிலையிலுள்ள அரும்பு, புதுப் பூ, பொழுது, காலம்
போது ஒரு கால் - சிறிது பொழுதும்
போது செய்து - அமுது செய்து
போதும்கொலோ - வருவானோ
போது மறுத்து - காலம் தவறி
போல் - உரையசை
போழ் பட - பிளவுபட
போற்றி என்றது - வாழ்க என்று வாழ்த்தாது

பௌ

பௌவம் - கடல்
பௌழியன் - பௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தின் அர்த்தவித்து, பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தை அறிந்தவன்

ம

மகர குண்டலங்கள் - மீன் வடிவாகச் செய்யப்பட்ட குண்டலங்கள்
மகரம் - மகரமீன், சுறா
மங்குல் - மேகம், ஆகாயம்
மஞ்சு - மேகம்
மஞ்ஞை - மயில்
மட்டு - தேன்

மட்டையர் - மொட்டைத் தலையர்
மடங்கல் - சிங்கம்
மட நாகு - இளம் பசு
மட நோக்கி - மென்மையான பார்வையை உடையவள்
மடப்பம் - இளமை
மட மகள் - மென்மை பொருந்திய பெண், யசோதை
மடல் - இதழ், பாளை
மடவரல் - மென்மைத் தன்மையை உடையவள், பெண்மைக் குணம் நிரம்பியவள்
மடிய - இறக்க
மடுப்ப - கொடுக்க, வைக்க
மண் - பூஉலகம்
மண் அகலம் - பூமிப் பரப்பு
மண் சுமந்த வட குன்று - பூமியைத் தரிக்கின்ற மேரு மலை
மண்ட - திரள
மண்டலம் - உலகம்
மண்டி - நிறைந்து, செறிந்து, மிகுந்து, பரவி, பொருந்தி
மண்டுதல் - நெருங்குதல், நிறைதல்
மண்ணி - மண்ணி ஆறு
மணந்து - கூடி
மண நோக்கம் - காதல் நோக்கம், மகிழ்ச்சி நோக்கம்
மணம் - திருமணம்
மணி - இரத்தினம், அழகு
மணி அறை - மாணிக்கப் பாறை
மணி நிறம் - அழகிய நிறம்
மதம் - செருக்கு
மதலை - குழந்தை, மகன், பிள்ளை, பிள்ளைத் தூண், தூணின்மேல் வைக்கும் போதிகை
மதி - சந்திரன்
மதிக்கிலேன் - அளவிட்டுச் சொல்ல அறியேன்
மதியம் - சந்திரன்
மதுகரம் - வண்டு
மந்தம் - மந்தாரம்
மந்த மாருதம்-மெதுவாக வீசும் காற்று, தென்றல்
மந்தரம் - மந்தர மலை
மந்தாரம் - மந்தார மரம்
மந்தி - பெண் குரங்கு
மயில் தழை - மயில் தோகை
மயிலை - மயிலாப்பூர்
மர்க்கடம் - குரங்கு
மரக்கால் கூத்து - மரத்தால் செய்த காலைக் கட்டிக் கொண்டு ஆடும் கூத்து
மரதகம் - மரகதம், பச்சை இரத்தினம்
மரு - வாசனை
மருங்கு - பக்கம்
மருங்குல் - இடை
மருப்பு - கொம்பு
மருவார் - பகைவர்
மருவினிய - மருவ இனிய, அடைவதற்கு இனிமையான, அனுபவிப்பதற்கு இனிய
மருள் - இசை வகை, இந்தளப் பண்
மருளைக் கொடு பாடி - மருள் என்னும் பண்ணைப் பாடிக்கொண்டு, மயக்க வல்ல பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு
மல் - மல்லர்கள், வலிமை
மல் அமர் - மற்போர்
மல்கிய - பெருகியிருக்கிற
மல்கும் - பெருகும்
மல்லல் - மிகுதி, வளப்பம்
மல்லை - வளப்பம், வளம்
மலங்க - கலங்க, தடுமாற, கெட, நிலைகுலைய
மலங்கு - விலாங்கு, ஒருவகை மீன்
மலங்குவித்த - கலங்கும்படி செய்த
மலர் அணை - பூம் படுக்கை
மலர் வைகு கொடி - திருமகள்
மலி - மிகுதி
மலிதல் -நிறைதல்
மலிவு எய்தல் - நிறைந்திருத்தல்
மலை குலாம் மாடம் - மலையை ஒத்த மாளிகைகள்
மலைத்த - பொருத
மலை மங்கை - பார்வதி
மழ - இளமை
மழ களிறு - இள யானை
மழலை - மழலைச் சொல், குதலைச் சொல்
மழவிடை - இளங் காளை

மழுவாளி - மழுவைக் கையில் ஏந்திய சிவன்
மழை - மேகம்
மழை முகில் - கரிய மேகம், குளிர்ந்த மேகம், காளமேகம்
மள்ளர் - உழவர்
மறக்கேன் - மறவேன்
மறம் - வலிமை
மறி - மான் குட்டி
மறுகி - அஞ்சி, தடுமாறி
மறுகு - தெரு
மறை உடை - மாறுபாட்டை உடைய
மன் - மன்னர், அரசர்
மன்றம் - பலர் கூடும் இடம், பெரிய வீதி
மன்று - சபை, பொது இடம், நாற்சந்தி, வெளி இடம், திரளும் இடம், கூட்டம்
மன்னா - நிலை இல்லாத
மன்னுதல் - நிலை பெறுதல்
மனம்செய் இன்பம் - மனத்தை மூழ்கு விக்கும் இன்பம்
மனம் வழங்கும் - மனத்தை அர்ப்பணம் செய்யும்
மனன் - மனம்

மா

மா - அழகு, விலங்கு, மான், மா மரம், குதிரை, கருமை
மா இருங் குன்றம் - மிகப் பெரிய மலை
மா இருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ் சோலை
மாகம் - ஆகாயம், பரமாகாசம் என்னும் பரமபதம்
மாசுணம் - பாம்பு
மாட்டினேன் - மாள்வித்தேன், ஒழித் தேன்
மாடு - பக்கம், செல்வம்
மாண் - மாணி, பிரமசாரி, மாட்சிமை
மாண்டார் - இறந்தார்
மாணி - பிரமசாரி
மாத்து அமர் பாகன் - யானைமேல் அமர்ந்துள்ள பாகன்
மாத்தொழில் - பரிமாவாக வந்த கேசி யின் தொழில்
மாதவி - குருக்கத்தி
மாதிரம் - திசை, திக்கு
மாது - பெண்
மாந்தி - குடித்து, உண்டு
மா நகர் - பெரிய நகரம்
மாம் பணை - மாமரக் கிளை
மா மதலை - இளம் பிள்ளை, குழந்தை
மா மழை - பெரு மழை
மா முகடு - அண்ட பித்தி
மா முனி கொணர்ந்த கங்கை - பகீரதன் உலகுக்குக் கொண்டுவந்த கங்கா நதி, விசுவாமித்திர முனிவரால் இராம லட்சுமணர்களை இட்டுக்கொண்டு வருவதற்கு இடனான கங்கை என் றும் உரைப்பர்
மாயம் - வஞ்சகமான செயல்கள்
மாயன் - ஆச்சரியமான குணத்தையும் செயல்களையும் உடையவன்
மாரி - மழை, மேகம்
மாருதம் - காற்று, தென்றல்
மால் - திருமால், மயக்கம், பெரிய
மால் உரு - பெரிய வடிவம்
மாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலை
மாலும் கடல் - அலைகள் ஒன்றோ டொன்று மோதிக் கலக்கும் கடல்
மாலை - பூமாலை, மலர் நெருங்கத் தொடுத்த மாலை
மா வலம் - பெரு வலி
மா வளம் - பெரிய செல்வம்
மாழை - இளமை, மான்
மாள - இறக்க
மாளிகை - வீடுகள்
மாற்றம் - சொற்கள், மறு மாற்றம், சொல்லும் சொல்
மாற்றரசர் - பகை அரசர்
மாறு - பகை, ஒப்பு
மான் கொண்ட தோல் - மான் தோல்
மானம் - பெருமை, துன்பம், ஒப்பு
மானவர் - மனிதர்

மி

மிக்க சீர்த்தொண்டர் - அநந்யப் பிரயோ ஜனரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்
மிடைதல் - செறிதல், நெருக்குதல், திரளுதல்

மிண்டி - நெருங்கி
மிதியில் - அடி வைத்ததும்
மிழற்றுதல் - ஒலித்தல், கூவுதல்
மிளை - சிறு தூறு
மிறை - துன்பம்
மின் - மின்னல்

மீ

மீ - மேல்
மீது - மேலே

மு

முகடு - உச்சி, சிகரம்
முகந்து - மொண்டு
முகப்பு - முன், எதிர்
முகில் - மேகம்
முசு - குரங்குகளில் ஒரு சாதி
முடி - கிரீடம், நாற்று முடி
முடை - முடைநாற்றம், மாமிசநாற்றம்
முண்டம் - தலை-ஓடு
முத்தின் திரள் கோவை - திரண்ட முத்து மாலை
முத் தீ - ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினி, காருகபத்தியம்
முதல் அரிய - வேரோடு போக்க, முழுவதும் ஒழிக்க
முதலார்கள் - முதன்மையான பிரமன் முதலானவர்கள்
முதலோடு வீடும் - தொடக்கமும் முடிவும்
முது கயம் - கடல்
முது நீர் - பழைய நீர், பழைய நீரை உடைய குளங்கள், வற்றாத ஆழ்ந்த நீருள்ள குளங்கள், கடல்
முது வெள்ளம் - பிரளய காலம்
முந்தி - முற்பட்டு
முந்து நூல் - பழமையான வேதம்
முந்துற - முற்பட
மு நீர் - முந்நீர் - கடல்
முப் புரி நூல் - பூணூல்
முரசம் - முரசு, ஒரு வாத்திய வகை
முரண் - வலிமை
முரல்தல் - ஒலித்தல், ரீங்காரம் செய்தல்
முரியும் - மடங்கி விழும்
முருக்கு - முருக்கம் பூ, பலாசம் பூ
முருகு - தேன்
முல்லைப் பிள்ளை - முல்லையின் இளஞ் செடி, முல்லைக் கொடி
முழவு - மத்தளம்
முழுசி - முழுகி
முழுசிய பறவை - மூழ்கிய வண்டு
முழுது - முழுவதும்
முழுநீர் - நிரம்பிய நீரை உடைய கடல்
முழு நீலம் - பெரிய நீல மலர்
முழை - குகை
முள் எயிறு - முளைக்கின்ற பற்கள்
முளரி - தாமரை
முளரிக் கூட்டகம் - தாமரை இதழ்களால் கட்டப்பட்ட கூடு
முளிந்தீய்ந்த - காய்ந்து கரிந்துபோன
முளைக் கதிர் - பால சூரியன்
முற்ற மூத்து - மிகவும் மூப்பு அடைந்து
முற்றா மா மதி - கலை நிரம்பாத சந்திரன்
முற்றில் - சிறு முறம்
முற்று ஆரா - முழுதும் நிரம்பாத
முறுகி - மேலிட்டு
முறுவல் - பல், புன்சிரிப்பு
முறுவலிக்கும் - மலர்கிற, புன்முறுவல் செய்யும்
முறை கெட - முறைமையானது கெட, மரியாதை அழிய
முறை சொலும் - முறை சொல்லிக் கதறும்
முன் இமை - மேல் இமை
முன்னும் இராமன் - பரசுராமன்
முன்னுவர் - அடைவர்
முன் விலகும் - முற்படுவார் திடுக்கிட்டு விலகும்படி
முன்றில் - முற்றம்
முனிதல் - கோபித்தல்
முனியாளர் - (சனகர் முதலிய) முனிவர்கள்
முனிவன் - இடைவிடாத சிந்தனையை உடையவன், மனனம் பண்ணுபவன்
முனிவு - கோபம்

முனை - போர் முகம்
முனைத்த சீற்றம் - மிக்க கோபம்
முனை முகத்து - போரில்
முனைவன் - தலைவன்

மூ

மூசி - மொய்த்து
மூரி - வலிமை
மூவா - மூப்பு அடையாத
மூவா உரு - இளைய உரு, அழியாத வடிவு
மூவாமை - இறந்து படாதபடி, துன்புறாதபடி
மூவெழுகால் - இருபத்தொரு தலைமுறை
மூழ்த்த நாள் - கடல் நீர் பெருகி உலகை மூடிய காலம், கடல் உலகங்களை மூழ்கடித்த பிரளய காலம்
மூள - புகையும்படி

மெ

மெய்யம் - திருமெய்யம் என்னும் திருப்பதி
மெய்யமலை - திருமெய்யம் என்னும் மலை
மெள்ள - மெதுவாக

மே

மேகலை - அரையில் அணியும் ஆபரணம்
மேதிகள் - எருமைகள்
மேல் கிளை கொண்டு இருமி - பெருஞ் சப்தத்தோடு இருமி
மேவா அரக்கர் - காரணமின்றிப் பகை கொள்ளும் அரக்கர்
மேவாள் - பொருந்தாதவள்

மை

மைத்த - மையின் தன்மை வாய்ந்த
மைதிலி - மிதிலையில் பிறந்தவள், சீதாப் பிராட்டி
மைந்தன் - இளமைத் தன்மை உடையவன், இளையோன்
மைந்தனர் - இளமையை உடையவர், வீரத்தை உடையவர்
மைந் நம்பு - மை தீட்டப்பெற்ற
மைம்மான மணி - மையை ஒத்த நீல இரத்தினம்

மொ

மொத்துண்டு - அடிபட்டு
மொய் - அழகு
மொய்த்தல் - நெருங்குதல்

மோ

மோதரக் கையால் - மோதிரம் அணிந்த கையினால்
மோழை - குமிழி

மௌ

மௌவல் - முல்லை

யா

யாதானும் - ஏதேனும்
யாமம் - ஜாமம்
யாய் - தாய்
யானை உரி உகந்தான் - சிவன்

வ

வக்கரன் - தந்தவக்கிரன் என்னும் அசுரன்
வகிர் - பிளவு
வகிர்தல் - பிளத்தல்
வகுளம் - மகிழம் பூ
வகை - வழி, உபாயம்
வங்கம் - கப்பல், மாக்கலம், அலை
வசை - குற்றம்
வஞ்சம் - வஞ்சனை, வஞ்சகம்
வஞ்சனம் - வஞ்சனை, கபடம்
வட்டு - கருப்புக் கட்டி, ஆடும் வட்டு
வட அரசு - பல்லவ மன்னன்
வட ஆனாய் - வட திருமலையாகிய திருவேங்கடத்து நின்றவனே
வட குன்று - மேருமலை
வட புலம் - வட நாடு
வடமரம் - ஆலமரம்
வடமலை - திருவேங்கடம்
வடவரை - திருவேங்கடம்
வடி - கூர்மை

வடிவு - அழகு
வண்ண ஒண் தமிழ் - இசையோடு கூடிய சிறந்த தமிழ்ப் பாடல்
வண்ணம் - நிறம், தன்மை
வண்மை - கொடை
வதரி ஆச்சிரமம் - பதரிகாசிரமம்
வதுவை - திருமணம்
வந்திக்கும் மற்றவர்க்கும் - பௌத்தர் களுக்கும் 'வந்தே' என்றால் போலக் கூறுபவர்கள்
வம்பு - மணம், புதுமை
வயிற்றுக் குழி - கருப் பை ஆகிற குழி
வரம் - சிறப்பு
வரம் தர - வேண்டியதைத் தர
வரன்ற - தள்ள
வராகம் - பன்றி
வரால் - ஒருவகை மீன்
வரி - அழகு, கோடு
வரி அரவு - உடல் ரேகையை உடைய பாம்பு
வரி கொள் வெம் சிலை - கட்டு அமைந்த கொடிய வில்
வரி சிலை - கட்டு அமைந்த வில், அழகிய வில்
வரி நீழல் - புள்ளிகள் பொருந்திய நிழல், அழகிய நிழல்
வருட - தடவ
வரும் நீர் - வருகின்ற பிரளய கால வெள்ளம்
வரை - மலை
வரை செய் - மலைபோன்ற
வரை மழை - கல் மழை
வரை முழை - மலைக் குகை
வரையன் - பர்வதராஜன்
வல் - வலிமை, ஆற்றல், விரைவு
வல் ஆள் ஆகம் - வலிய ஆண்மை பொருந்திய மார்பு
வல் மகன் - வலிமையுடைய பிள்ளை
வல்லி - கொடி
வல் வினையார் - கொடிய பாவங்கள்
வலங் கொள்தல் - வலமாக வருதல்
வலங் கொள் தொண்டர் - வலம் வருகின்ற அடியார்கள்
வலம் - பலம், வலிமை, சக்தி
வலவன் - வலக் கையிலே கொண்டவன்
வலவைப் பெண் - வஞ்சகத்தையுடைய பெண்
வலி செய்வது - துன்புறுத்துவது
வவ்வி - பற்றி
வவ்வுதல் - அபகரித்தல்
வள் - கூர்மை
வள்ளி - கொடி, வள்ளிக் கொடி
வள்ளி கொழுநன் - வள்ளிக்கு நாயகனாகிய முருகன்
வளர்ந்தவன் - திருக்கண் வளர்ந்தவன்
வளை - சங்கு
வளை கொண்ட வண்ணத்தான் - சங்கு போல் வெண்மை நிறமுடைய பலராமன்
வளைத்து வைத்தேன் - தடையிட்டு வைத்தேன்
வளை நெக - வளை கழலும்படி
வளை வணர்-சங்கு போன்ற நிறமுடைய பலதேவர்
வற்பு - வலிமை, மிடுக்கு
வற்றா முதுநீர் - வற்றாத பழைய நீராகிய கடல்
வன் சொல் - உறுதிப்பாடு உடைய வேதம்
வனம் - வனப்பு, அழகு, காடு
வன மாலை - திருத்துழாய் மாலை, காட்டிலே பூப் பறித்துக் கட்டிய மாலை

வா

வாங்கி - பறித்து
வாசி வல்லீர் - தாரதம்மியம் அறிய வல்லீர்
வாத மா மகன் - வாயுவினுடைய சிறந்த மகன், அனுமான்
வாதை - துன்பம், நலிவு
வாம் பரி - தாவி வரும் குதிரைகள்
வாம் மான் - தாவி ஓடும் குதிரை
வாய் - வழி, வாசல்
வாய்த்த - கிடைத்த
வாய்மை - வேதம், உண்மை
வாய் மொழி - வாய்ச் சொல்
வாய் வெருவுதல் - வாய் பிதற்றுதல்

வாயில் ஒட்டி - சபதம் செய்து
வார் - கச்சு, நீண்ட, பெரிய, ஒழுகுகிற, சிந்துகிற
வார் ஆளும் - கச்சு அணிந்த
வார் பனி - மிக்க பனி
வார் புறவு - அகன்ற தோட்டம்
வார் புனல் - மிக்க நீர்வளம், ஒழுகுகின்ற நீர்
வாரணம் - யானை
வாரம் ஓதுதல் - உருச் சொல்லிக் கொண்டிருத்தல், வேதச் சந்தை சொல்லுதல்
வாரியும் - எடுத்துச் சென்றும்
வாவி - குளம், பொய்கை
வாழ் முதல் - வாழ்வுக்குக் காரணமானவன்
வாழகில்லா - வாழாத
வாள் - ஒளி
வாளா - வீணாக
வாளி - அம்பு
வாளை - ஒருவகை மீன்
வாளை ஆர் - வாளை மீனை ஒத்த
வான் - ஆகாயம்
வான் உலகு - பரமபதம்
வான் உளார் அவரை - தேவ லோகத்திலுள்ள தேவர்களை
வானகச் சோலை - ஆகாயம் அளவாக ஓங்கி வளர்ந்த சோலை
வானரம் - குரங்கு
வானவன் - நித்திய சூரிகளுக்குத் தலைவன்

வி

விகிர்தம் - வேறுபாடு
விகிர்த மாதர் - சாதாரண மகளிரைப் போலன்றிச் சிறப்புத் தன்மையுடைய மகளிர்
விகிர்தன் - விநோதமான செயல்களை உடையவன், வேறுபட்ட தன்மையை உடையவன்
விச்சை - வித்தை
விசயன் - அருச்சுனன்
விசிறி - வீசி எறிந்து, வீசி
விசும்பு - ஆகாயம்
விசை - வேகம்
விசைத்தானை - சுழற்றியவனை, வேகமாகச் செலுத்தியவனை
விஞ்சை வானவர் - வித்தியாதரர்
விடம் - விஷம்
விடை மணி - காளைகளின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட மணிகள்
விடை - காளை
விடையான் - காளை வாகனத்தையுடைய சிவபெருமான்
விண் - ஆகாசம்
விண்ட - மலர்ந்த, பிளவு பட்ட, பகைவராகிய
விண்டவர் - பகைவர்
விண்டார் - பகைவர்
விண்டு - விஷ்ணு, விரிந்து, வியாபித்து
விண்டு அலர் - விட்டு அலர்ந்த
விண்டு அலற - வாய் விட்டு அலற
விண்ணகர் - திருவிண்ணகர் என்னும் திருப்பதி
வித்தகன் - சதுரப்பாடு உடையவன்
வித்தும் - விதைக்கும்
விதலை - துன்பம், நடுக்கம்
விதி - நிச்சயம், திண்ணம்
விதிர் விதிர்த்தல் - நடுங்குதல்
விந்தை - விந்திய மலை
விம்ம - பெருக
வியந்துதி செய்ய - வியந்து துதி செய்ய, ஆச்சரியப்பட்டுத் தோத்திரம் செய்ய
வியம் - வேறுபாடு, சிறப்பு, ஏவல்
வியன் - பெரிய
வியன் கலை எண் தோளினாள் - பெரிய மானை வாகனமாக உடைய எட்டுத் தோள்களையுடைய துர்க்கை
விரவுதல் - கலத்தல், பொருந்துதல்
விரி கதிர் இரிய நின்ற - சூரியன் ஒளி தெரியாதபடி இருந்த
விருத்தன் - தலைவன், நாயகன்
விரை - வாசனையுள்ள சந்தனம் முதலிய பொருள்கள்
வில்லாளி - வில்லையுடையவன்
வில்லி - வில்லை உடையவன்
விலங்கல் - மலை
விலங்கில் - நீங்கினால்

விலங்கு - மிருகம், மான்
விலை ஆளா - விற்றுக் கொள்ளத் தக்க அடிமையாக
விழவு - திருவிழா, வைதிக ஸமாராதனை
விழுது - வெண்ணெய்
விழுமிய - சிறந்த
விள்ள - பிளவு பட
விள்ளும் வகை - நீங்கும் வழியை, திருந்தும்படி
விளங் கனி - விளாம் பழம்
விளிந்தீய்ந்த - தள்ளப்பட்டு அழிந்து போன
விளியா - கூக்குரலிட்டு, கோபித்துப் பேசி
விறல் - வலிமை
வினவுதல் - ஆராய்ந்தறிதல்

வீ

வீட்டீர் - விட்டீர்
வீய - அழிய
வீவு - அழிவு
வீழ் பொருள் - நிலையில்லாத செல்வம், இழந்த செல்வம், விரும்பப்படும் செல்வம்

வெ

வெகுளாது - கோபம் கொள்ளாது
வெவ் - கொடிய
வெட்டென்றிருந்தான் - இசைந்திருந்தான்
வெண்ணி - ஓர் ஊர்
வெண் பகடு - வெள்ளை யானை, ஐராவதம்
வெதிர் - மூங்கில்
வெம் சொல் - விரும்பத் தக்க சொல்
வெம்பு சினம் - மிக்க கோபம்
வெய்ய விழு நிதி - நன்றாகக் காய்ச்சிய சிறந்த பொன்
வெய்யன் - கொடியன்
வெயில் விரித்தல் - ஒளி வீசுதல்
வெருக் கொள - அச்சம் கொள்ள
வெருவர - அஞ்ச, நடுங்க
வெருவருதல் - அஞ்சுதல்
வெருவுதல் - அஞ்சுதல்
வெள்கி - மனம் ஈடுபட்டு

வெள்ளியார் - சத்துவ குணம் படைத்தவர்கள், சுக்கிரன், வெள்ளிமலையையுடைய ருத்திரன், சிவனை வழிபடுகின்ற பாசுபதர்
வெள்ளியான் - வெண்மை நிறத்தை உடையவன்
வெள்ளியீர் - ஒரு குற்றமும் இல்லாதீர், சுத்தமான சுபாவத்தை உடையீர்
வெள்ளை நீர் வெள்ளம் - திருப்பாற்கடல்
வெள்ளை வெள்ளம் - பாற்கடல்
வெற்பு - மலை
வெறி - நறு மணம், வாசனை
வெறிய அவர் - ஆயுதங்களைப் போட்டு விட்டுத் தனியாக நின்ற அவர்
வென்றி - வெற்றி

வே

வேங்கை - வேங்கைப் புலி, வேங்கை மரம்
வேட்கை - ஆசை
வேட்டத்தை - விரும்பியதை, ஆசைகளை
வேடு - வேடர்கள்
வேண்டுதல் - விரும்புதல்
வேண்டேன் - விரும்பேன்
வேத வாய் மொழி அந்தணன் - வேத பாராயணன்
வேதனை - துன்பம்
வேதா - வேதங்களால் உணர்த்தப்படுபவனே
வேதியன் - வேதத்தால் அறியப்படுபவன்
வேந்தன் - அரசன்
வேய் - மூங்கில்
வேய்கள் படு முத்தம் - மூங்கிலிலிருந்து உண்டாகிற முத்துக்கள்
வேய்ங் கழை - குழல் மூங்கில், உள் துளை பெரிதாகவுள்ள மூங்கில்
வேய்ந்து - மூடி
வேரி - தேன்
வேலை - கடல், கரை
வேலைக் கடல் - கரையை உடைய கடல்
வேழம் - யானை

வேள் - மன்மதன், முருகவேள், அரசன்
வேள்வி - யாகம், நைமித்திக கர்மம்
வேள்வு - வேள்வி, யாகம், நித்யோத்ஸவம்
வேற்ரூன் - பகைவன்
வேரு - தனியாக, சிறப்பாக
வேருக - சிறப்பாக
வேறு வேறு உக - தனித் தனியே அற்று விழ

வை

வை - கூர்மை
வைகி - தங்கி
வைதேவி - சீதாப் பிராட்டி
வையம் - பூமி, உலகம்

ஸ்ரீ:

மங்களாசாஸனம் செய்தருளிய திருப்பதிகள்

திருப்பதிகள்		பாசுர எண்
1.	சிங்கவேழ்குன்றம்	... 1008-1017
2.	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம்	... 1628-1637
3.	தஞ்சை மா மணிக் கோயில் (தஞ்சை ஆளி)	... 953, 1090, 1576
4.	தலைச் சங்கம்	... 1736
5.	திரு ஊரகம்	... 2059, 2064
6.	திரு எவ்வுளூர்	... 1058-1067
7.	திருக் கச்சி	... 1130, 1541, 2050, 2060, 2066
8.	திருக்கடல்மல்லை	... 1088-1107, 1195, 1551, 2050, 2060
9.	திருக் கடிகை	... 1731, 1736
10.	திருக் கண்டியூர்	... 2050
11.	திருக்கண்ணங்குடி	... 1748-1757
12.	திருக்கண்ணபுரம்	... 1648-1747, 2067, 2078
13.	திருக்கண்ணமங்கை	... 1638-1647, 1848, 2008
14.	திருக் கரம்பனூர்	... 1399
15.	திருக் கள்வனூர்	... 2059
16.	திருக் கார்வானம்	... 2059
17.	திருக் காரகம்	... 2059
18.	திருக் காழிச் சீராம விண்ணகரம்	... 1178-1187
19.	திருக் குடந்தை	... 949, 954, 991, 1078, 1202, 1205, 1394, 1526, 1538, 1570, 1606, 1732, 1759, 1853, 1949, 1975, 2010, 2037, 2045, 2068, 2070, 2080
20.	திருக்குறுங்குடி	... 1005, 1399, 1470, 1788-1807, 2065
21.	திருக்கூடலூர்	... 1358-1367
22.	திருக்கோட்டியூர்	... 1550, 1838-1847, 1856

திருப்பதிகள்		பாசுர எண்
23. திருக்கோவலூர்	...	1078, 1138-1147, 1569, 1641, 2057, 2058, 2068
24. திருச்சாளக்கிராமம்	...	988-997
25. திருச்சேறை	...	1578-1587
26. திருத் தண்கா	...	1849, 2065
27. திருத்தண்கால்	...	1399, 2068
28. திருநந்திபுரவிண்ணகரம்	...	1438-1447
29. திருநறையூர்	...	1078, 1329, 1470, 1478-1577, 1611, 1659, 1852, 2067, 2068
30. திருநாகை	...	1758-1767
31. திருநாங்கூர் அரிமேய விண்ணகரம்	...	1238-1247
32. திருநாங்கூர்க் காவளம்பாடி	...	1298-1307
33. திருநாங்கூர்ச் செம்பொன் செய்கோயில்	...	1268-1277
34. திருநாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலம்	...	1278-1287
35. திருநாங்கூர்த் திருத்தேவனார் தொகை	...	1248-1257
36. திருநாங்கூர்த் திருமணிக் கூடம்	...	1288-1297
37. திருநாங்கூர்த் திருவெள்ளக் குளம்	...	1308-1317
38. திருநாங்கூர்ப் பார்த்தன் பள்ளி	...	1318-1327
39. திருநாங்கூர் மணிமாடக் கோயில்	...	1218-1227, 1850
40. திருநாங்கூர் வண்புருடோத் தமம்	...	1258-1267
41. திருநாங்கூர் வைகுந்த விண்ணகரம்	...	1228-1237
42. திரு நாவாய்	...	1520, 1856
43. திரு நின்றவூர்	...	1089, 1642
44. திருநீர்மலை	...	1078-1087, 1115, 1521, 1554, 1660, 1765, 1848, 2069

திருப்பதிகள்		பாசுர எண்
45. திருப்பரமேச்சுரவிண்ணகரம்	...	1128-1137
46. திருப் பாற்கடல்	...	1003, 1006, 1019, 1341, 1347, 1398, 1618, 1744, 1828, 2060, 2066
47. திருப்பிரிதி	...	958-967
48. திருப்புட்குழி	...	1115
49. திருப்புல்லாணி	...	1768-1787
50. திருப்புள்ளம்பூதங்குடி	...	1348-1357
51. திருப்பேர் நகர்	...	1428-1437, 1851, 1857, 2048, 2050, 2059, 2060, 2070
52. திருமாலிருஞ்சோலை	...	1022, 1114, 1329, 1573, 1634, 1760, 1765, 1818-1837, 1855, 1969, 2020, 2034
53. திருமூழிக்களம்	...	1553, 2061
54. திருமெய்யம்	...	1206, 1524, 1660, 1760, 1852, 2016, 2050
55. திருவதரி ஆச்சிரமம்	...	968-987
56. திருவட்டபுயகரம்	...	1118-1127
57. திருவயிந்திரபுரம்	...	1148-1157
58. திருவயோத்தி	...	1875
59. திருவரங்கம்	...	1019, 1213, 1378-1427, 1506, 1571, 1664, 1829, 1978, 2029, 2038, 2043, 2044, 2050, 2062, 2063, 2065, 2069, 2070, 2076
60. திருவல்லவாழ்	...	1808-1817
61. திருவல்லிக்கேணி	...	1068-1077
62. திருவழுந்தூர்	...	1588-1627, 1854, 2066, 2077
63. திருவாய்ப்பாடி	...	1021, 1392, 1435, 1993-1995
64. திருவாலி	...	1078, 1188-1217, 1329, 1519, 1733, 1735, 1850, 2014, 2027, 2063, 2073
65. திருவிடவெந்தை	...	1021, 1108-1117
66. திருவிண்ணகர்	...	1448-1477, 1855, 2080
67. திருவிந்தளூர்	...	1328-1337

	திருப்பதிகள்		பாசுர எண்
68.	திரு வெஃகா	...	1854, 2059, 2064, 2065
69.	திருவெள்ளறை	...	1368-1377, 1851
70.	திருவெள்ளியங்குடி	...	1338-1347
71.	திருவேங்கடம்	...	1018-1057, 1275, 1312, 1371, 1388, 1404, 1518, 1572, 1640, 1660, 1811, 1836, 1849, 1946, 1978, 2001, 2038, 2059, 2060, 2067
72.	தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம்	...	1158-1177
73.	துவாரகை	...	1504, 1524
74.	நிலாத்திங்கள்துண்டம்	...	2059
75.	நீரகம்	...	2059
76.	நைமிசாரணியம்	...	998-1007
77.	பரமபதம்	...	2042
78.	பவள வண்ணம்	...	2060
79.	பாடகம்	...	1541
80.	வட மதுரை	...	1512, 1527, 1833

ஸ்ரீ:

பாடல் முதற்குறிப்பு அகராதி